

ДАНИЕЛ СИЉВА

Безмилостен
като хирургически
скалпел...

ХУДОЖНИКЪТ УБИЕЦ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАНИЪЛ СИЛВА

ХУДОЖНИКЪТ УБИЕЦ

Превод: Иван Атанасов

chitanka.info

Спираща дъха интригуваща история за международния тероризъм

Погълнат от спокойния, точен до педантизъм живот на художник реставратор, бившият израелски шпионин Габриел Алон се старее да забрави миналото. Но миналото няма да го остави, защото старият му шеф от Мосад — Ари Шамрон, ще направи и невъзможното, за да го привлече обратно в службите. Ще му предложи да се добере най-последно убиеца на сина си. След поредица терористични атентати в Европа Тарик е замислил убийството на световноизвестен политик на срещата на високо равнище във Вашингтон. Той може да бъде спряан само от Алон и неговата красива партньорка. Започва трескаво преследване, в което не се знае кой е ловецът и кой — дивечът. Художникът ще захвърли четката, за да отмъсти на убиеца на сина си.

„Безмилостен като хирургически скалпел...“

*На Джейми, която направи този роман възможен — и
всъщност за всичко останало.*

*И рече Господ на Моисея, думайки: прати
от себе си люде да разгледат Ханаанската земя,
която Аз давам на синовете Израилеви; по един
човек от всяко коляно на бащите им изпратете,
първенците измежду тях.*

Числ. 13: 2–3

Война се печели с измама.

Девизът на Мосад

ПРОЛОГ

Виена, януари, 1991 година

Реставраторът вдигна работните си очила и изгаси флуоресцентните лампи. Изчака, докато очите му привикнат с вечерния сумрак в катедралата, и внимателно разгледа картината. Взря се точно над раната от стрела на бедрото на свети Стефан. През вековете боята се бе олющила напълно от платното. Беше реставрирал толкова добре мястото, че без специални средства сега бе почти невъзможно да се различи неговият рисунък от оригиналния. Наистина си беше свършил отлично работата...

Реставраторът клекна на платформата, избърса четките и палитрата си и прибра боите в плоска продълговата кутия от полирано дърво. Спускащата се нощ бе затъмнила високите цветни прозорци на катедралата. Бялата пелена от пресния сняг бе заглушила обичайния тътен от автомобилите, задръстили улиците на Виена в пиковия час. Храмът бе толкова тих, че художникът едва ли щеше да се изненада, ако видеше някой средновековен клисар да пресича забързано нефа^[1] с факла в ръка.

Мъжът се спусна по високото скеле с ловкостта на котка и скочи безшумно на каменния под. От доста време група туристи го бе наблюдавала как работи. По принцип реставраторът не обичаше да го гледат и някои дни закриваше скелето със сив брезент. Зяпачите се размърдаха, когато той облече дочената си полушубка и нахлузи вълнената си шапка. Той им пожела меко *buona sera*^[2], запомняйки инстинктивно всички лица, сякаш бяха нарисувани с маслени бои върху платно.

Една привлекателна млада немкиня се опита да го заговори на лош италиански. Художникът ѝ отвърна, на немски с берлински акцент, че бърза за среща — преди войната майка му бе живяла в Шарлотенбург. Германските девойки го караха да се чувства неспокоен. Огледа я инстинктивно: очите му обходиха едрия ѝ, закръглен бюст и дългите ѝ бедра. Тя погрешно сметна това внимание

за флиртуване. Наклони глава и мило му се усмихна, докосвайки с пръсти кичура светлоруса коса, който падаше пред лицето ѝ. Предложи му да пият по едно кафе в кафенето от другата страна на площада. Реставраторът се извини и повтори, че трябва да тръгва.

— А и — допълни, вдигайки поглед към сумрачния неф — това е храмът на свети Стефан, фройлайн^[3]. Не е бар за свалки.

Минута по-късно той излезе от катедралата и пое през площад „Щефансплац“. Беше среден на ръст, черната му коса бе прошарена на слепоочията. Имаше пълни устни, трапчинка на брадата и широки и квадратни скули, сякаш изваяни от дърво. В неестествено зелените му и много живи очи се долавяше странното очарование на безбрежните руски степи. Въпреки напрегнатата работа, имаше отлично зрение. Походката му бе уверена, крачеше отривисто и се придвижваше с лекота през заснежения площад. Беше стиснал под лявата си мишница кутията с боите и четките, подпирайки я на металния предмет, който носеше обикновено на кръста си.

Реставраторът пое по „Ротентурмщрасе“ — широка пешеходна улица, от двете страни на която се редуваха бляскави магазини и кафенета. Спираше пред витрините, разглеждаше лъскавите писалки „Мон Блан“ и часовниците „Ролекс“, въпреки че не се нуждаеше от тях. Купи си сандвич с кезевурст от покрит със сняг щанд за наденици, но го хвърли в кошче за боклук стотина метра по-нататък, без да го накуси. След това влезе в телефонна кабина, пусна един шилинг и набра някаква случайна комбинация от цифри, докато оглеждаше внимателно улицата и витрините на близките магазини. Обади се глас от телефонен секретар. Реставраторът върна слушалката на мястото ѝ, прибра шилинга си и продължи нататък.

Целта му бе да стигне до малък италиански ресторант в Еврейския квартал. Преди присъединяването на Австрия към нацистка Германия във Виена бяха живели почти двеста хиляди евреи. Те имаха водеща роля в културния и в търговския живот на града. Сега наброяваха едва няколко хиляди, дошли предимно от Изток, а така нареченият Еврейски квартал представляваше само ивица от магазини за облекло, ресторанти и барове, скупчени около площад „Юденплац“. Сред виенчани кварталът бе известен като Бермудския триъгълник, което според реставратора бе леко обидно.

Съпругата и синът му го очакваха на една по-задна маса, с изглед към вратата, точно както ѝ бе казал. Момченцето седеше до майка си и примляскваше с розовите си устни снопче мазни спагети. Художникът огледа за миг красивата си жена, преценявайки я като художествена творба. Тя имаше матова кожа с маслинен оттенък, овални кафяви очи и дълга черна коса, която бе пристегната на тила ѝ и падаше по рамото ѝ.

Реставраторът влезе в ресторанта, целуна сина си по главичката, поговори на италиански с мъжа зад бара и седна. Жена му наля вино в чашата му.

— Не твърде много. Трябва да работя тази вечер — предупреди я той.

— В катедралата ли? — учуди се тя.

Той присви устни и я погледна загрижено:

— Опакова ли багажа?

Съпругата му кимна утвърдително, после погледна към телевизора над бара. В Тел Авив пицяха сирените за въздушно нападение — иракска ракета „Скъд“ летеше към Израел. Гражданите на Тел Авив си слагаха противогази и бягаха към бомбоубежищата. В този миг камерата улови един огнен език, който се спускаше от черното небе към града. Жената се пресегна през масата и докосна ръката на мъжа си:

— Искам да се прибираме у дома.

— Скоро и това ще стане — отвърна реставраторът и си наля още малко вино.

Жена му беше паркирала колата точно пред ресторанта. Тъмносиният мерцедес с виенска регистрация бе нает от малка химическа компания в Берн. Художникът сложи сина си на задната седалка, закопча предпазния му колан и целуна съпругата си.

— Ако не дойда там до шест часа, значи нещо се е объркало. Спомняш ли си какво да правиш?

— Ще отида на летището, ще им кажа паролата и номера на разрешителното и те ще се погрижат за нас — бързо изрече тя.

— Запомни — шест часа! — повтори реставраторът. — Ако не се прибера до това време, иди право на летището. Остави колата на паркинга и хвърли ключовете. Разбра ли?

Красивата му жена кимна, после прошепна умолително:

— Само си ела до шест.

Той затвори вратата, помахна с ръка пред прозореца и тръгна. Пред него осветената катедрала се извисяваше над покривите на стария град. „Още една нощ — помисли си реставраторът. — После ще прекараме няколко седмици у дома, преди следващата задача“.

В този миг чу как жена му опита да запали, но стартерът на мерцедеса се завъртя колебливо, като грамофонна плоча, пусната на грешни обороти. Спря и ужасено се обърна назад.

— Не! — изкрещя той.

Но тя отново завъртя ключа.

[1] Главен кораб на църква. — Б.пр. ↑

[2] Добър вечер (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Госпожица (нем.). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ ПРИДОБИВКА

1. ПОРТ НАВАС, КОРНУОЛ: В НАШИ ДНИ

Тимоти Пийл пристигна в селото през юли заедно с майка си и последния ѝ любовник — едва изкарващ хляба си драматург на име Дерек, който пиеше твърде много вино и мразеше децата. Тримата се настаниха в паянтова къщичка в началото на заливчето, изложено на капризите на прилива. По една случайност два дни по-късно в селото се появи и непознатият. Той отседна в старата къща на бригадира в Торния край на заливчето, точно над фермата за стриди.

Пийл нямаше кой знае какви занимания през това лято. Често оставаше сам, защото когато не правеха шумно секс, Дерек и майка му предприемаха вдъхновяващи походи край стръмния скалист бряг. Така че момчето си постави за цел да разбере кой е непознатият и какво прави в Корнуол. Реши, че за начало най-добрият начин е да го наблюдава. Тъй като беше единствено дете на разведени родители, единадесетгодишният Пийл беше придобил опит в следенето и изучаването на хората. Постоянния си наблюдателен пост той установи на прозореца на спалнята си, откъдето се разкриваше панорамен изглед към заливчето. В бараката за непотребни вещи беше намерил стар бинокъл, а от магазинчето в селото си купи малък бележник и химикал, за да записва наблюденията си.

Първото нещо, което Пийл установи, бе, че непознатият обича старите автомобили. Колата му бе превъзходен MG роудстър^[1]. Момчето наблюдаваше от своя прозорец как човекът с часове стоеше наведен над двигателя, като изпод капака се подаваше само гърбът му. „Това е мъж, който умее да се концентрира и е с голяма душевна издръжливост“, заключи Пийл.

Ала след месец непознатият изчезна. Изминаха няколко дни, после седмици и Пийл се притесни, че мъжът го е забелязал и е избягал. Скуката отново го връхлетя. Момчето започна да прави бели и да си навлича неприятности. Веднъж го хванаха да хвърля камък през прозореца на магазинчето за чай в селото. Дерек го наказва да стои затворен една седмица в стаята си.

Обаче тази вечер Пийл успя да се измъкне навън с бинокъла си. Разходи се по кея, мина край тъмната къща на непознатия и фермата за стриди и застана на мястото, където река Хелфорд се вливаше в заливчето. Наблюдаваше платноходките, когато забеляза да се задава с пълна скорост един кеч^[2]. Момчето вдигна бинокъла и огледа внимателно фигурата, стояща на руля.

Непознатият се бе завърнал в Порт Навас.

Кечът беше стар и се нуждаеше от сериозен ремонт, а непознатият се грижеше за него със същата преданост, както и за капризната си кола. Всеки ден той се трудеше на двумачтовия платноход по няколко часа: жулеше с пясък палубата, лакираше, боядисваше, излъскваше месинговите части, сменяше такелажа и платната. Когато времето беше топло, се събличаше гол до кръста. Момчето сравняваше тялото му с това на Дерек, което беше меко и отпуснато. Докато непознатият беше стегнат и мускулест, беше мъж, с когото ако влезеш в разпра, ще съжالياваш. Към края на август кожата му бе потъмняла почти колкото лака, с който лакираше палубата на кеча.

Непознатият изчезваше с кораба дни наред. Пийл нямаше как да го последва и можеше само да си го представя къде плава. Навярно се отправяше надолу по река Хелфорд, а оттам излизаше в открито море. Или пък заобикаляше полуостров Лизард и поемаше към Сейнт Майкълс Маунт или Пензанс? А може би стигаше до Сейнт Айвс?

Накрая Пийл бе осенен от прозрение: в миналото Корнуол се бе славил с пиратите си, а в областта все още имаше немалко контрабандисти. Вероятно непознатият излизаше с кеча в открито море, за да посреща търговски кораби и да превозва контрабандни стоки до брега.

Следващия път, когато мъжът се върна от едно от своите плавания, момчето стоеше стриктно на наблюдателния си пост на прозореца, надявайки се да го хване, докато тайно разтоварва стоката от кеча. Но когато непознатият скочи от носа на кораба на кея, в ръцете си носеше единствено платнена раница и найлонова торба с боклук.

Явно плаваше за удоволствие...

Пийл извади бележника си и задраска думата *контрабандист*.

Голямата пратка пристигна през първата седмица на септември — плосък дървен сандък, почти колкото врата на хамбар. Тя бе докарана с камион от Лондон и бе придружена от развълнуван мъж, облечен в костюм на фини райета. Оттогава прозорците на горния етаж на къщата, в която живееше непознатият, светеха по цяла нощ, но не с нормална светлина, както забеляза Пийл, а с много ярка и бяла. Сутрин, когато момчето тръгваше за училище, виждаше мъжа да се отправя с платнохода към изхода на заливчето или да работи по автомобила си. Често го съзираше да броди по пътеките край река Хелфорд, обут със стари туристически обувки. Пийл предположи, че той спи следобед, макар че имаше вид на човек, който може да издържи дълго време без почивка.

Момчето се чудеше какво ли прави непознатият по цяла нощ. Късно една вечер то реши да погледне по-отблизо. Навлече пуловера и якето си и се измъкна от къщи, без да се обади на майка си. Застана на кея и се загледа нагоре, към къщата на мъжа. Прозорците бяха отворени, а във въздуха се носеше остра миризма — нещо средно между спирт и бензин. До слуха му достигна и някаква оперна музика.

Тъкмо се канеше да се приближи до къщата, когато нечия тежка ръка сграбчи рамото му. Обърна се и видя надвесения над него Дерек, с ръце на кръста и с изпълнени с ярост очи.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Дерек. — Майка ти полудя от тревога.

— Ако е толкова притеснена, защо е изпратила теб?

— Отговори на въпроса ми, момче! — настръхна мъжът.

— Не е твоя работа!

В тъмнината Пийл не видя вдигнатата ръка, която му заши толкова силна плесница, че ухото му писна, а очите му се напълниха със сълзи.

— Ти не си ми баща! Нямах право! — извика Пийл.

— И ти не си мой син, но докато живееш в дома ми, ще правиш това, което ти заповядам.

Момчето се опита да избяга, но Дерек го сграбчи за яката на якето и заплашително извиси глас:

— Прибирай се вкъщи!

Опита да го замъкне насила, но след няколко крачки замръзна на място. Момчето изви глава да види какво става. Тогава съзря непознатия, застанал наред пътя със скръстени пред гърдите ръце и леко наведена настрани глава.

— Какво искате? — сопна се Дерек.

— Чух шум. Помислих, че има някакъв проблем.

Пийл си даде сметка, че за пръв път чува мъжа да говори. Английският му бе безупречен, но в него се долавяше някакъв акцент. Дикцията му бе стегната като тялото.

— Няма проблем — отговори Дерек. — Просто момчето не е на мястото, където трябва да бъде.

— Това ли налага да се отнасяте с него като с куче? — спокойно попита непознатият.

— По-добре си гледайте шибаната работа! — настръхна Дерек.

Сетне пусна Пийл и измери с твърд поглед по-дребния мъж. За момент момчето се уплаши, че той ще се опита да удари непознатия, но в миг си спомни стегнатите здрави мускули на мъжа, които оставяха впечатлението, че знае как да се бие. Изглежда, Дерек също го усети, защото просто хвана Пийл за лакътя и го поведе към къщи. Докато вървяха, момчето се извърна назад и видя непознатия, който продължаваше да стои на пътя като мълчалив часовей. Но когато се прибра в стаята си и надзърна през прозореца, той вече си бе отишъл. Само лампите на къщата продължаваха да светят с ярка бяла светлина.

Настъпи късна есен и Пийл с огорчение отбеляза, че още не е научил дори името на непознатия. Беше дочул само две вероятни имена, които се шушукаха в селото, и двете с леко латинско звучене. Все още нямаше и представа и за нощните му занимания. Реши, че е време да действа.

На следващата сутрин, когато непознатият се качи в колата си и се отправи към центъра на селото, Пийл забързано мина по кея и се промъкна в къщата през един отворен прозорец, гледащ към градината.

Първото нещо, което забеляза, бе, че мъжът използва салона като спалня.

Момчето бързо изкачи стълбите. По гърба му полазиха студени тръпки, когато се озова пред едно просторно помещение, в което

повечето вътрешни стени бяха съборени. В средата бе поставена голяма бяла маса, в чийто край имаше микроскоп с дълго подвижно рамо. На друга маса бяха наредени колби с химикали, от които навярно се разнасяше особената миризма. Два чифта странни очила със силни увеличителни стъкла привлякоха вниманието на Пийл. На една подвижна стойка бяха монтирани флуоресцентни лампи, от които явно идваше специфичната светлина нощем.

Имаше и други инструменти, които момчето не познаваше, но любопитството му събудиха две картини, поставени на два солидни дървени статива. Едната — голяма и на вид много стара и олющена — изобразяваше религиозен сюжет. На другата бяха нарисувани възрастен мъж, млада жена и дете. Пийл разгледа подписа в долния десен ъгъл: Рембранд.

Обърна се, за да си върви, но се озова лице в лице с непознатия.

— Какво правиш тук? — спокойно попита той.

— Сссъжалявам — заекна момчето. — Мислех, че сте в къщата.

— Не, не си мислел. Знаеше, че ме няма, защото ме наблюдаваше от прозореца на стаята си, когато излязох. Всъщност ти ме наблюдаваш още от лятото.

— Мислех, че може да сте контрабандист! — оправда се Пийл.

— Какво те наведе на тази мисъл? — учуди се мъжът.

— Корабът — излъга Пийл.

По устните на мъжа пробяга бегла усмивка:

— Е, сега знаеш истината.

— Не съвсем — поклати глава момчето.

— Аз съм реставратор на предмети на изкуството. Картините са стари и понякога се нуждаят от лек ремонт, като някоя къща например.

— Или кораб — допълни Пийл.

— Точно така. Някои картини — като тези тук — са много ценни.

— Повече от платнохода ли?

— Много повече. Обаче сега, като знаеш какво има тук, имаме проблем.

— Кълна се, че няма да кажа на никого! — рече умолително момчето.

Мъжът прокара ръка през късата си коса и предложи:

— Бих могъл да използвам помощта ти. Да държиш под око мястото, докато мен ме няма. Харесва ли ти такава работа?

- Да — отвърна Пийл, без да се замисли.
— Сега отивам да поплавам. Искаш ли да дойдеш с мен?
Момчето кимна, зарадвано.
— Трябва ли да питаш родителите си?
— Той не ми е баща, а на мама не ѝ пука.
— Сигурен ли си в това? — усъмни се непознатият.
— Абсолютно!
— Как се казваш?
— Пийл. А вие?

Ала непознатият само огледа помещението, за да се увери, че всичко си е на мястото.

[1] Открит спортен автомобил. — Б.пр. ↑

[2] Малък двумачтов платноход. — Б.пр. ↑

2. ПАРИЖ

Животът на непознатия в селото можеше да си тече спокойно, ако Емили Паркър не бе срещнала мъжа, който се наричаше Рене. Запознаха се на пиянски купон, организиран от йорданската студентка Лейла Халифа в една дъждовна вечер в края на октомври. Също като непознатия, Емили Паркър живееше в самоналожено заточение: след дипломирането си тя се беше преместила в Париж с надеждата, че там ще излекува разбитото си сърце. Емили обаче не притежаваше нито едно от физическите му качества. Походката ѝ беше отпусната и неравномерна. Краката ѝ бяха много дълги, ханшът ѝ — твърде широк, гърдите ѝ — прекалено големи, така че когато се движеше, сякаш всяка част от тялото ѝ беше в конфликт с останалите. Гардеробът ѝ бе почти неизменен: избелели дънки, модно сцепени на коленете, и канадка, която ѝ придаваше вид на ходеща възглавница. А в лицето приличаше на „полска селянка“, както казваше майка ѝ. Имаше закръглени бузи, пълни устни, широка челюст и кафяви очи без блясък, разположени твърде близо едно до друго.

— Опасявам се, че си взела лицето на баща си — въздишаше майка ѝ. — И слабото му сърце.

В средата на октомври в Мюзее дьо Монмартър Емили срещна Лейла. Тя беше студентка в Сорбоната, зашеметяващо привлекателна жена, с лъскава черна коса и големи кафяви очи. Беше прекарала детството си в Аман, Рим и Лондон и говореше свободно половин дузина езици. Лейла бе всичко, което Емили не беше: красива, самоуверена, с космополитична душа. Постепенно Емили сподели с нея всичките си тайни: как майка ѝ я бе накарала да се чувства ужасно грозна; мъката, която изпитваше, задето годеникът ѝ я бе зарязал; дълбоко вкоренения страх, че никога вече няма да бъде обичана. Лейла ѝ обеща, че ще оправи всичко. Зарече се да я запознае с един мъж, който ще я накара да забрави годеника си, в когото била лудо влюбена още в колежа.

Това се случи на вечерния купон у Лейла. Тя беше поканила двадесет души в тесния си апартамент в Монпарнас. Всички те —

истински парижки бохеми — бяха насядали, където намерят: на дивана, на пода, на леглото. Похапваха печено пиле от ресторанта на ъгъла, огромно количество *salade verte*^[1] и сирена, черпейки се обилно с евтино вино „Бордо“. Имаше и други студенти от Сорбоната: един художник, млад германски есеист, синът на италиански граф, симпатичен англичанин с дълга руса коса на име лорд Реджи и джаз музикант, който свиреше на китара като Ал ДиМеола. Стаята изглеждаше като вавилонското стълпотворение. Разговорът преминаваше от френски на английски, от английски на италиански, после от италиански на испански. Емили наблюдаваше как Лейла се движи из апартамента, непринудено целува някого по бузата, пали цигари. Тя се възхищаваше на лекотата, с която йорданката печелеше приятели.

— Емили, той е тук — рече ѝ по едно време тя, — мъжът, в когото ще се влюбиш.

Рене бе някъде от юг, от село, което Емили не бе чувала, разположено в планините над Ница. Той разполагаше с малко наследствени пари и никога не бе имал нито време, нито склонност да работи. Често пътуваше и четеше много книги. Рене презираше политиката: „Тя е упражнение за слабоумните, Емили, няма нищо общо с реалния живот“, казваше. Сред тълпата можеше да не забележиш лицето му, но ако се вгледаш внимателно, ще установиш, че е доста хубаво. В очите му гореше някакъв таен плам, който Емили не можеше да разбере.

Рене я отведе в леглото още на купона у Лейла и я накара да почувства неща, които никога не бе смятала за възможни. Сподели, че иска да остане няколко седмици в Париж и направо попита: „Може ли да отседна при теб, Емили? Лейла няма място за мен. Знаеш каква е — твърде много дрехи, твърде много мъже.“

Това беше Рене — мъжът, който я направи отново щастлива и който накрая щеше да съкруши сърцето, дето беше излекувал.

Той вече ѝ се изплъзваше; Емили усещаше как с всеки изминал ден ставаше все по-резервиран. Прекарваше повечето време сам, като всеки ден изчезваше за няколко часа и се връщаше ненадейно. Когато го питаше къде е бил, отговаряше неопределено. Емили се страхуваше, че се вижда с друга жена — някоя кльоцава францужойка, която не трябваше да учи как се прави секс.

Този следобед Емили вървеше бавно по тесните улички на Монмартър към улица „Норвен“. По навик се заглеждаше във витрините, а когато мина покрай едно бистро, най-неочаквано съзря вътре Рене. Той седеше на маса близо до вратата. Стори ѝ се странно желанието му да седи винаги близо до изхода. С него имаше някакъв тъмнокос мъж, с няколко години по-млад. Когато тя влезе в бистрото, мъжът се изправи и бързо се изниза. Емили съблече канадката си и седна, Рене ѝ наля вино.

— Кой беше този мъж? — полюбопитства тя.

— Един познат — отвърна нехайно Рене.

— Как се казва?

— Жан — рече той. — Искаш ли да хапнеш?

— Приятелят ти си забрави раницата — посочи Емили.

— Тя е моя — отвърна Рене, като постави ръка върху нея.

— Наистина ли? Никога преди не съм те виждала да я носиш.

— Повярвай ми, моя е. Гладна ли си?

„Отново сменяш темата“, помисли си тя, но каза:

— Направо съм прегладняла. Обикалях на студа целия следобед.

— Наистина ли? И защо?

— Просто си размишлявах.

Той свали раницата от стола и я постави на пода, до краката си.

— И за какво размишляваше?

— Наистина не беше нищо важно.

— Обикновено ми доверяваш всичките си тайни — погледна я подозрително Рене.

— Да, но ти никога не ми разкриваш твоите — укори го Емили.

— Заради тази раница ли се разсърди?

— Изобщо не съм разстроена. Просто съм любопитна.

— Добре, ако искаш да знаеш, това е изненада.

— За кого?

— За теб! — Рене се усмихна. — Щях да ти да я дам по-късно.

— Купил си ми раница? Ах, колко си романтичен!

— Изненадата е в раницата.

— Не обичам изненадите — нацупи се Емили.

— Защо? — учуди се Рене.

— Защото знам от опит, че самата изненада почти никога не отговаря на очакванията. Разочаровали са ме много пъти. Не искам

отново да ми се случва.

— Е, аз никога няма да те разочаровам. Обичам те прекалено много.

— Не биваше да го казваш.

— Обаче е вярно. Хайде да хапнем нещо, а после ще се разходим.

Посланик Зев Елияху стоеше в големия салон на Мюзее д'Орсе, използвайки всичките си дипломатически умения, за да не се издаде, че е отегчен до смърт. Елегантен, атлетичен, със силен загар независимо от мрачната парижка есен, той преливаше от енергия. Събирания като това му бяха адски досадни. Елияху нямаше нищо против изкуството, но просто не намираше време за него. В работата си още се ръководеше от етичните принципи на *кибуца* и успоредно с посланическите си изяви, бе спечелил милиони в инвестиционното банкиране.

Тази вечер беше решил да присъства на приема по единствената причина: това щеше да му даде възможност да прекара *неофициално* една-две минути с френския министър на външните работи. В момента отношенията между Франция и Израел бяха много студени. Французите бяха бесни, защото заловиха двама агенти от израелското разузнаване при опит да вербуват високопоставен служител от министерството на отбраната. Израелците пък бяха разгневени, защото наскоро французите се съгласиха да продадат реактивни изстребители и ядрен реактор на един от арабските им врагове.

Когато Елияху се приближи да размени няколко думи с френския външен министър, той буквално го пренебрегна. А после нарочно подхвана оживен разговор с египетския посланик за мирния процес в Близкия изток.

Елияху се ядоса и вече не полагаше сили да прикрива смъртното си отегчение. Щеше да пътува за Израел на следващия ден вечерта. Официално — за да се срещне с министъра на външните работи. Но покрай това планираше да прекара няколко дни в Ейлат, на брега на Червено море. Вече очакваше с нетърпение пътуването. Израел му

липсваше... Липсваха му какофонията, суетнята, ароматът на пинии и прах по пътя за Йерусалим, зимните дъждове в Галилея.

Сервитьор с бяло сако му предложи шампанско, но Елияху поклати отрицателно глава и каза:

— Донесете ми кафе, ако обичате.

Той потърси с поглед съпругата си Хана над главите на множеството. Забеляза я да стои до шарже д'афера от посолството Моше Савир, който беше професионален дипломат. По характер високомерен и арогантен, той бе идеален за служба в Париж.

Сервитьорът се върна, носейки сребърен поднос с една-единствена чаша кафе на него.

— Остави — каза Елияху и си запробива път в тълпата.

Савир го попита как е минал разговорът с външния министър.

— Той ми обърна гръб — рече Елияху.

— Копеле! — ниско изруга дипломатът.

Посланикът подаде ръка на жена си.

— Хайде да си вървим. Писна ми от тази тъпотия.

— И да не забравиш за сутринта — напомни му Савир. — Закуска в осем часа с редакторския колектив на вестник „Монд“.

— Предпочитам да ми извадят зъб — намръщи се Елияху.

— Важно е, Зев.

— Не се притеснявай. Както винаги, ще бъда чаровен и убедителен.

Савир поклати глава:

— Е, до утре.

Грациозният сводест мост „Александър III“ беше любимото място на Емили в Париж. Тя обичаше да стои през нощта на него и да гледа Сена по посока на катедралата „Нотр Дам дьо Пари“. Вдясно се виждаше позлатеният купол на църквата „Сен Луи“, който се извисяваше над Дома на инвалидите, а отляво бе Гран Пале.

След вечеря Рене заведе Емили на моста, за да разкрие изненадата, която ѝ бе подготвил. Те тръгнаха покрай парапета, минаха край богато украсените канделабри^[2], край колоните с херувими и нимфи, докато стигнат до средата на арката. Рене извади от раницата малка правоъгълна кутийка, опакована с луксозна хартия, и ѝ я подаде.

— За мен ли е? — прошепна тя.

— Разбира се, че е за теб!

Емили разкъса опаковката, нетърпелива като дете, и отвори облицованата с кожа кутийка. В нея имаше гривна от перли, диаманти и изумруди. Сигурно струваше цяло състояние.

— Боже мой, Рене! Прекрасна е! — ахна Емили.

— Нека да ти я сложа.

Тя протегна ръка и дръпна нагоре ръкава на канадката си. Рене постави гривната на китката ѝ и я закопча. Емили я разгледа на светлината на лампите. После се обърна, облегна се на гърдите му и зарея поглед над реката.

— Искам да умра точно така — въздъхна тя.

Ала Рене вече не я слушаше. Лицето му бе безизразно, а кафявите му очи бяха вперени в Мюзее д'Орсе.

На сервитьора, носещ подноса с пилето тандури^[3], бе наредено да наблюдава посланика. Той извади мобилен телефон от джоба на самото си и натисна един бутон, чрез който набра предварително запаметен номер. Чува се две позвънявания, след които на фона на шума от парижкия трафик мъжки глас отрони:

— Да.

— Той си тръгва.

Отсреща затвориха.

Посланик Елияху хвана жена си за ръката и я поведе през тълпата, като от време на време спираше, за да пожелае *лека нощ* на някой от гостите. На входа на музея двама бодигардове се присъединиха към тях. Те изглеждаха като момчета, но Елияху се успокояваше от факта, че бяха обучени убийци, които щяха да направят всичко, за да го защитят.

Четиримата излязоха навън, лъхна ги студеният нощен въздух. Лимузината ги очакваше с работещ двигател. Единият бодигард седна отпред, до шофьора, а вторият се настани с посланика и съпругата му на задната седалка. Колата потегли, зави по „Рю дьо Белшас“, после се понесе с пълна скорост покрай брега на Сена.

Елияху се облегна назад, притвори очи и промълви:
— Събуди ме, когато стигнем до нас, Хана.

— Кой беше, Рене?

— Никой. Сгрешен номер.

Емили отново се загледа в Сена, но миг по-късно се разнесе страхотен трясък: две коли се блъснаха на моста. Един миниван се заби в задницата на пежо седан, парчета стъкло се посипаха на асфалта. Заскърцаха спирачки и уличното движение спря. Шофьорите изскочиха от колите си и започнаха да си крещят един на друг. Емили би казала, че не са французи, а араби, дошли от Северна Африка. Рене грабна раницата си и тръгна по платното към спрелите коли.

— Какво правиш? — развика се след него, ужасена, Емили.

Обаче той се държеше така, сякаш не я чува. Продължи да върви, но не към катастрофиралите автомобили, а към дълга черна лимузина, заклещена в уличното задръстване. Пътем отвори раницата и извади от нея малък автомат.

Емили не можеше да повярва на очите си. Рене — нейният любим, мъжът, който се бе вмъкнал в живота ѝ и бе откраднал сърцето ѝ — сега вървеше по моста „Александър III“ с автомат в ръка. И изведнъж парченцата на пъзела взеха да се нареждат по местата си: натрапчивото подозрение, че Рене крие нещо от нея, дългите, необясними отсъствия, тъмнокосият непознат в бистрото този следобед. *Лейла?*

Емили видя останалото като на забавен кадър. Размити картини, сякаш всичко се случваше под вода... Рене тича по моста. Хвърля раницата си под лимузината. Ослепителна светлина, трясък, силен полъх от непоносимо горещ въздух. Изстрели. Письци. Отнякъде изскочи моторист с черна скиорска маска, очите му гледаха студено през отворите, влажните му устни проблясваха през цепнатината за устата. Облечената му в ръкавица ръка нервно завърта ръкохватката за газта. Но точно очите му задържаха вниманието на Емили. Бяха най-красивите очи, които някога бе виждала.

В далечината се разнесе писък на полицейски сирени. Тя отклони поглед от моториста и видя Рене бавно да върви към нея през

касапницата. Той измъкна празния пълнител от автомата и нехайно сложи нов.

Втрещена, Емили заотстъпва, докато не се окаже притисната до парапета. Обърна се и погледна надолу, към черната вода на реката, която течеше бавно под нея.

— Чудовище! — изкрещя тя на английски, защото в паниката забрави френския. — Ти си едно шибано чудовище! Кой, по дяволите, си ти?

— Не се опитвай да бягаш от мен — отговори той на същия език. — Това само ще влоши нещата.

После вдигна оръжието си и я застреля. Смъртоносният откос я преметна през парапета. Тя усети, че лети към реката. Протегна ръце и видя гривната, която Рене — нейният любим — ѝ беше подарил минути преди това. Толкова красива гривна. Такъв ужасен срам.

Тялото ѝ цопна в реката и потъна. Тя отвори уста и дробовете ѝ се напълниха с вода. Усети вкуса на собствената си кръв. Пред очите ѝ проблесна ярка светлина, чу майка си да вика името ѝ. После настъпи всеобхватен мрак и ледена тишина.

[1] Зелена салатата (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Метален стълб с разклонения за улични лампи (фр.). — Б.пр.

↑

[3] Пиле, приготвено в малка индийска готварска пещ, наречена тандури. — Б.пр. ↑

3. ТИВЕРИЯ, ИЗРАЕЛ

Независимо от събитията в Париж, непознатият можеше да запази своето уединение, ако легендарният супершпионин Ари Шамрон не беше се върнал на работа.

Не беше необходимо да бъдат Шамрон тази вечер, защото той отдавна бе загубил способността си да спи. Беше толкова неспокоен през нощта, че Рами — младият началник на личния му охранителен отряд — го бе кръстил Тиверийския фантом. Отначало Шамрон помисли, че това е от възрастта. Наскоро бе навършил шейсет и пет и за пръв път бе допуснал възможността някой ден наистина да умре. По време на годишния медицински преглед, на който се бе подложил неохотно, лекарят му се бе осмелил да му предложи — „това е само предложение, Ари, защото Бог знае, че никога не съм се опитвал да ти давам нареждане“ — да намали дневната доза кофеин и тютюн: дванадесет чаши черно кафе и шейсет силни турски цигари. На Шамрон това предложение се стори, меко казано, забавно.

След принудителното му пенсиониране от Службата той се бе замислил за причините за хроничното си безсъние. Беше изговорил толкова много лъжи и бе извършил толкова много измами, че понякога не можеше да разграничи фактите от измислиците, истината от лъжата. Беше убивал със собствените си ръце, беше нареждал на други, по-млади мъже, да убиват вместо него. Животът, изпълнен с предателства и насилие, си бе взел своето. Някои хора полудяват, други се изтощават, а Ари Шамрон бе осъден да стои винаги буден.

Макар и трудно, той се бе примирил със своята беда по начина, по който някои хора се приспособяват към своята лудост. Беше се превърнал в нощен скитник, бродещ из вилата си, която гледаше към Генисаретското езеро. Седеше на терасата през топлите нощи, гледаше езерото и огряната от луната шир на Горна Галилея. Понякога се промъкваше долу, в своята работилница, и се отдаваше на голямата си страст да ремонтира стари радиоапарати — единствената дейност, която освобождаваше ума му от мислите за работата.

Друг път слизаше до охраняваната порта и прекарваше няколко часа в караулното помещение, където бърбеше с Рами и другите момчета. Разказваше им преживелиците си, докато сръбваше кафе и пушеше. Рами най-много харесваше историята за залавянето на Айхман. Всеки път, щом към отряда се присъединеше ново момче, той караше Шамрон да я разказва отново, така че новакът да разбере, че е достоен с голяма привилегия: да защитава Шамрон — супермена от Сабра^[1], израелския ангел отмъстител.

Тази нощ Рами пак го бе накарал да разкаже историята. Както обикновено, тя бе извикала у него много спомени, някои от които не бяха толкова приятни. В момента Ари не разполагаше със стари радиоапарати, които да ремонтира, а беше твърде студено и дъждовно, за да седи отвън, така че лежеше в леглото с широко отворени очи. Обмисляше нови операции, припомняше си стари акции, анализираше противниците, за да открие техните слабости, кроеше планове за унищожението им. Така че когато специалният телефон на нощното му шкафче иззвъня остро два пъти, Шамрон се протегна с облекчението на самотника, благодарен за неочакваната компания. И бавно вдигна слушалката до ухото си.

Рами излезе от караулното помещение и се загледа в Ари, който вървеше тежко и шумно по алеята за коли. Беше плешив и набит, с очила с метални рамки, а лицето му беше сухо и силно набръчкано. „Прилича на пустинята Негев“ — помисли си Рами. Както винаги, Шамрон носеше панталони в цвят как и старо кожено пилотско яке, с дупка вдясно, точно до мишницата. В Службата имаше две теории за произхода на тази дупка. Някои смятаха, че якето е било пробито от куршум по време на репресивна акция в Йордания през 50-те години на ХХ век. Други твърдяха, че е било скъсано от умиращ терорист, когото Шамрон удушил в една глуха уличка в Кайро. Ари сърдито настояваше, че истината е далеч по-прозаична — бил скъсал якето, като го закачил неволно на вратата на един автомобил, но никой в Службата не вземаше твърдението му на сериозно.

Легендарният шпионин вървеше, сякаш очакваше нападение откъм гърба — с издадени навън лакти и приведена глава. Заплашителната походка на Шамрон сякаш казваше: „Чупка от пътя ми

или ще ти изям топките!“ При вида му Рами усети, че пулсът му се ускори. Ако в този миг Шамрон му кажеше да скочи от някоя отвесна скала, щеше да го направи. Ако му наредеше да се вдигне във въздуха, щеше да измисли начин, за да го изпълни.

Когато Ари се приближи, Рами съзря лицето му. Бръчките от двете страни на устата му бяха по-дълбоки. Беше ядосан — младият мъж го видя в очите му, — но сякаш имаше и лека усмивка на сухите му устни. „За какво ли се радва, по дяволите!“, учуди се Рами. Шефовете не ги безпокояха след полунощ, освен при спешни или лоши новини. Тогава Рами се досети защо Шамрон се усмихва: Тиверийския фантом просто бе облекчен, че няма да прекара още една безсънна нощ без врагове, с които да воюва.

* * *

Четиридесет и пет минути по-късно бронираното пежо на Шамрон се шумгна в подземния гараж на мрачна административна сграда, която се издигаше на булевард „Цар Саул“, в северната част на Тел Авив. Той влезе в асансьора и се качи до кабинета си на най-горния етаж. Неговата дългогодишна старша секретарка Царица Естер беше оставила нов пакет цигари на бюрото до термос с кафе. Шамрон веднага си запали една и седна.

Първото нещо, което бе направил, след като се върна на служба, бе да махне помпозните скандинавски мебели на своя предшественик и да ги дари на една благотворителна организация, подпомагаща руски емигранти. Сега кабинетът му изглеждаше като полева щабквартира на генерал. Той предпочиташе обзавеждането да бъде функционално, а не стилно и елегантно. За бюро използваше голяма олющена библиотечна маса. Край стената срещу прозореца бяха наредени кантонерки от оксидиран метал. На лавицата зад бюрото му бе поставено тридесетгодишно германско късовълново радио. Шамрон не се нуждаеше от дневните сводки на отдела за радио наблюдение, защото говореше свободно половин дузина езици и разбираше още толкова. Освен това можеше сам да си поправи радиото, ако се повредеше. В действителност той можеше да ремонтира почти всякаква електронна техника. Веднъж, когато командният състав бе дошъл за събранието за

седмично планиране, го бе заварил да разглежда съсредоточено разглобеното видео на Царица Естер.

Единствено редицата от големи телевизори срещу бюрото му внасяше по-съвременна нотка в кабинета му. Шамрон бе оглушал с едното ухо, така че пускаше говора доста високо, докато се създадеше впечатлението, че трима души — французин, англичанин и американец — се карат люто в кабинета му.

Отвън, в помещението между неговия кабинет и стаята на Естер, командният състав вече се бе събрал и разтревожено очакваше шефът да ги повика. Там бяха подобният на хрътка Ели от плановия отдел и строевият офицер талмудистът Мордекай. Присъстваха и Йоси — геният от Европейското бюро, който бе завършил история в Оксфорд, и Лев — избухливият шеф на отдел „Операции“, който запълваше ценните си свободни часове с колекциониране на хищни насекоми. Единствено той сякаш не изпитваше страх от Шамрон. На всеки няколко минути Лев показваше ъгловатата си глава през вратата и подвикваше:

— За бога, Ари! Кога ще ни извикаш?

Обаче Шамрон не бързаше особено да ги види, защото бе почти сигурен, че знае много повече за ужасните събития, случили се тази вечер в Париж, отколкото те някога щяха да узнаят.

В продължение на цял час Шамрон седя на стола си с каменно лице, като пушеше цигара след цигара и гледаше Си Ен Ен на единия телевизор, Би Би Си — на другия и Френската държавна телевизия — на третия. Практически не го беше грижа какво имаха да кажат кореспондентите — те не знаеха почти нищо по въпроса, а той можеше да им осигури новина само с едно телефонно обаждане. Шамрон искаше да чуе очевидците, хората, които бяха видели убийството. Те щяха да му кажат това, което искаше да разбере.

Германско момиче, интервюирано от Си Ен Ен, говореше: „Имаше две коли — някакъв ван и един седан. Може би беше пежо, но не съм сигурна. Движението по моста спря за секунди“.

Шамрон натисна бутона на дистанционното, за да изключи звука на Си Ен Ен, и увеличи този на Би Би Си.

Таксиметров шофьор от Кот д'Ивоар описа убиеца: тъмна коса, добре облечен, красив, хладнокръвен. Престъпникът бил с момиче — „... руса девойка, леко пълна, чужденка, определено не францужойка“. Обаче шофьорът не видял нищо друго от трагедията на моста, защото се прикрил зад калника, когато избухнала бомбата. Погледнал отново чак когато стрелбата спряла.

Шамрон извади от джоба на ризата си бележник с протрита кожена подвързия, остави го внимателно на бюрото и го отвори на празна страница. Със силната си точна ръка написа само една дума: *момиче*.

После отново обърна поглед към телевизора. Привлекателна млада англичанка на име Биатрис разказваше за нападението пред кореспондент на Би Би Си. Тя описа катастрофата между вана и леката кола, която спряла движението на моста, заклещвайки автомобила на посланика. Обясни как убиецът се отделил от приятелката си и извадил оръжие от раницата си, а после я захвърлил под шасито на лимузината. Изчакал тя да избухне, преди спокойно да се приближи и да избие всички в колата.

След това Биатрис разказа как убиецът бавно тръгнал към девойката, която само секунди преди това страстно целувал, и изстрелял няколко куршума в гърдите ѝ.

Шамрон съсредоточено изписа името *Тарик* под думата *момиче*.

Ари вдигна телефона за безопасна връзка, набра номера на Узи Навот — шефа на парижката централа — и каза:

— Те са имали човек на приема. Някой, който е предупредил екипа откъде, че посланикът си тръгва. Знаели са маршрута му. Предизвикали са катастрофа, за да блокират движението и така шофьорът да няма път за бягство.

Навот се съгласи. Беше му станало навик да се съгласява с Шамрон.

— В онази сграда има доста ценни предмети на изкуството — продължи Ари. — Предполагам, че има и доста модерна видео охранителна система. А ти какво мислиш, Узи?

— Разбира се, шефе.

— Кажи на нашите приятели от френските служби, че искаме незабавно да изпратим екип, който да наблюдава разследването и да им оказва всякаква помощ, от която се нуждаят. А после вземи тези видеокасети и ми ги изпрати с дипломатическата поща.

— Дадено.

— Какво ще ми кажеш за моста? Има ли там охранителни камери? При малко късмет, може да е записано цялото нападение... И дори подготовката му.

— Ще проверя веднага — каза Узи.

— Останало ли е нещо от лимузината?

— Само ламарините. Резервоарът е избухнал и за съжаление огънят е изпепелил почти всичко, дори и трупове.

— Убиецът как се е изтеглил оттам? — интересува се Шамрон.

— Скочил е на задната седалка на един мотор. Изчезнал е за секунди.

— Някаква следа от него?

— Никаква, шефе.

— А улики?

— И да има, френската полиция няма да ги сподели с мен.

— А какво става с другите участници в атентата?

— Също са избягали. Добри са били, шефе. Дяволски добри! — ядосано въздъхна шефът на парижката централа.

— Кое е убитото момиче?

— Някаква американка.

Шамрон притвори очи и тихо изруга. Последното нещо, от което се нуждаеше сега, бе намесата на американците.

— Янките уведомени ли са вече?

— В момента половината от служителите на посолството им са на моста.

— Как се е казвала девойката?

— Емили Паркър.

— Какво е правела в Париж?

— Очевидно си е почивала няколко месеца след дипломирането.

— Чудесно. Къде е живяла?

— В Монмартър. Екип от френски детективи работи в квартала: ровят, разпитват...

— А научили ли са нещо интересно? — поинтересува се Шамрон.

— Не съм чул нищо друго, шефе.

— Иди сутринта в Монмартър. Огледай и ти, поразпитай. Но дискретно! Може някой в нейната сграда или в местното кафене да е видял любовника ѝ.

— Добра идея, шефе! — съгласи се Узи.

— Направи ми една услуга. Вземи със себе си снимките на Тарик от архива.

— Мислиш ли, че той стои зад това?

— Все още не съм сигурен...

— Дори и да са го видели, тези снимки няма да са от голяма полза — замислено рече Узи. — Оттогава той е сменил стотици пъти външността си.

— Изпълни това, което ти казах. — Шамрон натисна зеленото мигащо копче на телефона и прекъсна връзката.

Беше още тъмно, когато пежото на Шамрон прекоси с пълна скорост крайбрежната равнина и се заизкачва по пътя в Юдейските планини към Йерусалим. Ари свали очилата си и разтърка зачервената кожа под очите си.

Изминаха шест месеца, откакто бе върнат на работа и му възложиха една проста задача: да внесе стабилност в разузнавателната служба, чието реноме бе сериозно накърнено от серия широко отразени в медиите оперативни гафове и скандали сред персонала. Работата му бе да повдигне морала, да възстанови духа, с който в миналото се отличаваха хората от Службата.

Беше успял да спре разрухата — вече нямаше позорни провали, като опита да бъде убит един ожесточен мюсюлмански ходжа в Аман, организиран от неговия предшественик, но пък нямаше и зашеметяващи успехи. Шамрон знаеше по-добре от всички, че Службата не бе спечелила страховитата си репутация, без да поема рискове. В миналото крадяха самолети МиГ, внедряваха шпиони — както в резиденциите на приятели, така и на врагове, преследваха онези, които се осмеляваха да тероризират израелския народ. Шамрон не искаше да остави в наследство Служба, която вече не допуска

грешки, а Служба, която може да посегне и да удари, когато си поиска, която да изумява другите разузнавателни централи.

Знаеше, че не разполага с много време. Не всички на булевард „Цар Саул“ приветстваха неговото завръщане. Имаше и такива, които смятаха, че песента му вече е изпята и е трябвало да бъде оставен в Тиверия, за да се бори със своите радиоапарати и спомените си. А щафетата да бъде предадена на следващото поколение. Противниците на Шамрон твърдяха, че човек като Мордекай заслужава да бъде шеф след всичките години на размотаване из коридорите на „Операции“. Ели също имал качества да стане чудесен началник, казваха те. Трябвало само да се „аклиматизира“ в директорския кабинет. Смятаха, че дори Лев от отдел „Операции“ е подходящ, макар че от време на време се поддаваше на настроенията си и си бе спечелил доста врагове.

На Шамрон засега не бяха дали почти никаква власт да прави промени сред старшия персонал на булевард „Цар Саул“. В резултат на това легендарният шпионин бе заобиколен от глутница хищници, които щяха да му се нахвърлят при първия признак на слабост. А буйният Лев бе най-опасен от всички — сам се провъзгласи за личния Брут на Шамрон.

„Горкият Лев! Той няма представа с кого се заяжда“, помисли си с горчивина Ари, когато разбра какви ги е наприказвал.

— Зев Елияху ми беше личен приятел — въздъхна министър-председателят, когато Шамрон седна пред бюрото му. — Кой му е сторил това?

Той наля кафе и подаде чашата на Шамрон, вперил в него кротките си кафяви очи. Както винаги, Ари изпита чувството, че го наблюдава овца.

— Не мога да кажа със сигурност, но подозирам, че може да е бил Тарик.

Не произнесе фамилното му име, но не бе и необходимо. Кратката му биография сякаш бе гравирани в мозъка на Шамрон. Тарик ал Хурани — син на селски старейшина от Горна Галилея, роден и израсъл в бежански лагер в покрайнините на Сидон, в Южен Ливан, получил образование в Бейрут и Европа. По-големият му брат — член

на „Черният септември“^[2] — бе убит от специален отряд, ръководен лично от Шамрон. Тарик бе посветил живота си на отмъщението за смъртта му. Той се бе присъединил към ООП^[3] в Ливан, беше се сражавал в гражданската война, после бе приел завиден пост във „Форс 17“ — отряда за лична охрана и тайни операции на Ясер Арафат. През осемдесетте години Тарик бе преминал интензивно обучение зад Желязната завеса — в Източна Германия, Румъния и Москва. След това бе прехвърлен от „Форс 17“ в Джихад ел Разд — разузнаването и контрразузнаването на ООП. Накрая бе ръководил специален отряд, чиято задача бе да воюва срещу израелските тайни служби и дипломатическия персонал. Но в началото на деветдесетте години се скара с Арафат заради решението му да влезе в преговори с Израел. После сформира малка, здраво споена организация, преследваща една-единствена цел: саботиране на мирния процес, започнат от палестинския лидер.

Очите на министър-председателя блеснаха за миг, когато чу името на Тарик. Сетне отново възвърна спокойното си изражение.

— Какво те кара да мислиш, че Тарик е извършил това? — Премиерът впери очи в Шамрон.

— Базирайки се на предварителните описания, нападението има всички отличителни черти на неговите операции. То е било педантично планирано и реализирано. — Шамрон си запали цигара и махна с ръка да прогони облака дим. — Убиецът е бил спокоен и изключително безмилостен. Имало е и момиче. А всичко това намирисва на Тарик.

— Значи само подозираш, че е бил Тарик?

— Повече от подозрение е — бързо отвърна Ари, за да опровергае скептицизма на министър-председателя. — Наскоро получихме доклад, в който се наемква, че организацията на Тарик се подготвя да възобнови дейността си. Може би си спомняте, че лично ви информирах за това, господин премиер.

Министър-председателят кимна:

— Спомням си също, че ме посъветва да не го разгласявам. Зев Елияху можеше да е жив, ако бяхме предупредили министерството на външните работи.

Шамрон загаси цигарата си, стараяйки се да прикрие раздразнението си.

— Не мога да се съглася, че Службата е виновна по някакъв начин за смъртта на посланика. Зев Елияху беше и мой приятел, а и колега. Той работи в Службата в продължение на петнадесет години и точно затова смятам, че Тарик го е набелязал. Разубедих ви да не огласявате доклада, за да защитя източника на информация. Понякога това е необходимо, особено когато се касае за изключително важен разузнавач, господин премиер.

— Не ме поучавай, Ари. Ще успееш ли да докажеш, че е бил Тарик?

— Възможно е.

— И тогава какво?

— Тогава ще помоля за вашето разрешение да му смачкам фасона.

Министър-председателят се усмихна.

— Да смачкаш фасона на Тарик? Първо трябва да го откриеш. Наистина ли смяташ, че Службата е готова за нещо подобно? Не можем да си позволим ситуация като в Аман — не и сега, когато мирният процес е толкова крехък.

— Операцията в Аман е била зле планирана и катастрофално изпълнена. Отчасти и заради намесата и безпрецедентния натиск, упражнен от човека, който е стоял в този кабинет по онова време. Ако ми дадете правомощията да преследвам Тарик, уверявам ви, че това ще бъде съвсем друг вид операция и със съвсем различни резултати.

— Какво те кара да мислиш, че ще можеш да *откриеш* Тарик?

— Сега по-добре от всякога съм подготвен да го намеря — решително заяви Шамрон.

— Благодарение на този твой източник на информация ли?

— Да.

— Разкажи ми за него — кимна премиерът.

Шамрон едва доловимо се усмихна.

— Това беше случай, с който се занимавах лично, преди да ми кажат, че повече не се нуждаят от услугите ми на булевард „Цар Саул“ — обясни той. — Става дума за дълготрайно внедряване, нещо, което отне години, за да се изгради. Сега източникът ми участва в екипа по планирането и задействането на операциите в организацията на Тарик.

— Знаел ли е източникът ти предварително за Париж?

— Разбира се, че не! Ако той бе подал сигнал, щях да предупредя всички застрашени, дори ако това изискваше да го изтегля.

— Тогава направи го — каза министър-председателят. — Смачкай фасона на Тарик. Накарай го да си плати заради Елияху и всички други, които е убил през годините. Удари го здравата, така че никога повече да не се изправи.

— Подготвен ли сте за отзвук, който ще има едно убийство в този период? — надигна вежди Шамрон.

— Няма да има отзвук, ако е извършено както трябва.

— Палестинските власти и техните приятели във Вашингтон и Западна Европа едва ли ще погледнат с добро око на едно покушение, дори и мишената да е Тарик.

— Тогава погрижи се да не оставите никакви следи. Увери се, че твоите *кидони*^[4] няма да бъдат заловени като онази двойка сбъркани аматьори, които бяха изпратени в Аман. Щом подпиша заповедта, операцията е в твои ръце. Ликвидирай го, както намериш за добре. Просто го ликвидирай! Израелският народ никога няма да ми позволи да склуча мир, докато Тарик или някой друг като него обикаля на свобода и убива евреи.

— Ще имам нужда от съответната документация, за да задействам нещата.

— Ще я имаш до края на деня — обеща министър-председателят.

— Благодаря ви, господин премиер.

— А кого имаш предвид за работата?

— Мислех, че нямате намерение да се намесвате — отклони въпроса Шамрон.

— Просто искам да знам на кого ще възложиш случая. Не смятам, че това може да се нарече намеса.

— Имам предвид Алон.

— *Габриел* Алон? Той не напусна ли Службата след Виена?

Шамрон присви рамене — тези неща нямаха значение, когато ставаше дума за човек като *Габриел* Алон.

— Отдавна никой в Службата не се е занимавал със случай като този. А и да са го правили, обикновено са се прецаквали — обясни Ари. — Обаче има и друга причина, поради която искам Алон. Тарик действа предимно в Европа. А *Габриел* има много голям опит на континента. Той знае как да направи нещата, без да се вдига шум.

— Къде е Алон сега?

— Последния път, когато имах новини от него, живееше някъде в Англия.

Министър-председателят се усмихна:

— Ще ти е по-лесно да откриеш Тарик, отколкото Алон, така ли?

— Ще намеря Габриел, а той ще сгащи Тарик. — Шамрон стисна устни. — И тогава работата ще е свършена.

[1] Район в Долината на Израил. — Б.пр. ↑

[2] Палестинска терористична групировка, отговорна за смъртта на единадесет израелски спортисти по време на Олимпийските игри в Мюнхен през 1972 г. — Б.пр. ↑

[3] Организация за освобождение на Палестина. — Б.пр. ↑

[4] Членове на „Кидон“ — отряд ексекютори на Мосад. — Б.пр. ↑

4. САМОС, ГЪРЦИЯ

Фериботът от Турция пристигна с дванадесет часа закъснение поради бурното море в пролива до нос Микале. Тарик никога не бе харесвал корабите, защото мразеше усещането, че е заобиколен от вода, без път за бягство. Той стоеше на носа, вдигнал яката си заради нощния вятър, и гледаше приближаващия остров Самос. На лунната светлина се очертаваха върховете на двете отличителни за острова планини: по-близката — Ампелос, и Керкис — в далечината.

През петте дни след агентата в Париж Тарик бе пътувал на югоизток през Европа, променяйки изкусно външния си вид и паспортите си. Шест пъти смени колата. Последната — тъмнозелено волво комби — остави близо до терминала в Кушадасъ, на турската страна на пролива. Тя щеше да бъде прибрана от един агент от неговата организация.

По време на странстването си беше съблазнил три жени: сервитьорка в Мюнхен, фризьорка в Букурещ и камериерка в София. На всяка от тях разказа различна история. За немкинята беше италиански търговец на платове, пътуващ за Париж. За румънката бе египетски търговец, който се надява да прави някакъв бизнес в Украйна. За българката — французин с богати родители, който обича да пътува и да чете философски книги. Тарик се люби с тях по различен начин. Немкинята изуча, без да го е грижа за нейното удоволствие. На румънката подари много оргазми и златна гривна. Българката беше чернокоса девойка с маслинен тен. Тя му напомни за палестинските момичета. Правиха любов през цялата нощ, докато не стана време тя да тръгне на работа. Домъчня му, когато си отиде.

Фериботът навлезе бавно във водите на пристанището и акостира. Тарик слезе на сушата и се насочи към една ярко осветена таверна. Пред нея беше паркиран тъмносин мотоциклет със смачкано огледало за обратно виждане, точно както му бе обещано. В джоба на седалката имаше ключ. Той завърза пътната си чанта върху багажника на мотоциклета и запали двигателя. Минута по-късно се носеше с пълна скорост по тесен път към планината.

Не беше облечен за нощно пътуване. Тънките кожени ръкавици, плитките мокасини и черните му джинси не бяха пригодни за студа. Въпреки това той даде газ и пришпори мотоциклета, за да може да изкачи хълма в полите на планината Керкис. Намали, за да вземе един остър завой, после отново даде газ и профуча през лозе, което се простираше по склона чак до малка долина. Над лозето имаше маслинена горичка, а над нея се издигаха като стена високи кипариси, чиито тъмни силуети се очертаваха на фона на обсипаното със звезди небе. Въздухът бе наситен с аромата им. По-късно долови друг мирис — някъде печаха месо на открит огън. Това му напомни за Ливан. „Хубаво е да напуснеш Париж. Мрачният сив Париж в края на есента“, помисли си Тарик. Доволен бе, че се връща в Източното Средиземноморие.

Пътят премина в неравна пътека и Тарик намали скоростта. Глупаво бе да се кара толкова бързо в непозната местност, ала напоследък му харесваше да поема ненужни рискове. За пръв път, откакто бе напуснал Париж, се замисли за американското момиче. Не изпитваше угризения или вина. Смъртта ѝ, макар и злочеста, беше напълно необходима.

Той отново даде газ и се запуска по полегатия склон към тясна долина. Замисли се за тази своя потребност, за непреодолимия импулс да бъде в компанията на жена по време на акция. А причината за това се коренеше още в бежанския лагер в Сидон. Баща му бе умрял, когато той беше малък, а по-големият му брат — Махмуд — бе убит от евреите. Тарик бе отгледан от майка си и по-голямата си сестра. В бараката им имаше само една стая, така че той, майка му и сестра му спяха в едно легло — Тарик по средата, с глава, облегната на гърдите на майка му, и кокалестото тяло на сестра му, притиснато до гърба му. Понякога лежеше буден и слушаше тътена от артилерийския огън или бръмченето на израелските хеликоптери, кръжащи над лагера. Тогава си мислеше за баща си — как бе умрял от мъка, с ключовете на фамилия дом в Горна Галилея все още в джоба му. Мислеше и за клетия Махмуд. Той мразеше евреите толкова силно, че усещаше болка в гърдите. Обаче никога не изпитваше страх. Не и когато бе в леглото, защитен от своите жени.

Варосаната вила се издигаше на върха на една оголена скала на каменистия склон между селата Месогион и Пиргос. За да стигне до

нея, Тарик трябваше да поеме по стръмна пътека, която минаваше през старо лозе. Миризмата от скорошния гроздобер още се носеше във въздуха. Той изключи двигателя и в миг го обгърна невероятна тишина. Подпря мотоциклета на стъпенката, измъкна пистолета си „Макаров“ и тръгна през малка градинка към входа на вилата.

Мушна ключа в ключалката, завъртя го бавно, пробвайки дали няма да срещне някаква съпротива. После отвори вратата и влезе с насочен пистолет. Когато я прихлопна зад себе си, във всекидневната светна лампа, осветявайки строен млад мъж, който седеше на обикновена кушетка. Тарик едва не го застреля, преди да види, че пистолетът му лежи на масата пред него, а самият той бе вдигнал ръце в знак, че се предава.

Тарик насочи своя макаров към лицето на младия мъж:

— Кой си ти?

— Казвам се Ахмед. Кемел ме праща.

— Замалко да те гръмна. Тогава никога нямаше да разбера защо те е изпратил.

— Очакваше се да пристигнеш тази сутрин. Нямаше къде другаде да те срещна.

— Фериботът закъсна. Щеше да знаеш това, ако си бе направил труда да се обадиш по телефона. Какво иска Кемел? — стрелна го с очи Тарик.

— Настоява да се срещнете. Каза, че трябва да обсъди нещо с теб, но било твърде важно, за да го направи по обичайния начин за свръзка — обясни Ахмед.

— Кемел знае, че не обичам личните срещи.

— Взел е специални мерки.

— Какви са те? — попита Тарик недоверчиво.

— Имаш ли нещо против да насочиш пистолета си някъде другаде?

— Да, имам. Откъде да знам, че наистина си изпратен от Кемел? А ако истинското ти име е Ицхак или Ионатан, ако си израелец или работиш за ЦРУ? Може Кемел да е бил разкрит и да си дошъл да ме убиеш.

Младият мъж въздъхна тежко и заговори:

— Кемел иска да се видите след три дни в купе в първа класа на влака, пътуващ от Цюрих до Прага. Ще се присъединиш към него, в

който и да е момент от пътуването, когато решиш, че е безопасно.

— Билетът у теб ли е?

— Да.

— Дай ми го.

Ахмед бръкна в джоба на спортното си сако. Тарик махна леко с пистолета си:

— Бавно!

Младежът извади билета, показа го на Тарик и го постави на масата. Тарик го огледа набързо, после погледът му се върна към младия мъж:

— От колко време ме чакаш?

— Почти цял ден.

— Защо, къде другаде си бил?

— Следобед ходих до селото. Бях гладен, а и исках да огледам наоколо.

— Говориш ли гръцки?

— Малко.

„Супер! — помисли си Тарик с ирония. — Млад мъж, говорещ развален гръцки, и то с арабски акцент, се е мотал по пристанището целия следобед“.

Той си представи как някой любопитен магазинер, обхванат от съмнения към арабина, шляещ се из селото, се обажда в полицията. След което полицай отива да провери лично как стоят работите. А може би ченгето има приятел или братовчед, работещ в гръцката държавна сигурност... По дяволите! Беше цяло чудо, че не го бяха арестували още щом слезе от ферибота.

— Къде смяташ да нощуваш? — попита Тарик.

— Мислех да остана тук.

— И дума да не става! Иди в таверна „Петрино“, близо до пристанището. Там можеш да си наемеш евтина стая. А на сутринта вземи първия ферибот за Турция.

Ахмед се съгласи и се наведе да вземе пистолета си. Тарик стреля два пъти в главата му.

Кръвта плисна по каменния под. Тарик погледна към трупа и почувства само леко разочарование. Беше се надявал на няколко дни отдих на острова преди следващата операция. Беше уморен, нервите му бяха изопнати и го мъчеше все по-силно главоболие. Сега отново

трябваше да пътува, и то само защото проклетият ферибот беше закъснял заради бурното море и Кемел бе изпратил някакъв смахнат идиот да му предаде важно съобщение.

Той мушна пистолета под колана на кръста си, взе билета за влака и излезе.

5. ТЕЛ АВИВ

Узи Навот пристигна в Тел Авив на следващата сутрин. Той отиде в кабинета на Шамрон „на черно“ — това означаваше, че нито Лев, нито някой друг от членовете на висшия състав го забеляза. Носеше лъскаво метално дипломатическо куфарче. Бизнесмените в цял свят използваха подобни куфарчета, когато смятаха, че документите им са твърде ценни, за да ги сложат в обикновена кожена чанта. Обаче, за разлика от другите пътници на борда на самолета на „Ел Ал“^[1] от Париж тази сутрин, Навот не бе помолен да отвори куфарчето си за проверка. Нито бе принуден да изтърпи вбесяващия рутинен разпит от загорелите от слънцето момчета и момичета от охраната на „Ел Ал“. Щом се озова на безопасно място в кабинета на Шамрон, той нагласи комбинацията на ключалката на куфарчето и го отвори за пръв път, откакто бе напуснал посолството в Париж. Бръкна вътре и извади само един предмет: видеокасета.

По-късно Навот не можеше да си спомни колко пъти възрастният мъж гледа касетата. Двадесет, тридесет, а може би дори петдесет! Той изпуши толкова много от своите турски цигари, че Узи едва виждаше екрана от дима. Ари бе изпаднал в транс. Седеше на стола си със скръстени ръце и килната назад глава, за да може да гледа през очилата си за четене с черна рамка, кацнали в края на острия му като кинжал нос. От време на време Навот коментираше записа, но Шамрон сякаш слушаше само гласовете в главата си.

— Според охраната на музея Елияху и неговите спътници са се качили в колата в десет часа и двадесет и седем минути — обясни Узи. — Както можеш да видиш от индикатора за време на екрана, арабинът се обажда по телефона точно в десет и двадесет и шест.

Шамрон не отвърна нищо, само натисна едно копче на дистанционното, превъртя касетата и започна да я гледа отначало.

— Виж ръката му — напрегнато продължи Навот. — Номерът е бил запаметен в мобилния телефон. Той само натиска два пъти единия бутон с палеца си и започва да говори.

Дори и тази проникателна забележка да се стори интересна на Шамрон, той с нищо не го показва.

— Може би ще успеем да вземем записа от телефонната компания — продължи настойчиво Навот. — Вероятно ще открием номера, който е набрал. Този телефон сигурно ще ни отведе при Тарик.

Ако Стареца бе решил да проговори, щеше да обясни на Узи, че вероятно между Тарик и Френската телефонна компания има половин дузина сътрудници. Такова разследване, макар и чудесно, щеше да стигне до задънена улица.

— Кажете ми, Узи — заинтересува се Шамрон най-накрая, — каква храна е носел този сервитьор на таблата си?

— Какво, шефе? — зяпна Навот.

— Ястието, ордьовърът на таблата му... какъв е бил?

— Пиле, шефе.

— Какъв вид пиле, Узи?

— Не знам, шефе. Просто пиле.

Шамрон поклати разочаровано глава.

— Било е пиле тандури. Пиле тандури по индийски.

— Както кажеш, шефе — недоумяващо го изгледа Узи.

— Пиле тандури — повтори Стареца. — Това е интересно. Трябваше да го знаеш.

Навот се подписа за една служебна кола и се понесе с бясна скорост нагоре по крайбрежния път към Кесария. Беше свършил чудесна работа — бе откраднал копие от видеокасетата от Мюзед'Орсе, но единственото нещо, за което го бе грижа Стареца, беше пилето. Какво значение имаше дали е било пиле тандури или от „Кентъки Фрайд Чикън“? Може би Лев беше прав — вероятно Шамрон вече си бе изпял песента. „Да върви по дяволите Стареца!“, изруга наум Узи.

Тези дни в Службата се носеше слух: колкото по-далеч сме от миналата катастрофа, толкова по-близо сме до следващата. Шамрон също щеше да се издъни. После щяха отново да го изгонят, този път — за добро.

Ала Навот си даде сметка, че го интересува какво мисли за него Стареца. И то — твърде много. Като повечето офицери на неговата възраст, той благоговееше пред великия Шамрон. През годините бе свършил много работа за Стареца — мръсна работа, която никой друг

не искаше. Неща, които трябваше да останат в тайна от Лев и останалите. Би направил почти всичко, за да си възвърне благоволението му.

Той влезе в Кесария и паркира пред един жилищен блок, на няколко пресечки от морето. Шмугна се във фоайето и се качи с асансьора до четвъртия етаж. Все още имаше ключ, но предпочете да почука. Не беше предупредил, че идва, а тя можеше да е с друг мъж. Бела имаше връзка с много мъже.

Отвори му вратата, облечена с избелели дънки и скъсана блуза. Имаше високо стройно тяло и красиво лице, което изглеждаше постоянно скръбно. Погледна Навот с едва прикрито раздражение, после отстъпи встрани и му позволи да влезе. Апартаментът ѝ приличаше на антикварна книжарница и миришеше на тамян. Бела беше писателка и историчка, експерт по арабските въпроси, и Службата от време на време я използваше като консултант за сирийската и иракската политика. С Навот бяха любовници, преди Службата да го изпрати в Европа. Сега тя малко го презираше, задето бе предпочел оперативната работа пред нея. Узи я целуна и леко я побутна към спалнята. Бела се съпротиви, но бързо се предаде.

По-късно го попита:

— За какво мислиш?

— За Шамрон.

— Какво има пък сега?

Узи ѝ разказа, колкото му бе позволено — без подробности, само основното.

— Знаеш как работи Ари — рече Бела. — Съсипва те, когато иска нещо. Имаш две възможности. Можеш да се върнеш в Париж и да забравиш за това или да отидеш с колата до Тиверия тази вечер и да видиш какво си е наумило този път за теб старото копеле.

— Може би не искам да знам — замислено отрони Навот.

— Глупости, Узи! Разбира се, че искаш. Ако аз ти кажа, че не ща повече да те виждам, изобщо няма да ти пука. Но ако Стареца те погледне накриво, ще се сринеш.

— Грешиш, Бела.

— За кое по-точно?

— За първото. Ако ми кажеш, че никога повече не искаш да ме виждаш, ще напусна Службата и ще те помоля да се омъжиш за мен.

Тя го целуна по устните закачливо:
— Не искам да те виждам никога повече.
Навот се усмихна и притвори очи.
— Боже мой, какъв ужасен лъжец си! — възкликна Бела.
Но Узи вече се бе замислил за нещо съвсем друго.
— Има ли индийски ресторант в Кесария? — попита той.
— Всъщност има един много добър недалеч оттук.
— В него сервират ли пиле тандури?
— Все едно да питаш дали в италиански ресторант сервират спагети — засмя се Бела.
— Облечи се. Отиваме там.
— Ще приготвя нещо за хапване, не ми се излиза.
Обаче Навот вече нахлузваше панталоните си.
— Облечи се. Имам нужда от пиле тандури.

През следващите седемдесет и два часа Ари Шамрон се държеше като човек, който е надушил дим и френетично търси огъня. Само да се чуеше, че той приближава, всички в помещението се изпаряваха, сякаш по килима бе търкулната граната. Той кръстосваше коридорите на сградата на булевард „Цар Саул“, като нахълтваше неочаквано на събрания и призоваваше служителите да търсят по-усърдно и да слушат по-внимателно. Къде за последен път е бил видян Тарик? Какво е станало с другите членове на ударния екип от Париж? Прихванато ли е нещо интересно по електронен път? Някакви дочути разговори? Дали планират да нанесат нов удар?

„Шамрон има треска — каза Лев на Мордекай по време на една късна вечеря в стола. — Жаден е за кръв. По-добре да го държат изолиран от незаразените. Да го изпратят в пустинята. Да го оставят да вие срещу луната, докато пукне“.

Вторият пробив в случая стана двадесет и четири часа след като Навот достави видеокасетата. Откритието направи слабичкият Шимон от отдела за изследвания. Той се качи тичешком до кабинета на Шамрон, както си беше по анцуг и с боси крака, стиснал папка в пръстите си с изгрязани нокти.

— Това е Мохамед Азис, шефе! Той беше член на Народния фронт, но когато Фронтът се включи в мирния процес, Азис се

присъедини към организацията на Тарик.

— Кой е Мохамед Азис? — попита Шамрон, примигвайки любопитно към Шимон през облак дим.

— Младежът от Мюзе д'Орсе. Накарах техниците във фотолабораторията да увеличат дигитално снимката от видеокасетата от охранителната камера. После я пуснах през базата данни. Няма никакво съмнение — сервитьорът с мобилния телефон е бил Мохамед Азис.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно, шефе.

— И си уверен, че сега той работи за Тарик?

— Залагам живота си за това.

— Подбирай внимателно думите си! — предупреди го Стареца.

Шимон остави папката на бюрото и излезе. Сега Шамрон имаше това, което искаше: доказателство, че атентатът в Париж е дело на Тарик. По-късно същата вечер Йоси се появи на вратата му със зачервени от умора и безсъние очи.

— Току-що чух нещо интересно, шефе.

— Говори, Йоси.

— Един наш приятел от гръцката служба за сигурност пушна съобщение до атинската ни централа. Палестинец на име Ахмед Натур е бил убит преди два дни на гръцкия остров Самос. Застрелян с два куршума в главата и оставен в една вила.

— Кой е Ахмед Натур?

— Не сме съвсем сигурни. Сега Шимон проверява.

— Кой е собственикът на вилата?

— Това е най-интересното нещо, шефе. Вилата е била дадена под наем на един англичанин на име Патрик Рейнолдс. Гръцката полиция се опитва да го намери.

— И какво от това? — погледна го изпитателно Шамрон.

— Няма никакъв Патрик Рейнолдс на лондонския адрес, който фигурира в договора за наемане. Няма такъв и на лондонския телефонен номер. Според британските и гръцките власти Патрик Рейнолдс не съществува.

Рами усети, че Стареца се готви да отпътува за малко донякъде. Разбра го, защото предната нощ бе неспокойна за Шамрон. Той прекара дълго време, крачейки напред-назад по терасата, после няколко часа поправя едно прекрасно радио, марка „Филко“, което бе пристигнало същия ден от Съединените щати. Не спа, не води никакви разговори по телефона и имаше само един посетител: каещия се на вид Узи Навот. Той говори със Стареца петнадесет минути на терасата, после бързо си тръгна. На излизане лицето му напомни на Рами изражението на Шамрон в нощта на парижкия атентат — смесица от непреклонна решителност и самодоволна усмивка.

Но всъщност най-лошите страхове на Рами потвърди пътната чанта: италианска изработка, черна кожа, позлатени закопчалки. Тя беше всичко онова, което Стареца не беше. Фантома можеше да побере багажа си в задния си джоб и пак да му остане място за портфейла. Рами прочете името на табелката, която висеше на дръжката: *Рудолф Хелер*, адрес и телефонен номер в Берн. Явно бе, че Шамрон щеше да работи под прикритие.

По време на закуската Рами едва се сдържаше — като майка, която се чуди как да се скара с детето си в сутринта на раздялата им. Вместо да седне с него на масата, той застана до кухненския плот и запрелиства ядосано спортните страници на „Маа’рив“.

— Моля те, Рами — обади се Шамрон. — Опитваш се да го четеш или да изтръгнеш признания от него?

— Нека да дойда с теб, шефе.

— Няма да водим отново този разговор. Сигурно ти е трудно да повярваш, но аз знам как се действа по време на акция. Бях *катса*^[2] много преди на родителите ти да им хрумне да те заченат.

— Вече не си толкова млад, шефе — погледна го Рами угрижено.

Шамрон свали вестника си и се взря в мъжа над очилата си за четене:

— Можеш да изпробваш способностите ми по всяко време, когато сметнеш, че си готов.

Рами насочи показалеца си като пистолет към Стареца и произнесе:

— Бум, бум, мъртъв си, шефе.

Но Шамрон само се усмихна и дочете вестника си. Десет минути по-късно младият телохранител го придружи до пътната врата и сложи

чантата в багажника на колата му. Той остана да гледа след отдалечаващия се автомобил, докато от Ари Шамрон не се виждаше нищо друго, освен облаче розов галилейски прах.

[1] Израелска авиокомпания. — Б.пр. ↑

[2] Изпитан офицер от Мосад. — Б.пр. ↑

6. ЦЮРИХ

„Шлос Фармасютикъл“ беше най-голямата фармацевтична компания в Европа и една от най-мощните в света. Нейните изследователски лаборатории, заводи и дистрибуторски центрове бяха разпръснати по цялата планета. Управлението на корпорацията се помещаваше в Цюрих във внушителна сграда от вулканичен камък на модната „Банхофштрассе“, недалеч от брега на езерото. Понеже беше сряда, шефовете на отдели и старшите вицепрезиденти се бяха събрали в облицованата с ламперия зала на борда на директорите на деветия етаж за седмичната си среща. Мартин Шлос седеше на шефския стол — пред масата под портрета на своя прадядо Валтер Шлос — основателя на компанията. Имаше елегантна фигура, носеше тъмен костюм, а посребрената му коса беше прилежно подстригана. В дванадесет и половина той погледна часовника си и се изправи, давайки знак, че събранието е приключило. Някои от директорите го наобиколиха, надявайки се да чуят евентуално последно нареждане от началника си.

Кемел Азури събра нещата си и се измъкна навън. Той беше висок мъж с аристократична осанка, с тясно лице и светлозелени очи. Открояваше се в империята „Шлос“ не само заради външността си, но и заради забележителното си минало. Роден в палестински бежански лагер в Ливан, Кемел бе следвал за кратко медицина в Бейрутския университет, преди да дойде да си търси работа в Европа. Беше нает от „Шлос“ за една незначителна длъжност в търговския отдел. Но заради невероятните му умения след пет години бе издигнат на поста завеждащ блискоизточния търговски отдел на компанията. Работата го принуждаваше постоянно да пътува, като не му оставяше време да създаде семейство или пък да има какъвто и да е личен живот.

Обаче Кемел не се тревожеше от факта, че не бе успял да се ожени и да има деца. Старанието му беше възнаградено: преди година го назначиха за управител на търговския отдел на компанията. Мартин Шлос го направи милионер. Кемел Азури живееше в голяма къща с

изглед към река Лимат, имаше личен шофьор и пътуваше из Цюрих със служебен мерцедес.

Той влезе в кабинета си — просторно помещение с висок таван, персийски килими, светли датски мебели и прекрасна гледка към Цюрихското езеро. Седна зад бюрото си и прегледа бележките си от събранието.

Секретарката му се появи, усмихната.

— Добро утро, хер Азури. Надявам се, че събранието е минало добре.

Каза му го на немски и той й отговори безупречно на същия език:

— Даже много добре, Маргарите. Някакви съобщения?

— Оставих ги на бюрото ви, хер Азури. Билетите ви за влака също са там заедно с информация за хотела в Прага. Впрочем трябва да побързате, влакът ви тръгва след половин час.

Кемел прелисти купчината телефонни съобщения. Нямахше нищо, което да не може да почака. Облече палтото си, нахлупи мека шапка и завърза едно копринено шалче на врата си. Маргарите му подаде куфарчето и малка пътна чанта.

— Бих искал да използвам времето си във влака, за да отхвърля малко канцеларска работа — рече той.

— Ще ви безпокоя само при извънредна ситуация. Шофьорът ви чака долу — докладва секретарката.

— Кажи му, че днес е свободен. Ще отида пеша до централна гара. Имам нужда да се пораздвижа.

Над „Банхофщрасе“ се сипеше сняг. Кемел подмина бляскавите магазини, влезе в една банка и спокойно изтегли голяма сума в брой от личната си сметка. Парите мушна в едно тайно отделение на дипломатическото си куфарче и след пет минути отново се озова навън.

Влезе в гарата и прекоси централната зала, като от време, на време спираше, за да провери дали някой не го следи. После отиде до една вестникарска будка и си купи вестници за из път. Докато плащаше на продавача, огледа терминала, но не забеляза нищо подозрително.

Когато влезе във вагона, почти всички пътници се бяха качили във влака. Кемел тръгна по коридора към своето купе в първа класа. То

беше празно. Закачи палтото си и седна, когато влакът потегли. Бръкна в куфарчето си и извади вестниците. Започна с европейското издание на „Уолстрийт Джърнъл“, после мина на „Файнаншъл Таймс“, лондонския „Таймс“ и приключи с „Монд“.

След четиридесет минути стюардът му донесе кафе. Пред него Кемел се залови с една партида от цифри, отразяващи тримесечните продажби на Южноамериканския отдел — имаше вид на преуспяващ директор, твърде зает, за да почива дори за миг. Кемел мислено се усмихна — това беше толкова далеч от истината.

От години водеше двойствен живот — работеше за „Шлос Фармасютикъл“ и в същото време беше агент на ООП. Работата и порядъчният му вид му бяха осигурили непроницаемо прикритие, позволявайки му да пътува в Близкия изток и Европа, без да буди подозрение в службите по сигурността и разузнаването. Кемел се движеше сред най-елитните и културни среди в Европа, работеше с най-могъщите бизнес лидери на континента, общуваше с богатите и известните, а същевременно работеше за ООП. Поддържаше шпионски мрежи, вербуваше агенти, планираше операции, пренасяше съобщения, събираше пари от дарители в целия Близък изток. Използваше транспортните и дистрибуторските мрежи на „Шлос“, за да превозва оръжия и експлозиви до мястото на операциите. Като си помислеше, че сред животоспасяващите лекарства бяха натъпкани оръжия и експлозиви за терористични акции, изпитваше перверзно чувство на задоволство.

Но сега положението му беше още по-сложно. Когато Ясер Арафат се съгласи да се откаже от насилието и да започне преговори с ционистите, Кемел се вбеси и тайно се съюзи със своя стар приятел Тарик ал Хурани. Азури беше шефът на операциите и планирането в организацията на Тарик. Той се грижеше за финансите, ръководеше мрежите за комуникация, осигуряваше оръжието и се занимаваше с планирането на операциите — всичко това правеше от кабинета си в Цюрих. Между безмилостния терорист и хладнокръвен убиец Тарик и аристократичния и уважаван Кемел наистина съществуваше уникално партньорство.

Азури затвори папката с търговските доклади и се огледа: „По дяволите! Къде се бави той? Може би нещо се е объркало“.

Точно тогава в купето влезе мъж с дълга руса коса, слънчеви очила и бейзболна шапка с емблемата на „Янкис“. От слушалките на уокмена му се лееше силен рок. Кемел си помисли: „Аллах! Кой е този идиот? Сега Тарик няма да посмее да се покаже“. А на глас изрече:

— Съжалявам, но сте сбъркали купето. Всички места са заети.

Мъжът надигна слушалките си и отвърна:

— Не ви чувам.

Говореше английски като американец.

— Тези места са заети — повтори нетърпеливо Кемел. — Напуснете или ще извикам кондуктора.

Обаче мъжът просто седна и свали слънчевите си очила.

— Мир вам, братко — каза меко Тарик на арабски.

Без да иска, Кемел се усмихна:

— Ах ти, кучи сине?

— Притесних се, когато Ахмед не се регистрира в хотела, след като го изпратих в Гърция — обясни Кемел. — После чух, че е намерен труп в една вила на остров Самос и разбрах, че двамата сте разговаряли.

Тарик притвори очи и наклони леко глава.

— Той беше небрежен. Трябва по-прецизно да избираш пратениците си.

— Наистина ли се налагаше да го убиеш?

— Ще намериш друг — по-добър, надявам се.

Азури се вгледа внимателно в партньора си.

— Как си, Тарик?

— Чудесно! — прекъсна го рязко той. — Как се развиват нещата в Амстердам?

— Всъщност доста добре. Лейла пристигна. Намерила ти е жена и място, където да отседнеш.

— Разкажи ми за нея — подкани го Тарик.

— Тя работи в един бар, в квартала на проститутките. Живее сама в една яхта на река Амстел. Мястото е отлично.

— Кога заминавам? — заинтересува се Тарик.

— След около седмица.

— Трябват ми пари.

Кемел бръкна в кюфарчето си и му подаде плик с банкноти. Тарик го мушна в джоба на сакото си. После светлосивите му очи се спряха на Азури. Както винаги, Кемел изпита неприятното чувство, че той преценява кой е най-добрият начин да го убие, ако му се наложи.

— Сигурно не си ме накарал да бия целия този път, за да ме критикуваш за убийството на Ахмед и да ме питаш как съм със здравето. Какво друго имаш да ми казваш?

— Някои интересни новини.

— Слушам те.

— Хората от булевард „Цар Саул“ са убедени, че ти стоиш зад агентата в Париж.

— Колко умно от тяхна страна! — поклати глава Тарик.

— Ари Шамрон те иска мъртъв и министър-председателят му е дал зелена светлина — продължи Кемел.

— Шамрон иска смъртта ми от години. Защо сега това е толкова важно?

— Защото ще възложи задачата на един твой стар приятел.

— Кой е той?

Кемел се усмихна и се приведе към Тарик.

7. СЕЙНТ ДЖЕЙМС, ЛОНДОН

Фирмата за изящни изкуства „Ишърууд“ отскоро се помещаваше в рушаща се викторианска сграда, служила някога за склад. Намираше се на усамотено тихо място на площад „Сейнт Джеймс“, наречено Мейсън Ярд. Тя бе сгушена между една кръчма и офиса на малка транспортна компания, която сякаш винаги бе пълна с красиви куриерки, придвижващи се с моторетки. Официалната табела на прозореца на първия етаж съобщаваше, че галерията е специализирана в излагането на творби на стари майстори, че собственикът ѝ — Джулиан Ишърууд — е реномиран член на Лондонското дружество на търговците на картини и че неговата колекция може да бъде видяна само с предварителна уговорка. Обявени бяха и галерии във Венеция и Ню Йорк, макар че те бяха отдавна затворени. На Ишърууд просто сърце не му даваше да актуализира надписа на табелата, за да отрази намаляващия успех на своята империя.

Шамрон пристигна в дванадесет и половина. Пилотското му кожено яке и панталоните му в цвят какви бяха заменени с двуреден костюм, копринена риза с подходяща тъмносиня вратовръзка и кашмирено палто. Носеше модни очила с рогови рамки. На китката му се виждаше златен „Ролекс“, а на малкия пръст на дясната ръка — пръстен с герб. Липсата на венчална халка подсказваше, че е свободен за връзки с другия пол. Вървеше флегматично, изоставил обичайната си тежка походка.

Ари натисна напукания звънец до входната врата на партера. Минута по-късно от домофона се разнесе знойният глас на Хедър — последната от серията млади и безполезни секретарки на Ишърууд.

— Името ми е Рудолф Хелер — каза Шамрон на немски с английски акцент. — Дошъл съм да се видя с господин Ишърууд.

— Имате ли уговорена среща?

— Опасявам се, че не, но с Джулиан сме стари приятели.

— Изчакайте за минутка, моля.

Минутката се проточи безкрайно, докато най-накрая автоматичната врата се отвори. Шамрон влезе и се изкачи по късото

скърцащо стълбище. Върху килима на площадката се очертаваше голямо кафяво петно. Хедър седеше в преддверието зад масивно бюро, върху което имаше само един телефон. Всички момичета на Ишърууд бяха подбрани по един и същи начин: красиви, завършили художествената гимназия девойки, съблазнени да работят за него с обещания за стажуване и любовни авантюри. Повечето напускаха след месец-два, когато се отегчаха безнадеждно или когато Ишърууд не можеше да събере пари да им плати.

Хедър разлистваше един брой на списание „Лут“. Тя се усмихна и посочи към кабинета на шефа си с надъвкания край на розов химикал. Ишърууд се подаде през отворената врата, целият в райе и коприна, като говореше скорострелно на италиански по мобилен телефон.

— Влезте вътре, ако се осмелите — каза лениво Хедър с характерния за Мейфеър провлачен говор, който накара Шамрон да настръхне. — Шефът ще приключи след минута. Мога ли да ви предложи нещо за пиене?

Шамрон поклати глава и влезе. Седна и огледа стаята. Библиотечни лавици, пълни с монографии за художници, регистри с платнена подвързия и стари каталози. Зърна покрита с кадифе подставка за показване на картините на клиентите.

Ишърууд крачеше напред-назад пред прозореца с изглед към Мейсън Ярд. Той спря веднъж да погледне Шамрон, после още веднъж, за да пусне скрибуцащия факсов апарат. Шамрон веднага долови, че Джулиан има неприятности. Както винаги.

Ишърууд избираше много внимателно картините, които купуваше, и още по-внимателно хората, на които ги продаваше. Той изпадаше в меланхолия всеки път, когато виждаше да изнасят някое от платната му. В резултат на това не продаваше много — петнадесетина творби в нормална и двадесетина — в успешна година. Беше забогатял през осемдесетте години, когато всеки, който разполагаше с няколко метра изложбена площ и малко мозък в главата, бе натрупал състояние. Но сега от това богатство не бе останало нищо. Той хвърли телефона на бюрото си, върху което цареше безпорядък. Сетне изгледа кръвнишки госта си:

— Каквото и да искаш, отговорът ми е *не*.

— Как си, Джулиан? — кротко попита Шамрон.

— Върви по дяволите! Защо си тук?
— Отпрати момичето за няколко минути.
— Отговорът ми пак ще е *не*, независимо дали тя е тук.
— Трябва ми Габриел — каза тихо Шамрон.
— На мен — още повече! И затова не можеш да го имаш.
— Просто ми кажи къде е. Налага се да поговоря с него.
— Махай се! — сопна му се Ишърууд. — За кого, по дяволите, се мислиш, та ми раздаваш заповеди? А сега, ако се интересуваши от покупка на картина, може би ще ти окажа някаква помощ. Ако не — Хелън ще ти покаже вратата.
— Името ѝ е Хедър.
— О, боже! — Ишърууд се отпусна тежко на стола зад бюрото.
— Вярно, че Хелън беше момичето през миналия месец. Вече не мога да ги задържа.
— Май нещата не вървят добре, а, Джулиан? — подсмихна се Шамрон.
— Нещата не *вървяха*, но вече всичко е на път да се промени. Ето защо имам нужда да допълзиш обратно под твоя камък и да оставиш на мира мен и Габриел.
— Какво ще кажеш за един обяд? — предложи Шамрон. — Би могъл да ми споделиш проблемите си и евентуално да стигнем до някакво взаимноизгодно решение.
— Никога не си ми правил впечатление на човек, склонен на компромис — изгледа го подозрително Ишърууд.
— Вземи си палтото — рече Шамрон.

Старият шпионин предвидливо бе запазил една тиха ъглова маса в ресторант „Грийнс“ на Дюк Стрийт. Ишърууд си поръча студен варен канадски омар и бутилка „Сансер“ — най-скъпото вино в менюто. Ари стисна зъби. Беше всеизвестен със скъперничеството си, когато опреше до парите на Службата, обаче сега се нуждаеше от помощта на Джулиан. Щом това изискваше скъп обяд в „Грийнс“, Шамрон щеше да преглътне тлъстата сметка.

В Службата хора като Джулиан Ишърууд бяха известни като *саяни*, което означаваше помощници. Такива бяха bankerите, които даваха сведения на Шамрон, щом някои араби правеха големи

трансакции. Те можеха да бъдат извикани и посред нощ, ако някой *катса* имаше неприятности и се нуждаеше от пари. Такива бяха портиерите, дето отваряха хотелски стаи, когато Шамрон искаше да ги огледа. Саяни бяха чиновниците от фирмите за даване на коли под наем, които снабдяваха действащите агенти на Стареца с „чисти“ превозни средства. В този списък влизаха и отзивчивите служители в неотзивчивите служби по сигурността. А също и журналистите, позволяващи да бъдат използвани като проводници на лъжите на Шамрон. Нито една друга разузнавателна служба в света не можеше да претендира за такъв легион от ангажирани сътрудници. За Ари Шамрон те бяха тайният плод на диаспората.

Джулиан Ишърууд беше специален член на *саяните*. Шамрон го беше вербувал, за да обслужва един друг много важен *катса*, затова винаги проявяваше необичайно търпение по отношение на критичните обрати в настроението на Ишърууд.

— Нека ти обясня защо не можеш да имаш Габриел точно сега — започна Джулиан. — Миналия август в аукционната зала в Хъл се появи една много замърсена и силно повредена творба — италианска олтарна картина от XVI в., маслени бои върху дърво. Казва се „Поклонението на пастирите“, от неизвестен художник. Това е най-важното — от *неизвестен* художник! Привлякох ли цялото ви внимание, *хер Хелер*?

Шамрон кимна утвърдително и Ишърууд продължи:

— Имах някакво подозрение за картината, така че натрупах куп книги в колата си и отидох в Йоркшир, за да я видя. След кратко разглеждане на творбата установих, че подозрението ми е било правилно. Ето защо, когато същата тази много замърсена и повредена картина от *неизвестен* художник бе обявена за продажба в достопочтената аукционна къща „Кристис“, можах да я купя на безценица. — Джулиан облиза устни развълнувано и се приведе съзаклятнически към събеседника си: — Занесох картината на Габриел и той я подложи на няколко теста заради мен: рентгенова и инфрачервена фотография, обичайните неща. Щателното му изследване потвърди моите подозрения. Най-замърсената и най-повредена творба от аукционната зала в Хъл в действителност е липсващата олтарна картина от църквата „Сан Салваторе“ във Венеция. Нарисувана е от самия Франческо Вечелио, брат на великия

Тициан. Ето защо ми трябва Габриел. И затова няма да ти кажа къде е той сега.

Дойде сервитьорът, отговарящ за вината. Шамрон се загледа в покривката, търсейки начин да поднови разговора, докато Ишърууд се зае със сложния ритуал по дегустирането — разглеждане, помирисване, сръбване и дълбок размисъл. След драматичен момент на несигурност той обяви виното за подходящо. Гаврътна набързо една чаша и си наля втора.

Когато заговори отново, гласът му бе изпълнен с копнеж, а очите му — със сълзи.

— Спомняш ли си старите времена, Ари? Имах галерия на Ню Бонд Стрийт, точно до Ричард Грийнс. Днес не мога да си го позволя. Там са само „Гучи“ и „Ралф Лорън“, „Тифани“ и „Мики Блъди Мото“. Знаеш кой зае старото ми място, нали? Отвратителният Джайлс Питауей! Той вече се сдобил с две галерии само на Бонд Стрийт и планира да отвори още две през следващата година. Боже, той се разпространява като вируса *ебола* — мутира, става по-силен, унищожава всичко свястно по пътя си.

Покрай масата им мина трътлест търговец на картини с розова риза и красива девойка под ръка. Ишърууд направи пауза, колкото да каже: „Здравей, Оливър!“ и да му изпрати въздушна целувка.

— Този Вечелио е истински удар — продължи той. — Нужен ми е по един удар веднъж на две години. Тези находки ме държат в бизнеса. Те поддържат целия ми мъртъв инвентар и всичките ми дребни продажби, които не ми носят почти никаква печалба. — Джулиан млъкна и отпи голяма глътка вино. — Всички се нуждаем от успешни удари от време на време, нали, хер Хелер? Подозирам, че дори на хората от твоя занаят понякога им трябва голям успех, за да компенсират всички провали. Е, наздраве!

— Наздраве! — отвърна Шамрон, накланяйки леко чашата си.

— Джайлс Питауей можеше да купи Вечелио, но пропусна, защото той и неговите момчета не си правят труда да се подготвят. Те не биха могли да определят автентичността на картината. Само аз знаех какво представлява тя, защото единствен съм се подковал със знания. Джайлс Питауей не би разпознал един Вечелио дори да се блъсне в него. Той продава само лустросани боклуци. Виждал ли си неговата сбирщина от картини? Пълен отврат! Абсолютен кич!

Шамрон, играещ ролята на хер Хелер, призна, че отдавна не е посещавал галериите на противния Джайлс Питауей.

Ишърууд се наведе отново през масата с ококорени очи.

— Тази картина ми трябва почистена и реставрирана до пролетта — заяви той шепнешком. — Ако не е готова, ще загубя клиента си. В днешно време клиентите не растат по дърветата, особено тези на олтарни картини от Вечелио. Мога да преброя на пръстите на едната си ръка потенциалните купувачи на подобна творба. Ако моят клиент изчезне, може никога да не намеря друг. А ако не успея да намеря друг, моят Вечелио просто ще се превърне в поредната добавка към мъртвия ми инвентар. Ще *изгори*, както се казва в нашия бранш. Вие губите агенти, ние — картини. Едно платно или се грабва веднага, или събира прах в склада на някой галерист. А щом една творба *изгори*, тя става безполезна точно както твоите агенти.

— Разбирам дилемата ти, Джулиан — рече Шамрон.

— *Наистина* ли? В света съществуват пет души, които могат да реставрират както трябва този Вечелио. По една случайност Габриел Алон е един от тях. А другите четирима никога няма да понижат стандарта си, за да работят за човек като мен.

— Габриел е талантлив — съгласи се Стареца. — Но на мен също ми трябва неговият талант, за съжаление. И то за нещо, което е малко по-важно от една петстотингодишна картина.

— О, не можеш да направиш това! — възропта Ишърууд. — Акулите кръжат и моята капризна банка заплашва да ме зареже на произвола на съдбата. Няма да успея да си намеря достатъчно бързо меценат, който да спаси потъващия кораб. Джайлс Питауей има меценати! Банката „Лойдс“! Когато изкуството и големите финанси се сродят, смятам, че е време да се отправя към планините на Шотландия и да си скова проклетия ковчег. — Джулиан млъкна за миг и въздъхна: — Впрочем, хер Хелер, малко неща в този живот са по-важни от хубавите картини. И не ми пука колко стари са те.

— Трябваше да подбера по-внимателно думите си — поклати глава Шамрон.

— Ако се наложи да закрия галерията си, ще остана без пукната пара — заяви Ишърууд. — Ще бъда щастлив, ако при това положение получа и тридесет пенса от истинската стойност на моята колекция.

Но Шамрон остана равнодушен към неговите жалби.

— Къде е той? — попита Стареца.

— И защо трябва да ти казвам? — настръхна Джулиан.

— Защото имам нужда от него. *Ние* се нуждаем от Габриел.

— О, боже! Не ми пробутвай тези глупости, защото няма да се хвана втори път. Чувал съм всичките ти истории и знам как свършват те. Между другото Габриел се чувства по същия начин. Той е приключил с твоите работи.

— Тогава кажи ми къде е. Какво ще му навреди това?

— Познавам те твърде добре, за да ти вярвам. Никой здравомислещ човек не би ти се доверил.

— Можеш да ми кажеш къде е той или сами да го открием. Ще ни отнеме няколко дни, но ще го намерим.

— Да предположим, че ти кажа. Какво си готов да ми предложиш в замяна?

— Може да намеря покровител, който да те държи на повърхността, докато продадеш своя Вечелио.

— Благонадеждните покровители са редки като автентичните платна.

— Познавам един човек, който смята да влезе в бизнеса с картини. Ще поговоря с него за теб.

— Как се казва? — оживи се Ишърууд.

— Страхувам се, че ще държи да остане анонимен — рече Шамрон.

— Ако Габриел разбере, че съм ти казал...

— Нищо няма да разбере.

Ишърууд облиза бледите си устни.

8. ПОРТНАВАС, КОРНУОЛ

Стареца пристигна, когато непознатият беше излязъл с корабчето си. Пийл го забеляза от прозореца на стаята си, докато мъжът се опитваше да премине с големия си мерцедес по тесния път над кея. Той спря пред къщата на бригадира и натисна звънеца. После настойчиво почука на вратата. Момчето чу ударите дори през заливчето — кратки и безцеремонни. То намъкна един пуловер и дъждобрана си и изхвъркна от къщи. Минута по-късно стоеше зад мъжа, задъхано и със зачервено от тичането лице.

— Кой си ти? — попита Стареца.

„Има акцент като на непознатия, но по-изразен“ — отбеляза наум момчето.

— Аз съм Пийл. А вие кой сте?

Възрастният човек не отговори на въпроса му, а обясни, че търси мъжа, който живее в тази къща.

— Сега го няма — рече хлапето.

— Аз съм негов приятел. Знаеш ли къде е?

Момчето не каза нищо, защото му се видя абсурдно, че непознатият има приятел, който ще се появи, без да се обади.

Стареца погледна към кея, после очите му се спряха отново върху Пийл:

— Излязъл е с кораба си, нали?

Хлапакът кимна, но нещо в очите на мъжа го накара да потрепери.

Стареца се взря в небето: над заливчето бяха надвиснали оловносиви облаци, плътни и натежали от приближаващия дъжд.

— Доста неприятно време за плаване.

— Той е много добър — рече гордо момчето.

— Да, така е. Кога ще се върне?

— Никога не казва. Ще му съобщя, че сте се отбили.

— Всъщност мисля, че ще го изчакам. — Изглеждаше като човек, който може да чака дълго време, ако си го постави за цел. — Има ли наблизно някое местенце, където да изпия едно кафе?

Пийл посочи към селото.

Обаче Стареца не отиде никъде. Просто се качи в мерцедеса и остана да седи зад волана като статуя.

Пийл отиде до носа и набързо си направи наблюдателница до фермата за стриди. Загледа се към морето. Към средата на следобеда в реката се появиха малки вълни с бели гребени и дъждовната буря се развихри. В четири часа стана съвсем тъмно. Пийл подгизна и премръзна до смърт. Канеше се да се откаже, когато забеляза сред мъглата съзвездие от бледосини светлини да приближава нагоре по реката. Малко след това чу ритмичното бръмчене на двигател: великолепият платноход на непознатия се носеше с пълна скорост към къщи.

Момчето включи фенерчето си и му даде сигнал. Кечът направи плавен завой надясно и се насочи към носа, порейки черната вода. Когато корабчето приближи брега, непознатият извика:

— Какво не е наред?

— Един мъж те чака.

— Какво иска?

— Твърди, че е твой приятел, но не каза името си.

Пийл чу ехото на гласа си от другата страна на заливчето.

— Как изглежда? — попита след малко непознатият.

— Нещастен.

— Има ли акцент?

— Почти като твоя, но по-изразен.

— Върви си къщи.

Обаче момчето не искаше да го остави сам.

— Ще те посрещна на кея и ще ти помогна да завържеш кеча.

— Просто направи каквото ти казвам — отвърна непознатият и се скри под палубата.

Габриел Алон влезе в камбуза. В шкафчето над газовата печка намери пистолета си — деветмилиметров полуавтоматичен глок. Той предпочиташе модела със среден размер, който беше малко неточен заради по-късата цев, но пък беше по-лесен за скриване. Дръпна

затвора, вкарвайки първия патрон в цевта, и пушна оръжието в десния джоб на кехлибареножълтата си мушама. После намали навигационните светлини и се качи обратно на палубата.

Когато платноходът заобиколи носа и навлезе в спокойните води на заливчето, Габриел намали скоростта. Забеляза големия мерцедес, паркиран пред къщата му. Чу как се отвори вратата и острия звук на електронната аларма. Лампата в колата беше изключена. Професионалист. Габриел бръкна в джоба си и стисна дръжката на глока с пръст върху предпазителя на спусъка.

Натрапникът пресече кея и слезе по късото каменно стълбище до нивото на водата. Габриел би го разпознал навсякъде: кръглата като поле глава, обруленото от вятъра лице, отличителната походка на борец, вървящ към средата на ринга. За момент се замисли дали да не завие и да подкара обратно надолу по реката, към бурята. Но вместо това, отпусна хватката си върху пистолета и насочи кораба към кея.

Шамрон обиколи студиото на Габриел. Спря пред картината на Вечелио.

— Значи това е големият удар на Ишърууд — изгубената олтарна картина. Представи си — едно порядъчно еврейско момче да работи над такава творба! Не мога да разбера защо хората пилеят време и пари за такива неща.

— Това не ме изненадва. Какво направи с бедния Джулиан, за да го накараш да ме предаде?

— Черпих го един обяд в „Грийнс“. Поддава се на изкушения, знаеш го.

— Какво търсиш тук?

Шамрон обаче не беше готов веднага да разкрие картите си.

— Доста си преуспял — каза той. — Тази къща трябва да ти е струвала бая пари.

— Аз съм един от най-уважаваните реставратори в света.

— Колко ще ти плати Джулиан, за да оправяш този Вечелио?

— Не е твоя работа — смръщи вежди Габриел.

— И той ще ми го каже, ала предпочитам да го чуя от теб. Може да е по-близко до истината.

— Сто хиляди лири.

— Досега получил ли си нещо от тях? — подсмихна се Шамрон.

— Говорим за Джулиан Ишърууд. Ще ми плати, когато продаде картината. А дори и тогава вероятно ще трябва да си взема парите насила от него.

— А за тази на Рембранд? — попита Стареца.

— Бърза работа за „Кристис“. Тя не се нуждае от много реставрация, само от ново лаково покритие, може би от малко ретуширане. Още не съм приключил с оценката си.

Шамрон бавно се върна до картината на Вечелио. Върху масичката на колела до нея бяха струпани пигментите и маслата на Габриел.

— Коя самоличност използваш сега? — заинтересува се Стареца.

— Нито една от твоите, ако това те измъчва.

— Италианската ли?

— Да. А ти?

— В момента съм Рудолф Хелер.

— А, една от любимите ми самоличности! Надявам се, че напоследък бизнесът е бил добър за хер Хелер?

— Всеки си има добри и лоши дни.

Габриел включи панела с флуоресцентните лампи и го обърна към Шамрон. Ари го погледна накриво:

— Габриел, загаси това нещо.

— Знам, че предпочиташ да работиш на тъмно, хер Хелер, но трябва да виждам лицето ти. Какво искаш?

— Да се поразходим с колата.

Те се понесоха по тесен път, от двете страни на който се издигаше жив плет. Габриел шофираше с една ръка и яко натискаше газта. Когато Шамрон го помоли да намали, той подкара още по-бързо. Ари се опита да го накаже с цигарен дим, но Габриел отвори прозорците и колата се изпълни с леден въздух. Шамрон даде знак, че се предава, като хвърли цигарата си в тъмнината.

— Разбра ли за Париж? — попита той.

— Гледам телевизия и чета вестници — отвърна Габриел.

— Хората, които са го извършили, са по-добри от всички, които сме виждали напоследък — замислено рече Шамрон. — Добри като

„Черният септември“. Това не са момчета, дето те замерят с камъни, или такива, които влизат в някой пазар с двадесет и пет килограма експлозив „Семтекс“, прикрепен към телата им. Тези са били професионалисти, Габриел.

Алон се съсредоточи върху шофирането си, а не върху тирадата на Шамрон. Пулсът му се бе ускорил и дланите му се потяха.

— Били са голям екип — продължи Стареца. — Десет, може би дванадесет човека. Разполагали са с пари, транспорт, фалшиви паспорти. Планирали са удара си до последния детайл. Цялата операция е приключила за тридесет секунди. Само за минута членовете на ударната група са напуснали моста. Абсолютно всички са успели да избягат под носа на французите.

— Това какво общо има с мен? — учуди се Габриел.

Ари затвори очи и изрецитира един стих от Светото писание:

— И враговете ще познаят, че Аз съм Господ, когато извърша над тях Моето отмъщение.

— Йезекил — вметна Габриел.

— Аз вярвам, че ако някой убие човек от моя народ, трябва, на свой ред, да го убия. А ти вярваш ли в това?

— Някога вярвах.

— Дори нещо повече — вярвам, че ако някое момче вземе камък, за да го хвърли по мен, трябва да го застрелям още преди той да е излетял от ръката му. — Пламъчето от запалката на Шамрон лумна в тъмнината, подчертавайки дълбоките бръчки по лицето му. — Може би съм просто една отживелица. Спомням си как се гуших в прегръдките на майка ми, когато арабите опожариха и ограбиха нашето селище. Те убиха баща ми по време на общата стачка през тридесет и седма. Разказвал ли съм ти някога за това?

Габриел бе вперил очи в лъкатушещия корнуолски път и не отвърна нищо.

— Те убиха и твоя баща. В Синай — продължи Шамрон. — А майка ти колко време живя след смъртта на баща ти?

„Всъщност беше малко повече от година“ — помисли си Габриел, спомняйки си деня, в който положиха нейното изсушено от рака тяло в земята на склона, гледащ към Йерусалимската долина.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че отмъщението е нещо добро. Здравословно е. Пречистващо.

— Отмъщението води единствено до повече убийства и ново отмъщение — рече Габриел. — Зад всеки убит от нас терорист има още едно момче, чакащо да пристъпи напред и да вземе камък или пистолет. Те са като зъбите на акула: счупиш един и на негово място израства друг.

— Значи не трябва да правим нищо? Това ли искаш да кажеш! — възмути се Шамрон. — Да стоим настрана и да кършим ръце, докато тези копелета убиват наши хора?

— Знаеш, че не мисля така.

Шамрон потъна в мълчание, докато мерцедесът профуча през тъмното село.

— Идеята не е моя — продължи Стареца. — На министър-председателя е. Той иска да живее в разбирателство с палестинците, но не може да склучи мир, ако екстремистите го дебнат, докато подписва.

— Откога си станал такъв миролюбец, Ари? — подозрително го изгледа Габриел.

— Личното ми мнение е без значение. Аз съм само един таен служител, който изпълнява заповеди.

— Глупости!

— Добре, щом искаш да чуеш моето мнение: мисля, че след склучването на мира няма да бъдем в по-голяма безопасност, отколкото преди това. Смятам, че огънят в палестинските сърца няма да угасне, докато евреите не бъдат изтикани в морето. И ще ти кажа още нещо, Габриел. Предпочитам да водя битка със заклет враг, отколкото с враг, който по целесъобразност се прави на приятел.

Шамрон потърка носа си на мястото, където го бяха притиснали роговите рамки на елегантните му очила. Беше остарял. Габриел го съзря в ъгълчетата на очите му, когато си свали очилата. Дори великият Шамрон не бе имунизиран срещу опустошенията на времето.

— Знаеш ли какво стана в Аман? — попита Ари.

— Четох за това във вестниците. Знам също и какво се случи в Швейцария.

— А, Швейцария! — каза тихо Шамрон, сякаш случаят там беше нещастен романс, който предпочита да забрави. — Проста операция, нали? Да поставиш *бръмбари* в апартамента на високопоставен

ислямистки екстремист. Нищо особено. Някога можехме да го направим със затворени очи. Да инсталираме устройството и да излезем, преди някой да си даде сметка, че сме били там. Но тези идиоти забравиха, че швейцарците са най-бдителните хора на света. Една стара дама се обажда по телефона и целият екип попада в ръцете на полицията.

— Просто малшанс — рече реставраторът.

— А аз се качвам на следващия самолет за Цюрих, за да моля швейцарските ни събратя да не го правят публично достояние.

— Щеше да ми достави удоволствие да видя това.

Шамрон дрезгаво се изсмя. Габриел изведнъж осъзна, че по някакъв странен начин Стареца му бе липсвал. От колко време не бяха се виждали? От осем години? Не, почти от девет. Шамрон бе дошъл във Виена след бомбения атентат, за да помогне да се оправи бъркотията и да се увери, че истинската причина за присъствието на Габриел в града е останала в тайна. След това реставраторът го беше видял още веднъж, когато се върна в Тел Авив и му каза, че иска да напусне.

— Не съм сигурен къде се объркаха нещата — прекъсна мислите му Ари. — Сега, когато мирът е съвсем близо, всички смятат, че вече няма заплаха за нашето оцеляване. Не разбират, че мирът ще направи фанатиците още по-отчаяни и безразсъдни. И ще трябва да продължим да шпионираме нашите нови арабски приятели толкова усилено, колкото и когато се бяха посветили на нашето изстребление.

— Е, шпионската работа никога не свършва — вметна Габриел.

— Обаче днес всички умни момчета отбиват задължителната си военна служба в Израелската отбранителна армия и после бързат да избягат. Те искат да печелят пари и да говорят по мобилните си телефони от кафенетата по улица „Бен Йехуда“. Някога използвахме само най-добрите — като теб. А сега вземаме онези, които са твърде глупави или мързеливи, за да успеят в цивилния свят.

— Смени тактиката си на вербуване — предложи Габриел.

— Направих го — обясни Шамрон, — но сега ми е нужен някой, който може да проведе операция в европейска държава без разрешението на правителството ѝ и без да свърши на първа страница на вестник „Сънди Таймс“. Имам нужда от теб, Габриел. Нужен ми е принцът. Трябваш ми да сториш за Службата онова, което правиш за

тази картина на Вечелио. Службата ни бе съсипана. Искам да ми помогнеш да я възстановя.

— Мога да оправя щетите от петстотингодишно замърсяване, обаче десетгодишната некомпетентност на една институция е съвсем друго нещо. Намери някой друг да открие твоите терористи и да възстанови твоята Служба. Вече съм поел ангажимент.

Шамрон свали очилата си, дъхна по стъклата им и ги избърса с шала си.

— Впрочем бил е Тарик — каза уж нехайно, докато проверяваше на слабата светлина от контролното табло дали стъклата са добре избърсани. — Споменах ли ти това? Тарик е убил посланика ни и съпругата му в Париж. Той обагри водите на Сена с кръвта на моя народ. Твоят стар приятел Тарик.

Габриел натисна така рязко спирачките, че очилата на Шамрон изхвърчаха от ръцете му и се удариха в предното стъкло.

* * *

Габриел мина с колата през град Лизард, после се понесе с пълна скорост към морето през пустата равнина, обрасла с брулена от вятъра трева. Спря на паркинга до фара и угаси двигателя. Автомобилът се поклащаше под напора на вятъра. Реставраторът поведе Шамрон по тъмна пътека надолу, към острите скали. Грохотът на вълните изпълваше въздуха. Някаква морска птица изкряска над тях. Когато прозвуча сирената за мъгла на фара, Ари се обърна рязко и изпъна снага, сякаш се приготвяше за безшумно убийство.

Прозорците на малкото кафене в края на скалите още светеха. Персоналът се готвеше да затваря, но Габриел успя да ги убеди да приготвят два омлета и да сервират кана чай. Шамрон, играещ ролята на хер Хелер, използва мокра книжна кърпичка, за да избърше праха, полепнал по скъпите му мокасини, докато бе вървял по пътеката. Девойката, която им сервира, носеше толкова много обеци и гривни, че когато се движеше, звънтеше като камбана. И двамата забелязаха, че в нея има нещо от Леа.

— Защо смяташ, че е бил Тарик? — попита реставраторът.

— Чу ли за американската девойка? Онази, която е използвал за прикритие и после хладнокръвно е убил? Тарик винаги е обичал жените — поклати глава Стареца. — Много жалко, че всички свършват по един и същи начин.

— Само с това ли разполагаш? Едно мъртво момиче?

Шамрон му разказа за видеокасетата и за сервитьора, провел тайнствен телефонен разговор минута преди посланикът и жена му да се качат в колата.

— Името му е Мохамед Азис. Във фирмата за кетъринг се е представил за алжирец. Но нито е сервитьор, нито е алжирец. От десет години е член на организацията на Тарик. Играл е подкрепяща роля в няколко негови операции.

Ари замълча, когато момичето с гривните дойде до масата им и доля гореща вода в каната им за чай.

Когато то се отдалечи, попита Габриел дали си има приятелка.

Стигнаше ли се до задаването на лични въпроси, Шамрон нямаше задръжки. Нито едно кътче от живота на човека — бил той приятел или враг — не беше защитено от него.

Габриел поклати глава и се зае с чая си, като сипа първо млякото — по английски маниер. Ари изсипа три пакетчета захар в своята чаша, разбърка я енергично и продължи разпита си:

— Никакви любовни авантюри? Свободни жени, които примамваш на кораба си за приятна екскурзия по море?

— Никакви жени няма на кораба. Само Пийл.

— А, да, Пийл. Твоят малък агент. А мога ли да попитам защо липсват жени?

— Не, не можеш — тросна се Габриел.

Шамрон се намръщи. Беше свикнал да има безпрепятствен достъп до личния му живот.

— А какво ще кажеш за тази девойка? — Ари кимна по посока на сервитьорката. — Тя не може да откъсне очи от теб. Не те ли интересува по някакъв начин?

— Тя е дете — отвърна реставраторът.

— Ти си дете! — ядоса се Стареца.

— Наближавам петдесетте.

— Изглеждаш на четиридесет.

— Това е, защото вече не работя за теб.

Шамрон избърса устните си и безцеремонно изтърси:

— Може би не искаш да се обвързваш с друга жена, защото се страхуваш, че Тарик ще убие и нея.

Габриел едва не подскочи, сякаш бе чул pistolетен изстрел.

— Ако ми помогнеш да унищожа Тарик, ще успееш да си простиш за станалото във Виена — продължи да настъпва Шамрон. — Знаем, че обвиняваш себе си. Ако не беше Тунис, Леа и Дани никога нямаше да отидат във Виена.

— Млъкни! — изсъска през зъби Габриел.

— Може би ако ми помогнеш да унищожа Тарик, най-сетне ще се отърсиш от Леа и ще продължиш живота си.

Реставраторът се изправи, хвърли на масата една смачкана банкнота от десет лири и излезе. Шамрон се усмихна извинително на сервитьорката и тихо го последва.

В основата на стръмните скали, върху покрития със сив пясък малък плаж в Полпиър Коув, се издигаха останките на спасителен пост. През разкъсаните облаци надничаше светлият лик на луната, която хвърляше отблясъци по морската повърхност.

Мушнал ръце в джобовете на якето си, Габриел мислеше за Виена. Спомни си следобеда преди взрива, когато се любиха с Леа. Тогава бе *последния път, когато се бе любил*. Леа бе настояла щорите на прозорците в спалнята да останат вдигнати, независимо че гледаха към вътрешния двор на жилищната кооперация и Габриел бе убеден, че съседите ги наблюдават. А тя се надяваше да е точно така. Смяташе за някаква перверзна справедливост идеята, че евреи се отдават на удоволствието в град, където са били подложени на толкова жестоки гонения. Макар че и двамата бяха законспирирани — представяха се за италиански реставратор на картини и неговата швейцарска приятелка. Габриел си спомни влажната топлина на тялото ѝ, соления вкус на кожата ѝ. След това бяха заспали. Когато се събуди, той я видя да седи в края на леглото и да го гледа. „Искам това да е последната ти задача — заяви Леа. — Вече не издържам. Настоявам да напуснеш Службата и да се занимаваш с нещо нормално. Може да останем в Европа и ти да работиш като реставратор. Обещай ми, Габриел!“

Габриел вдигна очи, когато Шамрон се присъедини към него на плажа.

— Защо се върна в Службата? Защо не остана в Тиверия да си живееш живота? Защо дотича, щом те извикаха? — заразително ядосано мъжът.

— Имах твърде много недовършена работа — отвърна Шамрон. — Не познавам някой, който да е напуснал разузнаването с уредени дела. Всички ние оставяме след себе си някакви нишки. Стари операции, стари врагове. Те ни теглят като спомени за бивши любовници. Освен това не можех повече да гледам как елзасецът и Лев разрушават моята служба.

— Защо задържа Лев?

— Бях принуден да го направя. Той показва ясно на министър-председателя, че няма да си тръгне тихо, ако се опитам да го изхвърля. А последното нещо, което премиерът искаше, бе парализиран отдел „Операции“. Обзе го малодушие и направи Лев недосегаем.

— Той е змия — рече Габриел.

— Премиерът ли? — трепна Шамрон.

— Не, Лев.

— Змия, с която човек трябва да се отнася внимателно. Когато елзасецът подаде оставка, Лев помисли, че той е следващият в йерархията на наследниците. Вече не е млад. Усеща, че ключовете към тронната зала се изплъзват между пръстите му. Ако аз дойда и си отида набързо, той може още да има шанс. Ако изкарам целия си мандат, ако се помотая и се забавя да умра, тогава министър-председателят може да избере някой по-млад за мой наследник. Не е нужно да ти казвам, че не броя Лев сред своите поддръжници на булевард „Цар Саул“.

— Той никога не ме е обичал.

— Защото ти завижда. Завижда на професионалните ти умения. На таланта ти. На факта, че печелиш три пъти повече с работата си под прикритие, отколкото е неговата заплата в Службата. Боже, той ти завиждаше дори за Леа! Ти си всичко онова, което Лев би искал да бъде — и затова те мрази.

— Той искаше да участва в екипа срещу „Черният септември“.

— Лев е блестящ, но никога не е бил добър за работа на бойната линия. Той е щабен плъх.

— Знае ли, че си тук? — попита Габриел.

— Нищо не знае — отвърна студено Шамрон. — А ако решиш да се завърнеш, и за това няма да знае. Ще работя лично с теб, както в добрите стари времена.

— Убийството на Тарик няма да върне Дани. Нито Леа. Не си ли научил нищо? — заговори ядосано реставраторът. — Докато бяхме заети да избиваме членовете на „Черният септември“, не забелязахме, че египтяните и сирийците се приготвят да ни изтласкат в морето. И замалко да успеят. Ние застреляхме тринадесет човека от „Черният септември“, но това не върна нито едно от момчетата, които те убиха в Мюнхен.

Шамрон го изгледа мълчаливо. И като че ли едва доловимо се усмихна:

— Да, но се почувствахме добре.

Габриел притвори очи: пред него изплува жилищният блок на римския площад „Анабалиано“, тъмното стълбище, болезнено слабият палестински преводач Ваел Абдел Цвайтер — оперативен шеф на „Черният септември“ в Италия. Спомни си звуците от пиано, на което се упражняваше някой съсед — доста монотонна мелодия, която не можа да познае. А сетне — гадния глух звук от куршумите, разкъсващи плът и чупещи кости. Един от тях пропусна тялото на Цвайтер и раздробил бутилката смокиново вино, която той бе купил малко по-рано. По някаква причина Габриел винаги си спомняше виното — червеникавокафяво, стичащо се по каменния под, смесвайки се с кръвта на умирация мъж.

Отвори очи и Рим изчезна от спомените му.

— За кратко наистина се чувстваш добре — каза той. — Обаче после започваш да си мислиш, че си зъл колкото тези, които убиваш.

— Войната винаги взема своя дан от войниците — рече Шамрон.

— Когато стреляш в човека, гледайки очите му, всичко ти изглежда повече като убийство, отколкото като война.

— Това не е убийство — каза Стареца. — И никога не е било.

Габриел го погледна замислено:

— Защо смяташ, че мога да открива Тарик?

— Защото намерих човек, който работи за него. И вярвам, че ще ни отведе до Тарик.

— Къде е той?

— Тук, в Англия. В Лондон. А това е проблем за мен. Според договореностите ни с британското разузнаване сме длъжни да ги информираме, когато действат на тяхна територия. Не ми се иска да спазва това споразумение, защото те ще уведомят приятелите си в Лангли^[1], а те пък ще ни притиснат да преустановим операцията заради мирния процес.

— *Наистина* имаш проблем — съгласи се Габриел.

— Ето защо си ми нужен. Трябва ми някой, който може да проведе операцията в Англия, без да събуди подозрение сред местните хора. Някой, който може да проведе едно просто следене, без да го прецака.

— Аз ще следя твоя човек и той ще ме отведе при Тарик, така ли?

— Изглежда просто, нали?

— Никога не е толкова просто, Ари — мрачно отрони Габриел.
— Особено когато си замесен ти.

Реставраторът влезе в къщата и хвърли якето си върху походното легло във всекидневната. Веднага почувства как картината на Вечелио го привлича към себе си. Винаги беше така. Той никога не излизаше от къщата, без първо да прекара още няколко мига пред творбата, върху която работеше. А когато се прибереше, отиваше направо в студиото си, за да я погледа. Тя беше първото нещо, което виждаше следобед, щом се събудеше, и последното, което съзерцаваше сутрин, преди да си легне. Беше нещо като мания, но Габриел вярваше, че само един маниак може да бъде добър реставратор. *Или добър убиец, що се отнася до акциите.*

Качи се по стълбите до студиото си, включи флуоресцентната лампа и се загледа в картината. Боже, колко време се занимаваше с нея! Вече станаха шест или седем месеца. Вечелио вероятно я бе нарисувал за няколко седмици. На Габриел щеше да му отнеме десет пъти повече време да я реставрира.

Замисли се за всичко, което беше направил досега. Две седмици бе изучавал самия Вечелио: живот, влияния, техники. Един месец бе анализирал „Поклонението на пастирите“ с различни високотехнологични уреди: микроскоп — за да разгледа повърхността,

рентгенова фотография — за да проникне под повърхностния слой, ултравиолетова светлина — за да се видят предишните ретуши.

След оценката четири месеца бе свалил наслоената мръсотия и пожълтелите лак. Не беше като да почистваш масичка за кафе, а изморителна, отнемаща време работа. Първо трябваше да направи най-подходящия разтворител, който да разтвори лака, но да остави боята непокътната. Потопяше в него саморъчно направен памучен тампон, после търкаше с кръгообразни движения повърхността на картината, докато тампонът се нацапваше целият от мръсния лак. След това правеше нов и всичко започваше отначало. *Потопяш, бършеш, изхвърляш...* Като да чистиш палубата на боен кораб с четка за зъби. В успешен ден можеше да свали мръсния лак от няколко квадратни сантиметра.

Сега беше навлязъл в крайната фаза на работата: ретуширане на повредените или разрушени през вековете участъци от олтарната картина. Беше хипнотизираща, педантична работа. Прекарваше много часове всяка нощ с лице, почти долепено върху картината, вирайки се през увеличителните стъкла на работните си очила. Целта му беше да направи ретуша незабележим с просто око. Мазките на четката, цветовете, текстурата — всичко трябваше да съответства на оригинала. Ако околната боя бе напукана, Габриел рисуваше фалшиви пукнатини и на ретуша. Ако художникът бе създал уникален нюанс на лазурно синьото, реставраторът трябваше да прекара няколко часа в смесване на пигменти върху палитрата си, опитвайки се да го повтори. Задачата му беше да се намесва, без това да се забелязва. Да остави творбата такава, каквато я бе намерил, но с възврънат първоначален блясък.

Нуждаеше се от сън, но му трябваше и повече време за картината на Вечелио. Шамрон бе събудил емоциите му и бе изострил сетивата му. Знаеше, че това е добре за работата.

Включи стереоуредбата, после си сложи увеличителните очила и взе палитрата, когато го заляха първите акорди на „Бохеми“. Сипа на палитрата малко водно емулсионно лепило, добави сух пигмент и разреди сместа с разтворител. Един участък на бузата на Богородица се беше олющил. Габриел се мъчеше да го реставрира повече от седмица. Той намести очилата, топна четката си в боята и леко докосна с върха ѝ повърхността на картината. Внимателно имитираше мазките

от четката на Вечелио. Скоро бе напълно погълнат от работата си и от музиката на Пучини.

След два часа бе ретуширал един микроскопичен участък. Вдигна очилата на челото си и разтърка очи. Пригответи още боя на палитрата си и започна отново.

След още час работа гласът на Шамрон нахлу в мислите му: „Тарик е убил посланика ни и съпругата му в Париж“.

Ако не беше Стареца, Габриел никога нямаше да стане реставратор на картини. Ари бе искал някакво безупречно прикритие, нещо, което щеше да позволи на Габриел да живее и да пътува законно в Европа. А той беше талантлив художник — беше следвал изобразително изкуство в престижната художествена академия в Йерусалим и бе учил една година в Париж. Шамрон го изпрати във Венеция да учи реставрация. Когато свърши чиракуването си, Ари накара Джулиан Ишърууд да му намери работа. Ако Шамрон имаше нужда Габриел да бъде изпратен в Женева, Ишърууд използваше връзките си да му намери картина за реставриране. Повечето пъти Алон работеше за частни колекции, но също и за малки музеи и за други търговци. Той се оказа толкова талантлив, че скоро стана един от най-търсените реставратори на картини в света.

В два часа след полунощ лицето на Богородица се замъгли пред погледа на Габриел. Вратът му се схвана. Той вдигна очила на челото си и остърга боята от палитрата. После слезе долу, просна се на леглото, както си бе облечен, и се опита да заспи. Но Шамрон пак се върна в мислите му.

„Тарик обagri водите на Сена с кръвта на моя народ“.

Габриел отвори очи. Всичко започна бавно да се връща — парче по парче, пласт след пласт, сякаш бе изобразено в някаква противна фреска на тавана на къщата: денят, в който Шамрон го вербува, подготовката му в Академията, операцията срещу „Черният септември“, Тунис, Виена... Сякаш чуваше думите от налудничавия еврейски жаргон на Службата: *кидон*^[2], *катса*, *саян*, *бодел*^[3], *бат левейха*^[4].

„Всички ние оставяме след себе си нишки. Стари операции, стари врагове. Те ни теглят като спомени за бивши любовници“.

„Дяволите да те вземат, Ари! — помисли си Габриел. — Намери си някого друг!“

На зазоряване той се надигна от леглото и застана пред прозореца. Небето бе прихлупено и мрачно, дъждът шибаше стъклата под напора на вятъра. От другата страна на кея, над бурните води отвъд платнохода, просторът се огласяше от шумните крясъци на чайките. Габриел отиде в кухнята и си направи кафе.

Шамрон му беше оставил една обикновена кафява папка без етикет. На задната ѝ корица имаше петно от кафе, приличащо на мастилените петна от теста на Херман Роршак. Габриел я отвори бавно, сякаш се страхуваше, че може да експлодира. Огледа я внимателно — картотеката на отдел „Проучвания“. Вътре беше прикрепен списък с имената на всички офицери, които бяха чели документите в папката. Всички те бяха кодови имена и нищо не му говореха, освен последното: Ром — кодовото име на шефа на Службата. Габриел отгърна първата страница, за да види името на субекта, после прегледа снимките, направени при наблюдение.

Прочете документите набързо, сетне си сипа още кафе и ги разлисти отново, този път по-бавно. Имаше странното усещане, че минава през стаите на своето детство — всичко му беше познато, но леко изменено, малко по-различно, отколкото си го спомняше. Както винаги, беше поразен от сходствата между дейността на реставратора и на убиеца. Методологията беше абсолютно същата: да изучиш обекта, да станеш като него, да си свършиш работата и да се измъкнеш, без да оставиш следа. Сякаш четеше студия за Франческо Вечелио, а не папка на Службата, съдържаща документи за терориста Юсеф ал Тауфики. Габриел си спомни думите на Шамрон: „Може би ако ми помогнеш да унищожа Тарик, най-сетне ще се отърсиш от Леа и ще продължиш живота си“.

Когато приключи с втория прочит на документите в папката, той отвори шкафчето под мивката и извади оттам кутия от неръждаема стомана. В нея имаше пистолет: двадесет и два милиметрова полуавтоматична берета, снабдена със специална удължена цев. Предпочитаното оръжие за екзекуции на Службата — тихо, бързо, сигурно. Габриел натисна лостчето на предпазителя и опипа с палец осемте патрона в пълнителя. Те съдържаха по-малко барут, което правеше изстрелите на беретата изключително безшумни. Когато Габриел уби агента на „Черният септември“, действащ в Рим, никой от съседите не беше чул смъртоносните изстрели. Той вкара пълнителя,

дръпна затвора и първият патрон влезе в цевта. Беше регулирал добре пружината, за да компенсира по-слабия барутен заряд в патроните. Вдигна оръжието и погледна през мерника. Пред очите му изплува образ: матова кожа с маслинен оттенък, меки кафяви очи, къса черна коса... И отново дочу думите на Стареца:

„Твоят стар приятел Тарик обагри водите на Сена с кръвта на моя народ“.

Габриел свали пистолета, затвори папката и притисна с длани очите си. След трагедията във Виена си беше обещал да напусне Службата. Да не търси повече възмездие, да не пътешества в земята на спомените, да спре всякакви контакти с Главната квартира. Щеше да реставрира картините си, да насочи мислите си към морето и да се опита да забрави за случилото се във Виена. Беше виждал твърде много стари служители, които се отзоваваха, когато от Службата имаха нужда да се свърши някоя мръсна работа, дето никой не я искаше. Познаваше твърде много мъже, които никога не можаха напълно да загърбят тайния свят.

Но ако беше вярно, че момчето наистина може да го отведе до Тарик?

„Ако ми помогнеш да унищожа Тарик, може би ще успееш да си простиш за станалото във Виена“.

Габриел се качи по стълбите и застана пред картината на Вечелио, проверявайки снощната си работа. Одобри я. Поне нещо хубаво бе произлязло от посещението на Шамрон. Изпита пристъп на съжаление. Ако отидеше да работи за Ари, трябваше да изостави Вечелио. Когато се върнеше, щеше да бъде чужд за картината. Щеше да се наложи да започва отначало. „Ами Рембранд?“ Щеше да върне картината на „Кристис“ с най-дълбоко съжаление. Но не и тази на Вечелио. Беше ѝ посветил твърде много време, беше вложил твърде много от себе си в нея, за да остави някой друг да я докосне. Тя беше неговата картина. Джулиан просто трябваше да изчака.

Той се спусна по стълбите, изключи газовото отопление, прибра беретата си и мушна папката на Шамрон в чекмеджето. Когато излезе навън, леденият вятър го прониза. Дъждовните струи заудряха лицето му като сачми. Изпита чувството, че насила са го измъкнали от топлото убежище. Фаловете^[5] плющяха по мачтата на кеча. Чайките летяха над реката и я огласяха с тревожните си крясъци. Някои от тях със силни

махове на крилата се издигаха към сивото облачно небе. Габриел нахлупи качулката си и пое в ледения дъжд.

Пред селския магазин имаше уличен телефон. Габриел набра номера на хотел „Савой“ и помоли да го свържат със стаята на Рудолф Хелер. Винаги си представяше Шамрон зад телефона: набразденото му от бръчки лице, жилестите му ръце, печалното изражение, протритата му от носене шуба...

Ари отговори и двамата мъже си размениха няколко закачки на немски, след това преминаха на английски. Габриел знаеше, че телефонните линии винаги могат да се подслушват, така че когато заговори на Шамрон за операцията, използва кодиран език:

— Проект като този ще изисква големи финансови средства. Ще ми бъдат необходими пари за персонал, транспорт, офис, наемане на апартамент, дребни суми за неочаквани разходи.

— Уверявам ви, че парите не са проблем.

Габриел поиска да се осведоми как ще се запази всичко това в тайна от Лев.

— Ако не ме лъже паметта — започна той отдалеч, — банката, от която някога получавахте финансиране за такива авантюри, сега е под контрола на вашите конкуренти. Обърнете ли се за пари към нея, рискувате да разкриете пред тях нашите намерения.

— Всъщност аз разполагам с друг източник на капитали, което ще ми позволи да събера нужните средства без знанието на конкуренцията — отвърна Шамрон.

— Ако приема предложението ви, ще поискам пълната власт да проведе нещата, както намеря за добре — постави условията си Габриел. — Запазването на проекта в тайна от конкуренцията ще наложи използването на независими предприемачи и персонал на свободна практика. Тези хора струват пари. Ще изисквам пълна свобода да харча парите и да използвам източници, които счита за необходимо.

— Имате я, макар че оперативният контрол на тази работа ще остане в мои ръце, в Женева.

— Приемам — съгласи се Габриел. — Тогава остава въпросът за личното ми възнаграждение.

— В позиция сте сам да си определите цената.

— Сто и петдесет хиляди лири. Ако работата продължи повече от шест месеца, ще ми бъдат платени допълнително още сто хиляди

лири.

— Дадено! — рече Шамрон. — И така, договаряме ли се?

— Ще ви съобщя това до края на деня.

Обаче пръв научи новината не Шамрон, а Пийл.

Късно следобед момчето чу шум, идващ откъм кея. Вдигна глава от учебника си и погледна през прозореца. На дрезгавата светлина видя непознатия на палубата на платнохода. Беше облякъл жълтата си мушама и бе нахлузил черната си плетена шапка толкова ниско, че Пийл едва виждаше очите му. По всичко си личеше, че мъжът спира кеча от плаване. Сваляше платната и антените, заключваше люковете. По лицето му се четеше непреклонна решителност, която момчето не бе виждало досега. Помисли си да изтича долу, за да разбере дали не се е случило нещо лошо, но поведението на мъжа му подсказа, че не е в настроение за посетители.

След час непознатият изчезна в къщата си. Пийл се залови отново с домашните си, но след няколко минути чу бръмченето на потеглящия спортен автомобил на мъжа. Момчето се втурна към прозореца точно навреме, за да види как колата бавно се насочва към пътя. Дъждовните капки се открояваха ясно в светлината на фаровете. Момчето вдигна ръка — беше повече жест на отчаяние, отколкото махване за сбогом. За момент си помисли, че непознатият не го е видял, но фаровете присветнаха. После малкият автомобил се скри от погледа му.

Пийл изчака на прозореца, докато бръмченето на двигателя заглъхна. Една сълза се търкулна по бузата му, ала той я изтри яростно. „Непознатият никога не би плакал за мен — каза си. — Няма да тъжа за него“.

На долния етаж майка му и Дерек пак се караха. Пийл се просна на леглото и притисна възглавницата до ушите си.

[1] Централата на ЦРУ е в Лангли, щата Вирджиния, недалеч от столицата Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Екзекутор. — Б.пр. ↑

[3] Живеещ в чужбина евреин, използван от Мосад за вършене на черната работа по поддържането на база в чужбина. — Б.пр. ↑

[4] Помощник-агент, задължително жена. — Б.пр. ↑

[5] Въже, с помощта на което се издигат корабните платна и сигналните флагове (мор.). — Б.пр. ↑

9. ХОЛБОРН, ЛОНДОН

Централата на международния издателски конгломерат „Лукинг Глас Комюникейшънс“ се помещаваше в модерна административна сграда, гледаща към Ню Скуеър. Той бе собственост на високия метър и седемдесет и тежащ сто и тридесет килограма мултимиллионер тиранин Бенджамин Стоун. От своя разкошно обзаведен апартамент на най-горния етаж на централата Стоун управляваше империя от компании, простираща се от Близкия изток до САЩ. Притежаваше дузина вестници и списания, както и контролния пакет акции в престижното нийоркско издателство „Хортън енд Маклосън“. Но бижутото в короната на Стоун беше таблоидът „Дейли Сентинел“ — третият по продажби вестник във Великобритания. Сред журналистите на Флийт Стрийт „Дейли Сентинел“ бе известен като „Дейли Стоун“, защото беше нещо обичайно вестникът да публикува по две статии на ден за бизнеса и филантропската дейност на собственика си.

Обаче конкурентите не знаеха, че евреинът с унгарски произход Стоун е най-ценният *саян* на Ари Шамрон. Когато се налагаше да внедри в кратък срок някой *катса* във вражеска държава, Шамрон можеше да се обърне за прикритие към Стоун и „Дейли Сентинел“. Веднъж един разсърден бивш *катса* се опита да разпространи книга с разкрития за Службата. Тогава Ари се обърна към Стоун и неговата издателска къща да я спрат. А щом искаше да пусне някой материал в западната преса, Шамрон трябваше само да вдигне телефона и да подшушне информацията на Бенджамин Стоун.

Ала най-ценният принос на мултимиллионера към Службата бяха парите. Сред висшия ешелон на булевард „Цар Саул“ неговите благотворителни жестове му бяха спечелили прозвището Хадаса^[1]. Пари, теглени от пенсионните фондове на компаниите на Стоун, от години бяха използвани за финансиране на тайни операции. Когато Шамрон се нуждаеше от средства, Стоун прехвърляше големи суми чрез фиктивни компании в някоя от оперативните сметки на Ари в Женева.

Тази вечер Стоун посрещна Шамрон в блестящото фоайе на централата на издателската компания.

— Мамка му! — изрева той с характерния си гръмлив глас. — Любимият ми Рудолф! Не знаех, че си в града. Защо не ми се обади, че ще идваш, щях да ти уредя разкошно посрещане! Например банкет с човешко жертвоприношение. — Бенджамин тупна с огромната си лапа Шамрон по рамото. — Невярно копеле! Имаш късмет, че съм тук. Великолепно! Сензационно! Ела. Седни, яж, пий!

Стоун придърпа Ари във всекидневната на огромния си апартамент на най-горния етаж на централата. Всичко беше с огромни размери, за да бъде удобно за телосложението му: дълбоки кресла и дивани с ръчно изработена кожена дамаска, дебел червен килим, широки меки табуретки, ниски масички, отрупани със свежи цветя и скъпи украшения, подарени му от други богати партньори. Бенджамин принуди Шамрон да се настани в един фотьойл, сякаш се канеше да го подложи на разпит. Той отиде до прозореца, натисна някакъв бутон и тежките завеси се дръгнаха. Един мияч на прозорци висеше отвън. Стоун почука с дебелите си пръсти по стъклото и с жест, подобен на каратистки саблен удар, му направи знак да се маха.

— Аз съм собственикът и господарят на всичко, което виждаш, хер Хелер! — събщи Бенджамин, любувайки се на гледката. — Този мъж мие прозорците ми всеки ден. Не мога да понасям мръсни стъкла. Ако му наредя да скочи, той ще го направи и после ще ми благодари. Но няма да го стори от лоялност, уважение или любов, а от страх. Страхът е единственото чувство, което има значение.

Миячът приключи набързо и се запуска надолу по въжето. Бенджамин прекоси тежко стаята и отвори хладилника зад бара. Извади две бутилки шампанско — никога не отваряше само една — и затръшна с коляно вратата, сякаш риташе противник в топките. Опита се да отвори едната бутилка, но дебелите му пръсти не бяха пригодени за фини действия като това да обели фолиото и да отбие телчетата. Най-накрая извърна глава и изкрещя:

— Анджелина!

Ужасена португалска слугиня с леко раздалечени очи влетя в стаята.

— Вземи ги! — нареди ѝ Стоун, като ѝ подаде бутилките, стискайки ги за гърлото, сякаш ги душеше. — Отвори ги и ги сложи в

лед. Донеси купища храна. Хайвер, пушена съомга, не забравяй и ягодите. Големите шибани ягоди, едри като зърната на тийнейджърка.

Бенджамин се отпусна в края на дивана и вдигна краката си на една табуретка. Свали враговръзката си, смачка я и я захвърли през рамото си на пода. Носеше риза на райе, ръчно изтъкана от египетски памук, и кафяви тиранти. Златните му копчета за ръкавели биха големи почти колкото циферблата на масивния му златен часовник.

Анджелина се върна в стаята, остави поднос с храна и изчезна. Стоун наля шампанско в чаши с размера на бирени халби. Взе една голяма ягода, топна я във виното и я глътна цяла.

Шамрон внезапно се почувства като Алиса в Страната на чудесата. Всичко беше твърде голямо: чашите, парчетата пушена съомга, гигантският телевизор, на който безгласно течаха финансови новини, самият Стоун и неговият груб глас.

— Може ли да изоставим преструвките, хер Хелер?

Шамрон кимна утвърдително. Тази вечер един техник от лондонската централа на Службата беше претърсил апартамента на Стоун и не бе открил подслушвателни устройства.

— Ех, Ари, приятелю! — въздъхна мултимиллионерът и топна парче препечен хляб в купа с хайвер.

Шамрон гледаше как хайверът от белуга на стойност триста долара изчезна в гърлото на Бенджамин. В продължение на двадесет минути той разказва на Шамрон за бизнес операциите си, за благотворителната си дейност, за неотдавнашната си среща с Уелския принц, за активния си и разнообразен полов живот. Спря само за да извика на Анджелина да донесе друга бъчва с хайвер. Шамрон седеше с кръстосани крака и гледаше мехурчетата в чашата си с шампанско. От време на време измърморваше: „Колко интересно!“ или: „Това е прекрасно!“

— Как са децата ти? — попита Стоун, сменяйки внезапно темата на разговора.

Шамрон имаше син, който служеше в Израелската отбранителна армия в охраняваната зона в Южен Ливан, и дъщеря, която се бе преместила в Нова Зеландия. Чувстваше се като местна жителка и никога не отговаряше на позвъняванията му.

— Чудесно — отговори Шамрон. — А твоите? Как са момчетата?

— Миналата седмица се наложи да уволня Кристофър.

— Така чух и аз.

— Конкуренстите ми се забавляваха за моя сметка, но си мисля, че постъпих смело. Сега всеки служител на „Лукинг Глас“, независимо колко ниско в йерархията се намира, знае, че съм гадно, но справедливо копеле.

— Малко сурово наказание за петминутно закъснение за съвещание.

— Важен е принципът, Ари. Принципът! Трябва да използваш някои от моите похвати в твоя отдел.

— А какво стана със сина ти?

— Отиде да работи за конкуренцията. Казах му да забрави за наследството си. Отговори ми, че отдавна го е забравил.

Шамрон поклати глава при мисълта за странния път, който поемаха децата.

— Е, какво те води в моя дом, Ари? Със сигурност не е храната. Дори не докосна хайвера. Нито шампанското. Недей само да седиш, говори.

— Имам нужда от пари — рече Шамрон.

— Знаеш, че съм твой смирен слуга. За какво са ти? Сподели с мен, Ари. Заслужил съм си го след всичко, което съм направил за теб.

— Отнася се за атентата в Париж — отговори Шамрон. — Опасявам се, че това е всичко, което мога да ти кажа.

— Хайде, приятелю, можеш и повече. Дай ми нещо, което да ме изненада.

— Трябват ми пари, за да заловя терористите, които го извършиха.

— Сега звучи по-правдоподобно. Колко са ти нужни този път?

— Половин милион.

— Какви да бъдат?

— В долари — отвърна делово старият шпионин.

— Авансово плащане или цялата сума?

— Всъщност май ще ми е нужна кредитна линия — в зависимост от това колко време ще трае издирването на тези момчета.

— Смятам, че мога да уредя и това — замисли се за миг Стоун. — Как искаш да ти бъдат предоставени?

— Има една малка корабна компания със седалище в Насао, която се нарича „Карлтън Лимитед“. Най-големият ѝ кораб се ремонтира на сух док. За съжаление ремонтните работи ще продължат по-дълго и ще струват много повече, отколкото предвиждат собствениците от „Карлтън Лимитед“. Те се нуждаят бързо от пари в брой или корабът може да потъне и да повлече и тях.

— Разбирам...

Шамрон каза номера на сметка на Бахамските острови, който Стоун записа със златна писалка в един бележник.

— Ще има половин милион в сметката до сутринта — обеща богаташът.

Шамрон му благодари. След това мина на втория въпрос:

— Имам нужда да направиш още една инвестиция.

— На друга корабна компания ли?

— Всъщност е художествена галерия тук, в Лондон.

— Изкуство! — ужасено го погледна Стоун. — Не, благодаря, Ари.

— Искам ти го като услуга.

Мултимиллионерът изпусна дълга въздишка. Шамрон усети миризмата на хайвер и шампанско в дъха му.

— Слушам те.

— Трябва да отпуснеш краткосрочен заем на галерия „Ишърууд Файн Артс“.

— Ишърууд! — шашна се Стоун.

Шамрон кимна.

— *Джулиан* Ишърууд? Направих моя дял от въпросните инвестиции, Ари, но да заема пари на Джулиан Ишърууд е равносилно да им драсна клечката. Не мога да го направя. Съжалявам, няма как да ти помогна.

— Моля те за лична услуга — повтори твърдо Шамрон.

— А аз ти казвам, че няма да го направя. Джули може да потъне или да плува самостоятелно. — Стоун отново внезапно смени темата: — Не знаех, че Джули е част от братството.

— Не казах, че е.

— Няма значение, защото е абсурдно да му дам от моите пари. Взех решение. Край на обсъждането!

— Това ме разочарова — тихо изрече Ари Шамрон.

— Не ме заплашвай! Как смееш след всичко, което съм направил за теб? Службата нямаше да има дори гърне, в което да се изпикае, ако не бях аз. Загубих сметка колко милиона съм ти дал.

— Беше много щедър, Бенджамин.

— Щедър! Боже! — размаха ръце Стоун. — Само аз те държах на повърхността. Но ако не си забелязал, тези дни нещата не вървят добре в „Лукинг Глас“. Разни кредитори се взират във всяка пукнатина. Банки си искат парите, преди да ми дадат други. „Лукинг Глас“ се пълни с вода, скъпи. И ако потъне, ти губиш неограничения си доставчик на пари.

— Наясно съм със сегашните ти трудности — каза Шамрон. — Обаче също така знам, че „Лукинг Глас“ ще излезе от тази криза, по-силна от всякога.

— Наистина ли знаеш това? — Стоун замалко да се усмихне. — Мамка му! И какво те кара да мислиш така?

— Пълното ми доверие в теб.

— Не ме баламосвай, Ари. Години наред давах доброволно пари, без да съм искал нищо в замяна. Но сега ми е нужна твоята помощ. Трябва да накараш приятелите си в Сити да отпуснат хватката върху парите си. И да убедиш моите израелски инвеститори, че ще е най-добре за всички заинтересовани да забравят значителна част от моите дългове.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна неопределено Шамрон.

— Има още нещо — рече Стоун. — Аз печатам черната ти пропаганда винаги когато поискаш. Защо от време на време не ми предоставяш по една истинска история? Нещо горещо, което продава вестниците. Покажи на момчетата с парите, че „Лукинг Глас“ все още е сила, с която трябва да се съобразяват.

— Ще се опитам да ти осигуря нещо подобно.

— Сигурен съм, че *ще* осигуриш. — Стоун напъха още една шепа хайвер в устата си. — Заедно можем да преместим планини, Ари. Но ако „Лукинг Глас“ потъне, играта наистина ще загубее ужасно.

На следващата сутрин Шамрон и Габриел се срещнаха в Хампстед Хийт. Те поеха по една пътека, от двете страни на която се

издигаха мокри от дъжда букове. Ари изчака да ги отминат бягащите за здраве ранобудници, преди да заговори:

— Имаш парите — петстотин хиляди долара. В обичайната сметка в Женева.

— А ако ми потрябват повече?

— Тогава ще ти намеря. Но кладенецът не е бездънен. Ти винаги си бил точен с парите. Надявам се, че ще е така и сега, когато нямаш основание да се страхуваш от счетоводителите на булевард „Цар Саул“.

— Харча само толкова, от колкото се нуждая.

Шамрон смени темата: тъй като Лев контролираше лондонската централа, Габриел не можеше да използва нейния персонал. Имаше трима лондонски *бодели*, лоялни към Шамрон, на които можеше да се разчита да направят услуга на Габриел, без да уведомяват шефа на централата. Ари издиктува няколко телефонни номера, а Габриел ги запомни. Сякаш бяха пак в Академията, занимавайки се с тъпите упражнения за запаметяване и ориентиране в обстановката. Това включваше броене на стъпала между две площадки, запомняне от пръв поглед съдържанието на нечий гардероб или номерата на дузина паркирани коли.

Шамрон продължи с указанията си. За електронната комуникация Габриел не можеше да използва сигурния кабел на лондонската централа, защото всички трансмисии се проверяваха от шефа на централата. По същата причина нямаше как да използва и вализата^[2] на централата. При много спешни случаи можеше да изпрати по дипломатическата поща оперативен доклад, адресиран до Амос Аргов. Един приятел от Външно министерство щеше да го препрати на Шамрон на булевард „Цар Саул“. Обаче не трябваше да злоупотребява с тази привилегия. Освен това на Габриел се забраняваше ползването на лондонските сигурни квартири, защото бяха под управлението на централата. Ари бързо издиктува един телефонен номер в Осло, който бе свързан с дома му в Тиверия. Габриел обаче трябваше да говори по тази линия, сякаш не е обезопасена.

— Ако се наложи лична среща, мястото ще е Париж — заяви Шамрон. — Ще използваме явките от операция „Черният септември“

— от уважение към миналото. Същата последователност, същите скрити резерви, същия език на тялото. Помниш ли парижките явки?

— Двата винаги ще помним Париж.

Шамрон попита има ли още някакви въпроси, но Габриел поклати глава.

— Нещо друго, което мога да направя за теб? — интересува се Стареца.

— Можеш да напуснеш Обединеното кралство колкото може по-бързо — отвърна Габриел.

После се обърна и бързо се отдалечи.

[1] Името на най-добрата болница в Близкия изток, която се намира в Йерусалим. — Б.пр. ↑

[2] Неприкосновено запечатана чанта на дипломатически куриер. — Б.пр. ↑

10. СЕЙНТ ДЖЕЙМС, ЛОНДОН

— Слушай, Джули — каза Оливър Димбълби, като наведе рунтавата си глава над масата и понижи глас: — Знам, че имаш неприятности. Цялата улица го знае. Тук няма тайни.

Оливър Димбълби беше розовобузест мъж, ходеше с розова риза и винаги изглеждаше доволен от себе си. Пясъчнорусата му коса бе къдрава, с тънки стърчащи кичурчета над ушите му. Ишърууд и Димбълби бяха толкова близки, колкото можеха да бъдат двама конкуренти в лондонската търговия с картини, което означаваше, че Джулиан го презираше, но поносимо.

— Загубил си своя покровител — продължи Димбълби. — Не можеш да продадеш нито една картина. Дори поредната ти секретарка този месец те напусна две седмици по-рано от обичайното. По дяволите, как ѝ беше името?

— Хедър — мрачно отвърна Ишърууд.

— А, да, Хедър. Срамота е да загубиш девойка като нея, щеше да ми е приятно да я опозная по-добре. Тя дойде при мен, преди да отиде при Джайлс Питауей. Прелестно момиче е, но ѝ казах, че не ловувам в гората на приятел. Отпратих я. За съжаление тя пое по Ню Бонд Стрийт и се озова право в ръцете на дявола.

— Какво целиш, като ми натякваш, че имам проблеми? — запита подозрително Ишърууд.

— Питауей е, нали? Иска да ни унищожи всичките! — В говора на Оливър се долавяше източноанглийски акцент, а гласът му бе надебелял от двете бутилки бургундско вино, което изпиха по време на обяда си в „Уилтън“. — Позволи ми да ти разкрия една малка тайна, стари приятелю. Всички сме на един хал. Нямаме купувачи и хубави картини за продаване. Всичко е модерно изкуство и импресионизъм, а никой не може да си позволи да търгува с Ван Гог и Моне, освен едрите риби. Онзи ден в галерията ме посети една поп звезда. Искаше нещо за спалнята си, което да върви с пухената му завивка и килима от Санта Фе. Изпратих го в Селфриджес^[1]. Тъпото копеле не долови хумора в това. Баща ми ме беше предупредил да стоя настрана от този

бизнес. Понякога ми се иска да бях послушал стария мръсник. Джайлс Питауей засмука всичко на пазара. И то с целия този боклук. Боже! Но е боклук, нали, Джули?

— Повече от боклук — съгласи се Ишърууд и наля още вино.

— Миналата седмица минах край една от галериите му. Погледнах витрината. Там имаше една много лъскава, много бляскава тъпотия от онзи френски художник флорист от Колмар. О, мамка му, как му беше името, Джули?

— Да не би да имаш предвид Жан Жорж Ирн?

— А, да, точно така! Букет от рози, хиацинти, латинки, грамофончета и други цветя. На това му викам кутия шоколадови бонбони. Разбираш ли какво имам предвид, Джули?

Ишърууд бавно кимна и сръбна от виното си. Димбълби си пое дъх и продължи:

— Същата вечер вечерях с Роди в „Мирабел“. Знаеш какви могат да бъдат вечерите с него. Няма нужда да ти казвам, че когато двамата излязохме от ресторанта в полунощ, наистина летяхме много високо. Не изпитвахме абсолютно никаква болка. Помотахме се известно време по улиците. Нали знаеш, че той се развежда. На жена му най-накрая й писна от неговите антики. Както и да е, скоро се озовахме пред същата галерия, притежавана от достопочтения Джайлс Питауей, пред същата тъпа картина на Жан Жорж Ирн — букет от рози, хиацинти, латинки, грамофончета и други цветя.

— Не съм сигурен, че искам да чуя останалото — изпъшка Ишърууд.

— О, обаче трябва! — Оливър Димбълби се наведе напред и навлажни тънките си устни. — Роди полудя. Произнесе една от своите речи. Говореше толкова високо, че вероятно са го чули чак в „Сейнт Джонс Уд“. Каза, че Питауей е дявол, господството му било знак, че апокалипсисът приближава. Прекрасна реч наистина. Аз просто стоях на тротоара, аплодирах го и от време на време подхвърлях: „Правилно!“

Димбълби се примъкна още по-близо и зашепна:

— Когато приключи речта си, Роди започна да удря витрината с куфарчето си. Знаеш онова грозно метално нещо, което той упорито продължава да носи. След няколко удара стъклото се счупи и алармата се включи.

— Оливър! — не издържа Ишърууд. — Каж ми, че това е просто една от твоите измишльотини! Мили боже!

— Истина е, Джули, голата истина. Не ти разказвам врели-некипели. Сграбчих Роди за яката и двамата хукнахме да бягаме. Роди бе толкова пиян, че после не си спомни нищо.

Ишърууд усети, че от виното главата му натежава.

— Какво целиш с тази окаяна история, Оливър?

— Искам да кажа, че не си сам. Всички страдаме. Джайлс Питауей ни е хванал за топките и ги стиска по-здроаво от всякога. Моите вече посиняха!

— Напротив, ти оцеляваш, Оливър. Дори ставаш по-дебел. Скоро ще имаш нужда от по-голяма галерия.

— О, благодаря, справям се, обаче мога да го правя и по-добре. И ти можеш, Джули. Не че те критикувам, но би могъл да търгуваш с повече картини, отколкото сега.

— Нещата коренно ще се променят. Трябва само да устискам няколко седмици и после ще бъда добре. Това, от което се нуждая, е ново момиче — рече Ишърууд.

— Мога да ти намеря — веднага обеща Димбълби.

— Но не такава... Нужно ми е момиче, което да стои на телефона, да знае нещо за изкуството.

— Девойката, за която си мисля, е много добра на телефона и е истинско произведение на изкуството. Да не би да се уповаваш на картината, която купи в „Кристис“ миналото лято?

— Оливър, откъде ти хрумват подобни неща?

— Както казах, тук няма тайни.

— Оливър, ако целиш нещо с този разговор, моля те, изплюй камъчето по-бързо! — не издържа Ишърууд.

— Искам да кажа, че ние трябва да се обединим, да се съюзим, ако ни се ще да оцелеем. Никога няма да победим гадния Джайлс Питауей, но ако сключим договор за взаимна защита, можем да живеем в мир един до друг.

— Само си плещиш, Оливър. За бога, опитай се поне веднъж да говориш направо. Не съм една от твоите любовници.

— Добре. Мисля си за партньорство.

— Партньорство ли? Какъв вид?

— Честно ли да говоря?

— Да, разбира се.

— Партньорство, при което да откупя целия ти бизнес.

Ишърууд го изгледа невярващо, ала Димбълби продължи да настъпва:

— Имаш чудесна галерия. Имаш прекрасни картини в хранилището си...

— Престани, *Оливър!* — изкрещя шокиран, Джулиан.

Но мъжът с розовите бузи и розовата риза продължи невъзмутимо:

— Дори си успял да спечелиш известна репутация. Бих искал да разгледам имуществото ти и да ти предложи добра цена. Достатъчно пари, за да можеш да си платиш дълговете. После бих искал да разпродам всичките ти залежали картини, да получа нещичко за тях и да започна наново. Може да работиш за мен. Ще ти давам щедра заплата плюс комисиона. Давам ти шанс да се измъкнеш сух, Джули.

— Да работя за теб ли? — зяпна Ишърууд. — Да не си се побъркал напълно? Как смееш?

— Не се наежвай, не се засягай — успокой го Оливър. — Това е просто бизнес, нищо лично. Ти затъваш, Джулиан. Подавам ти спасителна сламка. Не бъди глупак, хвани се за нея.

Ишърууд скочи на крака и зарови в джобовете си за пари.

— Моля те, Джулиан, аз черпя. Не се дръж така.

— Разкарай се! — Ишърууд хвърли две банкноти от по двадесет лири в розовото лице на Димбълби. — Как смееш да ми наговориш тези глупости!

Той излетя от ресторанта и нервно закрачи към галерията си. Значи чакалите от Сейнт Джеймс Стрийт обикаляха и дебелият Оливър Димбълби искаше за себе си най-голямото парче от трупа. „Оливър да откупи бизнеса ми! — мислено беснееше Ишърууд. — Ама че нахалство! Аз да работя за този тантурест дребен женомразец!“ Беше готов да се обади на Джайлс Питауей и да му разкаже историята за счупената витрина.

Докато пресичаше Мейсън Ярд, се закле да не се предава без бой. Но за да се бие, му бе нужна реставрираната картина от Вечелио и поради тази причина трябваше да намери Габриел. И то преди да е попаднал под влиянието на Шамрон и да си е отишъл завинаги.

Джулиан се качи по стълбите и влезе в галерията. Беше ужасно потискащо да бъде сам. Свикнал бе да вижда някое красиво момиче зад бюрото, когато се връщаше на работа след обяд. Седна зад бюрото си, намери номера на Габриел в тефтерчето си с телефоните, набра го, изчака телефонът да звъне дванадесет пъти и затръшна слушалката. „Може би просто е отишъл до селото. Или е излязъл в морето с проклетия си кораб. Или пък Шамрон вече се е добрал до него“, премисли притеснено той, а гласно изруга:

— Мамка му!

Излезе от галерията, спря едно такси на „Пикадили“ и отиде до Грейт Ръсел Стрийт. Освободи таксито няколко пресечки преди Британския музей и влезе в магазина за художествени материали и консумативи за рисуване „Л. Корнилисън енд Сан“. Почувства се странно спокоен, когато се видя заобиколен от лакирани рафтове отрупани с бои, палитри, хартия, платна, четки и графитни моливи.

Русокос ангел на име Пенелопи му се усмихна зад щанда и възкликна:

— Джулиан, супер! Как си? Боже, изглеждаш съсипан.

— Пен, просто обядвах с Оливър Димбълби. — Не беше необходимо друго обяснение. — Слушай, чудех се дали не си виждала нашия приятел. Не отговаря на телефона и започвам да си мисля дали не е паднал от крайбрежните скали в Корнуол.

— За съжаление от доста време не съм имала късмета да видя този прекрасен мъж — въздъхна Пенелопи.

— Някой друг в магазина да го е чувал?

— Почакай. Ще проверя.

Пенелопи попита Маргарет, тя попита Шърман, той пък — Триша и така нататък, докато нечий мъжки глас, идващ от дъното на магазина, съобщи тържествено:

— Говорих с него тази сутрин.

— Ще ми кажеш ли какво искаше той? — попита Ишърууд.

— Да отменя месечните му доставки на материали.

— Колко месечни доставки?

— Всичките до по-нататъшни инструкции.

— Каза ли защо?

— Че казвал ли е някога?

На следващата сутрин Ишърууд отмени срещите си за останалите дни от седмицата и нае кола. В продължение на пет часа той се носи с пълна скорост по магистралите. От Уестуърд до Бристол. На юг край Ламанша. После по дългия път през Девън и Корнуол. Времето бе променливо като настроението му: в един момент плисна пороен дъжд, в следващия грейна бледо зимно слънце. Вятърът обаче беше постоянен. Духаше толкова силно, че на Ишърууд му бе трудно да задържи малкия форд ескорт на пътя. Обядва, шофирайки, и спря само три пъти — за да зареди с бензин, за да се изпикае и когато в Дартмур колата му блъсна някаква морска птица. Той вдигна трупа с помощта на празна найлонова торбичка от сандвич, за да не си изцапа пръстите, и каза една кратка еврейска молитва за умрялата животинка. После церемониално я хвърли сред избуялия край пътя пирен.

Пристигна пред къщата на Габриел малко преди три часа. Корабът на реставратора бе покрит с брезент. Джулиан дълго звъня на вратата, после заудря с юмруци и едва не откърти дръжката, но никой не му отвори. Беше заключено.

Надзърна през прозореца в безупречно чистата кухня. Габриел не се славеше с домакински умения, но дори и по неговите стандарти кухнята беше изключително подредена и в нея нямаше и следа от провизии. Отишъл си е, заключи Ишърууд. Беше заминал за много дълго време.

Влезе в задната градина и тръгна покрай къщата, като пробваше всеки прозорец с напразната надежда, че Габриел е забравил да затвори някой от тях. Обаче това не беше в стила му.

Върна се по стъпките си и отново застана на кея. Откъм морето над реката се носеха градоносни облаци. Едра дъждовна капка го удари по челото и се търкулна под очилата му. Той ги свали, гледката се размаза пред погледа му. Измъкна носната си кърпа от джоба, изтри лицето си и пак си сложи очилата.

Когато околността отново дойде на фокус, видя едно момче да стои на няколко крачки от него. Сякаш се бе появило от нищото. Приличаше на котка, дебнеща плячка. Ишърууд никога не бе имал деца и му бе ужасно трудно да определи възрастта му. Предположи, че е единадесет-дванадесет годишно. Хлапето със слабичко лице го оглеждаше враждебно. Най-сетне попита:

— Защо дебнете около къщата?

— Не дебна. А кой, по дяволите, си ти? — удиви се Ишърууд.

— Аз съм Пийл. А вие кой сте?

— Приятел съм на мъжа, който живее тук. Казвам се Джулиан.

Ишърууд протегна ръка, но момчето продължи да стои неподвижно на мястото си, с леко извито настрани тяло.

— Никога не ми е споменавал, че има приятел на име Джулиан.

— Той не споменава много неща.

— Какво искате?

— Да говоря с него.

— Няма го.

— И сам виждам това. Знаеш ли къде е?

— Не ми каза.

— А имаш ли представа кога ще се върне?

— Не.

Дъждът се усили. Хлапето продължи да стои неподвижно и да го следи изпитателно. Ишърууд вдигна ръка над очилата си и се обърна да погледне къщата.

— Знаеш ли с какво се препитава? — попита той.

Пийл кимна утвърдително.

— А някой друг в селото знае ли?

Хлапето поклати отрицателно глава.

— Той работи за мен — каза Джулиан, сякаш признаваше някакво престъпление. — Аз притежавам картината, която той реставрира.

— На Рембранд или на Вечелио?

Въпросът на момчето накара Ишърууд да се разтопи в усмивка:

— На Вечелио, скъпи приятелю.

— Красива е.

— Така е.

Те останаха един до друг за момент, забравили за дъжда. Джулиан видя нещо от себе си в малкия часовей. Още една душа, която Габриел бе завладял, а след това изоставил...

— Кой го отведе? — попита най-накрая.

— Плешивият мъж, който крачи като войник. Познавате ли го?

— За съжаление — да! — въздъхна Ишърууд. Сетне се усмихна на Пийл: — Гладен ли си?

Момчето кимна.

— Има ли някое място в селото, където може да се пие чай и да се хапнат сладкиши?

— И питки, пълнени с месо и зеленчуци — допълни Пийл. — Обичате ли питки с кренвирш?

— Не мога да кажа, че някога съм опитвал такава, но пък и моментът е специален. Трябва ли първо да поискаш разрешение от родителите си?

— Той не ми е баща — махна с ръка момчето, — а на мама не ѝ пука.

Ари Шамрон пристигна на летище „Лод“ в Тел Авив късно на следващата сутрин. Рами чакаше на изхода. Той поведе Стареца през зоната за пристигащи и двамата отидоха в обезопасената стая, запазена за персонала на Службата и за специални гости. Ари захвърли официалния си костюм и навлече военните си панталони и късото кожено яке.

— Министър-председателят иска да те види тази вечер, шефе — рече Рами.

Шамрон си помисли: „Дотук със заявлението, че ще стои настрана от операцията“.

Те потеглиха с колата през хълмовете към Йерусалим. Шамрон се възползва от пътуването да прегледа купчината книжа, натрупали се по време на краткото му отсъствие.

Както обикновено, имаше криза в разнородното коалиционно правителство на премиера. За да стигне до кабинета му, Ари трябваше да си проправи път през задимения коридор, пълен с враждуващи политици.

Премиерът слушаше съсредоточено, докато Шамрон го информираше за последните събития. Министър-председателят бе интригант по природа. Беше започнал кариерата си в убийствената атмосфера на Академията, а после се премести във Външно министерство — едно гнездо на оси. Докато излезе на политическата сцена, вече бе спец в черния занаят на бюрократичното вероломство. Стремглавото му издигане в партийната йерархия се приписваше на силния му интелект и готовността му да прибегва до хитруване,

подвеждане и открито изнудване, за да постигне желаното. У Шамрон той бе видял сродна душа — мъж, който не би се спрял пред нищо, ако вярва, че каузата му е справедлива.

— Има само един проблем — заяви Ари.

Министър-председателят го изгледа нетърпеливо, сякаш казваше: „Дай ми решения, не проблеми“. Шамрон притежаваше вродено недоверие към хората, но този път му се налагаше да говори направо:

— Става дума за Бенджамин Стоун.

— Какво има пък сега?

— Бизнесът му е в ужасно състояние. Той краде Питър, за да плаща на Пол, а на приятелите на Пол започва да им писва от тази ситуация.

— Това ще ни засегне ли?

— Ако потъне тихо, просто ще ни липсват парите му. Но ако се сгромоляса с трясък, може да направи нещата неудобни за нас. Опасявам се, че той знае твърде много — обясни Шамрон.

— Бенджамин Стоун не прави нищо тихо и кротко — замислено рече премиерът.

— Няма две мнения по въпроса.

— Какво стана с онези прекрасни видеофилми, на които го засне миналата година на „Цар Давид“?

— По онова време това изглеждаше добра идея — поклати глава Шамрон, — но Стоун е развил доста голям непукизъм към общественото мнение. Не съм сигурен, че ще бъде много разстроен, ако светът го види как се възползва от услугите на израелска проститутка.

— Политиците пред вратата ми са мой проблем — каза министър-председателят. — Ала се опасявам, че Бенджамин Стоун е твой. Оправи се с него, както намериш за добре.

[1] Верига универсални магазини в Англия. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ ПРЕЦЕНКА

11.

Преди войната Морис Халеви бе един от най-видните адвокати в Марсилия. Той и жена му Рашел живееха във величествена стара къща на улица „Силвабел“ в богатия квартал. Там се бяха установили повечето от преуспелите евреи, които се гордееха, че са французи; самоопределяха се първо като французи, а после като евреи. Самият Морис Халеви почти беше забравил за корените си и рядко си правеше труда да посети синагогата. Но когато нахлуха германците, идиличният живот на семейството в Марсилия внезапно приключи. През октомври 1940 година колаборационисткото правителство на Виши понижи статута на евреите, като с антисемитските си декрети ги превърна във второразредни граждани на Франция. Адвокат Морис Халеви бе лишен от правото си да практикува. Той бе задължен да се подписва в полицията, а по-късно двамата с жена му бяха принудени да носят на дрехите си Звездата на Давид.

Положението се влоши през 1942 година, когато германската армия навлезе във Франция на Виши след нахлуването на съюзниците в Северна Африка. Силите на френската Съпротива извършиха редица смъртоносни атаки срещу немските войски. С помощта на френските власти Гестапо отговори с брутални репресивни разстрели. Морис Халеви не можеше повече да пренебрегва заплахата. Рашел беше бременна, а беше немислимо да се грижат за новородено в хаоса, който цареше в Марсилия. Той реши да напуснат града и да отидат на село. Морис използва намалелите си спестявания, за да наеме една къщичка в планините край Екс ан Прованс. През януари Рашел роди момче, което кръстиха Исак.

Седмица по-късно германците и френската полиция започнаха да арестуват евреите. Отне им месец да открият Морис и Рашел Халеви. Една февруарска вечер двама есесовски офицери, придружени от местен жандарм, се появиха в къщичката им. Дадоха на семейството двадесет минути да си събере багажа в една чанта.

Докато германците и жандармът чакаха в трапезарията, жената от съседната къща се показва на вратата.

— Казвам се Ан-Мари Дьолакроа — каза тя. — Семейство Халеви се грижеше за моя син, докато бях на пазара.

Жандармът провери книжката си. Според тях в къщата живееха само двама евреи. Той извика семейство Халеви и попита:

— Тази жена казва, че момчето е нейно. Истина ли е?

— Разбира се — отговори Морис, стискайки ръката на Рашел, преди тя да успее да издаде и звук. — Ние просто гледахме този следобед хлапето.

Жандармът изгледа невярващо Морис Халеви, после отново прегледа документите за регистрация.

— Вземай си момчето и изчезвай! — каза той троснато на жената. — Ще ми се да те задържа, защото си поверила едно френско дете на грижите на тези мръсни евреи.

След два месеца Морис и Рашел бяха убити в Собибор.

След освобождението Ан-Мари Дьолакроа отведе Исак в синагогата в Марсилия и разказа на равина какво се бе случило онази нощ в Екс ан Прованс. Равинът ѝ предложи да даде детето за осиновяване от еврейско семейство или да го отгледа сама. Тя отведе момчето обратно в Екс и го възпита като евреин заедно със своите деца католици. През 1965 година Исак Халеви се ожени за една девойка от Ним, която се казваше Дебора, и се установи в Марсилия, в старата къща на баща си на улица „Силвабел“. Три години по-късно те се сдобиха с първото си и единствено дете — момиченце на име Сара.

Париж

Мишел Дювал беше най-нашумелият моден фотограф в Париж. Дизайнерите и издателите на списания го обожаваха, защото от снимките му струеше впечатляващо опасна сексуалност. Жаклин Дьолакроа обаче бе уверена, че той е прасе. Знаеше, че Мишел постига уникалния си стил, като изнасилва своите модели, и не очакваше с нетърпение да работи с него.

Тя слезе от таксито и се отправи към жилищната кооперация на улица „Сен Жак“, където се помещаваше студиото на Мишел. На

горния етаж чакаше малка тълпа: гримьорка, фризьорка, стилист, представител на „Живанши“. Мишел стоеше на върха на една стълба и насочваше лампите. Имаше приятна външност, дълга до раменете руса коса и лукави черти. Носеше черни кожени панталони с ниска талия и свободен пуловер. Той намигна на Жаклин, когато я видя да влиза. Тя се усмихна:

— Радвам се да те видя, Мишел.

— Днес ще направим хубави снимки, нали? Чувствам го.

— Надявам се да е така.

Жаклин влезе в съблекалнята, съблече се и се огледа в огледалото с професионална безпристрастност. Външността ѝ бе зашеметяваща: беше висока, с изящни ръце и крака, фина талия, леко матова кожа. Гърдите ѝ бяха перфектни — стегнати и закръглени. Фотографите страшно ги харесваха. Голяма част от манекенките мразеха да демонстрират белъо, но това никога не притесняваше Жаклин. Тя винаги бе имала повече предложения за работа, отколкото можеше да побере в графика си.

Погледът ѝ се премести от тялото към лицето ѝ. Имаше къдрава гарвановочерна коса, която стигаше почти до раменете ѝ, черни очи, дълъг деликатен нос, широки и гладки скули, ъгловата брадичка и пълни устни. Гордееше се с факта, че лицето ѝ никога не бе коригирано от хирургически скалпел. Тя се наведе напред и се взря изучаващо в кожата около очите си. Но това, което видя, не ѝ хареса. Не бяха бръчици, а нещо по-фино и по-коварно — неуловимият признак на стареенето. Вече нямаше очи на дете, а на тридесет и три годишна жена.

„Още си хубава, но погледни реалността, остаряваш,“ помисли си с горчивина Жаклин.

Тя облече бял пенъор, отиде в съседната стая и седна. Гримьорката започна да полага основата по бузите ѝ. Жаклин гледаше в огледалото, докато лицето ѝ бавно се преобразяваше в лице на човек, когото не познаваше. Зачуди се какво ли би си помислил дядо ѝ, ако можеше да види това. Може би щеше да изпита срам...

Когато гримьорката и фризьорката приключиха, тя се погледна отново в огледалото. Ако не беше смелостта на тези забележителни хора — дядо ѝ, баба ѝ и Ан-Мари Дьолакроа, — днес тя нямаше да е тук.

„Виж в какво си се превърнала — една изискана закачалка за дрехи“.

Жаклин стана от стола и се върна в съблекалнята. Тоалетът — черна вечерна рокля без презрамки — я очакваше. Тя съблече пенъора си, промуши крака в роклята и я вдигна нагоре, докато покрие голите ѝ гърди. После се погледна в огледалото. Беше прекрасна.

Чу се почукване на вратата.

— Мишел ви очаква, госпожице.

— Кажете му, че ще изляза след минутка.

„Госпожица Дъолакроа“, повтори си тя наум.

Дори и след всичките тези години още не бе свикнала с новото си име. Беше го сменила заради своя агент Марсел Ламбер. „Сара Халеви звучи твърде... Знаеш какво искам да кажа, скъпа, не ме карай да го изричам на глас. Толкова е грубо!“

Понякога звученето на френското ѝ име караше кожата ѝ да настръхва. Когато научи какво се бе случило с дядо ѝ и баба ѝ по време на войната, тя се изпълни с омраза и подозрение към всички французи. Щом погледнеше някой старец, Жаклин веднага се питаше какво ли е правил през войната. Дали не е бил пазач в „Гюрс“ или в „Ле Мил“, или в някой друг лагер за интернирани? Дали не е жандармът, помогнал на германците да арестуват дядо ѝ и баба ѝ? Или пък е бил бюрократ, който е подписвал и подпечатвал смъртните присъди? А можеше просто да е мълчал и да не е правил нищо?

Тайничко изпитваше огромна наслада, че мами модния свят. Представяше си каква ще е реакцията им, ако разберат, че високата красавица с гарвановочерна коса от Марсилия всъщност е провансалска еврейка, чиито дядо и баба са били убити в газова камера в Собибор. В известен смисъл да бъде модел — выплъщението на френската красота — беше нейното отмъщение.

Тя хвърли последен поглед към отражението си, леко разтвори устни и придаде плам на черните си като въглен очи.

Сега вече бе готова.

* * *

Работиха тридесет минути, без да спират. Жаклин застана в няколко различни пози: изтегната на обикновен дървен стол; седнала на пода и облегната назад на ръцете си, с леко вирната брадичка и притворени очи; изправена, с ръце на ханша, взряна в камерата на Мишел...

Той като че харесваше това, което виждаше. На всеки няколко минути фотографът спираше за секунди, за да смени филма, после отново започваше бързо да снима. Жаклин беше достатъчно дълго в бизнеса, за да е наясно кога снимките стават добри.

Така че се изненада, когато той внезапно свали фотоапарата и прокара ръка през косата си. Беше намръщен.

— Освободете студиото, моля! — развика се. — Имам нужда от известно усамотение.

Жаклин си помисли: „О, боже, започва се!“ Мишел я изглежда недоволно:

— Какво става с теб, по дяволите? Унила си, снимките са без живец. Със същия успех мога да снимам манекен, облечен в рокля. Не мога да си позволя да дам на „Живанши“ комплект скучни снимки. А от това, което стигна до ушите ми, и ти не можеш да си го позволиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че остаряваш, скъпа. Това означава, че никой не е напълно сигурен дали още притежаваш необходимия чар.

— Просто се върни зад фотоапарата и ще ти покажа чара си! — кипна Жаклин.

— Видях достатъчно. Просто днес не ти е ден. Искаш ли да ти донеса нещо за пиене? Може би чаша вино ще ти помогне да се отпуснеш.

— Нямам нужда от питие.

— А какво ще кажеш за малко кокаин? — лукаво я изгледа фотографът.

— Знаеш, че вече не се друсам — троснато отвърна манекенката.

— Да, знам. Но някои неща никога не се променят.

Мишел извади малко пакетче с кокаин от джоба на ризата си. Жаклин седна на стола, докато той приготви две линии на стъкления плот на масичката. Фотографът смръкна едната, после ѝ предложи навитата на руло стофранкова банкнота:

— Имам чувството, че днес ще бъдеш лошо момиче.

— Целият кокаин е твой! — отблъсна ръката му Жаклин.

Той се наведе над масата и смъркна и втората линия. След това избърса стъклото с пръст и натърка венците си с остатъка от праха.

— Ако няма да пиеш или да смъркаш, ще трябва да измислиш друг начин да запалиш огъня в себе си.

— Като например? — попита тя, макар да знаеше какво има предвид.

Мишел застана зад нея и я хвана леко за раменете.

— Може би едно чукане ще те оправи. — Ръцете му се плъзнаха надолу и погалиха кожата ѝ точно над гърдите. — Навярно бихме могли да направим нещо, за да влезеш в кондиция.

Той се притисна към гърба ѝ, така че тя да усети ерекцията под кожените му панталони.

Жаклин се отдръпна.

— Просто се опитвам да ти помогна. Трябва да се уверя, че снимките ще станат хубави. Не искам да видя как кариерата ти се проваля.

— Досега не съм знаела, че си такъв филантроп, Мишел.

Той се изсмя. После я хвана за ръката и я издърпа от стола:

— Ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

Двамата тръгнаха по един коридор и влязоха в стая, в която имаше само едно голямо легло. Той съблече ризата си и започна да откопчава панталоните си.

— Какво смяташ да правиш? — попита Жаклин.

— Ти искаш хубави снимки, аз — също. Хайде да синхронизираме душевното си състояние. Свали си роклята, за да не я съсипем.

— Ходи да се чукаш сам! Аз си тръгвам.

— Хайде, Жаклин. Спри да ни губиш времето и скачай в леглото.

— Не! — отсече тя.

— Какъв ти е проблемът? Нали си преспала с Робер Льобуше, за да ти направи онези снимки с бански костюми на остров Мюстик?

— Откъде знаеш това?

— Той ми каза.

— И ти си мръсно копеле като него! — разбесня се Жаклин. — Но аз не съм някоя седемнадесетгодишна пикла, която ще си разтвори краката само защото иска хубави снимки от великия Мишел Дювал.

— Ако излезеш оттук, с кариерата ти е свършено.
— Не ми пука! — изкрещя тя и отвори вратата.
Той посочи към възбудения си член и изохка:
— А какво да правя аз с това?

Марсел Ламбер живееше недалеч от студиото, на улица „Турнон“, в Люксембургския квартал. Жаклин имаше нужда да остане сама, затова тръгна пеша, като вървеше бавно по тесните странични улички на Латинския квартал. Смрачаваше се. В бистрата и кафенетата светнаха лампите. Мразовитият въздух бе изпълнен с аромата на цигари и пържен чесън.

Тя пресече улицата и навлезе в Люксембургския квартал. „Как се стигна до това? — ядосваше се Жаклин. — Мишел Дювал да се опитва да ме изчука набързо между два сеанса!“ Преди няколко години не би си го и помислил. Но сега тя бе уязвима и Мишел бе решил да я пробва.

Понякога съжаляваше, че изобщо бе влязла в този бизнес. Като малка мечтаеше да стане балерина — беше учила в най-престижната академия в Марсилия. Но когато стана на шестнадесет години, я забеляза търсач на таланти от една парижка модна агенция, който даде името ѝ на Марсел Ламбер. Той ѝ направи пробни снимки, покани я да се премести в неговия апартамент, научи я как да се движи и държи като манекенка, а не като балерина. Пробните снимки бяха зашеметяващи. Беше покорила камерите, излъчвайки закачлив сексапил. Марсел тихомълком пусна в обръщение снимките из Париж: без име, без никаква информация за момичето, само фотосите и визитната си картичка. Телефонът му не спря да звъни цяла седмица. Фотографите полудяха, дизайнерите искаха да подпишат с нея договор за есенните си модни дефилета. Светът на фотографите от Париж до Милано и от Милано до Ню Йорк се отвори пред момичето. Целият моден свят искаше да узнае името на тайнствената френска красавица с гарвановочерна коса.

Жаклин Дьолакром...

Ала колко различни бяха нещата сега. Престижната работа бе започнала да намалява, когато навърши двадесет и шест години, а в момента — на тридесет и три — добрите предложения съвсем секнаха.

Тя все още участваше в някои есенни модни дефилета в Париж и Милано, но само с второразредни дизайнери. От време на време я наемаха и за реклама на бельо. „Циците ти са все така хубави, скъпа“ — обичаше да казва Марсел, но бе принуден да ѝ намира ангажименти за различни фотосесии. Току-що бе приключила снимките за германска пивоварна, където се представяше за привлекателната жена на преуспяващ мъж на средна възраст.

Марсел я беше предупредил, че ще стане така. Беше ѝ казал да спестява пари, да се подготви за живота, след като приключи с манекенството. Но Жаклин никога не си направи труда да го стори — смяташе, че парите ще текат вечно. Понякога се опитваше да си спомни къде бяха изчезнали те. За дрехи. За наеми на скъпи жилища в Париж и Ню Йорк. За огромното количество кокаин, което бе изсмъркала, преди да се изчисти.

Мишел Дювал бе прав за едно нещо: беше преспала с редактора от френското списание „Вог“ Робер Лъбуше, за да получи привлекателната работа, от която отчаяно се нуждаеше — снимки с бански костюми и летни облекла на остров Мюстик. Този ангажимент можеше да промени живота ѝ — да ѝ осигури достатъчно пари, за да възвърне финансовата си стабилност, и да покаже на всички в модната индустрия, че тя все още притежава чар за висшата мода. Поне за още една, най-много две години. А после...

Жаклин влезе в жилищната кооперация и се качи с асансьора до апартамента на Марсел. Още щом почука на вратата, той отвори и застана пред нея.

— Жаклин, мъничето ми! — възкликна Марсел. — Моля те, кажи ми, че не си сритала в топките Мишел Дювал! Кажи ми, че той е направил целия фотосеанс.

— Истината е, че го сригах в пениса.

Той отметна глава и се разсмя високо.

— Сигурен съм, че си първата жена, която е сторила това. Така му се пада на копелето. Той едва не съсипа Клодет — толкова красива, с толкова голям талант. Спомняш ли си какво ѝ направи? Клетото създание.

Марсел изсумтя ядосано, хвана я за ръката и я дръпна вътре. Минута по-късно двамата вече пиеха вино на дивана във всекидневната, а през отворените прозорци долиташе шумът от

уличното движение. Марсел запали цигарата ѝ и с ловко движение угаси кибритената клечка. Той носеше тесни избелели сини дънки, черни мокасини и сив пуловер с поло яка. Оредяващата му прошарена коса бе подстригана много късо. Наскоро си бе правил нов лифтинг на лицето и от това сивите му очи изглеждаха неестествено големи и изпъкнали, сякаш постоянно бе изненадан. Жаклин си помисли за онези отдавна отминали дни, когато Марсел я беше довел в този апартамент и я бе подготвил за бъдещия ѝ живот. Тя винаги се чувстваше в безопасност на това място.

— Е, каква дивотия извърши този път Мишел?

Жаклин му описа фотосеанса, без да скрие нищо. Между тях почти нямаше тайни. Когато приключи, Марсел поклати глава:

— Може би не е трябвало да го риташ. Той заплашва да заведе дело.

— Само да посмее! — настръхна Жаклин. — Всяко момиче, което е насилвал да прави секс, ще свидетелства на процеса. Това ще го съсипе.

— Робер Льобуше ми позвъни няколко минути преди да пристигнеш. Опитва се да се измъкне за Мюстик. Казва, че не може да работи с жена, която рита фотографии.

— Слуховете светкавично се разнасят в този бизнес.

— Винаги е било така. Мисля, че мога да вразумя Робер... — Марсел се поколеба, после добави: — Но при условие, че искаш да го направя.

— Разбира се, че искам — бързо отвърна Жаклин.

— Сигурна ли си? Уверена ли си, че още притежаваш необходимите качества за този вид работа?

Тя отпи голяма глътка вино и облегна глава на рамото му.

— Всъщност не съм съвсем сигурна.

— Направи ми една услуга, скъпа. Иди за няколко дни в къщата си на юг. Или замини на някое от онези твои дълги пътувания, за които винаги си била толкова потайна. Почини си малко и избистри ума си. Размисли сериозно. Аз ще се опитам да вразумя Робер. Но ти трябва да решиш дали наистина искаш това.

Жаклин притвори очи. Може би бе време да напусне, докато все още имаше някакво достойнство.

— Прав си — въздъхна тя. — Мога да прекарам няколко дни в провинцията. Обаче искам да се обадиш на този скапан Робер Льобуше още сега и да му кажеш, че очакваш да удържи на думата си за снимките на Мюстик.

— А какво ще правим, ако не успея да го убедя?

— Кажи му, че ще сритам и него в чатала.

Марсел се усмихна:

— Жаклин, скъпа, винаги съм харесвал твоя стил на работа.

12. БЕЙЗУОТЪР, ЛОНДОН

Фиона Бароус изглеждаше огромна като жилищния блок в Съсекс Гардънс, на който бе управителка. Широкоплещеста и набита, със светла боядисана коса, тя не можеше да скрие факта, че остарява. И то не много елегантно. Докато измина късото разстояние от асансьора до вратата на свободния апартамент, тя леко се задъха. Мушна ключа в ключалката с пълничката си ръка и отвори вратата с тихо сумтене.

— Пристигнахме — каза напевно Фиона на мъжа до нея.

После го поведе на кратка обиколка: всекидневна, обзаведена с доста протрит диван и столове, две еднакви спални с двойни легла и нощни шкафчета в един и същи цвят, малка трапезария с модерна маса от тъмносиво стъкло, тясна кухня с печка с два котлона и микровълнова фурна.

Мъжът се върна във всекидневната, застана пред прозореца и дръпна щорите. От отсрещната страна на улицата имаше друг жилищен блок.

— Ако питате мен, за тази цена не може да се надявате на по-добро разположение в Лондон — каза Фиона Бароус. — Оксфорд Стрийт е много близо, а Хайд Парк е зад ъгъла. Имате ли деца?

— Не, нямам — отговори разсеяно Габриел, все още загледан в жилищния блок отсреща.

— С какво се занимавате, ако мога да попитам? — полюбопитства жената.

— Реставратор на картини съм.

— Искате да кажете, че ремонтирате стари картини?

— Нещо такова.

— А поправяте ли и рамките? Имам една стара рамка у дома, която се нуждае от обновяване.

— Съжалявам, занимавам се само с картините.

Тя го огледа, както бе застанал до прозореца, взрян в пространството отвън. „Красив мъж — помисли си Фиона. — Прекрасни ръце“. Хубавите ръце придаваха сексапил на един мъж.

Представи си, реставратор на картини тук, в сградата! Би било чудесно, защото ще внесе разнообразие. Едрата жена съжали, че не е мома — с двадесет години по-млада и с двадесет килограма по-лека. Той беше особняк, личеше си. Мъж, който никога не предприема нещо, без да го е обмислил отвсякъде. Вероятно щеше да види още дузина апартаменти, преди да реши.

— Е, какво решихте?

— Жилището е идеално — отговори той, без да се обръща.

— Кога ще се нанесете?

Мъжът спусна щорите.

— Веднага.

Габриел го наблюдаваше от два дни.

Първия ден го видя само веднъж — когато стана малко след обяд и се появи за кратко на прозореца, облечен единствено с черни долни гащета. Имаше тъмна къдрава коса, ъгловати скули и пълни устни. Тялото му бе жилесто и леко мускулесто. Габриел отвори папката на Шамрон и сравни лицето на прозореца със снимката, защипана за кафявата корица.

Беше същият мъж.

Докато изучаваше фигурата му, Габриел почувства как го обзема хладнокръвието, което изпитваше винаги по време на операция. Внезапно всичко му се стори по-ярко и по-контрастно. Шумовете станаха по-високи и отчетливи — хлопване на автомобилна врата, кавга на любовници от съседния апартамент, продължителен звън на телефон, писък на чайника му в кухнята. Един след друг той изключи тези досадни шумове и съсредоточи вниманието си върху мъжа на прозореца от другата страна на улицата.

Юсеф ал Тауфики — палестински поет националист, студент в Юнивърсити Колидж в Лондон, сервитьор в ливанския ресторант „Кебаб Фектъри“ на Еджуеър Роуд. Беше по малко от всичко и изцяло действащ агент на тайната армия на Тарик.

Върху корема на Юсеф се появи нечия женска ръка със светла кожа, която се откри на тъмния му тен. Мерна се къса руса коса. После Юсеф изчезна зад пердето.

Девојката си тръгна след час. Преди да се качи в таксито, тя погледна нагоре към прозореца да види дали любовникът ѝ я наблюдава. На прозореца нямаше никой и пердетата бяха спуснати. Момичето затръшна вратата малко по-силно от необходимото и таксито се отдалечи.

Габриел направи първата си оперативна преценка: Юсеф не се отнася добре с жените.

На следващия ден реставраторът реши да извърши пряко проследяване.

Юсеф напусна апартамента си по обяд. Беше облечен в бяла риза, черни панталони и черно кожено яке. Когато излезе на тротоара, спря да запали цигара и да огледа паркираните коли, за да се увери, че не го следят. После махна с ръка, за да угаси клечката кибрит, и тръгна към Еджуеър Роуд. След около стотина метра внезапно спря, обърна се и пое обратно към входа на жилищния блок.

„Стандартен ход против проследяване — помисли си Габриел. — Той е професионалист“.

Пет минути по-късно Юсеф отново бе на улицата и закрачи към Еджуеър Роуд. Габриел отиде в банята, натърка късата си коса с гел и си сложи очила с червени стъкла. После облече палтото си и излезе.

От другата страна на улицата срещу „Кебаб Фектъри“ имаше малък италиански ресторант. Габриел влезе в него и седна на една маса близо до прозореца. Спомни си лекциите в Академията. Ако наблюдаваш цел от кафене, не прави стандартните неща, които ще те издадат: например да седиш сам с часове, преструвайки се, че четеш вестник. Твърде очебийно е.

Габриел веднага се преобрази. Той стана Седрик, пишец за едно новоизлюпено френско списание за култура. Говореше английски с почти недоловим френски акцент. Твърдеше, че работи върху статия по въпроса защо напоследък Лондон е толкова вълнуващ, а Париж — така скучен. Пушеше цигари „Житан“ и пиеше много вино. Поведете отегчителен разговор с две шведски момичета от съседната маса. Покани едното от тях в хотелската си стая. Когато то отказа, предложи на другото. А когато и то отказа, покани и двете. Разля чаша кианти.

Управителят — синьор Андриоти — дойде до масата и предупреди Седрик да се държи прилично или ще трябва да напусне заведението.

През цялото време обаче Габриел наблюдаваше Юсеф от другата страна на улицата. Отчете, че той умело изпълнява поръчките. Сетне го видя как напусна за кратко ресторанта и отиде нагоре по улицата до един павилион, където продаваха вестници на арабски език. Забеляза как красива тъмнокоса девойка надраска телефонния си номер на една салфетка и я мушна на сигурно място в джобчето на ризата му. Наблюдаваше го, когато той поведе дълъг разговор с един арабин, който зорко се оглеждаше. В действителност, когато разля своето кианти, Габриел запаметяваше модела и регистрационния номер на нисана на арабина. А докато отговаряше на нападките на разгневения синьор Андриоти, следеше Юсеф, който говореше по телефона. „С кого говори? — премисляше Габриел. — С жена? С братовчед в Рамала? С надзорния си офицер?“

След един час той реши, че вече не е разумно да стои повече в кафенето. Плати сметката си, остави щедър бакшиш и се извини за невъзпитаното си държане. Синьор Андриоти го изпроводи до вратата и тихо му каза да върви по дяволите.

Същата вечер Габриел седеше на стола си до прозореца, очаквайки Юсуф да се прибере в дома си. Улицата блестеше от нощния дъжд. Профуча мотоциклетист, зад гърба му на мотора седеше момиче, което го молеше да намали. Може би беше без значение, но той го отбеляза в бележника си заедно с часа: единадесет и петнадесет минути.

От виното го болеше главата. Апартаментът вече го потискаше. Колко ли нощи от живота си бе прекарал така, седейки в някой безопасен апартамент на Службата или в някоя занемарена квартира, за да наблюдава и да чака? Копнееше за нещо красиво, така че пъхна компактдиска с „Бохеми“ на Пучини в портативната си стереоуредба, която стоеше в краката му, и намали звука. „Разузнавателната работа е търпение. И скука“, обичаше да повтаря Шамрон.

Габриел се изправи, отиде в кухнята и изпи един аспирин за главоболието си. В съседния апартамент майка и дъщеря започнаха да

се карат на арабски с ливански акцент. Счупи се чаша, после още една, затръшна се врата, някой изтича навън в коридора.

Габриел седна отново, притвори очи и след минута се озова в Северна Африка преди дванадесет години...

Малката гумена лодка се приближи с лекия прибой към брега на Руад. Габриел скочи в стигащата до кръста му топла вода и издърпа лодката на пясъка. Групата командоси от Саярет^[1] го последваха през плажа, препасани с оръжия. Някъде лаеше куче. Във въздуха се носеше мирис на горящи дърва и печено месо. Девойката чакаше зад волана на минибус „Фолксваген“.

Габриел с четирима от командосите се качи в буса. Останалите се разделиха в два автомобила рено комби, паркирани наблизо. Няколко секунди по-късно трите коли се понесоха едновременно с пълна скорост в студената априлска вечер.

Габриел носеше миниатюрен микрофон пред устата, свързан с малък предавател в джоба на якето му. Радиовръзката се осъществяваше на сигурни вълни чрез специално оборудван „Боинг 707“, който летеше точно над тунизийската крайбрежна ивица в граждански въздушен коридор, представяйки се за чартърен самолет на „Ел Ал“. Ако се случеше нещо лошо, те щяха да прекратят мисията за секунди.

— Мама пристигна безопасно — прошепна Габриел. Отпусна бутона за комуникация и чу отговора: „Продължете към къщата на мама“.

Докато се носеха с колата, Габриел стискаше беретата между колената си, напрегнат до неузнаваемост. Девойката държеше волана с две ръце, без да откъсва очи от тъмните улици. Тя беше по-висока от Леа, с черни очи и буйна дълга черна коса, хваната със семпла сребърна шнола на тила. Момичето познаваше пътя толкова добре, колкото и самият той. Когато Шамрон го бе изпратил в Тунис да проучи мишената, тя бе отишла с него, представяйки се за съпругата му. Габриел протегна ръка и нежно стисна рамото ѝ. Цялото ѝ тяло беше напрегнато.

— Отпусни се, справяш се чудесно — каза той меко.

А тя се усмихна и леко въздъхна.

Навязоха в Сиди Бусаид — богато туниско предградие, недалеч от морето. Спряха пред вилата. Двете коли паркираха зад тях. Девойката изключи двигателя на минибуса. Беше дванадесет часът и петнадесет минути — точно по график.

Габриел познаваше вилата като собствения си дом. Беше я изследвал и снимал от всеки възможен ъгъл по време на операцията по наблюдението. Бяха изградили нейно пълно копие в Негев, където той и останалата част от екипа репетираха нападението безброй пъти. При последната тренировка бяха изпълнили мисията за двадесет и две секунди.

— Пристигнахме в къщата на мама — прошепна Габриел в микрофона.

— Посетете я!

Той се обърна и заповяда:

— Започваме!

Отвори вратата на минибуса и пресече улицата, като се движеше бързо, но не тичаше. Долавяше тихите стъпки на командосите от Саярет зад гърба си. Пое няколко пъти дълбоко въздух, за да успокои пулса си. Вилата принадлежеше на Халил ал Вазир, по-известен като Абу Джихад, оперативен шеф на ООП и най-доверения лейтенант на Ясер Арафат.

Точно пред вилата шофьорът на Абу Джихад спеше зад волана на мерцедеса, подарък от палестинския лидер. Габриел притисна беретата със заглушител в ухото му, натисна спусъка и продължи нататък.

На входа на вилата отстъпи встрани, докато двама от командосите поставяха специален безшумен пластичен експлозив на масивната врата. Експлозивът се взриви, издавайки шум, по-тих от пляскане с ръце, и вратата зейна. Габриел въведе екипа в антрето, стиснал с две ръце насочения напред пистолет.

Появи се тунизийски охранител, който посегна към оръжието си, но в същия миг Габриел изстреля няколко куршума в гърдите му.

Застана над агонизиращия мъж и попита:

— Кажу ми къде е той и няма да стрелям в окото ти.

Ала охранителят само свъси вежди от болка и не отговори нищо.

Габриел изстреля два куршума в лицето му.

Изкачи се по стълбите, като в движение сложи нов пълнител в беретата си, и се насочи към кабинета, където Абу Джихад работеше през повечето нощи. Нахлу през вратата и откри палестинеца, седнал пред телевизора, да гледа новинарски кадри от интифадата^[2], за чието ръководство помагаше от Тунис. Абу Джихад посегна към пистолета си, но Габриел се хвърли напред и стреля точно както Шамрон го бе учил. Два куршума улучиха Абу в гърдите. Габриел се надвеси над него, допря дулото на беретата си до слепоочието му и стреля още два пъти. Тялото на Абу се сгърчи в предсмъртна конвулсия.

Габриел излезе тичешком от стаята. В коридора се натъкна на съпругата на Абу Джихад, прегърнала малкия си син и стиснала за ръка голямата си дъщеря. Тя затвори очи и притисна момчето още по-силно към себе си, очаквайки Габриел да я застреля.

— Върни се в стаята си! — извика ѝ той на арабски. После се обърна към дъщерята: — Върви и се погрижи за майка си!

Габриел изхвърча от къщата, последван от целия саяретски екип. Всички връхлетяха в минибуса и двете коли и потеглиха с мръсна газ. Преминаха с пълна скорост през Сиди Бусаид и стигнаха до Руад, където изоставиха автомобилите на плажа и се качиха на гумените лодки. Минута по-късно се носеха по черната повърхност на Средиземно море към светлините на очакващия ги израелски патрулен кораб.

— Тринадесет секунди, Габриел! Направи го за тринадесет секунди! — възкликна девойката.

Тя протегна ръка да го докосне, но той се отдръпна. Гледаше приближаващите светлини на кораба. После вдигна поглед към мастиленочерното небе, търсейки командния самолет, но видя единствено лунния сърп и рояк звезди. След това пред него изплуваха лицата на жената и децата на Абу Джихад. Гледаха го с очи, в които гореше омраза.

Той хвърли беретата в морето и за пръв път целият се разтрепера.

Караницата в съседния апартамент бе стихнала. Габриел искаше да мисли за нещо друго, освен за Тунис, така че си представи как плава

със своя платноход през пролива Хелфорд към морето. После си спомни картината на Вечелио, чието мръсно лаково покритие бе свалено и бяха оголени пораженията, нанесени ѝ през вековете. Сети се за Пийл. Сетне за пръв път през този ден си помисли за Дани. Спомни си как извади останките от телцето му от горящата смачкана кола във Виена. Как по-късно благодареше на бога, че е умрял бързо, а не бавно и мъчително.

Изправи се и закрочи из стаята, като се опита да прогони зловещата картина, и необяснимо защо се сети за майката на Пийл. Няколко пъти по време на своя престой в Порт Навас си бе фантазирал за нея. Въображаемата случка винаги започваше по един и същи начин: той се сблъсква с нея в селото и тя му съобщава, че Дерек е заминал за Лизард, за да оправи второто действие на пиесата си. „Ще отсъства няколко часа — казва жената. — Заповядай на чаша чай“. Той приема, но вместо да сервира чай, тя го завежда на горния етаж в леглото на Дерек и му позволява да излее в гъвкавото ѝ тяло самоналоженото си деветгодишно въздържание. След това тя лежи, положила глава на корема му, а влажната ѝ коса е разпиляна върху гърдите му. „Ти не си истински реставратор на картини, нали?“ — пита тя. Габриел ѝ казва истината: „Убивам хора за правителството на Израел. Тази нощ погубих трима души за тринадесет секунди. Министър-председателят ми даде медал за това. Някога имах жена и син, но един терорист сложи бомба под колата им, защото имах любовна връзка с моята *бат левейха* в Тунис“. Тогава майката на Пийл побягва с писъци от къщата. Тялото ѝ е обвито в бял чаршаф, по който има петна от кръвта на Леа.

След като си представи всичко това за стотен път, Габриел се върна на стола си и зачака Юсеф. Лицето на майката на Пийл се смени с лицето на Дева Мария от картината на Вечелио. За да запълни по-лесно празните часове, Габриел топна въображаемата си четка във въображаемата боя и нежно реставрира наранената ѝ буза.

Юсеф се прибра в 3 часа сутринта: беше с момичето, което му бе дало телефонния си номер в ресторанта този следобед. Габриел ги видя как влязоха, след което лампите в апартамента проблеснаха за кратко. Сетне Юсеф се появи на прозореца. Когато се скри зад

пердето, Габриел му пожела *лека нощ*. После се отпусна на дивана и затвори очи. Днес беше наблюдавал. Утре щеше да започне да подслушва.

[1] Подразделение към Мосад за борба с терористите. — Б.пр. ↑

[2] Въстание (ар.). — Б.пр. ↑

13. АМСТЕРДАМ

Стройна млада жена на име Инге ван дер Хоф излезе от един бар в квартала на проститутките и тръгна забързано по тясната алея. Беше облечена в черна кожена пола, черен клин и черно кожено яке. Ботушите ѝ потропваха по тухлената настилка на алеята. Малко преди зазоряване улиците на Олд Сайд бяха тъмни, а и се спускаше лека мъгла, която имаше солен вкус и миришеше на Северно море. Инге вдигна лице към обсипаното със звезди небе, после сведе глава и продължи да върви. Подмина двама мъже — един пияница и един пласьор на наркотици. Шефът ѝ не обичаше тя да се прибира пеша сутрин, но след цяла нощ, прекарана в сервиране на напитки и избягване задевките на пийнали клиенти, разходката ѝ действаше добре.

Внезапно се почувства много уморена. Имаше нужда от почивка. Помисли си: „Това, което наистина ми трябва, е една доза. Надявам се, че Лейла е успяла да набави тази вечер“.

Лейла... Харесваше звучността на името ѝ. Харесваше всичко в нея. Бяха се запознали преди две седмици в бара. Лейла бе идвала три последователни вечери, всеки път сама. Стоеше около час, изпиваше по един джин, вземаше няколко дози хашиш, слушаше музика. Всеки път, когато Инге отиваше до масата ѝ, чувстваше очите ѝ върху себе си. И трябваше да признае, че това ѝ хареса. Непознатата беше невероятно привлекателна жена с блестяща черна коса и големи кафяви очи. На третата вечер Инге ѝ се представи и двете се заговориха. Лейла каза, че баща ѝ е бизнесмен и че е живяла навсякъде по света. Сподели, че е минала година, откакто е завършила следването си в Париж, и сега просто пътува — за разнообразие. Призна, че Амстердам я е очаровал с живописните си канали, с островърхите си къщи, музеите и парковете. Искаше да остане няколко месеца, за да го опознае.

— Къде си отседнала? — попита Инге.

— В един пансион в Южен Амстердам. Ужасен е. А ти къде живееш?

— В яхта на Амстел.

— В яхта! Прекрасно!

— Тя е на брат ми, но той е за няколко месеца в Ротердам, където работи на голям строителен обект — обясни Инге.

— Да не би да ми предлагаш да си почина няколко дни в твоята яхта? — дяволито се усмихна Лейла.

— Остани в нея колкото си искаш. Не обичам да се прибирам в пуст дом.

Над реката се зазоряваше. Първите лампи светваха в яхтите, акостирали в стройна редица край дигата. Инге измина късото разстояние по кея, после се качи на палубата на своя плаващ дом. Пердетата на прозорците бяха спуснати. Тя бързо влезе в салона, очаквайки да намери Лейла заспала в леглото. Но вместо това, завари я до печката да вари кафе. На пода до нея имаше куфар. Инге затвори вратата, като се опита да прикрие разочарованието си.

— Снощи, докато беше на работа, позвъних на брат ми в Париж — рече разтревожено Лейла. — Баща ми е болен. Съжалявам, но трябва да си отида веднага вкъщи, за да бъда до майка си.

— Колко време ще отсъстваш? — натъжи се Инге.

— Седмица, най-много две.

— Ще се върнеш ли?

— Разбира се, че ще се върна! — Тя целуна Инге по бузата и ѝ подаде чаша кафе. — Самолетът ми излита след два часа. Седни. Трябва да поговоря с теб за нещо.

Двете се настаниха в салона. Лейла започна направо:

— Утре в Амстердам пристига мой приятел. Казва се Пол. Французин е. Чудех се дали не може да остане тук за няколко дни, докато си намери квартира.

— Лейла, не мога...

— Той е добър човек, Инге. Няма да злоупотреби с гостоприемството ти, ако от това се притесняваш.

— Знам как да се грижа за себе си.

— Значи ще позволиш на Пол да остане тук за няколко дни? — зарадва се Лейла.

— Колко са тези няколко дни?

— Може би седмица.

— И какво ще получа в замяна? — усмихна се момичето.

Лейла бръкна в джоба си, извади малко пликче с бял прах и го вдигна пред себе си, държейки го с два пръста.

Инге посегна и го грабна.

— Лейла, ти си ангел!

— Знам.

Инге влезе в спалнята си и дръпна най-горното чекмедже на скрина си. В него беше комплектът ѝ: пакет спринцовки, свещ, лъжица и дълго гумено маркуче за стягане на ръката. Тя приготви дрогата, докато Лейла опаковаше последните неща от багажа си. После напълни спринцовката и внимателно забодя иглата в една вена на лявата си ръка.

Миг по-късно тялото ѝ бе завладяно от много приятното чувство на вцепененост. Последното нещо, което запомни, преди да изпадне в безсъзнание, бе образът на Лейла.

Нейната красива любовница излезе през вратата и тръгна през палубата на яхтата.

14. БЕЙЗУОТЪР, ЛОНДОН

Рандъл Карп бе бивш служител на Службата за техническо обслужване в Лангли, Вирджиния, а сега беше в съмнителната „Кларъндън Интърнашънъл Секюрити“, Мейфеър, в Лондон. Той пристигна в апартамента на Габриел в Съсекс Гардънс в тихите часове точно преди зазоряване. Носеше пухкав пуловер, светлосини дънки и сандали с дебели вълнени туристически чорапи. Мъкнеше две торби. В едната бяха личните му вещи, а в другата — работните му инструменти. Той остави торбите на пода във всекидневната с израз на мълчаливо задоволство и се огледа преценяващо наоколо.

— Харесва ми какво си направил от това място, Гейб. — Говореше монотонно, с южнокалифорнийски акцент.

От последния път, когато Габриел го бе виждал, си бе пуснал дълга коса, хваната на опашка, за да компенсира бързо нарастващата си плешивост.

— Дори мирише подходящо — одобрително кимна той. — Какво е това? Къри? Цигарен дим? Леко вкиснато мляко? Мисля, че тук ще ми хареса.

— За мен е голямо удоволствие — подсмихна се Габриел.

Карп отиде до прозореца.

— Е, къде е нашето момче?

— Третия етаж, точно над входа. Бели пердета.

— Кой е той?

— Палестинец, който иска да навреди на моята страна.

— За това можех и сам да се досетя. Може ли повече подробности? Хамас? Хизбула? Ислямски джихад?

Габриел не отвърна нищо, но и Кари не настоя. Той беше ненадминат специалист по аудиотехника. Прослави се сред западната разузнавателна общност с успешното си подслушване на срещата между един руснак и един агент в Прага. Беше закачил подслушвателното устройство на нашийника на кучето на руснака. Габриел се запозна с него в Кипър по време на съвместно американско-израелско следене на един либийски агент. След

операцията по предложение на Шамрон Габриел нае яхта и с Карп плаваха около острова. Мореплавателските умения на Карп се оказаха добри, колкото и подслушвателната му работа, и през тридневната им морска обиколка между двамата се зароди приятелство.

— Защо избра точно мен, Гейб? — попита Карп. — Твоите момчета притежават най-добрите играчки в бизнеса. Прекрасни неща. Защо ти трябва външен човек като мен за такава проста работа?

— Защото нашите момчета не успяха да се справят с подобна задача, без да си изгорят пръстите.

— И аз така четох. Предпочитам да не свърша в затвора, Гейб, ако схващаш мисълта ми.

— Никой няма да ходи в затвора, Ранди.

Карп се обърна и погледна през прозореца:

— А онзи тип отвъд улицата ще ходи ли в затвора или имаш други планове за него?

— Какво точно искаш да знаеш? — изгледа го подозрително Габриел.

— Питам дали онзи ще свърши в някоя алея, надупчен с двадесет и два милиметрови куршуми. Хората имат странния навик да умират, когато ти се появиш наоколо.

— Това е само наблюдение. Трябва да знам с кого говори и какво казва. Обичайната работа.

Карп скръсти ръце и огледа ъглите.

— Той професионалист ли е?

— Изглежда добър. Много е дисциплиниран на улицата.

— Може да опитам подслушване през стъклото на прозореца, но ако е печен, той ще вземе контрамерки и ще ни стъжни живота. Освен това лазерът не е много прецизен. Отчита вибрациите на стъклото и ги превръща в звук. А то може да завибрира от уличното движение, от вятъра или от стереоуредбата му. Това не е най-добрият начин да свършим тази работа.

— Какво искаш да направиш?

— Мога да стигна до телефона му чрез разпределителната кутия. — Карп вдигна ръка и посочи отсрещната жилищна сграда. После обясни: — Онази метална кутия на стената вляво от входа. Оттам линиите на Бритиш Телеком влизат в сградата. От нея те се разделят към отделните абонати. Точно там бих могъл да сложа един доста

простичък *бръмбар* на неговата линия. Той ще предава аналогов сигнал и ние ще можем да слушаме телефонните му разговори оттук с обикновено FM радио.

— Нуждая се и от покритие на стаята.

— Тогава ще трябва да проникнем в апартамента му.

— Значи ще проникнем.

— Точно така хората стигат до затвора, Гейб. Нашето момче има ли компютър?

— Предполагам. Освен другите си занимания, той е и студент на половин ден.

— Бих могъл да използвам Темпест^[1].

— Извинявай, но бях извън играта в продължение на няколко години — нервно подхвърли Габриел.

— Това е система, развита от холандския учен Ван Ейк — обясни Ранди. — Компютрите комуникират чрез монитор, като си предават сигнали по кабел. Тези сигнали притежават честота и могат да бъдат уловени от подходящо настроен приемник. Ако ползва компютъра си, можем да го наблюдаваме оттук. Ще е като да стоим зад рамото му, докато работи.

— Направи го! — каза Габриел. — Искам и служебния му телефон.

— Къде работи той?

— В един ресторант на Еджуеър Роуд.

— Един радиочестотен *бръмбар* не би могъл да предава от Еджуеър Роуд дотук. Разстоянието е твърде голямо. Ще трябва да поставя транслационен усилвател, за да усилва сигнала.

— От какво се нуждаеш? — попита Габриел.

— От някакво превозно средство.

— Кола може ли да свърши работа?

— Да, чудесно! — кимна Карп.

— Ще ти доставя една още днес.

— Но да бъде сигурна. Ще я вземеш от някой от вашите малки помагачи ли?

— Не се тревожи за това.

— Само не я кради, моля те. Не ми се иска да бягам от преследващи ме полицаи.

В този момент Юсеф се появи на прозореца и се зае със своята сутрешна инспекция на улицата.

— Това ли е нашето момче? — попита Карп.

— Да, той е.

— Кажи ми нещо, Гейб. Как точно възнамеряваш да влезем в апартамента му?

Габриел го погледна и се усмихна:

— Той си пада по мацки.

В два часа през нощта Габриел и Карп се промъкнаха в алеята зад „Кебаб Фектъри“. За да стигне до разпределителната телефонна кутия, Карп трябваше да се покатери върху голям, поклащач се боклукчийски казан, пълен с гниещи отпадъци. Той отключи кутията, отвори вратичката и две минути работи мълчаливо на светлината на тънкия лъч на фенерчето с размери на писалка, което стискаше между зъбите си.

Габриел стоеше долу на пост, съсредоточил вниманието си върху входа на алеята.

— Още колко остава? — прошепна той.

— Една минута, ако млъкнеш. Две, ако продължаваш да говориш с мен.

Габриел отново погледна надолу и забеляза двама мъже с кожени якета, които вървяха към него. Единият взе една бутилка и я удари в стената. Приятелят му едва не се пръсна от смях.

Габриел се отдалечи на няколко крачки от Карп, облегна се на стената и се престори, че му е лошо. Двамата мъже го приближиха. Поедрият го сграбчи за рамото. Имаше белег на дясната буза и вонеше на бира и уиски. Другият се изхили глупаво.

— Моля ви, не искам неприятности — каза Габриел на английски с френски акцент. — Лошо ми е, твърде много пих.

— Мръсен жабар! — изломоти плешивият. — Освен това ми изглеждаш съмнителен.

— Моля ви, не искам неприятности — повтори Габриел.

Той бръкна в джоба си, извади няколко смачкани банкноти от по двадесет лири и им ги подаде.

— Ето, вземете ги, само ме оставете на мира.

Но едрият мъж с белега перна парите от дланта му. След това изтегли свитата си в юмрук ръка назад и замахна към главата на Габриел.

* * *

Десет минути по-късно те бяха в апартамента. Карп беше седнал пред оборудването си на масата в трапезарията. Той взе един мобилен телефон и набра ресторанта. Докато звънеше, увеличи звука на приемника. Чу записаното съобщение, в което се казваше, че „Кебаб Фектъри“ в момента не работи и ще отвори в единадесет и половина на следващия ден. Набра номера за втори път и отново чу съобщението по приемника. *Бръмбарът* и усилвателят работеха отлично.

Докато прибираше инструментите си, той се замисли за приноса на Габриел към тазвечерната работа. Карп не бе видял нищо, тъй като вниманието му бе останало приковано върху кабелите, но бе чул всичко. В продължение на три секунди бяха прозвучали четири резки удара, като последният бе най-силен. Карп определено бе чул гадното хрущане от счупване на кости. Погледна надолу чак когато свърши инсталирането на *бръмбара* и затвори кутията. Никога нямаше да забрави гледката: Габриел Алон се навежда над жертвите и проверява пулса им с леко докосване по шията, за да се увери, че са мъртви.

На сутринта Габриел отиде пеша под лекия дъждец до Еджуеър Роуд и купи от вестникарската будка един „Таймс“. Мушна вестника под якето си, прекоси улицата и влезе в едно близко магазинче, откъдето купи лепило, ножица и още един брой на „Таймс“.

Карп спеше, когато Габриел се върна в апартамента. Той седна до масата и сложи двата броя на вестника пред себе си. В горния край на едната страница написа кода за сигурност — свръхсекретно — и получателя — Ром, което бе кодовото име на неговия шеф.

В продължение на петнадесет минути писа съобщението, като с дясната ръка ритмично изписваше буквите, а с лявата притискаше слепоочието си. Изложението му бе сбито и лаконично, както го харесваше Шамрон.

Когато приключи, взе единия брой на „Таймс“, разгърна го на страница осма и внимателно изряза голямото рекламно каре на верига магазини за мъжко облекло. Махна настрана останалата част от вестника, взе втория брой и го отвори на същата страница. Постави доклада си върху рекламното каре и залепи отгоре изрезката от първия брой. Сгъна вестника и го мушна в страничния джоб на черната пътна чанта. След това облече палтото си, метна на рамо чантата и излезе.

Отиде пеша до Марбъл Арч и влезе в метрото. Купи си билет от автомата и преди да мине през турникета^[2], проведе кратък телефонен разговор. След петнадесет минути пристигна на спирка „Ватерло“.

Боделът на Шамрон чакаше в едно кафене на терминала за билети на *Евростар*, като държеше найлонова пазарска торбичка с логото на марка американски цигари. Габриел седна на съседната маса и пи един чай, докато четеше вестника. Сетне стана и излезе, оставяйки вестника на масата. *Боделът* го мушна в торбичката си и се отправи в обратна посока.

Габриел изчака в терминала, докато обявят влака му. Десет минути по-късно се качи на *Евростар* за Париж.

[1] Съкращение от Transient Emission of Pulse Surveillance Technology. — Б.пр. ↑

[2] Въртяща се двураменна или трираменна бариера. — Б.пр. ↑

15. АМСТЕРДАМ

Еlegantната къща се издигаше в края на Херенграхт в Златния завой на амстердамския централен пръстен от канали. Имаше големи прозорци, гледащи към канала, и висок фронтон. Собственикът — Дейвид Моргентау — беше мултимилионер, президент на „Оптик“ — един от най-големите производители на очила в света. Той беше и горещ привърженик на ционизма. През годините бе дал милиони долари на израелски благотворителни организации и бе инвестирал още повече в израелския бизнес. Американец с холандско-еврейско потекло, Моргентау бе участвал в бордовете на няколко нюйоркски еврейски организации и се смяташе за опасен противник, когато ставаше дума за израелската сигурност. Двамата с жена му, която бе известен дизайнер на интериори, посещаваха дома си в Амстердам два пъти годишно: веднъж през лятото — на път за вилата си в покрайнините на Кан, и втори път — през зимата за празниците.

Тарик седеше в едно кафене на отсрещния бряг на канала и пиеше горещ сладък чай. За Дейвид Моргентау той знаеше и други неща, които не се появяваха по светските страници на световните бизнес издания. Знаеше, че Моргентау е личен приятел на израелския министър-председател, че е правил някои услуги на Ари Шамрон и че някога е бил таен посредник между израелското правителство и ООП. Поради всички тези причини Тарик щеше да го убие.

Лейла бе подготвила подробен доклад от наблюдението си по време на престоя си в Амстердам. Всяка сутрин Дейвид и Синтия Моргентау излизаха от дома си, за да посещават музеи и да покарат кънки на ледени пързалки в провинцията. През деня в къщата оставаше единствено домашната прислужница — една млада холандка.

„Това ще бъде много лесно“, помисли си Тарик.

Пред къщата спря мерцедес. Тарик погледна часовника си: шестнадесет часът, точно по график. Висок мъж с прошарена коса слезе от колата. Беше облечен в дебел пуловер и панталони от рипсено кадифе и носеше два чифта кънки. Миг по-късно се показа

привлекателна жена в черен еластичен клин и пуловер. Когато двамата влязоха в къщата, личният им шофьор подкара мерцедеса нанякъде.

Тарик остави няколко гулдена на масата и излезе.

Снегът се сипеше над Херенграхт, докато той бавно вървеше към яхтата, закотвена на Амстел. Двама велосипедисти мълчаливо профучаха край него, оставяйки черни следи върху прясно навалелия сняг. Вечерите в чужд град винаги го изпълваха с меланхолия. Светваха лампи, служителите напускаха офисите, баровете и кафенетата се изпълваха с хора. През широките прозорци на къщите край канала можеше да види как родители се прибират у дома при децата си, как съпрузи разговарят с жените си, как се срещат любовници. Долавяше и топлата светлина от огнищата. „Живот — помисли си той. — Чужд живот в чужда родина“.

Спомни си какво му бе казал Кемел по време на срещата им във влака. Старият враг на Тарик — Габриел Алон — се бе върнал да помогне на Ари Шамрон да го открият. Но новината не го безпокоеше. В действителност той я приветстваше. Това щеше да направи дори още по-приятни следващите няколко седмици. Удаваше му се възможност да наруши техния така наречен мирен процес и едновременно с това да си уреди сметките с Габриел Алон!

Знаеше, че убийството на Алон няма да бъде лесно. Но докато скиташе по бреговете на Херенграхт, Тарик си даде сметка, че определено има преднина пред своя противник. Самият факт, че му бе известно, че Алон го издирва, му даваше чувството за надмощие. Ловецът трябва да стигне до плячката си, за да я убие. Ако Тарик изиграеше добре картите си, можеше да подмами Алон в капан. „И тогава ще го застрелям, както той стори с Махмуд“, зарече се палестинецът.

Разузнавателните служби залагаха на два основни начина, за да заловят някой терорист. Можеха да използват своите супер технологии, за да прихванат разговорите му, или да проникнат в организацията му, внедрявайки шпионин или като убедят някой от членовете ѝ да им сътрудничи. Тарик и Кемел бяха много внимателни, когато общуваха. По възможност избягваха телефона и интернет мрежата, вместо това използваха куриери. „Като идиота, когото Кемел изпрати в Самос!“, помисли си Тарик със сарказъм. Не, те нямаше да могат да го проследят, като засекаат разговорите му, така че трябваше да се опитат

да проникнат в групата му. За една разузнавателна агенция беше трудно да проникне в някоя терористична група, а още по-трудно — в тази на Тарик. Неговата организация беше малка, здраво свързана и много мобилна. Хората му, посветили живота си на борбата, бяха много добре обучени и крайно лоялни. Никой от неговите агенти нямаше да го предаде на евреите.

Тарик можеше да се възползва от това преимущество. Той бе поръчал на Кемел да се свърже с всички агенти и да им даде простичка инструкция: ако забележат нещо необичайно, като следене или появата на някой непознат около тях, веднага да докладват за това. Ако Тарик се увереше, че е намесено израелското разузнаване, веднага щеше да се преобрази от преследван в преследвач.

Спомни си една операция, която бе ръководил, докато все още бе в Джихад ел Разд — разузнавателното крило на ООП. Беше идентифицирал един агент на Службата, който работеше под дипломатическо прикритие в Израелското посолство в Мадрид. Разузнавачът бе успял да вербува няколко души от ООП и Тарик реши, че е време да му отмъсти. Той изпрати в Мадрид един палестинец, който да се представи за дезертър. Палестинецът се срещна с израелския агент в посолството и обеща да му предаде секретна информация за лидерите на ООП и техните лични навици. Отначало израелецът се отдръпна. Тарик обаче бе предположил реакцията му и бе предоставил на своя агент няколко верни и относително безвредни сведения — всичките вече известни на израелците. Разузнавачът повярва, че си има работа с истински дезертър и се съгласи да се срещне повторно с палестинеца в едно кафене след една седмица. Този път Тарик отиде в Мадрид. Той влезе в кафенето в уреченото време, изстреля два куршума в лицето на разузнавача и спокойно излезе.

Тарик стигна до реката и пое по дигата към яхтата на момичето. Това убежище беше доста угнетяващо — вътре бе мръсно, пълно с дрога и сексуални принадлежности. Но пък бе идеалното място да се крие, докато планира нападението. Той прекоси палубата и влезе в каютата. Люковете на тавана бяха покрити от навалелия сняг и в салона беше студено. Тарик светна лампата, после включи малкия електрически радиатор. Чу в спалнята девойката да се размърдва под завивките си. Тази нещастница не бе като момичето, при което бе отседнал в Париж. Нямаше да липсва на никого, когато загинеше.

Девойката се обърна и го погледна. Кичурите на разчорлената ѝ руса коса висяха пред лицето ѝ.

— Къде беше? Тревожих се за теб.

— Просто се разходих навън — рече Тарик. — Обичам да се разхождам в този град, особено когато вали сняг.

— Колко е часът?

— Четири и половина. Не трябва ли да ставаш?

— Разполагам с още един час.

Тарик приготви чаша нес кафе и ѝ го занесе в спалнята. Инге се надигна и се облегна на лакът. Одеялото се плъзна надолу, оголвайки гърдите ѝ. Той ѝ подаде чашата и погледна настрани. Момичето изпи кафето, пронизвайки го с очи.

— Какво ти става? — недоумяващо попита тя.

— Нищо.

— Защо извърна поглед от мен?

Инге седна и отметна завивките. Той искаше да каже не, но се опасяваше, че тя може да стане подозрителна към французин, отблъскващ една привлекателна млада жена. Така че застана в края на леглото и ѝ позволи да го съблече. Минути по-късно, когато се изпразни в девойката, мислеше единствено за това как най-сетне ще убие Габриел Алон.

Тарик дълго се излежава, след като Инге излезе, заслушан в звуците на корабите, движещи се по реката. Главоболието му се появи час по-късно. Сега то се появяваше по-често — три-четири пъти седмично. Лекарят го бе предупредил, че ще стане така. Болката бавно се усилваше, докато той почти ослепяваше от нея. Тарик сложи студена мокра кърпа на лицето си. Никакви болкоуспокояващи. Те притъпяваха усещанията му, правеха съня му по-дълбок и предизвикваха чувството, че пада бавно в някаква бездна. Така че продължи да лежи сам в леглото на холандското момиче, в яхтата, акостирала на брега на река Амстел, имайки усещането, че някой сипва разтопено олово в черепа му през очните му кухини.

16. ВАЛБОН, ПРОВАНС

Утрото беше ясно и мразовито, слънчевите лъчи огряваха планинските склонове. Жаклин нахлузи кожени панталони и вълнена блуза и прибра дългата си коса под тъмносинята каска. После си сложи слънчевите очила и се огледа в огледалото. Изглеждаше като много красив мъж, каквото всъщност бе и намерението ѝ. Тя прекоси спалнята си и слезе по стълбите до антрето, където състезателният ѝ велосипед „Бианки“ бе подпрян до стената. Избута колелото през входната врата, метна се на него и пое по чакълената алея. Минута покъсно летеше под студените сенки надолу по полегатия хълм към селото.

Профуча през Валбон и предприе редовното си продължително изкачване към Опио, докато студеният въздух щипеше бузите ѝ. Първите няколко километра въртя педалите бавно и равномерно, докато мускулите ѝ загреят. След това включи скоростите и завъртя побързо педалите. Скоро летеше по тесния път с наведена глава, движейки краката си като бутала. Въздухът бе изпълнен с аромата на лавандула. Край нея по терасовидния склон се простираше маслинова горичка. Жаклин излезе от сенките на маслиновите дървета на равно поле, огряно от топлото слънце. След малко усети как потта ѝ взе да избива под вълнената блуза.

На половината път от крайната си цел тя провери времето си: само тридесет секунди по-малко от най-доброто ѝ постижение. Не беше зле за студена декемврийска сутрин. Жаклин заобиколи кръговото движение, превключи скоростите и пое нагоре по високия стръмен хълм.

След няколко минути дишането ѝ стана хрипливо и накъсано, краката я заболяха. „От проклетите цигари е!“, помисли си тя, но се насили да върти педалите. За да се амбицира да продължи, тя гласно нарече Мишел Дювал *прасе*. На стотина метра от билото се изправи от седалката, като яростно натискаше педалите и крещеше на себе си да не спира и да не се предава. Беше възнаградена с дълго нанадолнище. Можеше да се спусне по инерция, но вместо това, пи малко вода и

спринтира по склона. Като влезе отново във Валбон, погледна часовника си. Беше подобрила рекорда си с петнадесет секунди. „Благодаря ти, Мишел Дювал“, усмихна се доволно тя.

Жаклин слезе от велосипеда и започна да го бутва по тихите улици на стария град. На централния площад подпря колелото на един стълб, купи си вестници и се почерпи с топъл кроасан и голяма чаша димящо кафе с мляко. Когато приключи, взе велосипеда и пое по една сенчеста улица.

Зад накачалите по хълма вили, гледащи към градския паркинг, се издигаше търговска сграда. На витрината висеше табела: *Целият партерен етаж се дава под наем*. Беше свободен от месеци. Жаклин сви длани около очите си и се взря през мръсното стъкло: просторно празно помещение с дървен под и висок таван. Идеално за танцово студио. Тя имаше идея. Щеше да напусне манекенството и да отвори балетна школа във Валбон. През по-голямата част от годината щеше да обучава местните момичета, но през август, когато туристите се стичаха тук за лятната ваканция, щеше да отвори школа за летовници. Щеше да преподава по няколко часа на ден, да кара велосипед по хълмовете, да пие кафе и да чете в кафенето на площада. Щеше да смени името и облика си. Да стане отново Сара Халеви — еврейското момиче от Марсилия. Но за да отвори школата, ѝ трябваша пари, а за да ги спечели, се налагаше да продължи да бъде модел. Трябваше да се върне в Париж и още малко да се примирява с мъже като Мишел Дювал. После щеше да бъде свободна.

Жаклин се качи на велосипеда си и бавно се отправи към дома си — малка вила с червен керемиден покрив, скрита сред високи кипариси. В голямата терасовидна градина, която гледаше към долината, растяха на воля розмарин и лавандула сред маслиновите дървета и ясените. В долния ѝ край имаше правоъгълен плувен басейн.

Жаклин вкара велосипеда си в антрето и влезе в кухнята. Червената лампичка на телефонния ѝ секретар примигваше. Тя натисна бутона за връщане на лентата и си направи кафе, докато изслушваше съобщенията.

Ивон се бе обадила да я покани на парти в дома на испански милионер тенисист в Монте Карло. Мишел Дювал се извиняваше за държането си по време на снимките онзи ден. Раната му се възстановявала чудесно. Марсел бе позвънил да ѝ каже, че е говорил с

Робер. Снимките на Мюстик щяха да се състоят. „Заминаваш след три седмици, ангелче, така че се откажи от сиренето и макароните и приведи красивото си дупе във форма“.

Тя си спомни за разходката си с колелото и се усмихна. Лицето ѝ сигурно изглеждаше на тридесет и три, но тялото ѝ бе по-стегнато от всякога.

Гласът на Марсел продължаваше да звучи:

„О, между другото някакъв тип на име Жан Клод се отби в офиса. Каза, че искал да говори лично с теб за някаква работа“.

Жаклин постави каничката за кафе и погледна към телефонния секретар.

„Казах му, че си заминала на юг. Той отвърна, че отивал натам и че ще те потърси, като пристигне. Не ми се сърди, ангелче. Стори ми се свестен човек. И отгоре на това — красив. Обхвана ме луда ревност. Обичам те. Чао!“, приключи Марсел.

Тя натисна бутона за пренавиване и изслуша отново съобщението, за да се убеди, че е чула правилно:

„О, между другото някакъв тип на име Жан Клод се отби в офиса. Каза, че искал да говори лично с теб за някаква работа“.

Жаклин натисна бутона за изтриване с трепереща ръка и разтуптяно сърце.

Манекенката седеше отвън, на огряната от слънцето тераса, и си мислеше за нощта, в която бе завербувана от Ари Шамрон. Беше използвала част от парите си, спечелени от модните подиуми, за да купи подарък на родителите си по повод пенсионирането им: малък апартамент на брега на морето в Херцлия. Тя ги посещаваше в Израел винаги когато можеше да се измъкне за няколко дни. Беше обикнала страната — единственото място, където се чувстваше наистина свободна и в безопасност. Но повече от всичко ѝ харесваше фактът, че не трябваше да крие, че е еврейка.

Една вечер в джаз клуб в Тел Авив на масата ѝ дойде възрастен мъж. Плешив, по-скоро грозен, с очила със стоманени рамки, панталон в цвят каки, кожено яке, леко разпрано на десния ръкав.

— Здравей, Сара! — каза той, като се усмихваше самоуверено. — Може ли да седна при теб?

Тя стреснато вдигна очи.

— Откъде знаете истинското ми име?

— Всъщност знам доста неща за теб. Аз съм ти голям почитател.

— Но кой сте вие? — притеснено го изгледа тя.

— Казвам се Ари. Работя за една организация, донякъде свързана с Министерството на отбраната, наречена Институт за координиране. Ние обаче я наричаме просто Службата.

— Е, радвам се, че изяснихме това — отдъхна си момичето.

Мъжът се разсмя добродушно:

— Искам да говоря с теб за една работа. Но ми е трудно да мисля за теб като за Жаклин. Имаш ли нещо против да те наричам Сара?

— Само родителите ми ме наричат така.

— Нямах ли стари приятели?

— Имам само нови — отговори тя, като в гласа ѝ прозвуча тъга.
— Е, поне хора, които *претендират* за това. Всичките ми стари приятели от Марсилия се отчуждиха, след като станах модел. Сметнаха, че съм се променила заради работата си.

— Но ти наистина си се променила, нали, Сара?

— Да, предполагам, че е така. — После си помисли: „Защо казвам това на човек, с когото току-що се запознах? Дали влиза толкова бързо под кожата на всички?“

— И не е само заради работата — продължи Шамрон. — Това е начин на живот. Имаш вземане-даване с модни дизайнери и известни фотографи. Посещаваш пищни партита и първокласни ресторанти с актьори, рок звезди и безделници милионери. Като онзи италиански граф, с когото си имала любовна връзка в Милано, онзи, който издава вестници. Със сигурност не си същото малко еврейско момиче от Марсилия, чиито дядо и баба са били убити от нацистите в Собибор.

— *Наистина* знаете доста неща за мен.

Тя го огледа внимателно. Беше свикнала да бъде обградена от привлекателни и любезни хора и сега не знаеше как да действа в компанията на този по-скоро грозен мъж с железни рамки на очилата и дупка на якето. В него имаше нещо примитивно — недодялаността на сабра^[1], за която винаги бе слушала. Беше от типа мъже, които не знаеха как да си вържат вратовръзката, но не ги бе грижа за това. Намираше го за извънредно очарователен. Но повече от всичко бе заинтригувана от него самия.

— Като еврейка от Марсилия знаеш, че нашият народ има много врагове. Мнозина искат да ни унищожат, да разрушат всичко, което сме построили на тази земя. — Докато мъжът говореше, ръцете му сякаш моделираха въздуха. — През годините Израел е водил много войни със своите неприятели. Сега няма битки, но страната ни все още е ангажирана в друга, тайна война. Тази война е безконечна. Тя никога няма да свърши. Заради паспорта си и, честно казано, заради външността си можеш да ни бъдеш от голяма помощ.

— Да не би да искате да стана шпионка?

Той се засмя.

— Опасявам се, че става дума за нещо не толкова драматично.

— Какво искате да направя?

— Да станеш *бат левейха*.

— Съжалявам, но не говоря иврит.

— *Бат левейха* е термин, който използваме за помощник-агентките. Като *бат левейха* може да ти се обадим да свършиш някои неща за Службата. Понякога например ще ти поискаме да се представиш за съпруга или приятелка на някой от нашите агенти. Друг път — да се добереш до жизненоважна информация, която жена като теб може да получи по-лесно, отколкото един оперативен работник. — Мъжът замълча за момент, докато си запали нова цигара. — А някой път може да те помолим да изпълниш друга задача, която някои жени намират твърде неприятна...

— Например? — леко настръхна тя.

— Може да поискаме от теб да съблазниш някой мъж от нашите врагове, за да го поставиш в компрометиращо положение.

— В Израел има много красиви жени. Защо, за бога, имате нужда точно от мен?

— Защото ти *не* си израелка. Защото имаш законен френски паспорт и законна работа — търпеливо обясни Шамрон.

— *Законната* работа, както я наричате, ми осигурява много пари. Не съм готова да я зарежа.

— Ако решиш да работиш за нас, ще гледам задачите ти да са краткосрочни и да бъдеш компенсирани за пропуснати ползи. — Шамрон се усмихна топло. — Макар да не мисля, че ще мога да ти осигуря обичайната такса от три хиляди долара на час.

— Пет хиляди — поправи го тя с усмивка.

— Моите поздравления!

— Трябва да помисля по този въпрос.

— Но когато обмисляш предложението ми, не забравяй едно нещо. Ако по време на Втората световна имаше Израел, Морис и Рашел Халеви можеха още да бъдат живи. Моята работа е да осигуря оцеляването на държавата ни, така че следващия път, когато някой луд реши да превърне хората ни в сапун, те да имат място, където да намерят убежище. Надявам се, че ще ми помогнеш.

Шамрон ѝ даде визитна картичка и ѝ каза да му се обади за решението си на следващия ден следобед. После се ръкува с нея и си тръгна. Това бе най-твърдата длан, която някога бе докосвала.

А след това нито за миг не се поколеба какъв ще бъде отговорът ѝ. Тя водеше вълнуващ и бляскав живот, но той започна да ѝ се струва глупав и безсмислен в сравнение с този, който ѝ предлагаше Ари Шамрон. Досадните снимки, фамилиарническите агенти, превзетите фотографии — внезапно всичко това ѝ се стори ужасно изкуствено и претенциозно.

Жаклин се върна в Европа за есенния моден сезон, защото имаше ангажименти в Париж, Милано и Рим. Но през ноември, когато нещата се поуталожиха, сподели с Мишел Ламбер, че е изтощена и се нуждае от почивка. Той отмени ангажиментите ѝ, целуна я по бузата и ѝ препоръча да замине колкото може по-далеч от Париж. Същата вечер тя отиде на гишето на „Ел Ал“ на летище „Шарл де Гол“, взе билета си за първа класа, който Шамрон бе оставил за нея, и се качи на самолета за Тел Авив.

Той я очакваше, когато пристигна на летище „Бен Гурион“. Придружи я до специална стая в терминала. Всичко бе замислено така, че да ѝ подсказва, че сега тя е част от елита, че минава през тайна врата и животът ѝ никога вече няма да бъде същият. От летището Шамрон я откара, профучавайки по улиците на Тел Авив, до луксозен безопасен апартамент в „Опера Тауър“ с голяма тераса, която гледаше към Променадата^[2] и плажа.

— Това ще е твоят дом през следващите няколко седмици. Надявам се, че е по вкуса ти.

— Страхотно красив е! — възкликна Жаклин.

— Тази вечер ще си починеш. Утре започва истинската работа.

На следващата сутрин тя отиде в Академията и премина кратък интензивен курс за работата на Службата. Шамрон я запозна с основните правила за свързка. Научи я да използва берета и да прави стратегически цепки по облеклото си, така че да може бързо да извади пистолета. Научи я да отваря ключалки с шперц, да сменя отпечатъци на ключове с помощта на специално устройство, да открива и да избягва проследяване. Всеки следобед Жаклин прекарваше по два часа с мъж на име Оед, който ѝ преподаваше елементарен арабски език.

Но повечето време в Академията се обучаваше как да развива паметта си и своята наблюдателност. Шамрон я оставяше сама в стая и ѝ пускаше за миг дузина имена на един екран, карайки я да запомни колкото може повече от тях. Заведе я в малък апартамент, позволи ѝ да погледне в стаята за секунди, после я измъкна навън и я накара детайлно да я опише. Покани я на обяд в една закусвалня и я помоли да обрисова сервитьора, който току-що ги бе обслужил. Но Жаклин призна, че няма ни най-малка представа.

— През цялото време трябва да си наясно за заобикалящата те обстановка. Нужно е да я изучаваш внимателно, да наблюдаваш и постоянно да си нащрек. Но въпреки това не трябва да личи, че го правиш.

Обучението ѝ не свършваше през деня. Всяка вечер Шамрон се появяваше в „Опера Тауър“ и я извеждаше по улиците на Тел Авив за още уроци. Показа ѝ една адвокатска кантора, накара я да се промъкне вътре и да открадне комплект папки. После, на една улица с модни бутици, ѝ нареди да открадне нещо.

— Шегуваш ли се? — не повярва Жаклин.

— Какво ще сториш, ако си в чужда страна, без пари и няма начин да се свържеш с нас, а полицията те издирва и трябва бързо да смениш дрехите си! — попита я Стареца.

— Не ставам за крадла, външността ми се набива на очи — опонира му тя.

— Тогава направи се незабележима.

Жаклин влезе в един бутик и десетина минути пробва дрехи. Когато се върна във фойето, не беше купила нищо, но в дамската ѝ чанта имаше секси черна вечерна рокля.

— Сега искам да намериш място — рече Шамрон, — където да се преоблечеш. После ще се срещнем на щанда за сладолед на Променадата.

Беше топла вечер за началото на ноември и навън много хора бяха излезли на разходка. Двамата вървяха, хванати за ръце, по крайбрежието — като богат старец и неговата метреса. Жаклин закачливо ближеше сладоледа си.

— Сега ще бъдеш проследена от трима души — обясни ѝ Шамрон. — Ще се срещнем след половин час в бара на ресторанта и трябва да ми кажеш кои са те. Не забравяй, че ще изпратя един кидон да ги убие, така че не прави грешка.

Жаклин използва стандартните методи за избягване на следенето точно както я бе учил Стареца. След това отиде в бара и го завари да седи сам на една маса в ъгъла.

— Мъж с черно кожено яке, друг със сини дънки и с фланелка на Йейл и едно русокосо момиче с татуирана роза на ръката — описа тя преследвачите си.

— Грешно! — отсече Шамрон. — Току-що осъди на смърт трима невинни туристи. Да опитаме отново.

Взеха такси за късото разстояние до булевард „Ротшилд“ — широка пешеходна улица, от двете страни на която растяха дървета. Между тях имаше пейки, павилиончета и модни кафенета.

— Отново ще те следят трима души — обясни ѝ старият шпионин. — Ще се срещнем в кафене „Тамар“ след тридесет минути.

— Къде е то? — попита Жаклин, но Шамрон се обърна, без да ѝ отговори, и се смеси с потока пешеходци.

Половин час по-късно, след като откри кафене „Тамар“ на улица „Шенкин“, тя срещна Стареца и заговори задъхано:

— Момичето с кучето, момчето с уокмена и фланелка с емблемата на „Спрингстийн“, хлапето от кибуца с автомат „Узи“.

Шамрон се усмихна:

— Много добре. Остава ти още един тест тази вечер. Виждаш ли мъжа, който седи сам ей там?

Жаклин кимна утвърдително.

— Подхвани разговор с него, научи всичко, което можеш, и след това го съблазни да дойде в твоя апартамент. Когато стигнеш до

фоайето, намери начин да се измъкнеш от ситуацията, без да правиш сцена.

Шамрон стана и се отдалечи. Жаклин настойчиво се загледа в мъжа и след няколко минути той дойде при нея. Тя разбра, че името му е Марк, бил от Бостън и работел за компютърна фирма, която търгувала с Израел. След като разговаряха около час, започнаха да флиртуват. Ала когато го покани в своя апартамент, мъжът призна, че е женен.

— Жалко! — въздъхна невинно тя. — Щяхме да си прекараме чудесно.

Тогава мъжът бързо промени решението си. Момичето се извини, че ще го остави за малко, за да използва тоалетната, но вместо това, отиде до един уличен телефон. Набра номера на рецепцията в „Опера Тауър“ и остави съобщение за себе си. После се върна на масата и каза:

— Да вървим.

Двамата отидоха пеша до хотела ѝ. Преди да се качи в апартамента си, тя се отби до рецепцията.

— Сестра ви се обади от Херцлия — съобщи ѝ чиновникът. — Опитала да се свърже с вас в апартамента ви, но там никой не отговарял, така че позвъни тук и ви остави съобщение. Съжалявам, госпожице, но баща ви е получил сърдечен удар.

— О, боже! — изхлипа Жаклин.

— Закарали са го в болницата. Сестра ви каза, че той ще се оправи, но иска да отидете веднага.

Жаклин се обърна към американеца и тъжно отрони:

— Извинявай, но трябва да вървя.

Той я целуна по бузата и си тръгна, оклюмал. Шамрон, който наблюдаваше цялата сцена от отсрещния край на фоайето, се приближи, ухилен като студент, който току-що е взел изпит.

— Това си беше чиста поезия! Сара Халеви, ти си природен талант.

Първата ѝ задача не изискваше да напуска Париж. Службата се опитваше да вербува един иракски учен, специалист по ядрено оръжие, който живееше в Париж и работеше в иракско-френска фирма

за доставка на материали. Шамрон реши да му заложи „нежен капан“ и възложи работата на Жаклин. Тя се запозна с иракчанина в един бар, съблазни го и отиде да прекара нощта в апартамента му. Той се влюби в нея до уши. Жаклин му каза, че ако иска да продължи да я вижда, трябва да се срещне с един неин приятел, който има бизнес предложение за него. Приятелят се оказа Ари Шамрон, а предложението — просто: работи за нас или ще те издадем на съпругата ти и на главорезите на Садам Хюсеин, че се чукаш с израелска агентка. Иракчанинът се съгласи да работи за Шамрон.

Така Жаклин усети за пръв път какво е да си разузнавач. Стори ѝ се ободряващо. Беше изиграла малка роля в една операция, нанесла удар върху иракските ядрени амбиции. Беше помогнала да се защити израелската държава от един враг, който би направил всичко, за да я унищожи. И макар и малко, бе отмъстила за смъртта на своите дядо и баба.

Трябваше да изчака една година за следващата си задача: да съблазни и изнуди сирийски разузнавач в Лондон. Беше още един зашеметяващ успех. Девет месеца по-късно бе изпратена в Кипър, за да се запознае с директора на германска химическа компания, който продаваше изделията си на Либия. Този път беше по-сложно. Шамрон поиска от нея да дрогира германеца и да снима документите от дипломатическото му куфарче. Още веднъж тя свърши работата без засечка.

След операцията Шамрон я отведе със самолет в Тел Авив, удостои я с почетна грамота и ѝ каза, че това е краят на кариерата ѝ. Нямах да мине много време и мълвата щеше да се разпространи в средите на разузнавачите. Следващата ѝ мишена би могла да се усъмни, че красивата френска манекенка не е точно това, което изглежда. И всичко да приключи с нейната смърт.

Тогава Жаклин го помоли за още една последна задача и Шамрон неохотно се съгласи.

Три месеца по-късно я изпрати в Тунис.

Стори ѝ се странно, че старият шпионин я инструктира да се срещне с Габриел Алон в една църква в Торино. Откри го, застанал на върха на една платформа, да реставрира фреска, изобразяваща Възнесение Господне. Тя работеше ежедневно с красиви мъже, но у Габриел имаше нещо, което накара дъха ѝ да секне. Това бяха

дълбоките му съсредоточени очи. На Жаклин ѝ се прииска да я погледне по начина, по който гледаше фреската. Реши, че ще се люби с него, преди да приключи операцията.

Двамата потеглиха за Тунис на следващата сутрин и се регистрираха в един хотел на плажа. През първите няколко дни той я оставяше сама, докато работеше. Вечерта се връщаше в хотела, вечеряха, разхождаха се из пазара или по алеята край брега. После се прибираха в стаята си. Разговаряха като влюбени, в случай че помещението се подслушваше. Габриел спеше с дрехите в своята половина на леглото, сякаш ги разделяше невидима стена.

На четвъртия ден я взе със себе си и ѝ показа плажа, където командосите щяха да излязат на брега, и вилата на мишената им. Страстта ѝ към него се задълбочаваше. Това беше мъжът, посветил живота си да защитава Израел от враговете му. В сравнение с него тя се чувстваше незначителна и повърхностна. Постепенно откри, че не може да отдели очи от него. Искаше ѝ се да прокара пръсти през късата му коса, да докосне лицето и тялото му.

Една нощ, докато лежаха заедно в леглото, тя без предупреждение го прегърна и го целуна по устните. Но той я отблъсна, смъкна завивките си на пода и изкара там известно време.

Жаклин си помисли: „Боже мой, изложих се като пълна глупачка!“ Но по-късно Габриел се върна в леглото и седна от нейната страна. Наведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Аз също искам да се любя с теб, но не мога. Женен съм.

— Не ме е грижа! — задъхано отвърна тя.

— Когато операцията приключи, никога повече няма да се видим.

— Знам.

Той беше точно такъв, какъвто си го бе представяла: умел и артистичен, педантичен и нежен. В ръцете му се почувства като една от картините му. Почти можеше да усети как я докосва с очи. Изпита глупавата гордост, че е успяла да надмогне самоконтрола му и да го съблазни. Прииска ѝ се операцията никога да не свършва. Но това, разбира се, не можеше да стане, и нощта, когато напуснаха Тунис, бе най-тъжната в живота ѝ.

След това тя се втурна яростно в работата си на манекенка. Каза на Марсел да приема всяко предложение. Труди се без прекъсване

шест месеца, напрягайки се до пълно изтощение. Дори опита да се среща с други мъже, обаче не се получи. Постоянно мислеше за Габриел и за Тунис. За пръв път в живота си бе завладяна от любовта...

Когато се почувства абсолютно безпомощна, отиде при Шамрон и настоя да я свърже с Габриел. Той отказа. Жаклин започна да се моли съпругата на Габриел да умре. А когато Ари ѝ каза какво се е случило във Виена, усети непоносима вина.

Не беше виждала Габриел от онази нощ в Тунис и сега не можеше да си представи защо я търси. Ала час по-късно, когато съзря колата му да влиза в алеята, лицето ѝ разцъфна в усмивка. „Благодаря на бога, че си тук, Габриел“, прошепна Жаклин. Чувстваше се като една чудесна, но зацапана картина, на която търпеливите му ръце можеха да вдъхнат нов живот.

[1] Наименование, давано на евреите, дошли в Израел от диаспората — Б.пр. ↑

[2] Алея за разходки покрай плажа в центъра на Тел Авив. — Б.пр. ↑

17. ТЕЛ АВИВ

Изпълнителният директор на ЦРУ Ейдриън Картър беше мъж, който на пръв поглед лесно можеше да бъде подценен. Тази подвеждаща черта той бе използвал много резултатно по време на дългата си кариера. Беше нисък и слаб, но жилав като маратонец. Рядката коса и очилата без рамки му придаваха донякъде вид на научен работник, а панталоните и блейзерът му изглеждаха така, като че ли е спал с тях. Той сякаш не бе на мястото си в студената модерна конферентна зала на булевард „Цар Саул“, едва ли не залутал се тук по погрешка. Обаче Ари Шамрон бе работил с Картър, когато той оглавяваше центъра за борба срещу тероризма към ЦРУ, и знаеше, че Ейдриън е опитен оперативен агент. Той говореше свободно шест езика и можеше да се скрие с еднаква лекота в задните улички на Варшава или на Бейрут. Шамрон знаеше за уменията му на бойното поле, както и в бюрократичните „окопи“.

— Има ли напредък в разследването за Париж? — попита Картър.

Шамрон бавно поклати глава:

— За съжаление — никакъв.

— Никакъв? Трудно ми е да повярвам.

— Щом научим нещо, ти ще си първият, който ще го узнае. А какво става при теб? Случайно да сте прихванали интересни разговори, които би искал да споделиш? Някои приятелски арабски служби не са ли ти казали нещо, което не биха споделили охотно с ционистите?

Картър току-що бе завършил двуседмичната си обиколка в региона, по време на която бе разговарял с шефовете на разузнаването на страните от Персийския залив и Северна Африка. Службата на булевард „Цар Саул“ беше последната му спирка.

— За съжаление нищо не са ми казали — отговори той. — Обаче чухме някои слухове от други наши източници.

Шамрон надигна вежди:

— О, наистина ли?

— Зад атентата в Париж стоял Тарик.

— Той се беше спотаил за известно време. Защо сега ще излиза на светло?

— Защото е отчаян — отговори Картър. — Той е против мирното споразумение. Смята се и за историческа личност, а историята май го подминава.

— Това е интересно предположение — рече Шамрон, — но не сме се добрали до никакво доказателство, че е замесен Тарик.

— Ако получите такова доказателство, естествено ще ни информирате.

— Разбира се.

— Няма нужда да ти напомням — продължи Картър, — че една американска гражданка бе убита заедно с вашия посланик. Президентът обеща на американския народ, че нейният убиец ще бъде изправен пред правосъдието. Смятам да му помогна да изпълни обещанието си.

— Можеш да разчиташ на подкрепата на нашата служба — скромно отвърна Шамрон.

— Ако е бил Тарик, бихме искали да го намерим и да го отведем в САЩ, за да бъде изправен пред съда. Обаче няма да можем да го направим, ако преди това се окаже надупчен с двадесет и два милиметрови куршуми.

— Ейдриън, какво ми намекваш?

— Казвам, че мъжът в голямата бяла къща на Пенсилвания Авеню иска ситуацията да се разреши по цивилизован начин. Ако наистина Тарик е убил Емили Паркър в Париж, президентът иска той да бъде съден в американски съд. Никакви тайни екзекуции!

— Очевидно имаме различно мнение как да се справим с човек като Тарик — прекъсна го Стареца.

— Освен това президентът смята, че показно убийство в този момент не е в интерес на мирния процес. Убеден е, че така ще налее вода в мелницата на онези, които искат да го провалят.

— И какво трябва да направим според твоя президент, когато терористите избиват хладнокръвно нашите дипломати?

— Да покажете някаква шибана въздържаност! — повиши глас Картър. — Според скромното ни мнение ще е по-мъдро няколко рунда да приемате ударите, без да отвръщате. Дайте на преговарящите малко

място за маневриране. Ако радикалите ви нападнат, след като е подписано споразумението, тогава им отвърнете по всички начини. Но не влошавайте нещата сега, като търсите отмъщение.

Шамрон се приведе напред и потърка длани:

— Мога да те уверя, че нито Службата, нито който и да е отдел на израелските служби по сигурността планира някаква операция, срещу който и да е член, на която и да е арабска терористична група — в това число и Тарик.

— Възхищавам се на вашата предпазливост и смелост. Президентът ни също ще бъде възхитен — кимна Картър.

— Моите уважения за откровеността ти.

— Ако ми разрешиш, бих искал да ти дам един малък съвет. Израел сключи споразумение с няколко западни разузнавателни служби, като обеща, че няма да води операции на територията на тези страни, без първо да уведоми разузнаването им. Мога да те уверя, че Управлението и неговите приятели ще реагират остро, ако тези споразумения бъдат нарушени.

Шамрон го изгледа с присвити очи:

— Това ми звучи повече като предупреждение, отколкото като приятелски съвет.

Картър се усмихна и отпи от кафето си.

Министър-председателят работеше над купчина документи на бюрото си, когато Шамрон влезе в кабинета му, седна и му предаде накратко разговора си с човека от ЦРУ.

— Отлично познавам Ейдриън Картър — допълни Ари. — Той е добър играч на покер. Знае повече, отколкото казва. Намекна ми да се оттеглим, за да си нямаме проблеми.

— Или подозира нещо, но не разполага с достатъчно информация, за да излезе направо с нея — отговори премиерът. — Ти трябва да решиш какъв е случаят.

— Искам да знам дали още държите да проведе операцията при тези нови обстоятелства.

Премиерът най-сетне вдигна очи от документите:

— А аз искам да знам дали можеш да я проведеш, без ЦРУ да разбере за нея.

— Мога — кратко отвърна Шамрон.
— Тогава направи го.

18. ВАЛБОН, ПРОВАНС

Следобед се застуди. Докато Габриел сложи дърва в камината и запали огъня с вестник, Жаклин направи сандвичи. Приклекнал, той наблюдаваше как тънките пламъци лизнаха дървото. От време на време леко наместваше подпалките или някоя от по-големите цепеници. Пипаше парещите дърва, без да трепне. Най-накрая се изправи и изтупа ръцете си. „Движи се с лекотата на танцор“ — помисли си Жаклин. Изглеждаше ѝ някак подмладен, с по-ясни и ведри очи.

Тя сложи храната на един поднос и я занесе във всекидневната. С години си бе представяла подобна сцена. В известен смисъл бе подредила тази стая за Габриел, беше я обзавела, както смяташе, че ще му хареса — селски черги върху каменния под, удобни мебели.

Остави подноса на малката масичка и седна на дивана. Габриел се настани до нея и сложи лъжичка захар в кафето си. „Да, така щеше да бъде, ако връзката ни бе приключила с брак“, помисли си Жаклин. Щяха да кръстосват с колата из планината, да се разхождат в някой стар планински град. Да обикалят по крайбрежието и из старото пристанище на Кан, да гледат филм и... После обратно вкъщи, за да се любят на светлината на огъня в камината.

Но Габриел прекъсна мечтите ѝ:

— Отново работя за Службата и се нуждая от твоята помощ.

Значи в крайна сметка всичко опираше само до работата. Габриел се бе върнал заради това. Той щеше да се преструва, че онова в миналото никога не се е случвало. Но може би така беше по-лесно.

— Ари ми каза, че си напуснал Службата.

— Помоли ме да се върна заради една задача. Знаеш какъв може да бъде Шамрон, когато иска нещо.

— Спомням си — отвърна Жаклин. — Слушай, Габриел, не знам точно как да се изразя, затова просто ще кажа, че много съжалявам за случилото се във Виена.

Той извърна глава, но очите му бяха студени и безизразни. Очевидно за него Леа беше неприкосновена. Веднъж Жаклин бе

видяла нейна снимка. Съпругата на Габриел изглеждаше точно както си я бе представяла — тъмнокоса сабра, преливаща от устремност и самоувереност. Някога Жаклин жадуваше да притежава тези качества. Фактът, че той бе избрал жена като Леа, накара Жаклин да го заобича още повече.

Габриел рязко смени темата:

— Предполагам, че си чула за атентата срещу нашия посланик в Париж?

— Разбира се. Беше ужасно.

— Шамрон е убеден, че Тарик стои зад него.

— И иска да го намериш ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Но ти дълго беше извън играта — възрази Жаклин. — Защо не използва някого от своите *катса*!

— Вероятно не си забелязала, но напоследък Службата имаше повече провали, отколкото успехи.

— Тарик от години успява да бъде на крачка пред Службата. Защо се надяват ти да го откриеш точно сега?

— Шамрон е идентифицирал един от неговите агенти в Лондон. Поставих подслушвателно устройство на телефона в работата му, но трябва да инсталирам такова и в апартамента му, за да разбере с кого и за какво говори. Ако имаме късмет, ще можем да научим къде Тарик планира следващия си удар.

— За какво съм ти аз?

— Трябваш ми, за да вляза в апартамента му.

— Защо ти е нужна моята помощ? Знаеш как да се справиш с ключалка и да поставиш *бръмбар*.

— Точно в това е въпросът — замислено рече Габриел. — Не искам да отключвам с шперц вратата му, влизането с взлом е рисковано. Ако разбере, че някой е проникнал в апартамента му, ще загубим предимството си. Искам ти да влезеш вместо мен, да вземеш отпечатък от ключовете му и да провериш какъв е телефонът му, за да мога да направя дубликат.

— И как очакваш да стане това? — Жаклин, разбира се, знаеше отговора, но просто искаше той да го каже.

Габриел стана, за да сложи още едно дърво в огъня.

— Юсеф харесва жените. Той се наслаждава на лондонския нощен живот. Искам да го срещнеш в някой бар или дискотека и да се сприятелиш с него. След това съм уверен, че ще те покани в апартамента си.

— Съжалявам, Габриел, но не съм заинтересована. Нека Ари да ти даде някое от новите си момичета.

Той се обърна и я погледна озадачено. „Изненадан е, че му отказвам, не го е очаквал“, помисли си тя.

— Предлагам ти възможност да ми помогнеш да открия Тарик ал Хурани, преди да е убил още евреи и да е причинил още вреди на мирния процес.

— А аз ти казвам, че съм си свършила моята част от работата. Сега е ред на някое друго момиче — прекъсна го Жаклин. После добави по-мекко: — Разбирам защо Шамрон е искал да те привлече отново. Ти си най-добрият. Но нямам представа защо се нуждаеш точно от мен.

— Ти също си добра — отвърна Габриел. — А и мога да ти се доверя.

„Какво се опитваш да ми кажеш?“, запита се тя, но гласно изрече:

— След три седмици заминавам за снимки в Карибско море.

— Трябваш ми само за няколко дни.

— Няма да направя това безплатно.

— Тъй като искам теб — отговори Габриел, — ти си в позицията да кажеш цената си.

Жаклин бързо изчисляваше колко ще ѝ трябват за наем, ремонт, реклама...

— Петдесет хиляди.

— Франка ли?

— Не ставай смешен, Габриел. Долари.

Той се намръщи. Жаклин скръсти ръце с решителен вид.

— Петдесет хиляди долара или се обади на Шамрон да му поискаш ново момиче.

— Добре, петдесет хиляди — съгласи се Габриел.

Тя се усмихна.

Жаклин се обади на Марсел Ламбер в Париж и му каза да отмени снимките ѝ за следващите две седмици.

— Да не си си загубила ума! — втрещи се той. — Не може да говориш сериозно. Жена в твоето нестабилно положение не влошава нещата, отменяйки фотосесии. Ето как някои си спечелват кофти репутация.

— Марсел, от седемнадесет години съм в този бизнес и никога не съм проваляла снимки. Просто изникна нещо и трябва да замина за няколко дни.

— Това ли очакваш да кажа на хората, които са били достатъчно добри да те наемат? Нещо изникна? Хайде, скъпа, поне измисли нещо по-логично.

— Кажим им, че съм се разболяла.

— И от какво?

— Проказа — отвърна тя.

— О, да, прекрасно! — Гласът му внезапно стана сериозен. — Жаклин, нямаш никакви неприятности, нали? Наясно си, че можеш да ми се довериш, тъй като знам всичките ти тайни.

— Не забравяй, че и аз знам всички твои тайни, Марсел. Не, нямам неприятности. Има просто нещо, за което трябва да се погрижа, а то не търпи отлагане.

— Не си болна, нали, Жаклин?

— В отлично здраве съм.

— И не си се захванала отново с кокаина? — шепнешком попита той.

— Престани, Марсел!

— Операция на торбички под очите ли?

— Майната ти!

— Явно, че причината е мъж. Някой, който най-после е успял да смекчи желязното ти сърце.

— Приключвам, ще ти се обадя след няколко дни.

— Значи съм прав! Мъж е! — възкликна тържествуващо Марсел.

— Ти си единственият мъж за мен.

— Искане ми се да е така.

— *A tout a l'heure*^[1] — рече Жаклин и затвори, преди да чуе неговото *чао* в слушалката.

Те излязоха в късния следобед и поеха на север, по лъкатушещото шосе в планината. Над клисурите се носеха разкъсани облаци. Когато се изкачиха по-нависоко, едри капки дъжд затрополиха по предното стъкло на наетото от Габриел пежо. Жаклин наклони назад облегалката си, унесено наблюдавайки водните струи, които се стичаха върху люка на колата. Мисълта ѝ вече бе насочена към Лондон и мишената. Тя си запали цигара и помоли:

— Разкажи ми за него.

— Не — отвърна Габриел. — Не искам да има нищо в главата ти, което може да те постави в компрометиращо положение.

— Дойде при мен, защото знам какво правя, Габриел. Разкажи ми нещо за него.

— Името му е Юсеф. Израснал е в Бейрут.

— Къде в Бейрут?

— В „Шатила“.

— Боже! — възкликна тя и притвори очи.

— Родителите му са били бежанци от 1948 година. Живеели са в едно арабско село в Лида, но по време на войната са избягали през границата в Ливан. Останали са известно време на юг, после са се преместили в Бейрут да търсят работа и са се установили в лагера „Шатила“.

— А как се е озовал в Лондон?

— Негов чичо го е довел в Англия. Погрижил се е да получи образование и да научи перфектно английски и френски. После Юсеф станал политически радикал, решавайки, че Арафат и ООП са капитулирали. Подкрепял е палестинските лидери, които искали войната да продължи, докато Израел бъде изтрет от картата на света. Забелязали го от организацията на Тарик. Юсеф е неин активен член от няколко години.

— Звучи очарователно — усмихна се кисело тя.

— Той наистина е такъв — мрачно отрони Габриел.

— А някакви хобита?

— Харесва палестинската поезия и европейките. Освен това помага на Тарик да убива израелци.

Габриел напусна шосето и пое с пезото на изток, по тесен планински път. Минаха през едно заспало село и завиха по кален, набразден от коловози друм, край който се издигаха голи мокри чинари. Той кара, докато не забеляза счупена дървена порта, водеща до един разчистен от дърветата парцел. Тогава спря колата, излезе и отвори портата достатъчно широко, та да мине пезото. Влезе с него на поляната и изключи двигателя, но остави фаровете да светят. Бръкна в дамската чанта на Жаклин, извади нейната берета и един допълнителен пълнител. После грабна едно от лъскавите ѝ модни списания и откъсна предната и задната му корица.

— Хайде, излизай! — подкани я Габриел.

— Много гадно вали — обгърна раменете си Жаклин.

Без да продума повече, Габриел слезе от колата и прецапа през подгизналата поляна до едно дърво, където на изкривен ръждив пирон висяха очуканите останки от табела с надпис „Влизането забранено“. Той набучи на пирона предната корица на списанието и тръгна обратно към колата. Силуетът на Жаклин се откри на светлината на фаровете. Беше нахлупила качулката си, за да се пази от дъжда, и стоеше със скръстени ръце. Цареше тишина, нарушавана единствено от тихия шум на радиатора на пезото и далечния лай на фермерско куче. Габриел извади пълнителя, увери се, че патронникът е празен, после подаде пистолета и амунициите на Жаклин.

— Искам да разбера дали все още можеш да си служиш с това.

— Но аз познавам момичето на тази корица! — възнегодува Жаклин.

— Застреляй я в лицето — равно изрече Габриел.

Жаклин вкара пълнителя в беретата и чукна основата на дръжката в дланта си, за да се увери, че е влязъл добре. Пристъпи напред, вдигна оръжието, присви леко колене и завъртя тялото си с няколко градуса, за да намали прицелния си профил за въображаемия враг. Стреля без колебание, ритмично и непоколебимо, докато пълнителят се изпразни.

Гледайки я, Габриел внезапно се озова в мислите си пак на стълбището в жилищната сграда в Рим.

Жаклин свали беретата, извади пълнителя и провери патронника, за да се увери, че е празен. После връчи оръжието на Габриел:

— Сега да видим твоя опит.

Но той просто пусна беретата в джоба на палтото си и отиде до дървото да провери резултата. Само един куршум бе пропуснал. Пробойните бяха плътно една до друга в горния десен ъгъл. Габриел откъсна корицата, набучи на нейно място другата и върна пистолета на Жаклин:

— Направи го отново, но този път се придвижвай напред, докато стреляш.

Тя вкара втория пълнител в беретата, дръпна предпазителя и закричи, стреляйки, към мишената. Последният изстрел беше почти от упор. Сетне свали корицата от списанието, обърна се и я вдигна, така че на светлината на фаровете да се видят дупките в хартията. Всички куршуми бяха попаднали в целта. Върна се при Габриел и му подаде беретата.

— Събери си гилзите — каза той.

Докато Жаклин събираше разпилените гилзи, Габриел бързо разглоби пистолета. Извади щангата от багажника на колата и заудря частите на беретата, докато станаха неузнаваеми. После двамата се качиха в пeжото и поеха по обратния път. Докато пътуваха, Габриел хвърли през прозореца кориците на списанието и счупените части на пистолета. След като отминаха селото, пак отвори прозореца и разпиля гилзите.

Жаклин си запали още една цигара.

— Как се справих?

— Взе изпита.

[1] Ще се видим(фр.). — Б.пр. ↑

19. АМСТЕРДАМ

Тарик използва следобеда да свърши някои належащи работи. От яхтата първо мина през централна гара, за да си купи билет за първа класа за вечерния влак до Антверпен. После отиде до квартала на проститутките. Дълго се мота в лабиринта от тесни улички, минавайки край секс магазини, публични домове и тъмни барове, докато не попадна на един наркопласьор, който го дръпна настрани и му предложи хероин. Тарик се спазари за цената, после поиска дози за трима души. Плати, мушна дрогата в джоба си и се отдалечи.

На площад „Дам“ скочи в един автобус и се отправи на юг през града към Блуменмаркет — пазара за цветя, разположен на плаващи платформи в канала Сингел. Спря пред най-големия щанд и поиска от цветарката да му приготви красива кошница с традиционните холандски цветя. Когато тя го попита на каква стойност да бъде, той я увери, че парите не са от значение. Продавачката се усмихна и му каза да се върне след двадесет минути.

Тарик се разходи из пазара, минавайки край лалета и ириса, лилии и слънчогледи с ослепителни цветове, докато стигна до един художник. Беше с тъмна, късо подстригана коса, светла кожа и светлосини очи. На картината си бе изобразил пазара за цветя, ограден от канала и островърхите къщи. Платното приличаше на съновидение, изблик на цветове и светлина.

Тарик се поспря за момент да го погледа как работи.

— Говорите ли френски?

— *Oui*^[1] — отвърна художникът, без да вдига поглед от творбата си.

— Възхищавам се на вашата работа — каза Тарик.

Художникът се усмихна:

— И аз се възхищавам на вашата.

Тарик кимна и се отдалечи, чудейки се какво, по дяволите, искаше да каже този непознат художник.

Той взе кошницата с цветята и се върна на яхтата. Инге бе заспала. Тарик коленичи до леглото ѝ и нежно я докосна по рамото. Тя отвори очи и го погледна сънено, после промърмори:

— Колко е часът?

— Време е за работа — отвърна мъжът.

— Ела в леглото.

— Имам нещо, на което повече ще се зарадваш.

Девојката съзря цветята и се усмихна:

— За мен ли са? По какъв повод?

— Просто искам да ти благодаря, че беше толкова добра домакиня.

— Харесвам те повече от цветята — прошепна тя. — Съблечи се и ела в леглото.

— Имам и още нещо — обещаващо ѝ смигна Тарик.

Инге бързо намъкна някакви дрехи, докато той отиде в кухнята, извади лъжица от чекмеджето и запали една свещ. Загря наркотика на пламъка, но вместо да разтвори едно пакетче хероин в сместа, изсипа и трите. Когато приключи, напълни една спринцовка с течността и я занесе в предната каюта.

Инге седеше на ръба на леглото. Беше завързала гуменото маркуче над лакътя си и разглеждаше синините по вътрешната страна на ръката си, търсейки подходяща вена.

— Тази изглежда добра — каза Тарик, като ѝ подаде спринцовката.

Тя я взе и спокойно заби иглата в ръката си. Той погледна настрана, когато момичето издърпа буталото с палеца си и течният хероин се обагри с кръвта ѝ. После го натисна обратно и отвърза гуменото маркуче, вкарвайки дрогата в тялото си.

Инге внезапно погледна нагоре с широко отворени очи.

— Хей, Пол, човече... какво става?

Тя падна назад върху леглото, тялото ѝ се разтресе от силни конвулсии, а празната спринцовка се залюля на ръката ѝ. Тарик отиде спокойно в кухнята и си направи кафе, докато чакаше момичето да издъхне.

Пет минути по-късно, когато прибираше вещите си в малка пътна чанта, усети, че яхтата рязко се разклати. Вдигна поглед и застина. Имаше някой на палубата! След секунди вратата се отвори и

висок як мъж нахлу в салона. Имаше руса коса и обици на двете уши. Тарик веднага забеляза, че непознатият леко прилича на Инге. Инстинктивно посегна за своя макаров, който бе затъкнат в колана му отзад на кръста.

— Вие кой сте? — изгледа го недоверчиво мъжът.

— Приятел на Инге — отвърна Тарик. — Отседнал съм тук за няколко дни. — Говореше спокойно, като се опитваше да събере мислите си. Внезапният гост го свари абсолютно неподготвен. Преди пет минути тихо се бе отървал от момичето, ала сега се сблъска с човек, който можеше да провали всичко. Тогава си помисли: „Ако наистина съм приятел на Инге, няма от какво да се страхувам“. Насили се да се усмихне и протегна ръка: — Казвам се Пол.

Но непознатият не пое ръката му.

— Аз съм братът на Инге Мартен. Къде е тя?

Тарик посочи към спалнята.

— Знаете каква е Инге. Още спи. — Тогава си даде сметка, че е оставил вратата отворена. — Чакай да затворя, за да не я събудим. Тъкмо направих кафе. Искате ли една чашка?

Обаче Мартен мина край него и влезе в стаята на Инге. Тарик изруга наум: „По дяволите!“ Беше шокиран колко бързо нещата бяха излезли извън контрол. Осъзна, че разполага с около пет секунди да реши как ще го убие.

Най-лесният начин естествено бе да го застреля. Но това можеше да има последици. Убийството с огнестрелно оръжие беше почти нечувано тук. Мъртво момиче със забита в ръката спринцовка бе едно, но два трупа — единият от които надупчен с деветмилиметрови куршуми — е съвсем друго нещо. Щеше да има голямо разследване. Полицията щеше да разпита обитателите на съседните яхти. Някой можеше да си спомни лицето му. Ченгетата щяха да дадат описанието му на Интерпол, а оттам пък щеше да стигне до евреите. Всички агенти по сигурността в Западна Европа щяха да го търсят. Не, застрелването щеше да му коства дълго бягство.

Тарик погледна към кухнята. Спомни си, че в чекмеджето до газовата печка имаше голям нож. Ако убиеше брата на Инге с него, можеше да изглежда като престъпление от страст или от нахълтали крадци. Обаче идеята да умъртви някого с нож му се видя изключително отблъскваща. А съществуваше и още един, по-сериозен

проблем. Имаше вероятност да не успее да го убие с първия удар. Болестта вече бе започнала да си казва думата. Беше загубил силата и издръжливостта си. Последното, което искаше, бе да се окаже в битка на живот и смърт с по-едър и по-силен противник. Видя мечтите си — да разруши мирния процес и най-накрая да си уреди сметките с Габриел Алон — да се изпаряват. И всичко това, защото огромният брат на Инге се прибра вкъщи в неподходящ момент. Лейла трябваше да избира по-внимателно.

Тарик чу вика на Мартен. Реши да го застреля. Измъкна своя макаров от колана си. Тогава си даде сметка, че пистолетът няма заглушител. „Къде е той?“ Беше в джоба на якето му, а то бе на стола в салона. „Мамка му! Как съм станал толкова самонадеян?“ — ядоса се Тарик.

В този миг Мартен изхвърча от спалнята с преbledняло лице:

— Тя е мъртва!

— Какви ги говорите? — попита Тарик, правейки всичко възможно да спечели време.

— Тя е мъртва! Ето за това говоря. Починала е от свръхдоза.

— Наркотици ли?

Тарик бавно се придвижи към якето си. Ако можеше да извади заглушителя и да го завие на дулото, поне щеше да го убие тихо.

— От ръката ѝ виси игла, тялото ѝ е още топло. Може би е издъхнала преди няколко минути. Ти ли ѝ даде дрогата, мъжки?

— Не знам нищо за никаква дрога. — Тарик осъзна, че говори твърде спокойно за дадената ситуация. Беше се опитал да не изглежда притеснен от нахлуването на Мартен, а сега изглеждаше безразличен пред смъртта на малката му сестра.

Братът очевидно не му повярва. Той изкрещя яростно и се втурна през салона с вдигнати ръце и стиснати юмруци.

Тарик се отказа от опита си да вземе заглушителя. Той сграбчи пистолета си, дръпна предпазителя, прицели се в лицето на русия гигант и го застреля в едното око.

Палестинецът действаше бързо. Беше успял да убие Мартен с един изстрел, но трябваше да допусне, че някой от съседните яхти или от дигата е чул гърмежа. Точно сега полицаите може би вече бяха на

път. Тарик затъкна своя макаров в колана си, после грабна пътната си чанта, цветята и гилзата и излезе от салона на палубата. Беше се стъмнило, над Амстел се сипеше сняг. Тъмнината щеше да му помогне. Забеляза, че оставя следи по палубата. Започна да тътри краката си, за да заличи отпечатъците, и скочи на дигата.

Вървеше бързо, но спокойно. В един тъмен участък край дигата хвърли чантата си в реката. Цопването бе почти недоловимо. Дори полицията да я намереше, в нея нямаше нищо, което можеше да ги отведе до него. Щеше да си купи дрехи за преобличане и нов куфар, щом пристигнеше в Антверпен. Тогава за пръв път му мина мисълта: „Ако пристигна там“.

Тръгна край канала Херенграхт на запад през града. За момент обмисли идеята да се откаже от атентата, да отиде директно на централна гара и да изчезне от страната: Семейство Моргентау бяха незначителна цел и имаха малка политическа стойност. Кемел ги беше избрал, защото тяхното убийство щеше да е лесно, а и за да позволи на Тарик да продължи натиска си върху мирния процес. Но сега рискът да бъде заловен бе нараснал драматично заради фиаското на яхтата. Може би щеше да е най-добре да забрави цялата тази работа.

Пред него две морски птици се отделиха от повърхността на канала и полетяха в небето. Крясъците им отекнаха между фасадите на околните къщи. За миг Тарик пак се превърна в осемгодишното момче, което тичаше босо през лагера в Сидон...

Писмото пристигна в късния следобед. Беше адресирано до родителите му. В него се казваше, че Махмуд ал Хурани е бил убит в Кьолн, защото е бил терорист, и че ако Тарик, по-малкият син на семейство Ал Хурани, стане терорист, също ще бъде убит. Баща му поръча да изтича до централата на ООП и да попита дали написаното е истина. Тарик откри един офицер и му го показа. Мъжът го прочете, върна го на момчето и му нареди да си отиде вкъщи и да обясни на баща си, че е вярно. Тарик хукна през мръсния лагер към дома си с премрежени от сълзите очи. Той боготвореше Махмуд. Не можеше да си представи, че ще живее без него.

Докато стигне вкъщи, мълвата за писмото се бе разнесла из лагера — през годините други семейства също бяха получавали такива писма. Жените се събраха пред дома на Тарик. Техните вопли и ридания се извисиха над лагера с дима на вечерните огньовете. Те

напомняха на момчето крясъците на птиците в блатата. То откри баща си и му каза, че написаното е истина — Махмуд е мъртъв. Баща му хвърли писмото в огъня. Тарик никога нямаше да забрави мъката по лицето му, неизразимия срам, че му е съобщено за смъртта на първородния му син от мъжете, които го бяха убили.

„Не!“ — помисли си Тарик, докато сега вървеше край Херенграхт. Той нямаше да отмени атентата и да избяга от страх, че ще бъде арестуван. Беше стигнал твърде далеч. Оставаше му съвсем малко време.

Той стигна до къщата. Изкачи се по предното стълбище, протегна ръка и натисна звънеца. Минута по-късно вратата се отвори от девойка в слугинска униформа.

Тарик ѝ подаде букета и каза на холандски:

— Подарък за семейство Моргентау.

— О, колко е красив!

— Доста е тежък. Искате ли да го внеса вместо вас?

— *Dank u.*^[2]

Девойката отстъпи встрани, така че той да може да мине. Тя затвори вратата, за да не влиза студът, и изчака с ръка на бравата Тарик да постави кошницата на масата в антрето и да си тръгне. Той остави кошницата и измъкна пистолета си, докато се обръщаше. Този път заглушителят беше на мястото си.

Прислужницата отвори уста да извика. Тарик изстреля два куршума в гърлото ѝ.

Сетне издърпа тялото от антрето и използва една хавлиена кърпа от банята, за да избърше кървавата следа. Седна в сумрачната трапезария и зачака Дейвид и Синтия Моргентау да се приберат у дома.

[1] Да (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря (нид.). — Б.пр. ↑

20. ПАРИЖ

На следващата сутрин Шамрон повика Габриел на спешна среща в градините на Тюйлери. Габриел го откри, седнал на една пейка край чакълена алея, заобиколен от ято гълъби. Носеше сив копринен шал, чиито краища бяха прилежно пъхнати под реверите на черното му палто, така че плешивата му глава изглеждаше като поставена върху пиедестал. Той се изправи, свали черната кожена ръкавица и протегна ръка, сякаш разсичаше нещо с нож. За изненада на Габриел, дланта му бе необичайно топла и влажна. Ари побърза да си сложи отново ръкавицата. Не беше привикнал на студен климат. Париж през зимата го потискаше.

Двамата вървяха бързо, съвсем не приличаха на мъже, които са дошли на разходка в парка. Минаха по алеите на Тюйлери и пресякоха ветровития площад „Конкорд“. Сухите листа шумоляха под краката им, докато крачеха по широкия тротоар на „Шан-з-Елизе“.

— Тази сутрин получихме доклад от един *саян* от холандската служба за сигурност — каза Шамрон. — Тарик е убил Дейвид Моргентау и жена му в Амстердам.

— Откъде са сигурни?

— Те не са сигурни, но аз съм. Амстердамската полиция е открила мъртва девойка на една яхта, акостирала в Амстел. Починала е от свръхдоза хероин. Брат ѝ също е мъртъв.

— От хероин ли?

— От куршум в окото.

— Какво се е случило?

— Според съседите на девойката — обясни Шамрон — една жена с арабски произход се е нанесла на яхтата преди две седмици. Тя си е тръгнала преди два дни, а на нейно място дошъл някакъв французин, който се е представял с името Пол.

— Значи Тарик е изпратил предварително агент да му подsigури безопасна квартира и момиче за прикритие — размисли Габриел.

— И когато то вече не му е трябвало, го е снабдил с хероин колкото за един слон. От полицията казват, че девойката и преди е

вземала наркотици и е проституирала. Очевидно Тарик е искал да изглежда, че смъртта е настъпила след свръхдоза.

— А как е умрял братът? — заинтересува се Габриел.

— Яхтата е регистрирана на негово име. Според полицията той е работел на един строеж в Ротердам. Може би се е появил неочаквано, докато Тарик е приключвал със сестра му.

— В това има логика.

— В действителност има доказателство в подкрепа на тази теория. Двама съседни са чули изстрел. Ако Тарик е *планирал* да убие брата, щеше да използва заглушител. Вероятно е бил изненадан.

— Сравнили ли са куршума, изваден от брата, с тези, които са взети от телата на семейство Моргентау и прислужницата им?

— Напълно съвпадат. И четиримата са убити с един и същи пистолет.

Млада шведска двойка позираше за снимка. Габриел и Шамрон рязко се обърнаха и поеха в друга посока.

— Някакви други новини? — попита Габриел.

— Искам да внимаваш в Лондон — предупреди го Шамрон. — Един човек от Лангли ме посети миналата седмица. Американците са научили от свои източници, че Тарик е замесен в атентата в Париж. Те искат той да бъде арестуван и съден в САЩ.

— Последното нещо, от което се нуждаем сега, е да ни се пречкат от ЦРУ.

— Дори е по-лошо! Човекът от Лангли открито ме предупреди за риска, който крие извършването на операция в някои страни без предварително разрешение.

— Знаят ли нещо?

— Съмнявам се, но не бих го изключил напълно.

— Надявам се, че завръщането ми в Службата няма да ме вкара в британски затвор — усмихна се горчиво Габриел.

— Затова бъди дисциплиниран! — назидателно размаха пръст Стареца.

— Благодаря ти за съвета.

— Откри ли я? — попита Ари, сменяйки темата.

Габриел кимна утвърдително.

— И тя ще го направи?

— Отне ми известно време да я убедя, но накрая се съгласи.

— Защо всичките ми деца нямат никакво желание да се върнат у дома? Толкова лош баща ли бях?

— Не, просто твърде взискателен.

Габриел спря пред едно кафене на „Шан-з-Елизе“. Жаклин седеше до прозореца, носеше слънчеви очила и четеше списание. Тя вдигна поглед при тяхното приближаване, после отново сведе очи към списанието си.

— Радвам се да видя двама ви пак да работите заедно — засия Шамрон. — Само че този път не сломявай сърцето й. Тя е добро момиче.

— Знам.

— Ще й трябва работа за прикритие в Лондон. Познавам един човек, който си търси секретарка.

— Аз съм една крачка пред теб — рече Габриел.

Шамрон се усмихна и се отдалечи. Смеси се с тълпата на „Шан-з-Елизе“ и след минута от него нямаше и следа.

Джулиан Ишърууд вървеше по мократа тухлена настилка на Мейсън Ярд. Беше три и половина и той тъкмо се връщаше в галерията от обяд. Беше пиян. Не забеляза, че го е хванало, докато не излезе от „Грийнс“ и не вдъхна от мразовития влажен въздух. Кислородът съживи мозъка му, а той предупреди тялото му, че Джулиан пак е налял твърде много вино в него. Сътрапезник му беше дебелият Оливър Димбълби и темата на разговора отново бе предложението на Оливър да откупи „Ишърууд Файн Артс“. Този път Джулиан бе успял да запази самообладание и да обсъди донякъде рационално положението — макар и не без съдействието на две бутилки великолепно вино „Сансер“. Когато човек обсъжда разпадането на бизнеса си, му е позволено да удави мъката с добро френско вино.

По пътеката откъм Дюк Стрийт изви силен влажен вятър. Ишърууд вдигна яката си и се озова сред вихрушка от сухи листа и мокри боклуци. Направи няколко колебливи крачки напред и закри с ръце лицето си, докато вятърът не утихна. „За бога! Ама че ужасен климат, направо сибирски!“, изруга наум той и обмисли да се шмугне в кръчмата за нещо, с което да стопли кокалите си, но отхвърли идеята. Беше направил достатъчно пакости за един следобед.

Отключи вратата на партера и бавно се заизкачва по стъпалата. На площадката беше входът и на малка туристическа агенция. По стените бяха закачени плакати на амазонки със страхотен тен, които лудуваха — полуголи — под слънцето. „Може би това е най-доброто за мен — каза си Джулиан, загледан в една девойка по монокини, лежаща по очи върху безупречно белия пясък. — Може би трябва да се махна, докато все още разполагам с няколко сносни години. Да напусна Лондон и да отида да си ближа раните на някое топло място“.

Той отключи, отвори вратата, свали си палтото и го повеси на закачалката в антрето. После влезе в кабинета си и натисна ключа на лампата.

— Здравей, Джулиан!

Ишърууд се извърна рязко и се озова лице в лице с Габриел Алон.

— Ти ли си! Как, по дяволите, влезе тук?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Предполагам, че не — отговори Ишърууд. — Какво правиш тук, за бога? И къде беше?

— Имам нужда от една услуга — тихо изрече Габриел.

— Нуждаеш се от услуга! — изригна Ишърууд. — *Ти* се нуждаеш от услуга — от *мен*! Избяга ми посред работата. Изостави моя Вечелио в една корнуолска къщурка без никаква охрана.

— Понякога най-доброто скривалище за една безценна картина е последното място, където някой ще си помисли да я търси. Ако исках да си взема нещо от склада ти долу, щях да го направя доста лесно — спокойно обясни Габриел.

— Защото си изрод! — извика Ишърууд.

— Няма нужда от лични нападки.

— О, така ли? А какво ще кажеш за това? — Джулиан грабна една кафена чаша от бюрото си и я запрати към главата на своя гост.

Габриел разбра, че Ишърууд е пиян, затова го изведе навън да изтрезнее. Обикаляха алеите в Грийн Парк, докато Джулиан не се измори и не се строполи на една пейка. Реставраторът седна до него и изчака да мине една двойка, преди да заговори.

— Тя владее ли машинопис? — попита Ишърууд. — Знае ли как да отговаря на телефона? Как да приема съобщения?

— Не мисля, че има и един цял трудов ден в живота си.

— О, чудесно! Направо изумително!

— Но е умно момиче. Сигурен съм, че ще ти бъде от полза в офиса.

— Това звучи успокояващо. Позволено ли ми е да попитам *защо* трябва да наемам тази девойка?

— Джулиан, моля те.

— Джулиан, моля те! Джулиан, гледай си работата! Джулиан, млъкни и прави каквото ти казваме! — отново започна да се навива Ишърууд. — При вас винаги е едно и също. И всичко това, докато бизнесът ми отива по дяволите. Оливър ми направи предложение. Ще взема да го приема.

— Оливър не изглежда твой тип — смъмри го Габриел.

— Нямаше да съм в това положение, ако не беше ме напуснал.

— Не съм те напуснал.

— А как наричаш постъпката си, Габриел?

— Това е нещо, което трябва да направя. Точно както някога.

— Някога това беше част от уговорката. Но сега е съвсем друго. Това е бизнес — конкретен шибан бизнес! И ти просто ме изпързала. Какво да направя с картината на Вечелио, докато ти си въртиш игрички с Ари? — гневеше се Ишърууд.

— Да ме изчакаш — отговори спокойно Габриел. — Това скоро ще свърши и аз ще работя денонощно, докато не приключа с реставрацията.

— Не искам претупана работа. Дадох картината на теб, защото знаех, че няма да бързаш. Ако исках да е пет за четири, можех да наема някой халтураджия, който да ми излезе три пъти по-евтино от теб!

— Дай ми малко време. Дръж купувача си в шах и каквото и да правиш, не продавай нищо на Оливър Димбълби. Иначе никога няма да си го простиш.

Ишърууд погледна часовника си и се изправи.

— Имам среща. С някой, който наистина иска да купи картина. — Той се обърна и тръгна. Но преди да се отдалечи, спря и добави: — Впрочем в Корнуол си оставил едно момченце с разбито сърце.

— Пийл — каза сдържано Габриел.

— Странно е, но никога не съм си те представял като човек, който може да нарани дете — каза замислено Ишъруд. — Предай на твоето момиче да бъде в галерията в девет часа утре сутринта. И я предупреди да не закъснява.

— Ще дойде навреме — обеща Габриел.

— Как да наричам *секретарката*, която ми изпрацаш?

— Можеш да ѝ казваш Доминик.

— Хубавка ли е? — попита Джулиан, възвръщайки част от предишното си чувство за хумор.

— Не е зле.

21. МЕЙДА ВЕЙЛ, ЛОНДОН

Габриел внесе куфарите, докато Жаклин преценяваше новия си дом — малка гарсонiera с един прозорец, който гледаше към вътрешен двор. Цялото обзавеждане се състоеше от разтегателен диван, фотьойл с напукана кожа и малко писалище. Близо до прозореца имаше олющен радиатор, а до него — врата, водеща към кухничка, която бе малко по-голяма от каютата в платнохода на Габриел. Жаклин започна унило да отваря и затваря кухненските шкафчета, сякаш всяко следващо бе по-отблъскващо от предходното.

— Поръчах на *бодела* да направи някои покупки — каза Габриел.

— Не можа ли да намериш нещо малко по-сносно! — възнегодува Жаклин.

— Доминик Бонар е момиче от Париж, което е дошло в Лондон да си търси работа. Не мисля, че мезонет с три спални в Мейфеър би бил подходящ за нея.

— Ти тук ли ще отседнеш? — заинтересува се тя.

— Не точно...

— Постой малко. Мисълта да остана сама тук ме потиска.

— Добре, но само няколко минути.

Жаклин напълни чайника с вода, сложи го на печката и включи котлона. Габриел намери пакетчета чай и кутия пастьоризирано мляко и се настани на дивана. Тя приготви две чаши чай и ги занесе в стаята. Сетне събу обувките си и седна срещу него, като подпря брадичка на коленете си.

— Кога започваме?

— Утре вечер. Ако не стане, ще опитаме следващата вечер.

Жаклин си запали цигара, отметна глава назад и издуха дима към тавана. После погледна Габриел с присвити очи:

— Спомняш ли си онази нощ в Тунис?

— Коя нощ?

— Нощта, когато проведохме операцията.

— Разбира се, че я помня.

— Сякаш беше вчера. — Тя затвори очи. — Не ми излиза от ума плаването с лодките към кораба. Бях толкова въодушевена, че не усещах тялото си. Направо летях, защото наистина го бяхме направили — бяхме влезли в къщата на копелето насред лагера на ООП и го бяхме премахнали. Искаше ми се да крещя от радост. Обаче никога няма да забравя изражението на твоето лице. Ти беше мрачен, сякаш мъртвите мъже седяха до теб в лодката.

— Много малко хора разбират какво е да застреляш човек от упор — каза Габриел. — А още по-малко знаят какво е да опреш пистолет в главата на някой и да натиснеш спусъка. Да убиеш при секретна операция е различно от това да гръмнеш човек на Голанските възвишения или Синай, дори когато става дума за престъпник като Абу Джихад.

— Сега го разбирам. Почувствах се ужасно глупаво, когато се върнахме в Тел Авив. Държах се победоносно, докато ти страдаше. Надявам се, че можеш да ми простиш.

— Няма нужда да се извиняваш.

— Обаче това, което не разбирам, е как Шамрон те примами обратно след всичките тези години.

— Това няма нищо общо със Стареца. Свързано е с Тарик.

— Какво по-точно? — попита Жаклин.

Известно време Габриел остана мълчалив. После се изправи и отиде до прозореца. Във вътрешния двор три момчета ритяха топка под кехлибарената светлина на лампите, а някакъв стар вестник, носен от влажния вятър, се въртеше над главите им като откъснато крило.

— По-големият брат на Тарик — Махмуд — беше член на „Черният септември“ — започна бавно да говори Габриел. — Ари Шамрон го засече в Кьолн и ме изпрати да го убия. Аз се промъкнах в апартамента му, докато той спеше, и насочих пистолета си в лицето му. След това го събудих, за да не умре спокойно. Застрелях го в очите. Седемнадесет години по-късно Тарик си отмъсти, като взриви пред очите ми колата, в която бяха съпругата ми и синът ми.

Жаклин притисна с ръка устата си. Габриел продължаваше да гледа през прозореца, но тя бе сигурна, че сега вижда Виена, а не играещите в двора момчета.

— Дълго време си мислех, че Тарик е допуснал грешка — продължи Габриел. — После разбрах, че никога не прави такива

грешки. Внимателен е и всичко обмисля добре. Той е идеалният хищник. Целенасочено бе преследвал семейството ми. Взриви ги, за да ме накаже за убийството на брат си. Знаеше, че за мен това ще е по-голямо наказание от смъртта. — Той се обърна с лице към нея. — Но от професионална гледна точка това бе превъзходна работа.

— И сега ти, на свой ред, ще го убиеш, така ли?

Габриел погледна настрани и не отговори.

— Винаги съм се обвинявала заради случилото се във Виена — призна Жаклин. — Ако не бяхме...

— Ти не беше виновна — прекъсна я той. — Беше моя грешка, не твоя. Аз трябваше да мисля повече. Държах се безразсъдно. Но сега всичко това е минало.

Студенината в гласа му я прониза като нож. Тя дълго гаси цигарата си, после вдигна очи към него:

— Защо каза за нас на Леа?

Габриел гледаше през прозореца, без да отговори. Жаклин се притесни, че е отишла твърде далеч. Опита се да измисли начин да разведри обстановката и да смени темата, обаче отчаяно искаше да научи отговора. Ако Габриел не беше признал за любовната си връзка, Леа и Дани можеше да не бъдат с него по време на мисията му във Виена.

— Казах ѝ, защото не исках да я лъжа — бавно изрече той. — Целият ми живот беше лъжа. Шамрон ме беше убедил, че съм съвършен, но не бях. За пръв път бях проявил малко човешка слабост. Предполагам, че съм имал нужда да го споделя с нея. Вероятно за да ми прости.

Той грабна палтото си. Лицето му бе изкривено от мъка, но не беше ядосан на нея, а на себе си. Миг след това гласът му прозвуча напълно делово:

— Утре те очаква дълъг ден. Настани се и се опитай да си починеш. Джулиан ще те посрещне в девет часа.

После излезе.

Докато разопаковаше багажа си, Жаклин се поразведри за няколко минути, но после болката крадешком се върна в нея. Тя се отпусна на дивана и заплака. Запали нова цигара и огледа мрачното

малко жилище. „Какво правя тук, по дяволите?“ Беше се съгласила да се върне по една-единствена причина — мислеше, че ще може да накара Габриел да я обикне. Но той бе отхвърлил любовната им авантюра в Тунис като момент на слабост. От друга страна, защо се бе върнал да убие Тарик след всичките тези години? Беше ли това просто отмъщение? Не, мотивите му бяха много по-дълбоки и по-сложни. Може би изпитваше нужда да убие Тарик, за да може да си прости за случилото се с Леа и най-накрая да продължи своя живот. „Но дали някога ще може да прости на мен?“, запита се Жаклин. Вероятно единственият начин да спечели прощката му бе да помогне да убият Тарик. А това щеше да стане, като накараше другия мъж да я хареса и да я отведе в леглото си.

Жаклин затвори очи и се замисли за Юсеф ал Тауфики.

Габриел бе оставил колата си на Ашуърт Роуд. Той разигра сцената с изпускането на ключовете на бордюра и затърси пипнешком в тъмнината, сякаш се опитваше да ги намери. В действителност претърсваше шасито на колата за нещо, което не трябва да е там — пакетче или висящ кабел. Автомобилът изглеждаше чист, така че се качи в него и в продължение на половин час обикаля в кръг из Мейда Вейл и Нотинг Хил, за да се увери, че не го следят.

Ядосваше се на себе си. Беше научен — първо от баща си, а после и от Ари Шамрон, — че мъжете, които не могат да пазят тайна, са слаби и малодушни. Баща му бе оцелял в Аушвиц, но никога не пожела да говори за това. Беше го ударил само веднъж — когато го попита какво се е случило в лагера. Ако не беше номерът, татуиран на дясната му мишница, Габриел никога нямаше да узнае, че баща му е бил концлагерист.

В действителност Израел бе пълен с пострадали хора — майки, които погребваха синовете си, убити във войните, деца, които се прощаваха с братя и сестри, убити от терористи. След Виена Габриел прие закона на баща си: „Някога хората умират твърде рано. Скърби за тях насаме. Не носи траура на ръкава си като арабите. И когато скръбта ти премине, изправи се отново на крака и продължи живота си“.

Обаче последната част на посланието — да продължи живота си — го бе затруднила най-много. Той обвиняваше себе си за случилото се във Виена не само заради любовната си връзка с Жаклин, но и заради начина, по който бе убил брата на Тарик. Беше искал да изпита удовлетворението, че Махмуд си дава сметка за смъртта си, че е бил ужасен в мига, когато беретата на Габриел изпрати първия си куршум в мозъка му. Шамрон го бе научил да тероризира терористите — да мисли и да действа като тях. Габриел смяташе, че е бил наказан, задето позволи да стане като врага си.

Сетне продължи да се наказва сам. Една след друга затвори вратите и препречи прозорците, които някога му бяха давали достъп до удоволствията на живота. Носеше се през времето и пространството по начина, по който си представяше, че прокълнатите духове посещават мястото, където са живели: можеха да видят обичните си хора, но бяха неспособни да общуват с тях, да вкусят, да докоснат или почувстват нещо. Той преживяваше красотата само в изкуството, поправяйки щетите по картините, нанесени от нехайни собственици или от неумолимото време. Шамрон го бе направил разрушител, Габриел се бе върнал към същността си на лецител. За съжаление не бе способен да излекува себе си.

Тогавя защо разказа тайните си на Жаклин? Защо отговори на проклетите ѝ въпроси? Сам поиска да го направи, още в момента, в който влезе във вилата във Валбон. Тогавя изведнъж почувства нужда да разкрие миналата си болка и разочарование. Но имаше и нещо важно: не му се налагаше да ѝ дава обяснения. Помисли си за налудничавите си фантазии, свързани с майката на Пийл — как ѝ разказва истината за себе си... всичко това произтичаше от най-дълбоко вкоренения му страх — да каже на друга жена, че е професионален убиец. Жаклин вече знаеше неговите тайни.

Вероятно тя бе права само за едно нещо — той трябваше да поиска от Шамрон друго момиче. Жаклин беше неговата *бат левейха* и утре той щеше да я изпрати в леглото на друг мъж.

Габриел паркира зад ъгъла на улицата, където се намираше апартаментът му, и тръгна забързано по тротоара към входа на блока. Погледна нагоре към прозореца си и прошепна: „Добър вечер, господин Карп“. Представи си как Ранди отвръща: „Добре дошъл, Гейб. Дълго нямах новини от теб“.

22. МЕЙДА ВЕЙЛ, ЛОНДОН

На следващата сутрин Жаклин изпита особена бодрост, докато вървеше по Елджин Авеню към станцията на метрото в Мейда Вейл. Досега бе живяла в подчертан излишък — твърде много пари, твърде много мъже, изящни предмети, приемани за даденост. Действаше й успокоително извършването на нещо толкова обикновено като отиването с метро на работа, макар и да бе само за прикритие.

Купи си „Таймс“ от вестникарския щанд на улицата, после слезе по стълбите до фоайето, където бе гишето за билети. Предната вечер бе разучила картата на града и бе запомнила наизуст линиите на метрото. Те имаха толкова любопитни имена: Джубили, Съркъл, Дистрикт, Виктория. За да стигне до галерията в Сейнт Джеймс, трябваше да вземе влака, движещ се по линията „Бейкърлу“, от Мейда Вейл до площад „Пикадили“. Купи си билет от един автомат, мина през турникета и слезе с ескалатора на перона. „Дотук добре — помисли си Жаклин. — Просто още едно работещо момиче в Лондон“.

Но оптимизмът й се изпари още щом влакът пристигна. Вагоните бяха безнадеждно претъпкани, пътниците — притиснати до прозорците. Жаклин, която винаги се грижеше за личното си пространство, се поколеба дали да изчака следващия влак, в който можеше да е по-добре. Но погледна часовника си и видя, че няма време за губене. Когато вратите се отвориха, слязоха само шепа хора. Нямаше никакво място, където да застане. „Какво би направил един лондончанин? — премисли тя. — Ще си проправи път“. Притисна дамската си чанта към гърдите си и решително се качи на платформата.

Влакът потегли. Мъжът до нея лъхаше на доста изпита от предната вечер бира. Тя изпъна стройната си снага, отметна глава назад, затвори очи и успя да поеме глътка свеж въздух, проникващ през луфта между вратите.

Няколко минути по-късно влакът пристигна на площад „Пикадили“. Навън леко ръмеше. Жаклин извади чадър от дамската си чанта. Вървеше бързо, в крак с отиващите на работа служители, като

от време на време се отклоняваше, за да избегне насрещното движение.

Щом зави по Дюк Стрийт, погледна назад. На няколко крачки зад себе си видя Габриел, облечен в черни дънки и кожено яке. Тя пое на юг по Дюк Стрийт, докато не се озова пред входа за Мейсън Ярд.

Подминавайки я, Габриел леко докосна лакътя ѝ:

— Никой не те следи. Предай поздравите ми на Джулиан.

Галерията беше сбутана между офиса на туристическа компания и една кръчма, точно както я описа Габриел. До вратата имаше два звънеца, съответно с две имена: „Локус Тревъл“ и „Ишърууд Файн Артс“. Тя натисна втория, изчака, натисна го отново и погледна часовника си. Никой не отвори.

Пресече Мейсън Ярд, излезе на Дюк Стрийт и откри малко кафене, където можеше да почака. Поръча си кафе, седна до прозореца и разтвори вестника. Петнадесет минути по-късно, точно в девет и двадесет, забеляза стилно облечен мъж с прошарена коса и измъчена физиономия да тича стремително по Дюк Стрийт, сякаш закъсняваше за собственото си погребение. „Ишърууд — помисли си тя. — Трябва да е той“.

Жаклин мушна вестника в дамската си чанта и излезе от кафенето. Последва мъжа през Мейсън Ярд до галерията. Докато той отключваше вратата, тя извика:

— Вие ли сте господин Ишърууд?

Джулиан се обърна и зяпна, докато тя се приближаваше.

— Аз съм Доминик Бонар — представи се Жаклин. — Вярвам, че ме очаквате.

Ишърууд се изкашля няколко пъти и сякаш забрави кой е ключът за офиса му.

— Да, ами... очарован съм... наистина — заекна той. — Ужасно съжалявам, проклетото метро, нали знаете...

— Нека да взема куфарчето ви. Може би това ще ви помогне.

— Да, добре. Вие сте францужойка — обяви Джулиан с тон на откривател. — Говоря свободно италиански, но се опасявам, че френският ми е ужасен.

— Сигурна съм, че ще се справим чудесно и на английски.

— Да, напълно.

Най-накрая той успя да отключи вратата. Задържа я отворена твърде галантно и я покани с жест да мине пред него по стълбите. Но на площадката Ишърууд се спря пред туристическата агенция и така се вторачи в момичето на един от афишите, сякаш не можеше да откъсне поглед от него. Обърна се към Жаклин, после пак се взря в момичето на афиша.

— Знаете ли, Доминик, тя би могла да ви бъде сестра близначка!

— удивено изрече той.

Жаклин се усмихна:

— Не ставайте глупав.

* * *

Ишърууд отвори галерията и заведе Жаклин до бюрото ѝ.

— Един мъж на име Оливър Димбълби ще дойде по-късно тази сутрин. Изглежда по-скоро като английска наденица в костюм на Савил Роу. Пуснете го да се качи, когато пристигне. А дотогава нека да ви разведа из останалата част на галерията. — Подаде ѝ два ключа, вързани със син ластик. — Тези са за вас. Когато някой от нас излиза от галерията, трябва да се включва алармата. Кодът за изключване е: пет, седем, шест, четири, девет, седем, три, две, шест. Запомнихте ли го?

Жаклин кимна утвърдително. Ишърууд я погледна невярващо, ала тя повтори цифрите бързо и без грешка. Той очевидно бе впечатлен.

Качиха се в малък асансьор, широк колкото да побере двама души. Ишърууд мушна ключа си в секретната ключалка, завъртя го и натисна бутона с надпис „Б.“ Асансьорът изскърца и се разклати, после бавно заслиза в шахтата, спирайки с лек трус. Вратите се отвориха и те влязоха в студено и тъмно помещение.

— Това е гробницата — каза Джулиан и светна лампите. Беше тясно мазе, пълно с платна — някои рамкирани, а други не, — наредени върху рафтове по стените. — В склада ми има стотици творби. Много от тях са ценни, но повечето са с малка стойност на свободния пазар и затова събират прах в тази стая.

Той я отведе пак в асансьора, но този път тръгнаха нагоре. Вратите се отвориха, разкривайки просторна стая с висок таван. Сивата утринна светлина се процеждаше през кръгъл стъклен купол на покрива. Жаклин предпазливо направи няколко крачки. Ишърууд включи осветлението.

Сякаш беше влязла в музей. Стените бяха кремави и чисти, дървеният под бе излъскан до блясък. В средата на помещението имаше ниска пейка, покрита с меко кадифе в цвят бордо. По стените бяха закачени платна, осветени от насочени към тях халогенни лампи, фиксирани на тавана. Дъждът тихо потропваше по прозрачния купол. Жаклин се отпусна на пейката. Имаше „Венера“ на Бернардино Луини, „Рождество Христово“ на Перино дел Вага, „Кръщението на Исус“ от Бордоне и възхитителен пейзаж на Клод Лорен.

— Изумително е! — възкликна тя. — Имам чувството, че съм в Лувъра. Сигурно често идвате тук.

— Когато имам нужда да помисля. Чувствайте се свободна да се качвате, когато пожелаете. Можете да обядвате тук.

— Ще го направя. Благодаря ви.

— Ще работите тук, така че трябва да познавате мястото.

Двамата се качиха в асансьора, за да слязат на първия етаж. Жаклин седна зад новото си бюро, отвори чекмеджетата, порови сред кламерите и химикалите, пробва пишещата машина.

— Знаете как да използвате тези неща, нали? — попита Ишърууд.

— Сигурна съм, че ще схвана бързо.

— О, боже! — тихичко прошепна той.

Оливър Димбълби пристигна точно в единадесет часа. Жаклин го разгледа на охранителната камера — той наистина изглеждаше като наденица в костюм. Отвори му да се качи. Когато я видя, Оливър си глътна корема и се ухили.

— Значи вие сте новото момиче на Джулиан — каза той и се ръкува с нея. — Аз съм Оливър Димбълби. Много ми е приятно да се запознаем. Ама много ми е приятно, *наистина*.

— Влизай, Оливър! — извика Ишърууд от кабинета си. — Пусни ръката ѝ и влез! Нямаме цял ден на разположение.

Оливър с неохота се раздели с красавицата и влезе в кабинета на Джулиан.

— Кажи ми, Джули, скъпи, ако действително купя това място, момичето ще бъде ли включено в сделката?

— О, млъкни, Оливър! — Ишърруд затвори вратата.

Жаклин се върна на бюрото си и се опита да разбере как се използва факс апаратът.

Телефонът в „Кебаб Фектъри“ извънтя в четири часа следобед. Габриел изчака три минути и двадесет секунди Юсеф да стигне до апарата — знаеше точно колко време му отне, защото по-късно изпита непреодолимото желание да го засече с хронометъра. Докато Юсеф дойде, бе принуден да слуша гласовете на кухненския персонал, който си говореше на арабски, и на следобедния управител Мохамед, който изкрещя на един помощник-келнер да почисти седемнадесета маса. Когато Юсеф най-сетне стигна до телефона, изглеждаше леко задъхан. Целият им разговор продължи тридесет секунди. Като свърши, Габриел пренави лентата и го прослуша толкова много пъти, че Карп го помоли да престане.

— Повярвай ми, Габриел, нищо ужасно не се подготвя. Просто двама мъже се уговарят да пийнат и може би да си намерят момиче за секс. Спомняш си правенето на секс, нали?

Но Габриел започваше следващата фаза на операцията — изпращаше Жаклин във вражеската територия — и искаше да се увери, че не я тика в капан. Така че изслуша записа отново.

— *Остава ли уговорката ни за тази вечер?*

— *Абсолютно. Къде?*

— *„Ол Бар Уан“, Лестър Скуеър, в девет часа.*

— *Ще бъда там.*

Стоп. Пренавиване. Пускане.

— *Остава ли уговорката ни за тази вечер?*

— *Абсолютно. Къде?*

— *„Ол Бар Уан“, Лестър Скуеър, в девет часа.*

— *Ще бъда там.*

Стоп. Пренавиване. Пускане.

— *„Ол Бар Уан“, Лестър Скуеър, в девет часа.*

Стоп. Пускане.

— *Ще бъда там.*

Габриел вдигна телефона и набра номера на „Ишърууд Файн Артс“.

23. ЛЕСТЪР СКУЕЪР, ЛОНДОН

„Ол Бар Уан“ се намираше в югозападния край на Лестър Скуеър. Беше на два етажа и имаше големи прозорци, така че Габриел, седнал на една дървена пейка отвън на студа, можеше да вижда какво става вътре, сякаш гледаше пиеса, която се играеше на сцена на няколко нива. Тълпи туристи и отиващи на кино хора минаваха край него. Уличните музиканти също бяха навън. В единия край на площада някакъв германец изпълняваше песен на Джими Хендрикс на пропукващ микрофон под акомпанимента на акустична китара. В другия край група перуанци свиреха планински ритми пред печална на вид банда градски пънкери с пурпурни коси. На няколко крачки от вратата на бара човешка статуя с боядисано в стоманеносиво лице бе застинала върху един пиедестал и гледаше злобно Габриел.

Юсеф пристигна с петминутно закъснение, придружен от мъж с пясъчноруса, прилежно подстригана коса. Те изпревариха късата опашка пред вратата, като подкупиха мускулестата горила, която охраняваше. Минута по-късно се появи на прозореца на втория етаж. Юсеф поздрави една дългнеста блондинка. Габриел извади мобилния си телефон от джоба на палтото, набра един номер, прошепна няколко думи и затвори.

Когато пристигна след пет минути, Жаклин носеше същите дрехи, с които бе облечена сутринта в галерията на Ишърууд, но бе пуснала дългата си коса. Тя се представи на охранителя и каза, че я очакват. Той незабавно се дръпна настрана — за раздражение на постоянните клиенти, събрани отвън. Докато Жаклин се скриваше в бара, Габриел чу някой да промърморва: „Френска кучка“.

Тя се качи на втория етаж, поръча си чаша вино и се настани до прозореца, на няколко крачки от Юсеф и приятеля му. Юсеф все още говореше с блондинката, но след няколко минути Габриел видя как очите му се спряха на високата тъмнокоса девойка, седнала вдясно от него.

В следващите двадесет минути нито Габриел, нито статуята бяха помръднали, но Юсеф се бе освободил от блондинката и седеше до

Жаклин. Тя го гледаше възторжено, сякаш всичко, казано от него, бе най-вълнуващото нещо, което чуваше от години.

Габриел погледна към статуята и тя сякаш отвърна на погледа му.

В полунощ те напуснаха бара и тръгнаха през площада под напорите на вятъра. Жаклин потрепера и скръсти ръце пред гърдите си. Юсеф я прегърна през кръста и я притисна до себе си. Тя усещаше ефекта на виното. Беше открила, че разумната употреба на алкохола помага в ситуации като тази. Беше пила, колкото да се освободи от задръжките си да спи с напълно непознат, но не толкова, че да притъпи сетивата или инстинкта си за самосъхранение.

Те се качиха в едно такси, за да отидат на „Черинг Крос Роуд“.

— Къде живееш? — попита Жаклин, макар че знаеше отговора. Но Доминик Бонар не го знаеше.

— Имам апартамент в Бейзуотър. Съсекс Гардънс. Ще отидем ли там?

Жаклин кимна утвърдително. Докато пътуваха към „Черинг Крос Роуд“, минаха край тъмни магазини, после поеха на запад по Оксфорд Стрийт към Марбъл Арч и Парка. От време на време профучаваха край някой осветен магазин или под улична лампа и тя зърваше за миг лицето му — като снимка, показана за секунда на екран. Жаклин изучаваше профила му. Имаше правоъгълна челюст, дълъг деликатен нос с ясно очертани бръчици покрай очите му, пълни устни, дълги мигли и дебели вежди. Беше грижливо избръснат, но не бе използвал афтършейв.

Според описанието на Габриел, тя очакваше Юсеф да бъде арогантен и прекалено самонадеян. Ала вместо това, той показваше приятна и донякъде срамежлива интелигентност. Спомни си за немския директор на химическа фирма, когото бе съблазнила в Кипър. Той беше плешив и имаше ужасен дъх. По време на вечерята ѝ беше споделил колко много мрази евреите. По-късно, в леглото, беше поискал от нея да прави неща, от които направо ѝ се бе догадило.

Поеха по Еджуеър Роуд и завиха в Съсекс Гардънс. Прищя ѝ се да погледне нагоре и да открие апартамента, в който Габриел бе настанил подслушвателния си пост, но вместо това, си наложи да погледне Юсеф. Прокара пръст по челюстта му.

— Доста си красив, знаеш ли?

Той се усмихна, а тя си помисли: „Свикнал е да получава комплименти от жени“.

Таксито пристигна пред неговата сграда. Беше непривлекателно място — следвоенен жилищен блок с вид на западна административна сграда. Юсуф ѝ подаде ръка да слезе от таксито и я поведе по късото стълбище към главния вход. Вървеше, пренасяйки тежестта си на пръстите. „Като Габриел — помисли си Жаклин, — сякаш постоянно е готов да хукне“. Тя се запита дали реставраторът ги наблюдава.

Юсеф извади ключовете си, отдели този за входната врата — модел *Йейл*, забеляза тя — и го мушна в ключалката. Преведе я през малко фойе с шарен линолеум на пода, после нагоре по слабо осветено стълбище. Жаклин се зачуди как ли ще постъпи той. Дали ще отвори бутилка вино, ще пусне тиха музика или ще запали свещи? Или пък ще действа направо? Ако поговореха, тя можеше да научи нещо за него, което да е полезно за Габриел. Реши, че ще опита да проточи съблазняването колкото може по-дълго.

За вратата на апартамента си Юсеф използва втори ключ *Йейл*, за да отключи секретната брава, и втори, старомоден ключ — за обикновената. „Три брави, три отделни ключа. Никакъв проблем“, отбеляза си тя.

Влязоха в апартамента. Стаята тънеше в мрак. Юсеф затвори вратата. После за пръв път я целуна.

— През цялата вечер си мечтаех да направя това — прошепна Жаклин.

— Имаш хубави устни, но за други неща. — Той пак я целуна. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Чаша вино ще ми дойде добре.

— Мисля, че имам една бутилка. Чакай да проверя.

Юсеф включи лампата — евтина настолна лампа, чиято светлина бе насочена към тавана — и остави ключовете си на малка масичка до вратата. Жаклин сложи дамската си чанта до тях. Обучението на Шамрон си каза думата. Тя бързо огледа стаята. Беше жилище на интелектуалец революционер — оскъдно мебелиран функционален базов лагер. Три евтини ориенталски килимчета покриваха линолеума на пода. Масичката представляваше голямо квадратно парче пресован

картон, поставено върху четири сиви бетонни блокчета, и около нея имаше четири разнородни стола. В средата ѝ стоеше огромен пепелник с няколко фаса. Някои от тях носеха следи от червило. Около пепелника имаше половин дузина чашки, изцапани с утайка от турско кафе.

Жаклин съсредоточи вниманието си върху стените. На тях бяха закачени плакати на Боб Марли и Че Гевара, както и снимки на Томи Смит и Джон Карлос, вдигнали ръце в боксьорски ръкавици, от олимпиадата в Мексико Сити през 1968 година. По-нататък бяха закачени палестинският флаг в черно, зелено и червено и литография на картина, изобразяваща жена, която къпе селско момиче в навечерието на сватбата му. Тя позна картината на Ибрахим Хана. Навсякъде имаше книги, някои — наредени на стройни купчини, други — струпани на камари, сякаш чакаха да бъдат залети с бензин и подпалени. Сред тях можеха да се видят томове с историята на Близкия изток, историята на блискоизточните войни, както и биографии на Арафат, Садат, Бен Гурион, Ицхак Рабин.

— Доста неща си изчел — отбеляза Жаклин.

— Не мога да си представя живота без книгите.

— Откъде си, ако не е тайна?

— От Палестина.

Юсеф влезе в стаята от кухнята и ѝ подаде чаша червено вино. После ѝ протегна ръка:

— Ела с мен.

Габриел стоеше на прозореца. Лазерният микрофон на Карп улавяше откъслечи от разговора им, но все едно слушаха изтъркана грамофонна плоча. Когато се преместиха в спалнята да правят секс, Габриел нареди:

— Изключи го!

— Но, Гейб, тъкмо стигнахме до хубавата част...

— Казах: изключи го.

Карп намали микрофона и го изключи. Сетне рече разочаровано:

— Гладен съм. Ще отида да се поразходя.

— Върви.

— Добре ли си, Гейб?

- Добре съм.
- Сигурен ли си?
- Върви.

Час по-късно Юсеф стана от леглото, отиде до прозореца и дръпна пердетата. Жълтата улична лампа придаваше на матовата му кожа странен жълтеникав цвят.

Жаклин лежеше по корем. Тя подпря брадичката си с ръце и погледна към него, спускайки очи от широките му рамене към стройната му мускулиста талия. Запита се дали и Габриел го наблюдава.

Юсеф огледа улицата, паркираните коли, отсрещната сграда. Извърна се леко и тя видя на гърба му голям белег, който минаваше между дясното му рамо и гръбначния стълб. Беше го усетила, докато се любеха. Беше твърд и грапав като шкурка. Като кожата на акула.

Той се бе показал нежен любовник, старателен в опитите си да ѝ достави наслада. Когато проникна в нея, тя затвори очи и си представи, че е Габриел, че докосва неговия белег от една от тайните му мисии. Прииска ѝ се да може да прокара ръка по него и да го накара да изчезне.

— Какво гледаш? — попита Жаклин.

Юсеф се обърна и скръсти ръце пред гърдите си.

— Спала ли си преди с арабин, Доминик?

Тя си помисли: „А, ти сменяш темата!“ После отговори:

— Ти си първият. Може би трябва да го направя пак някой път.

— Не и докато спиш с мен.

— Заедно ли ще спим вече?

— От теб зависи.

— Добре, като гаджета... — Тя се обърна по гръб и се взря в светлината от улицата, която падаше върху тялото ѝ. Представи си, че я гледа Габриел. — Не мислиш ли, че в такъв случай трябва да се опознаем по-добре?

Той се усмихна:

— Какво искаш да знаеш?

— Например откъде е този белег на гърба ти.

Юсеф се обърна и зарея поглед през прозореца. Жаклин погледна дигиталния будилник на нощното шкафче.

— Има някои неща в миналото ми, които може да ти се сторят неприятни — каза той.

— Лоши неща, които си извършил ли?

— Не, Доминик. Лоши неща, които са сторили на мен.

— Как си получил белега?

Юсеф се обърна и погледна към нея.

— Израснах в бежански лагер в Ливан, лагера „Шатила“ в Южен Бейрут. Може би си чувала за „Шатила“, Доминик?

— Разбира се, че съм чувала.

— Организацията за освобождение на Палестина имаше седалище в „Шатила“, така че когато израелците нахлуха в Ливан през осемдесет и втора, бомбардираха лагера ден и нощ. Една ракета, изстреляна от израелски боен самолет, уцели къщата, в която живееше нашето семейство. Сградата се срути върху мен и парче бетон съдра кожата на гърба ми.

— Защо беше в Ливан?

— Защото там се установи семейството ми, след като бе прокудено от евреите от дома на дедите си в Палестина.

Жаклин извърна очи от него и Юсеф се заинтересува:

— Защо гледаш настрани, когато ти казвам това?

— Веднъж се запознах с едни израелци в нощен клуб в Париж. Те спореха с група френски студенти. Твърдяха, че евреите не са изселили арабите от Палестина, а те сами са я напуснали.

Той се засмя и поклати глава:

— Опасявам се, че си се хванала на въдицата на най-големия ционистки мит, Доминик. Митът, че палестинците доброволно ще продадат земята, където са живели векове, срещу живот в изгнание в бежански лагери. И че арабските правителства са казали на палестинците да напуснат.

— Не е ли вярно?

— Звучи ли ти правдоподобно?

— Не съвсем.

— Тогава вярвай на инстинкта си, Доминик. Искаш ли да знаеш истината за това, което сториха евреите на моя народ? Да разбереш защо моето семейство се установи в бежански лагер в Бейрут?

— Искам да знам повече за теб.

— Аз съм палестинец. Невъзможно е да ме отделиш от историята на моя народ.

— Разкажи ми... — помоли Жаклин.

— Впрочем в кой нощен клуб в Париж срещна израелците? — неочаквано попита Юсеф.

— Какво? — притеснено го изгледа тя.

— Как се казваше нощният клуб?

— Не си спомням. Беше толкова отдавна.

— Опитай се да си спомниш, моля те. Важно е.

— Ние го наричаме *Ал Накба*. Катастрофата.

Юсеф беше облякъл широко памучно долнище на пижама и фланелка с емблемата на Лондонския университет, сякаш внезапно бе осъзнал своята голота. А на Жаклин даде една синя риза. Не беше го изразил с думи, но изводът беше ясен: човек не може да обсъжда гол нещо толкова свято като *Ал Накба*. Тя седна, кръстосала дългите си крака, в средата на леглото, а Юсеф развълнувано крачеше пред нея.

— Когато Обединените нации представиха плана за разделянето на Палестина на две държави — започна да говори той, — евреите си дадоха сметка, че имат сериозен проблем. Ционистите бяха дошли в Палестина да изградят еврейска държава, но почти половината население в тяхната част беше арабско. Те приеха плана, знаейки много добре, че той е неприемлив за арабите. А и защо да не го приемат? Евреите притежаваха седем процента от Палестина, а им бяха дадени петдесет процента от страната, включващи най-плодородните земи в крайбрежната равнина и в Горна Галилея. Следиш ли мисълта ми, Доминик?

— Разбира се — кимна тя.

— Израелците разработиха стратегия да изгонят арабите от земите, определени за еврейската държава. Наречекоха го *План Далет*. И го пуснаха в действие в момента, в който арабите въстанаха. В основата на този план бе намерението на Бен Гурион да изсели арабите, да прочисти еврейската част на Палестина. Да, да я *прочисти*! Не изричам случайно тази дума, Доминик. Не съм я измислил аз. Това

е терминът, който използват ционистите, за да опишат своя план за прогонването на моя народ от Палестина.

— Звучи така, сякаш са действали като сърбите в Косово.

— Те го направиха. Чувала ли си някога за място, наречено Деир Ясин? — повиши глас Юсеф.

— Не — призна си Жаклин.

— Виждаш ли, твоето гледище за конфликта в Близкия изток е било създадено от ционистите! Така че никак не ме изненадва, че не си чувала за Деир Ясин.

— Разкажи ми за него — помоли тя.

— Беше арабско селище в покрайнините на Йерусалим, на мястото, където се пресичат пътищата за крайбрежието и Тел Авив. Вече го няма. На това място има еврейски град. Нарича се Кфар Саул.

Юсеф притвори за миг очи, сякаш следващата част беше твърде болезнена, за да говори за нея. Когато продължи, гласът му беше спокоен като на оцелял свидетел, който разказва за последните събития от живота на любим човек.

— Старейшините на селото били постигнали споразумение с ционистите, така че четиристотинте араби, които живеели в Деир Ясин, се чувствали в безопасност. Ционистите им обещаха, че селището няма да бъде нападано. Обаче една априлска сутрин, в четири часа през нощта, членове на организацията „Иргун“^[1] и на Бандата Щерн^[2] атакували Деир Ясин. До обяд две трети от селяните били убити. Евреите събрали мъжете и юношите в центъра на селото, изправили ги до една стена и ги разстреляли. После тръгнали от къща на къща и избили жените и децата. Взривили къщите. Надупчили с автоматите си бременна в деветия месец, разпорили корема ѝ и изхвърлили детето на улицата. Друга жена се спуснала да спаси бебето, но евреите застреляли и нея.

— Не вярвам, че такива неща са се случили в Палестина! — ужасено промълви Жаклин.

— Случили са се, Доминик. След клането мълвата се разнесла като пожар из арабските села. Евреите се възползвали от това положение. Те обикаляли страната с камиони, на които били монтирани високоговорители, и чрез тях отправяли предупреждения към арабите да се махат, за да няма втори Деир Ясин. Съчинили и истории за избухване на тифус и холера. Излъчвали тайни

радиопредавания на арабски, представяйки се за палестински лидери, и призовавали местните да бягат, за да се спасят от кървавата баня. Това е истинската причина за напускането на палестинците.

Жаклин слушаше, безмълвна.

— Моето семейство произхожда от Лида — селище, което, както и Деир Ясин, вече не съществува. Сега се нарича Лод. Там ционистите направиха летище. След битка с арабските партизани евреите влезли в Лида. Царяла паника. При престрелките били убити двеста и петдесет арабски селяни. След като селището било завладяно, командирите попитали Бен Гурион какво да правят с местните. Той отговорил: „Прогонете ги!“ Издадената по-късно заповед за експулсирането била подписана от Ицхак Рабин. На моето семейство били дадени десет минути да опакова багажа си — колкото може да се побере в един куфар — и му наредили да напусне дома си. Като вървели по улицата, евреите им се присмивали и ги плюели. Това е истината за случилото се в Палестина. Ето кой съм аз. Ето защо ги мразя.

Обаче Жаклин си мислеше не за арабите в Лида, а за евреите в Марсилия — за Морис и Рашел Халеви и за нощта, когато жандармите на Виши са дошли за тях.

— Ти трепериш — прошепна Юсеф.

— Твоята история ме разстрои. Ела в леглото. Искам да те прегърна.

Той легна нежно до нея и я целуна по устата. После тихо изрече:

— Край на лекцията. Ще продължим утре, ако те интересува. Вярваш ли в това, което ти разказах, или още си мислиш, че съм един фанатизиран арабин, който иска евреите да бъдат изтикани в морето?

— Вярвам ти, Юсеф — едва отрони Жаклин.

— Обичаш ли поезията? — неочаквано се заинтересува той и след като тя кимна, продължи: — Поезията е много важна за палестинския народ. Нашите стихове ни позволяват да изразим страданията си. Дават ни смелост да се изправим пред миналото си. Поетът Муин Басису е един от любимите ми автори.

Юсеф отново целуна Жаклин и започна да рецитира:

*И след Потопа нищо не остана от този народ
и тази земя, освен редици от бесилки;*

*нищо, освен голи тела, плуващи в блатата,
останки от разбити семейства
и играчки на деца;
нищо, освен безчет подути трупове.
Навсякъде отломки и мъртървци,
потърнали в дълбоките води.
А ръката ми още стиска късче сух хляб,
който те не успяха да доядат.*

— Хубаво е — каза тя.

— На арабски звучи по-добре. — Той замълча за миг, после добави: — Говориш ли арабски, Доминик?

— Разбера се, че не. Защо питаш?

— Просто се чудех.

На сутринта Юсеф ѝ поднесе кафе в леглото. Жаклин седна и го изпи набързо, за да избистри мислите ѝ. Не беше мигнала цяла нощ. Няколко пъти бе обмисляла идеята да се измъкне от леглото, но Юсеф спеше леко и тя се страхуваше, че може да го събуди. Ако я хванеше да взема отпечатък от ключовете му със специалното приспособление, скрито в кутията ѝ с гримове, нямаше как да се оправдае. Веднага щеше да я разкрие, че е израелски агент. Можеше и да я убие. Щеше да бъде по-безопасно просто да напусне апартамента му. Но заради Габриел и заради себе си трябваше да изпълни задачата си.

Тя погледна часовника си — приближаваше девет.

— Съжалявам, че те оставих да спиш толкова дълго — каза Юсеф.

— Няма нищо. Бях уморена.

— Приятна умора, нали?

Жаклин го целуна и прошепна:

— Беше *много* приятна умора.

— Обади се на твоя шеф и му кажи, че ще си вземеш свободен ден и ще се любиш с палестинец на име Юсеф ал Тауфики.

— Не мисля, че той има чувство за хумор.

— Този мъж никога ли не е искал да прекара деня в правене на любов?

— Силно се съмнявам — усмихна се Жаклин, представяйки си собственика на галерията.

— Смятам да взема душ. Ще се присъединиш ли към мен? — предложи палестинецът.

— Така никога няма да стигна до работата си.

— Такова беше и моето намерение.

— Хайде, отивай да се изкъпеш — мило го погледна Жаклин. — Има ли още кафе?

— В кухнята е.

Юсеф влезе в банята, но остави вратата откритата. Жаклин лежа в леглото, но щом чу шуртенето на водата, се измъкна от завивките и тихо отиде в кухнята. Сипа си чаша кафе и влезе във всекидневната. Сложи чашата на масичката до ключовете на Юсеф и седна. Ослуша се: душът продължаваше да шурти.

Тя бръкна в чантата си и извади кутийката със сенки за очи. Отвори я и погледна в нея. Беше пълна с меко керамично вещество. Единственото, което трябваше да направи, бе да сложи ключа върху веществото и да затвори за секунда капачето. Щеше да стане отличен отпечатък.

Ръцете ѝ трепереха. Внимателно взе ключовете, за да не издрънчат, и отдели първия: този, който Юсеф бе използвал за входната врата на сградата. Сложи го в кутийката, затвори капачето и стисна. След това извади ключа. Отпечатъкът беше безупречен. Тя повтори всичко още два пъти — веднъж със секретния и веднъж с обикновения ключ за вратата на апартамента. Вече разполагаше с три отлични отпечатъка.

Затвори капачето, постави ключовете на предишното им място, после прибра кутийката със сенките в дамската си чанта.

— Какво правиш там?

Гласът му я стресна, но тя бързо възвърна самообладанието си. Юсеф стоеше в средата на стаята, мокрото му тяло бе обвито с бежова хавлия. От колко ли време я наблюдаваше? „По дяволите, Жаклин! Защо не гледаше към вратата!“, укори се тя.

— Търсех цигарите си. Виждал ли си ги?

Той посочи към спалнята.

— Остави ги там.

— О, да. Господи, понякога си губя ума.

— Това ли е всичко, което правеше? Само си търсеше цигарите?

— А какво друго? — Тя разпери ръце, показвайки спартанската мизерия във всекидневната му. — Помисли си, че се опитвам да открадна скъпоценностите ти? — Изправи се и взе дамската си чанта. — Приключи ли с къпането?

— Да, но не разбирам защо носиш чантата си в банята.

Тя си помисли: „Той подозира нещо“. Внезапно ѝ се прииска да излезе колкото може по-бързо от апартамента. После ѝ мина втора мисъл: „Трябва да бъда обидена от подобен въпрос“.

— Струва ми се, че ми е дошъл месечният цикъл — отговори студено. — Но знаеш ли, не ми харесва начинът, по който се държиш. Така ли се отнасят арабските мъже с любовниците си на следващата сутрин?

Жаклин мина с високомерно вдигната глава край него и влезе в спалнята. Беше изненадана колко убедително бе прозвучал гласът ѝ. Събра с треперещи ръце дрехите си и нахълта в банята. Пусна водата да тече във ваната и набързо се облече и оправя. После отвори вратата и излезе. Юсеф беше във всекидневната. Носеше избелели дънки, пуловер и мокасини на бос крак.

— Ще ти извикам такси — предложи той.

— Не си прави труда. Сама ще намеря начин да се прибера вкъщи.

— Нека поне да те изпратя до долу.

— Ще се оправя, благодаря.

— Какво ти става? Защо се държиш така?

— Защото не ми харесва начинът, по който ми говориш. Прекарах чудесно, но накрая ти всичко изпорти. Е, тръгвам. Може да се видим някой път.

Жаклин отвори вратата и излезе в коридора. Юсеф я последва. Тя забързано слезе по стълбите и пресече фоайето.

Пред входната врата той сграбчи ръката ѝ:

— Извинявай, Доминик. Понякога ме обзема параноя. И ти щеше да си такава, ако бе водила моя живот. Не исках да те обидя с въпросите си. Кога мога да те видя пак, за да ти се реванширам?

Тя успя да се усмихне, въпреки че сърцето ѝ биеше лудо. Нямахме представа как да постъпи. Вече притежаваше отпечатъците, но имаше вероятност той да подозира нещо. Ако беше виновна, естествената ѝ реакция щеше да бъде да отхвърли поканата му. Реши да я приеме. Ако Габриел сметнеше, че е грешка, можеше да измисли някакво извинение и да я отмени. Затова каза:

— Можеш да ме заведеш на вечеря в някой ресторант.

— По кое време? — оживи се Юсеф.

— Ела в галерията в шест и половина.

— Чудесно.

— И не закъснявай. Не понасям мъже, които закъсняват.

След това го целуна и излезе.

[1] Дясното крило на Хагана^[3], известно с терористичните си операции. — Б.пр. ↑

[2] Фракция, отцепила се от Иргун. — Б.пр. ↑

[3] Еврейска паравоенна организация в Палестина, съществувала от 1920 г. до 1948 г. — Б.ел.кор. ↑

24. МЕЙДА ВЕЙЛ, ЛОНДОН

Когато Жаклин се прибра в апартамента си, Габриел седеше на дивана и пиеше кафе.

— Как мина?

— Чудесно. Ще ми направиш ли кафе?

Тя влезе в банята, затвори вратата и пусна водата да напълни ваната. После съблече дрехите си и се потопи в топлата вода. Минута по-късно Габриел почука на вратата.

Жаклин му викна да влезе, но когато той отвори вратата, спря изненадано. Явно не очакваше, че тя вече е във ваната. Погледна настрани, търсейки място, където да остави чашата с кафе.

— Как се чувстваш? — попита мъжът, все така избягвайки да гледа към нея.

— А ти как се чувстваш, след като убиеш някого?

— Ужасно мръсен.

Жаклин загреба шепа вода и я плисна върху лицето си.

— Трябва да ти задам няколко въпроса, но мога да почакам, докато се изкъпеш и облечеш — предложи Габриел.

— С теб сме спали като мъж и жена! Дори се *държахме* като любовници! — възнегодува Жаклин.

— Това беше различно — мрачно отвърна той.

— Защо?

— Защото беше необходима част от операцията.

— Да спим в едно легло или да се любим?

— Жаклин, моля те.

— А може би не искаш да ме погледнеш, защото току-що съм спала с Юсеф? — подразни го тя.

Габриел смръщено я изгледа и излезе. Жаклин се усмихна едва доловимо, после се гмурна под водата.

— Телефонът е производство на „Бритиш Телеком“.

Загърнатата в пухкав бял халат, Жаклин седеше във фотьойла. Докато подсушаваше мократа си коса с хавлиена кърпа, тя събщи модела и номера на апарата.

— В спалнята няма телефон, но има електронен радиочасовник.

— Каква марка?

— Сони. — Тя му каза модела и номера.

— Да се върнем за момент на телефона — предложи Габриел. — Някакви отличителни белези? Останал етикет с цената или лепенка с написани телефонни номера? Нещо, което може да ни създаде проблем?

— Той се изживява като поет и историк. През цялото време пише. Изглежда, набира номерата с писалката си, защото клавиатурата на телефона е покрита с драскотини и точки.

— В какъв цвят?

— Синьо и червено.

— От каква писалка?

— Какво имаш предвид?

Габриел въздъхна и я погледна уморено.

— Химикал ли е? Или може би флумастер?

— Мисля, че е флумастер.

— Мислиш?

— Да, сигурна съм.

— Много добре! — каза той, сякаш говореше на дете. — А сега най-съществената част: тънко, средно или дебело пишец?

Жаклин гневно вдигна дългия тънък среден пръст на дясната си ръка и го размаха пред Габриел.

— Ще приема това като дебело пишец. А какво стана с ключовете?

Тя порови в дамската си чанта и му подаде сребърната кутийка за сенки. Габриел натисна механизма, повдигна капачето и погледна отпечатъците.

— Може да имаме проблем — предупреди го Жаклин.

Той затвори капачето и вдигна очи към нея:

— Разкажи ми подробно какво стана.

Жаклин му разказа случилото се и предпазливо добави:

— Поиска да ме види отново.

— Кога?

— Тази вечер в шест и половина. Ще се срещнем в галерията.

— Ти прие ли?

— Да, но мога...

— Не! — прекъсна я Габриел. — Това е идеално. Искам да се срещнеш с него и да го задържиш достатъчно дълго, за да вляза в апартамента му и да поставя бръмбарите.

— А после?

— После край.

Габриел напусна сградата през задния вход. Промъкна се през двора, покатери се по бетонната стена и скочи на алеята, осеяна с празни бирени кутии и парчета стъкло. След това се отправи към станцията на метрото „Мейда Вейл“. Чувстваше се неспокоен. Не му харесваше, че Юсеф бе поискал отново да види Жаклин.

Слезе от метрото на станция „Ковънт Гардън“.

Боделът чакаше на опашка пред кафе машината в кафенето на пазара. Беше същият младеж, който бе взел рапорта му на гара „Ватерло“. На рамото му висеше черна кожена чанта за документи, чийто страничен джоб леко отзвяваше. Габриел бе сложил сребърната кутийка с отпечатъците на ключовете на Юсеф в кафяв плик — стандартен размер, без никакви надписи и обозначения. Той си поръча чай и докато го пиеше, седнал на една маса, очите му методично изучаваха тълпата.

Боделът си купи кафе в пластмасова чашка и се отправи към изхода. Габриел се изправи и го последва, като си проправяше път сред навалищата на пазара, докато не се озова точно зад гърба му. Когато младежът понечи да отпие първата си глътка кафе, той се блъсна в него и част от тъмната течност се разля по якето му. Габриел се извини и се отдалечи. Работата бе свършена: кафявият плик лежеше на сигурно място във външния джоб на чантата на *бодела*.

Габриел тръгна по „Сейнт Джайлс“, пресече „Ню Оксфорд Стрийт“, после пое нагоре по „Тотнъм Корт Роуд“, където имаше няколко специализирани магазина за електроника. Десет минути покъсно, след като посети два от магазините, той вече се бе насочил с едно такси обратно към подслушвателния си пост в Съсекс Гардънс. На седалката до него лежеше торбичка, която съдържаше четири покупки: електронен радиочасовник „Сони“, телефон на „Бритиш

Телеком“ и два флумастера — червен и син, и двата с дебели накрайници.

Седнал на масата в трапезарията, Карп разглеждаше с осветяваща лупа разглобения радиочасовник и телефона. Докато го наблюдаваше как работи, Габриел си спомни за своето студио в Корнуол и си представи, че се взира през микроскопа в повърхността на картината на Вечелио.

— В Лангли наричаме тази джаджа *горещ микрофон* — обясни Карп. — А твоите хора, ако не се лъжа, го наричат *стъклен бръмбар*.

— Както винаги — прав си.

— Това прекрасно миниатюрно устройство ще ти позволи да подслушваш телефона му, както и цялото жилище. На това му се вика *един куршум два заека*. Освен това не трябва да се безпокоиш за батерията, защото предавателят черпи енергия от телефона. — Карп замълча за момент, съсредоточен върху работата си. — Щом го включиш в апарата, то започва да действа на автопилот. Устройството се активира от човешкия глас и има записващо приспособление, което се включва само в случай че долови източник на звук. Това е много удобно, защото ако по някаква причина се наложи да излезеш от апартамента, можеш да прослушаш касетите, когато се прибереш. С това по същество моята работа приключи.

— Ще ми липсваш, Ранди — разпери ръце Габриел.

— Гейб, трогнат съм — усмихна се Карп и добави: — Беше чудесно хрумване да вкараш по този начин момичето в апартамента. Влизането с взлом винаги крие риск. Къде по-спокойно е да имаш дубликат на ключовете в джоба си, като тръгнеш да слагаш подслушвателните устройства. — Постави задния капак на телефона и го подаде на Габриел: — Сега е твой ред.

Реставраторът взе флумастерите и се зае да възпроизведе драсканиците по клавиатурата.

Кемел Азури провеждаше сутрешното съвещание с екипа по продажбите в централата на „Шлос“ в Цюрих, когато получи съобщение на пейджъра си: някой си господин Тейлър искаше да

говори с него заради проблем с пратка от миналия четвъртък. Кемел прекрати набързо съвещанието, взе такси до „Гар дю Нор“ и се качи на следващия влак *Евростар* за Лондон. Господин Тейлър беше кодовото име на неговия агент в Лондон. *Проблем с пратката* означаваше спешно; *четвъртък* пък означаваше, че иска да се срещнат на „Чейни Уок“ в четири и петнадесет. Кемел прекоси залата за пристигащи на гара „Ватерло“ и се качи в едно чакащо такси. Минута по-късно вече преминаваше с пълна скорост през Уестминстър Бридж.

Каза на шофьора да го остави пред кралската болница „Челси“. Тръгна пеша покрай реката през сгъстяващия се мрак и спря в подножието на моста Батърси. Погледна часовника си: четири часът и дванадесет минути. Запали цигара и зачака.

След три минути, точно в четири и петнадесет, до него се появи красив млад мъж с черно кожено яке.

— Господин Тейлър, предполагам.

— Хайде да се поразходим.

— Кемел, съжалявам, че те накарах да изминеш целия този път до Лондон, но ти сам поиска да те информираме незабавно за всяко сближаване.

— Как се казва тя?

— Представи се като Доминик Бонар.

— Французойка ли е?

— Твърди, че е такава.

— Подозираш, че лъже?

— Не съм сигурен, но ми се стори, че е ровила в нещата ми тази сутрин.

— Бил ли си следен напоследък?

— Не, доколкото съм забелязал.

— Откъде е тя?

— Казва, че е от Париж.

— Какво прави в Лондон?

— Работи в една художествена галерия.

— Коя по-точно?

— „Ишърууд Файн Артс“ в Сейнт Джеймс.

— Докъде са стигнали отношенията ти с тази жена?

- Трябва да я видя след два часа.
- На всяка цена иди на срещата с нея. Всъщност бих искал двамата да се сближите. Мислиш ли, че ще се справиш със задачата?
- Ще се постарая.
- Ще държим връзка.

25. СЕЙНТ ДЖЕЙМС, ЛОНДОН

Джулиан Ишърууд чу звънеца на входната врата, докато работеше над купчинка сметки и си сръбваше уиски. Той остана на бюрото си — в крайна сметка беше задължение на секретарката да отваря вратата, — но когато звъненето се повтори, вдигна поглед.

— Доминик, звъни се. Доминик?

Тогава си спомни, че я беше изпратил в склада да върне няколко картини. Изправи се, отиде бавно в преддверието и погледна в монитора на охранителната камера. Отвън стоеше млад мъж, средиземноморски тип, красив. Джулиан натисна бутона на интеркома:

— Съжалявам, затворено е. Освен това приемаме посетители само по предварително уговорена среща. Защо не дойдете утре сутрин? Моята секретарка ще ви запише в удобно за вас време за посещение.

— Всъщност аз търся вашата секретарка. Казвам се Юсеф.

В този момент Жаклин излезе от асансьора и влезе в преддверието.

— Долу има някакъв младеж — каза ѝ Ишърууд, — дошъл да ви види.

Тя погледна в монитора и натисна бутона за отключване на вратата.

— Познавате ли го? — учуди се Джулиан.

— Да, той е мой *добър* приятел.

Джулиан зяпна и очите му се ококориха.

— Ако ще се чувствате неудобно, може би ще е по-добре да излезете — предложи без свян Жаклин.

— Да, мисля, че така ще е по-разумно — измърмори Ишърууд.

Той отиде в кабинета си и си облече сакото. Когато се върна в преддверието, арабинът тъкмо целуваше красавицата по бузата. Тя се усмихна:

— Юсеф, бих искала да ти представя господин Ишърууд. Той е собственикът на галерията.

— Приятно ми е да се запознаем — забъбри, ошашавен, Джулиан, — бих искал да остана и да си побъбрим, но закъснявам за среща. Извинете, но наистина трябва да тръгна.

— Ще имате ли нещо против да разведа Юсеф из галерията? — попита Жаклин.

— Разбира се, че не. Само не забравяйте да включите алармата, скъпа Доминик. Благодаря, ще се видим утре сутрин. Радвам се, че се запознахме, Юсеф. Чао!

Ишърууд се спусна по стълбите и забърза през Мейсън Ярд към своето обичайно убежище — бара на „Грийнс“. Поръча си уиски и го изпи на един дъх. През цялото време се питаше дали наистина е възможно момичето на Габриел току-що да е довело терорист в галерията му.

Габриел седеше на една пейка на крайбрежния булевард „Кралица Виктория“ и наблюдаваше как сивата река лениво тече под моста Блекфрайърс. Той държеше вестник „Дейли Телеграф“, на чиято тринадесета страница, скрит зад рекламно каре, беше кодираният му доклад за Шамрон. *Боделът* се появи след десет минути. Мина край Габриел и се заизкачва по стълбите към метростанция „Темпъл“. Носеше шапка, което означаваше, че не е следен и е безопасно да се действа. Габриел тръгна след него към станцията на метрото и слезе с ескалатора на перона. Когато влакът пристигна, двамата мъже се качиха в един и същи вагон. Той беше толкова претъпкан, че стояха, притиснати един до друг, което направи размяната почти невъзможна за проследяване: ключовете на Юсеф срещу вестника с доклада на Габриел. Реставраторът слезе на гара „Падингтън“ и се отправи обратно към своя подслушвателен пост.

— Има нещо, което искам да ти покажа — усмихна се Жаклин и въведе Юсеф в асансьора. Те се заизкачваха мълчаливо. Когато вратата се отвори, тя го хвана за ръката и го заведе в средата на тъмната галерия. — Затвори очи!

— Не обичам такива игрички.

— Хайде! — повтори тя закачливо. — Обещавам, че чакането ще си струва.

Той затвори очи. Жаклин пресече помещението, отиде до панела с ключовете за осветлението и сложи ръка върху реостата.

— А сега ги отвори.

Движейки реостата, тя бавно включи една след друга халогенните лампи. Юсеф удивено започна да обхожда с поглед заобикалящите го картини.

— Каква красота... — ахна палестинецът.

— Това е най-любимото ми място на света.

Арабинът направи няколко крачки напред и застана пред една от картините.

— Боже мой, това наистина ли е творба на Клод?

— Да — един от първите му речни пейзажи. Много е ценен. Виж как е нарисувал слънцето! Клод е един от първите живописци, които са използвали слънцето като източник на светлина в цялата композиция.

— Ако не греша, този художник е роден във Франция, но почти целия си живот е прекарал във Венеция.

— Грещиш. Клод е живял и работил в Рим, в малък апартамент на Виа Маргута, близо до Пиаца ди Спаня. Постепенно е станал най-търсеният пейзажист в цяла Италия.

Юсеф се извърна и я погледна.

— Имаш големи познания за живописиста.

— Всъщност знам много малко, но все пак работя в художествена галерия.

— От колко време си тук? — заинтересува се той.

— От около пет месеца.

— Какво точно означава това? Четири или шест месеца?

— Означава почти пет месеца — леко се раздражни Жаклин. — Ала защо искаш да знаеш с такава точност? Толкова ли е важно за теб?

— Доминик, ако нашата връзка ще продължава, трябва да бъдем напълно откровени.

— Връзка ли? Мислех, че само спим заедно.

— Възможно е тя да прерасне в нещо повече, но само ако между нас няма лъжи и тайни.

— Пълна откровеност, сигурен ли си в това? — замисли се Жаклин. — Може ли тя изобщо да съществува между двама души?

Здравословно ли ще бъде? Не е ли най-добре някои неща да бъдат запазени в тайна? Ти каза ли ми всичките си тайни, Юсеф?

Той не отговори на въпроса, а попита:

— Кажи ми, Доминик, влюбена ли си в друг мъж?

— Не, не съм.

— Не мисля така.

— И защо?

— Заради начина, по който се люби с мен снощи.

— О, правил си секс с много жени и се смяташ за експерт по този въпрос? — дяволито го изглежда Жаклин, а Юсеф се усмихна скромно. Но тя продължи: — И какво в начина, по който се любих с теб, те кара да мислиш така?

— Когато проникнах в теб, ти затвори очите си, сякаш не искаше да ме гледаш. Сякаш мислеше за друг.

— И ако приемем, че съм влюбена в друг мъж, какво? Това би ли променило нещата между нас?

— Не, дори ще ме накара да се отнасям към теб с още по-голямо внимание.

— Обичам да се любя със затворени очи, Юсеф. Това е всичко.

— Криеш ли някакви тайни от мен?

— Нито една, която те засяга. — Тя се усмихна. — Е, ще ме заведеш ли в някой хубав ресторант?

— Всъщност имам по-добра идея. Да отидем у нас, ще приготвя лично вечерята.

Жаклин почувства как у нея се надига паника. Той сякаш усети притеснението ѝ, защото предпазливо попита:

— Нещо не е наред ли, Доминик?

— Не, нищо — отговори тя, успявайки да се усмихне вяло. — Вечеря у вас звучи прекрасно.

Габриел пресече улицата. Беше праметнал през рамо раница от импрегниран плат, в която бяха новият телефон и радиочасовникът. Вдигна поглед към подслушвателния пост. Карп бе светнал лампата — знак, че е безопасно да действа. Бяха планирали да общуват чрез светлинни сигнали, макар че за всеки случай Габриел носеше и мобилен телефон.

Той изкачи стълбите пред сградата на Юсеф и извади от джоба си дубликатите на ключовете. Избра този за входната врата, мушна го в патрона и завъртя. Заяде. Габриел изруга тихо, размърда го напред-назад и отново опита. Този път отключи.

Като влезе вътре, пресече без колебание фоайето. Това беше правило, набито в главата му от Шамрон по време на акцията срещу „Черният септември“: нанасяш удара бързо и решително, без да се притесняваш, че може да вдигнеш шум, и веднага се изтегляш. След първата си задача — ликвидирането на шефа на „Черният септември“ в Рим — Габриел излетя за Женева час след убийството. Надяваше се и сега всичко да мине гладко.

Качвайки се по стълбите, на площадката на първия етаж срещна група индийци. Бяха двама младежи и красива девойка, които слизаха надолу. Докато се разминаваше с тях, Габриел обърна лице, преструвайки се, че търси нещо в раницата си. Когато те отминаха, погледна назад, но никой от тях не се обърна. Като стигна площадката на втория етаж, спря и се послуша. Изчака, докато те прекосят фоайето и излязат, хлопвайки входната врата. После тръгна по коридора към апартамент 27 — квартирата на Юсеф.

Този път ключовете не заядоха и след секунди Габриел беше в апартамента. Затвори вратата, без да светва лампата. Бръкна в раницата си и извади малко фенерче. Включи го и бързо изследва на светлината му пода близо до вратата, търсейки някакъв заложен капан — парченце хартия или мъничък предмет, който можеше неволно да ритне и така да предупреди Юсеф, че е влизано в жилището му. Не видя нищо.

Обърна се и обходи с лъча стаята. Устоя на импулсивното желание да претърси апартамента. Беше наблюдавал арабина няколко дни от разстояние и у него се бе събудило естественото любопитство към този мъж. Беше ли чист и подреден или бе мърляч; какво ядеше; имаше ли дългове? Използваше ли наркотици; носеше ли странно бельо? На Габриел му се искаше да прегледа чекмеджетата и да прочете личните му книжа, да надникне в банята му. Щеше му се да огледа всичко, дори най-незначителната подробност, която можеше да доизгради образа на този човек и да отговори на основния му въпрос: защо Юсеф работи за Тарик. Но сега не беше време за подобно претърсване, беше твърде рисковано.

Лъчът на фенерчето попадна върху телефона, Габриел пресече стаята и коленичи до него. Извади дубликата от раницата и бързо го сравни с оригинала. Абсолютна прилика! Жаклин добре си бе свършила работата. Изключи телефона на Юсеф и на негово място сложи дубликата. Тогава забеляза, че старият кабел е протрит и разтеглен, докато този на дубликата — чисто нов, така че побърза да ги размени.

Погледна през прозореца — отсреща сигналната лампа на Карп все още светеше. Беше безопасно да продължи. Мушна телефона на Юсеф в раницата, докато се придвижваше от всекидневната към спалнята.

Като мина край леглото, във въображението му изникна смущаваща картина: голото тяло на Жаклин, извиващо се сладострастно сред смачканите чаршафи. Зачуди се дали любопитството му към Юсеф е чисто професионално. Не беше ли станало и лично? Дали не считаше палестинеца за нещо като съперник?

Осъзна, че е гледал към празното легло в продължение на няколко секунди и изруга наум: „Какво ти става, по дяволите?“

Обърна се и съсредоточи вниманието си върху радиочасовника. Преди да го изключи, провери настройките. Беше програмиран да звъни в осем часа сутринта. Включи радиото: пета станция на Би Би Си, доста намален звук.

Загаси радиото и дръпна шнура от контакта.

В този момент мобилният му телефон иззвъня.

Той се изправи и погледна през прозореца. Сигналната лампа бе угаснала.

Беше толкова изнервен от представата за Жаклин в леглото, че бе забравил да поглежда към подслушвателния пост. Отговори, преди телефонът да иззвъни повторно.

— Изчезвай оттам! — каза Карп. — Имаме си компания.

Отиде до прозореца и погледна към улицата. Жаклин и Юсеф тъкмо слизаха от едно такси. Какво ли бе станало с вечерята в ресторанта?

Обърна се. Сега имаше сериозен проблем. Беше изключил радиочасовника на Юсеф. Трябваше да включи другия и да го

препрограмира, преди да излезе. Иначе арабинът щеше да заподозре, че някой е бил в апартамента му.

Изчисли колко време ще им отнеме да се качат: няколко секунди да отключат входната врата; още няколко да пресекат фоайето; около четиридесет и пет секунди да се изкачат по стълбите и да минат по коридора, за да стигнат до вратата... Разполагаше с около минута.

Реши да го направи.

Извади дубликата на радиочасовника от раницата си и го включи. На дисплея замигаха червени цифри: 12:00... Едва не се изсмя на абсурдността на положението — успехът му зависеше от това дали ще може да настрои алармата достатъчно бързо. Ари Шамрон го беше убедил да се върне заради реномето на Службата, а сега щеше да има още едно фиаско.

Започна да натиска бутона за настройване на часовете. Цифрите следваха една след друга, но пръстите му леко трепнаха от напрежението и по погрешка настрои алармата за девет вместо за осем часа. „Мамка му!“, изруга той. Трябваше да мине отново през целия двадесет и четири часов цикъл. Втория път го направи правилно. Свери часовника, пусна радиото, намери на скалата пета станция на Би Би Си, настрои силата на звука.

Нямаше представа колко време му беше отнело.

Грабна раницата, угаси фенерчето и тръгна от спалнята към входната врата на апартамента. Докато вървеше, измъкна беретата изпод колана на кръста си и я мушна в джоба на якето.

Спря пред вратата, притисна ухо до нея и се послуша. Коридорът беше тих. Трябваше да се опита да излезе. В апартамента нямаше място, където можеше да се скрие и по-късно да се измъкне. Отвори вратата и прекрачи в коридора.

Чу стъпки по стълбището.

Мушна ръка в джоба си, стисна дръжката на пистолета и тръгна.

В таксито Жаклин се помъчи да се успокои. Задачата ѝ бе да задържи Юсеф далеч от неговия апартамент, но ако бе отхвърлила предложението му да вечерят в дома му, можеше да го обземат съмнения. А и нямаше вероятност Габриел да е в жилището, когато се приберат. Цялата работа щеше да му отнеме само няколко минути. Имаше и друга, по-успокояваща възможност: Габриел очакваше Юсеф да я вземе от галерията в шест и половина и да я заведе на вечеря.

Може би още не беше влязъл в апартамента. А по-късно щеше да забележи, че те са се върнали.

Двамата пресякоха фойето и поеха по стълбите. На втория етаж се разминаха с някакъв мъж. Беше Габриел. С приведена глава и раница на рамо се изниза покрай тях.

От изненада Жаклин неволно потръпна. Бързо се овладя, но не и преди Юсеф да забележи нервността ѝ. Той спря и се загледа подир непознатия, който слизаше по стълбите. После погледът му се върна на Жаклин. Без да каже нещо, я хвана за ръката и я поведе към апартамента си. Когато влязоха, палестинецът бързо огледа стаята, след това отиде до прозореца и проследи Габриел, който се отдалечаваше в тъмнината.

26. ЛИСАБОН

Гъста мъгла, идваща от Атлантическия океан, се стелеше над река Тахо, докато Кемел си проправяше път по многолюдните улици на квартала Байро Алто. В ранната вечер някои от работниците се прибираха вкъщи, а други пълнеха баровете и кафенетата. Пред шублерите в заведенията за бързо хранене — *серведжариас* — се образуваха опашки от желаещи да вечерят набързо. Кемел пресече малък площад, където, седнали на открито в мразовитата вечер, старци посръбваха червено вино и си бърбеха. Продавачки на риба — *варинас* — носеха в големи кошници току-що уловен костур.

Кемел зави в тясна алея, край която бяха наредени сергии, предлагащи евтини дрехи и сувенири. Сляп просяк му поиска пари. Той пусна няколко ескудо в черната дървена кутия, повесена на врата му. Една циганка предложи да му гледа, но Кемел учтиво отказа и продължи да върви. Байро Алто му напомняше някогашния Бейрут и бежанските лагери. За сметка на това Цюрих му се струваше студен и стерилен. Не беше чудно, че Тарик толкова харесваше Лисабон.

Влезе в претъпкан ресторант в традиционния стил *фадо*^[1] и седна на една маса. Сервитьорът постави пред него зелена бутилка с домашно вино и чаша. Кемел си запали цигара и си наля. Виното бе съвсем обикновено, с леко тръпчив вкус, но изненадващо приятно.

След минута същият сервитьор излезе на подиума в предната част на залата и се присъедини към двамата китаристи. Когато те изсвириха първите няколко акорда, той притвори очи и запя. Кемел не разбираше думите, но скоро, за своя изненада, откри, че е завладян от мелодията.

По средата на песента на неговата маса седна непознат мъж — небръснат, с дебел вълнен пуловер, протъркана полушубка и вързано на голям възел шалче на врата. Изглеждаше като докер от пристанището. Той се наведе и измърмори няколко думи на португалски. Кемел вдигна рамене:

— Съжалявам, но не говоря вашия език.

После отново съсредоточи вниманието си върху певеца. Той приключи емоционално песента, но съгласно традицията *фадо* продължи да стои, изпънат като струна, в стойка мирно.

Докерът потупа Кемел по лакътя и отново му заговори на португалски. Този път Кемел само поклати глава, без да отделя очи от певеца.

Тогава непознатият се наведе напред и каза на арабски:

— Попитах дали ти харесват песните *фадо*.

Кемел се извърна и се вгледа внимателно в седналия до него мъж. И онемя от изненада.

— Да отидем на някое тихо място, където ще можем да поговорим — усмихна се Тарик.

Вървейки бавно, те напуснаха Байро Алто и се запътиха към застроения на хълма стар квартал Алфама. Лабиринт от тесни улички и каменни стълбища се виеше между варосаните къщи. Кемел винаги се удивляваше на странната способност на Тарик да се слива със заобикалящата го среда. Изкачването по стръмния хълм обаче явно го изморяваше и Кемел се запита колко ли дълго ще може да издържи при този начин на живот.

Тарик наруши мълчанието:

— Не отговори на въпроса ми. Харесват ли ти песните *фадо*!

— Предполагам, че те са за ценители. — Кемел се усмихна и добави: — Като самия Лисабон. Не знам, но по някаква причина той ми напомня за дома.

— *Фадо* е музика, посветена на страданието и мъката, затова ти напомня за дома.

Минаха край една старица, която метеше стълбите пред къщата си.

— Разкажи ми за Лондон — помоли Тарик.

— Изглежда, Алон е направил първата крачка.

— Не му отне много време. Какво се случи?

Кемел му разказа за Юсеф и жената от художествената галерия:

— Снощи видял непознат мъж в своя жилищен блок. Заприличал му на израелец. Смята, че може да е поставил *бръмбари* в апартамента му.

Кемел забеляза, че Тарик вече пресмята наум възможното развитие на нещата, преди да попита:

— На този твой агент може ли да бъде поверена важна задача?

— Той е много интелигентен младеж — отвърна Кемел. — И много лоялен. Познавах баща му. Беше убит от израелците през осемдесет и втора.

— Търсил ли е *бръмбарите*? — интересува се Тарик.

— Казах му да не го прави.

— Добре, да ги остави на мястото им. Може да са ни от полза. А какво ще кажеш за непознатата? Още ли е в играта?

— Инструктирах Юсеф да продължи да се вижда с нея.

— Как изглежда тя? — интересува се Тарик.

— Очевидно е доста привлекателна — обясни Кемел.

— Имаш ли достатъчно хора в Лондон, които да я следят?

— Ще се намерят.

— Направи го. И ми донеси нейна снимка. Имам една идея.

Минаха през малък площад и продължиха да се изкачват по стръмния хълм. Докато стигнат до върха, Тарик обясни целия си план.

— Блестящ е! — възкликна Кемел. — Обаче има един недостатък.

— Какъв?

— Ти няма да се измъкнеш жив.

Тарик се усмихна тъжно и отговори:

— Това е най-добрата новина, която чувам от доста време насам.

Той се обърна и се отдалечи. След минута бе изчезнал в мъглата. Кемел потръпна. Вдигна яката на палтото си и тръгна обратно към Байро Алто да послуша още музика *фадо*.

[1] Заведение, в което се изпълняват португалски народни песни с характерна меланхолична мелодия. — Б.пр. ↑

27. БЕЙЗУОТЪР, ЛОНДОН

Операцията навлезе в спокойна, даже досадна ритмичност. Габриел прекарваше безброй часове, без да има какво да прави, освен да слуша банални подробности от живота на Юсеф, което с времето му заприличваше на безкрайно дълга и скучна радиопиеса. Юсеф говори по телефона. Юсеф обсъжда политиката в Близкия изток с палестинските си приятели на чаша турско кафе. Юсеф казва на съкрушена девойка, че няма да я вижда повече, защото има сериозна връзка с друга жена.

Габриел откри, че животът му върви с ритъма на този на Юсеф: ядеше, когато той ядеше; спеше, когато той спеше; и се любеше във фантазията си с Жаклин, както той правеше любов с нея.

Бяха изминали десет дни, а *бръмбарите* на Габриел не бяха уловили нищо съществено. За това имаше няколко възможни обяснения. Може би Шамрон просто бе допуснал грешка и Юсеф наистина бе обикновен студент, който работеше като сервитьор в свободното си време. Може би все пак беше агент, но по някаква причина в момента не бе активиран. Или пък беше действащ агент, но се свързваше с ръководството чрез посредници или по друг начин, без да използва технически средства. За да разбере това, Габриел трябваше да организира двадесет и четири часово наблюдение, а то изискваше много екипи, поне дузина агенти, тайни квартири, автомобили, радиостанции... Подобна операция трудно можеше да се скрие от британската служба за сигурност МИ5.

Обаче имаше и още една възможност, която най-много безпокоеше Габриел: операцията вече да е разкрита.

Може би наблюдението му не бе довело до нищо, защото Юсеф бе заподозрял, че е следен. Навярно се бе досетил, че апартаментът и телефонът му се подслушват. Може би подозираше, че красивата францужойка от художествената галерия всъщност е израелска агентка...

Габриел реши, че е време за втора среща с Шамрон в Париж.

Той срещна Ари на следващата сутрин в една чайна на улица „Муфтар“. Шамрон плати сметката си и те бавно пое нагоре по хълма, минавайки през пазари и край улични търговци.

— Искам да я изтегля — каза Габриел.

Ари спря пред щанд за плодове, взе един портокал и го разгледа, преди внимателно да го върне в щайгата. После отвърна:

— Не ми казвай, че си ме накарал да бия целия този път до Париж за подобна глупост.

— Нещо не е наред. Искам да я изтегля, преди да е станало твърде късно — повтори Габриел.

— Няма признаци, че тя е разкрита и отговорът ми е не. — Ари го изгледа внимателно и добави: — Защо ти е помръкнало лицето? Да не би да прослушваш записите, преди да ми ги изпратиш?

— Разбира се, че ги прослушвам.

— Тогава не разбираш ли какво става? — изгледа го остро Шамрон. — За какво са тези безкрайни лекции за страдащите палестинци и жестоките израелци? Рецитирането на палестинска поезия? Всичките тези изтъркани приказки за това колко хубав е бил животът в Палестина, преди да дойдат евреите?

— Какво искаш да кажеш?

— Според мен или момчето е влюбено, или има нещо друго наум.

— Точно втората възможност ме притеснява — кимна Габриел.

— Не ти ли е хрумвало, че може би Юсеф вижда в нея нещо повече от едно красиво момиче? Не ти ли е минавало през ума, че може да я смята за умна и съобразителна жена, която да бъде полезна на Тарик и неговата организация?

— Хрумвало ми е естествено, но тя не е подготвена за такъв вид операции. А честно казано — и ние не сме.

— Значи искаш да прекратим операцията и да си ходим вкъщи? — ядоса се Стареца.

— Не, искам само да изтегля Жаклин.

— И тогава какво ще стане? Юсеф ще се изнерви. Ще го обхванат подозрения и ще прерови апартамента си. Ако е дисциплиниран, ще изхвърли всички електрически уреди, а с тях — и твоите микрофони.

— Ако организираме внимателно изтеглянето ѝ, той няма да заподозре нищо. Освен това, като я наемах, ѝ обещах, че операцията няма да трае дълго. Знаеш, че тя има и други ангажименти.

— Нито един от тях не е по-важен от този. Плати ѝ максимума, дори повече. Тя остава. Край на обсъждането!

— Ако тя остане, аз си тръгвам — неочаквано заяви Габриел.

— Ами върви! — троснато каза Шамрон. — Върни се в Корнуол и си зарови главата в твоя Вечелио. Ще изпратя някой друг да те замести.

— Знаеш, че няма да я оставя в ръцете ти.

Възрастният мъж бързо смени тона:

— Отдавна работиш без почивка и не изглеждаш добре. Не мисли, че съм забравил какво е. Остави Юсеф за няколко часа, той никъде няма да избяга. Разходи се, направи нещо, с което да проясниш мислите си. Нужен си ми в най-добрата си форма.

* * *

Във влака за Лондон Габриел влезе в тоалетната и заключи вратата. Остана дълго време пред огледалото, разглеждайки лицето си. Край очите му се бяха появили нови бръчки, гънките край устата му бяха станали по-дълбоки, скулите му се бяха изострили, а под очите му имаше тъмни кръгове.

„Не мисли, че съм забравил какво е“.

И той не беше забравил. След приключване на операцията срещу „Черният септември“ всички членове на екипа бяха с разклатено здраве: проблеми със сърцето, високо кръвно налягане, кожни обриви, хронични настинки. Но най-много бяха пострадали екскуторите. След първата си задача в Рим Габриел не можеше да спи. Всеки път, щом затвореше очи, чуваше как куршумите разкъсват плът и чупят кости, виждаше смокиновото вино да се смесва с кръвта на мраморния под. Шамрон намери лекар в Париж — един *саян*, — който изписа на Габриел силни транквиланти. След няколко седмици той се пристрасти към тях.

От хапчетата и стреса Габриел бе започнал да изглежда шокиращо по-възрастен. Кожата му загуби своята еластичност,

ъгълчетата на устата му увиснаха, а очите му помръкнаха. Черната му коса се прошари на слепоочията. Тогава беше на двадесет и две, но изглеждаше поне на четиридесет. Като се прибра у дома, Леа едва го позна. След като се любиха, тя призна: имала чувството, че спи с друг мъж. Не по-възрастен вариант на Габриел, а напълно непознат.

Той наплиска лицето си със студена вода, енергично го изтърка с хартиена кърпа и отново разгледа отражението си. Замисли се за поредицата събития, завъртени в странната рулетка на съдбата, които го доведоха дотук. Ако не беше Хитлер, нямаше да има холокост и родителите му щяха да останат в Европа, вместо да търсят убежище в някакво прашно земеделско селище в Йерусалимската долина. Преди Втората световна война баща му — есеист и историк — бе живял в Мюнхен, а майка му — талантива художничка — в Прага. Нито един от двамата така и не прие ционистката идея за колективизма и необходимостта от физически труд. Те се отнасяха към Габриел по-скоро като към възрастен, отколкото като към дете, чиито нужди са различни от техните. От него се очакваше да се забавлява и да се грижи сам за себе си. Най-ранните му детски спомени бяха от малката им двустайна квартира в кибуца: баща му седеше на креслото и четеше, майка му стоеше пред триножника си, а Габриел, на пода между тях, строеше градове с дървени кубчета.

Родителите му не харесваха иврита, затова когато бяха сами, използваша езиците, които бяха говорили в Европа: немски, френски, чешки, руски, идиш. Габриел ги научи всичките. По-късно усвои иврит и арабски. От баща си бе наследил превъзходната памет, а от майка си — стоическото търпение и вниманието към детайла. Тяхното презрение към колективизма го направи високомерен и затворен, а светските им възгледи — равнодушен към еврейския морал и етика.

Той предпочиташе да рита топка и да чете книги за земеделие. Изпитваше почти патологичен страх да не си изцапа ръцете. Имаше много тайни. Един от учителите му го бе описал като „студен, егоистичен и безчувствен, но с блестящи способности“. Когато Ари Шамрон тръгна да вербува войници за новата тайна война срещу арабските терористи в Европа, попадна на момчето от Йерусалимската долина. То притежаваше невероятна дарба за езици и търпението на Соломон. Шамрон откри у него още една ценна черта: емоционалната студенина на убиец.

Габриел излезе от тоалетната и се върна на мястото си в купето. През прозореца вече се виждаше Източен Лондон: редици от рушащи се тухлени складове от Викторианската епоха с изпочупени прозорци. Затвори очи. Нещо друго ги бе поболяло всичките по време на операцията срещу „Черният септември“. И това беше страхът. Колкото по-дълго стояха на бойното поле, толкова по-голям бе рискът от разкриване — не само от разузнавателните служби в Европа, но и от самите терористи. Тези опасения се оправдаха в разгара на операцията, когато бойците от „Черният септември“ убиха един *катса* в Мадрид. Внезапно всички членове на екипа осъзнаха, че те също са уязвими. И тогава Габриел научи най-ценния урок в кариерата си на таен агент: когато операцията се провежда далеч от дома, на вражеска територия, ловците лесно могат да се превърнат в дивеч.

Влакът спря на гара „Ватерло“. Габриел слезе на перона и си проправи път през тълпата от пътници. Беше оставил колата си в подземния паркинг. Той изпусна ключовете си, за да направи обичайния оглед, после се качи в нея и потегли за Съри.

На портата нямаше табела. Габриел винаги си бе мечтал за убежище без обозначения. Отвъд стената се простираше безупречно окосена ливада, сред която растяха дървета, разположени на равни разстояния едно от друго. В края на лъкатушещата алея за коли се издигаше внушителна тухлена викторианска сграда с начупена фасада. Габриел свали прозореца на колата, протегна ръка и натисна звънеца. Охранителните камери се взираха в него като страховити гаргойли^[1]. Той инстинктивно извърна лице и се престори, че търси нещо в жабката.

— Какво обичате? — прозвуча от интеркома женски глас.

— Идвам на посещение при госпожица Мартинсон. Доктор Ейвъри ме очаква.

Той вдигна стъклото, изчака портата да се плъзне настрани, после подкара колата в двора и бавно пое по алеята. Беше късен следобед, студен и сив. Върховете на дърветата се полюшваха от лекия бриз. Когато наближи сградата, видя някои от пациентите. Жена, облечена в празнични дрехи, седеше на една пейка и гледаше

безизразно в празното пространство. Мъж в мушама и гумени ботуши се разхождаше под ръка със санитар ямаец.

Доктор Ейвъри го чакаше във фоайето. Носеше скъп, прилежно изгладен ръждивокафяв панталон от рипсено кадифе и сив кашмирен пуловер, който изглеждаше по-подходящ за игрище за голф, отколкото за психиатрична клиника. Лекарят се ръкува хладно с Габриел, сякаш той беше представител на окупационни войски, после го поведе по дълъг, постлан с пътека коридор.

— Този месец тя говори малко повече — каза Ейвъри. — Всъщност на няколко пъти водихме смислен разговор.

Габриел се усмихна напрегнато. През всичките тези години тя никога не бе общувала с него.

— А как е със здравето? — попита той.

— Няма промяна, тя е здрава, доколкото е възможно в нейното състояние.

Лекарят използва магнитна карта, за да мине през вратата, която водеше към друг коридор, чийто под, за разлика от този на първия, бе настлан с теракотени плочки. Докато вървяха, Ейвъри го информираше за лечението ѝ. Беше увеличил дозата на едно от лекарствата, бе намалил приема на друго и бе отменил трето. Уведоми го, че имало ново, експериментално лекарство, което показвало някои обнадеждаващи резултати при пациенти, страдащи от аналогичен посттравматичен синдром, усложнен с остра психична депресия.

— Смятате ли, че ще помогне? — присви очи Габриел.

— Никога няма да разберем, ако не опитаме.

„Клиничната психиатрия доста прилича на разузнавателната работа,“ помисли си той.

В края на настлания с плочки коридор имаше врата, която водеше към малка стая, пълна с градинарски сечива — гребла, лозарски ножици, лопати. До тях бяха струпани пакетчета със семена на различни цветя и полиетиленови торби с тор. В срещуположния край на помещението имаше двойна врата с овални прозорчета.

— Тя е на обичайното си място и ви очаква. Моля ви, не я задържайте дълго. Мисля, че половин час ще е достатъчен. Ще дойда за вас, когато стане време.

В оранжерията въздухът беше потискащо горещ и влажен. В ъгъла, на метален градински стол с права облегалка, седеше Леа, а в

краката ѝ имаше саксии с току-що засадени рози. Беше облечена цялата в бяло. Носеше белия пуловер с поло яка, който Габриел ѝ подари за последния рожден ден, и белия панталон, който ѝ купи по време на лятната им отпуска в Кипър. Той се помъчи да си спомни през коя година се бе случило това, но не успя. Сякаш за него имаше само Леа преди Виена и Леа след Виена. Тя седеше, изправена като ученичка, зареяла поглед през стъклото към зелената ливада. Косата ѝ бе подстригана късо, съгласно изискванията на болницата. Краката ѝ бяха боси.

Когато Габриел пристъпи напред, Леа обърна глава към него и той видя белезите на дясната страна на лицето ѝ. Както винаги, те предизвикаха ледени тръпки у него. После огледа ръцете ѝ или това, което бе останало от тях. Твърдата набръчкана кожа му напомни за оголената канава на повредена картина. Искаше му се да може просто да смеси малко боя на палитрата си и да възстанови нормалния ѝ вид.

Габриел я целуна по челото и вдъхна аромата на косата ѝ, очаквайки да усети познатото ухание на лавандула и лимон. Но вместо него, го лъхна тежкият мирис на растения, отглеждани в спарената атмосфера на оранжерията. Ейвъри бе поставил втори стол, който Габриел придърпа малко по-близо. При стържещия звук, който издадоха металните му крака по каменния под, Леа потръпна. Той ѝ се извини шепнешком и седна. Тя погледна настрани.

Винаги беше така при неговите посещения. Не Леа седеше до него, а неин паметник. Надгробна плоча. Отначало се бе опитвал да говори с нея, но сега бе доволен само да усеща присъствието ѝ. Проследи погледа ѝ към мъгливия пейзаж и се зачуди какво ли вижда. Според доктор Ейвъри имаше дни, в които Леа просто седеше и преживяваше случилото се отново и отново с мъчителни подробности, неспособна или нежелаеща да спре. Габриел не можеше да си представи нейното страдание. Съдбата му беше позволила да продължи да води някакво подобие на живот, но на Леа бе отнела всичко — детето, тялото, здравия ѝ разум. Всичко — освен паметта. Той се опасяваше, че връзката ѝ с живота, колкото и слаба да беше тя, по някакъв начин бе свързана с неговата неизменна вяроност. Смяташе, че ако си позволи да се влюби в друга, Леа ще умре.

След четиридесет и пет минути Габриел стана от мястото си, облече си якето и приседна в краката ѝ, като облегна ръце на коленете

й. Тя гледа няколко секунди над главата му, преди да сведе очи и да срещне погледа му.

— Трябва да тръгвам — каза той.

Леа не помръдна.

Тъкмо се канеше да стане, когато тя внезапно посегна и докосна бузата му. Габриел с усилие потисна импулса си да се отдръпне при допира на покритата ѝ с белези ръка. Леа се усмихна тъжно и върна ръката в скута си. Покри я с другата и застина в позата, в която я бе заварил на идване.

Той се изправи и пое към изхода. Ейвъри го чакаше в коридора и го изпрати до колата. Габриел седна зад волана и дълго време не запали двигателя, размишлявайки за докосването на Леа. Беше толкова неприсъщо за нея. Какво видя тя на лицето му? Натрупаното напрежение от работата му? Или сянката на Жаклин Дьолакроа?

[1] Готически водоливник с формата на скулптурна фигура, изобразяваща демон или дракон. — Б.пр. ↑

28. ЛИСАБОН

Тарик се показа на вратата на ресторанта *фадо*. Пак беше облечен като докер. Лицето му бе призрачно бледо, а когато си запали цигара, ръката му трепереше. Той прекоси помещението, седна до Кемел и попита:

— Какво те води отново в Лисабон?

— Оказа се, че имаме доста сериозни затруднения при дистрибуцията на нашата продукция на Иберийския полуостров. Може да ми се наложи да идвам често в Лисабон през следващите няколко дни.

— Това ли е всичко?

— И това. — Кемел сложи голяма цветна снимка на масата. — Запознай се с Доминик Бонар.

Тарик взе фотографията, разгледа я внимателно и каза спокойно:

— Ела с мен. Искам да ти покажа нещо, което мисля, че ще ти се стори интересно.

Квартирата на Тарик се намиреше високо на хълма в квартала Алфама. Състоеше се от две стаи с продънени дървени подове и малка веранда, гледаща към тих вътрешен двор. Той направи чай по арабски маниер — силен и сладък. Седнаха близо до отворената врата на верандата, откъдето се чуваше трополенето на дъжда по каменната настилка на двора.

— Спомняш ли си как открихме Алон във Виена? — попита Тарик.

— Беше много отдавна — присви очи Кемел, — ще трябва да опресниш паметта ми.

— Брат ми беше застрелян в леглото си. С него е имало момиче — германска студентка, с радикални възгледи. Тя написа писмо на моите родители няколко седмици след неговото убийство и им разказа как се е случило. Твърдеше, че докато е жива, няма да забрави лицето

на убиеца. Баща ми занесе писмото ѝ на един офицер от ООП. Той пък го предаде на палестинското разузнаване.

— Това ми се струва смътно познато — каза Кемел.

— След като Абу Джихад беше застрелян в Тунис, от службата по сигурността към ООП проведеха разследване. Работиха по хипотезата, че убиецът е познавал добре вилата отвън и отвътре. Значи трябваше да е прекарал известно време в околностите ѝ, за да проведе наблюдението и да подготви нападението.

— Блестящо заключение! — промърмори саркастично Кемел. — Ако хората по сигурността си бяха вършили работата както трябва, Абу Джихад щеше още да е жив.

Тарик отиде в спалнята си и се върна след малко с голям кафяв плик.

— Те започнаха да преглеждат записите на охранителните камери и откриха няколко кадъра, на които бе заснет дребен тъмнокос мъж. — Тарик отвори плика и подаде на Кемел няколко силно увеличени снимки. — През годините от разузнаването на ООП бяха поддържали връзка с германското момиче. Те ѝ показаха снимките. Тя каза, че това е мъжът, убил Махмуд. Вече нямаше никакво съмнение. Така че ние започнахме да го издирваме.

— И го открихте във Виена?

— Точно така.

Кемел върна снимките на Тарик.

— Какво общо има това с Доминик Бонар?

— За да ти отговоря, трябва да се върна към разследването на случая в Тунис. Службата по сигурността към ООП искаше да изясни къде е пребивавал убиецът в Тунис, докато е планирал нападението. Нейните хора знаеха от опит, че при подобни операции израелските агенти обичат да се представят за европейци. Предположиха, че този мъж също се е представил за такъв и вероятно е бил отседнал в хотел. Започнаха да разпитват своите шпиони и информатори, обиколиха крайбрежните хотели, показвайки на портиерите снимките на убиеца. Един от тях разпозна мъжа и заяви, че той е бил отседнал в неговия хотел със своята френска приятелка. Разследващите се заеха отново да преглеждат видеозаписите. Намериха кадри, на които бе заснета млада жена с европейска външност, и ги показаха на портиера.

— И се оказа същата жена, така ли?

— Да. — Тарик бръкна в плика и извади още една снимка, този път на красива тъмнокоса девойка. Подаде я на Кемел, за да може да я сравни с фотографията на жената от Лондон. — Може и да греша — рече замислено, — но ми се струва, че новата приятелка на Юсеф е работила преди с Габриел Алон.

Докато се разхождаха по лъкатушешките улички на Алфама, двамата още веднъж обсъдиха плана.

— Министър-председателят и Арафат заминават за САЩ след пет дни — каза в заключение Кемел. — Първо отиват във Вашингтон — за среща в Белия дом, после излитат за Ню Йорк — за церемонията по подписването на договора, която ще се състои в сградата на ООН. В Ню Йорк вече всичко сме подготвили.

— Значи остава само да си осигуря спътница — тънко се усмихна Тарик. — Иска ми се да е някоя францужойка — от типа жени, които ще изглеждат добре под ръка с преуспяващ предприемач.

— Смятам, че знам къде мога да намеря такава дама.

— Само си представи какъв славен завършек ще е да спрем мирния процес и едновременно с това да убием Габриел Алон. Двамата с теб ще разтърсим света, Кемел. А след това аз ще напусна този свят.

— Сигурен ли си, че искаш да преминеш през всичко това? — попита Кемел.

— Толкова ли си загрижен за моята безопасност? Нали знаеш какъв край ме очаква.

— Честно казано, опитвам се да не мисля за това.

В подножието на хълма те стигнаха до таксиметрова стоянка. Тарик целуна Кемел по бузите, прегърна го през раменете и каза:

— Никакви сълзи, братко. Отдавна воювам. Уморих се. Така е най-добре.

Кемел се освободи от прегръдката му и отвори вратата на чакащото такси.

— Той трябваше да убие момичето — неочаквано заяви Тарик.

Кемел се извърна и го изгледа неразбиращо.

— Алон трябваше да убие момичето, което е било с брат ми. И всичко щеше да свърши дотам — поясни Тарик.

— Предполагам, че си прав.

— Той постъпи глупаво. Аз нямаше да направя подобна грешка.
Тарик се обърна и бавно се заизкачва по хълма Алфама.

29. СЕЙНТ ДЖЕЙМС, ЛОНДОН

Когато прозвуча звънецът, Жаклин се обърна и погледна монитора на охранителната камера. Пред входната врата стоеше куриер. Часовникът ѝ показваше шест и петнадесет. Натисна бутона, за да отвори вратата, след това стана от бюрото си и излезе в коридора да се подпише за пратката — голям кафяв плик. После се върна зад бюрото си и отвори плика с върха на показалеца си. Вътре имаше само един сгънат на две сив лист с вид на официално писмо. В горния край бе обозначено: *Рандолф Стюарт, частен търговец на предмети на изкуството.*

Тя прочете написаното на ръка съобщение:

„Току-що се върнах от Париж. Пътуването мина успешно. Нямахте проблеми с разрешителното. Продължавай продажбите, както бе планирано.“

Жаклин мушна листа в машината за унищожаване на документи и го гледа, докато се превърна в купчина лентички.

Изправи се, облече палтото си и влезе в кабинета на Джулиан. Той се бе прегърбил над счетоводната книга и гризейки края на химикалката си, съсредоточено се взираше в цифрите. Когато тя се появи, Ишърууд вдигна поглед и уморено ѝ се усмихна:

— Вече си тръгвате, любов моя? Толкова рано?

— Опасявам се, че се налага — извинително го погледна тя.

— Ще броя часовете до следващата ни среща.

— И аз.

Докато излизаше, Жаклин си даде сметка, че Джулиан ще ѝ липсва, когато всичко свърши. Той беше свестен човек. Зачуди се как ли се е забъркал с хора като Ари Шамрон и Габриел. Прекоси забързано Мейсън Ярд под проливния дъжд и тръгна по Дюк Стрийт към Пикадили, като си мислеше за писмото. Съдържанието му я разстрои. Лесно можеше да си представи остатъка от вечерта. Щеше

да се срещне с Юсеф в апартамента му. Щяха да отидат на вечеря, после да се върнат в жилището му и да правят секс. Следваше двучасова лекция по история на Близкия изток, в която щяха да бъдат изтъкнати неправдите, които се сипеха по беззащитните палестинци, и да бъдат заклеямени престъпленията на евреите. За финал: критика на несправедливото решение да бъдат разделени палестинските земи на две държави. Ставаше ѝ все по-трудно да се преструва, че ѝ е забавно.

Габриел ѝ беше обещал краткосрочна задача: да прелъсти арабина, да влезе в апартамента му, да вземе отпечатъци на ключовете, да запомни какъв е телефонът му и да изчезне. Не беше се договаряла за продължителна любовна връзка. Перспективата да спи отново и отново с Юсеф предизвикваше отвращение у нея. А беше се съгласила да дойде в Лондон само защото се надяваше, че съвместната работа ще ги сближи отново с Габриел. Тя обаче ги бе отдалечила още повече. Жаклин рядко го виждаше — общуваха чрез писма. А малкото пъти, когато бяха заедно, той се държеше студено и резервирано. Каква глупачка е била да си мисли, че отношенията им могат пак да бъдат като в Тунис!

Тя влезе в станцията на метрото „Пикадили Съркъс“ и тръгна по многолюдния перон. Спомни си за вилата, за обиколките си с колелото из огрените от слънце хълмове край Валбон. За момент си представи Габриел да върти ритмично педалите редом с нея. После се ядоса, задето отново се е отдала на глупавите си фантазии. Щом влакът пристигна, тя се качи в претъпкания вагон и се вкопчи в най-близката метална дръжка. Когато влакът потегли, реши, че това ще е последната нощ. На сутринта щеше да каже на Габриел, че се маха.

Габриел крачеше из квартирата си, превърната в подслушвателен пост, като от време на време подритваше една жълто-зелена топка за тенис. Наближаваше полунощ. Жаклин и Юсеф току-що бяха правили секс и той слушаше взаимните им уверения за изпитаното удоволствие. После чу, че Юсеф използва тоалетната, а Жаклин отиде в кухнята да си налее нещо за пиене. Чу я да пита арабина не знае ли къде са се дянали цигарите ѝ.

Габриел легна на дивана и подхвърли топката към тавана, докато чакаше Юсеф да започне тазвечерната си лекция. Запита се каква ли

ще бъде темата. Каква беше снощи? А, да! Разобличаване на мита, че евреите са превърнали пустинята в градина. Не, това беше предишната вечер. Снощи беше за предателската политика на страните от арабския свят към палестинците. Той угаси лампата и продължи да подхвърля и да хваща топката в тъмното, за да провери рефлексите и възприятията си.

Чу се шум от отваряне на врата и щракване на ключ на лампа.

Юсеф каза мрачно:

— Трябва да поговорим. Преди те излъгах, но сега искам да ти кажа истината.

Габриел улови топката в тъмнината и я стисна силно в шепата си. Спомни си за Леа, за нощта, когато тя използва същите думи, за да му съобщи, че ще си отмъсти за изневярата му, като си хване любовник.

Жаклин отговори безгрижно:

— Това ми прозвуча доста сериозно.

С леко движение на китката Габриел подхвърли топката в мрака.

— Става дума за белега на гърба ми.

Габриел се изправи и светна лампата. След това провери магнетофоните, за да се увери, че работят на запис.

Юсеф приседна в края на леглото.

— Излъгах те как получих белега. Искам сега да ти кажа истината.

Той въздъхна дълбоко, после заговори тихо, като често правеше паузи:

— След като Организацията за освобождение на Палестина бе прогонена от Ливан, нашето семейство остана в Шатила. Може би си спомняш този ден, Доминик, когато Арафат и неговите бойци напуснаха Бейрут, а израелците и американците стояха на кея и им махаха за сбогом. Като си отиде ООП, вече нямаше кой да ни защитава. В Ливан цареше хаос. Християни, сунити, шиити, друзи — всеки воюваше с всеки, а ние, палестинците, се оказахме в центъра на тази вихрушка. Живеехме в постоянен страх, че ще се случи нещо ужасно. Е, спомни ли си сега?

— Бях малка, но мисля, че си спомням — каза Жаклин.

— Положението беше като барутен погреб. Трябваше му само една искра, за да пламне опустошителен пожар — продължи развълнувано Юсеф. — Тази искра се оказа убийството на Башир

Гемайел — лидер на ливанските християни маронити и президент на страната. Загина при експлозия на бомба, поставена в колата му, пред щабквартирата на Християнската фалангистка партия...

... Онази нощ половината Бейрут крещеше за отмъщение, докато другата половина умираше от страх. Никой не беше сигурен кой е поставил бомбата. Ала фалангистите бяха убедени, че са виновни палестинците. Те ни ненавиждаха. На християните не им харесваше, че се бяхме установили в Ливан и сега, когато бойците на ООП ги нямаше, искаха да ликвидират палестинския *проблем* веднъж завинаги. Преди смъртта си Гемайел го бе казал много ясно: „В страната ни живее един народ, който не ни е нужен, и това са палестинците“.

... След убийството му израелците влязоха в Западен Бейрут и заеха позиции срещу лагерите „Сабра“ и „Шатила“. Те искаха да ги прочистят от укрытията в тях бойци на ООП и за да се предпазят от загуби, изпратиха въоръжената милиция на фалангистите да свърши мръсната работа вместо тях. Всички знаеха какво ще се случи, щом милиционерите нахлуят в лагерите. Гемайел беше мъртъв и ние трябваше да платим цената. Щеше да настъпи кървава баня, но въпреки това израелците ги оставиха да влязат...

... По залез-слънце евреите изпратиха в „Шатила“ отряд от сто и петдесет фалангистки милиционери. Те бяха въоръжени с пушки, но повечето носеха и ножове, и брадви. Касапницата трая четиридесет и осем часа. Онези, които бяха застреляни, извадиха най-голям късмет. Ужасна смърт споходи останалите. Фалангистите съсичаха някои на парчета. На други отрязваха крайниците и ги оставяха да умрат от болка и загуба на кръв. Трети одираха живи. На четвърти изваждаха очите и ги оставяха да се скитат слепи сред касапницата, докато не бъдат застреляни. Завързваха хора за камиони и ги влачеха по улиците, докато издъхнат...

... Децата също не бяха пожалени. Според фалангистите те щяха да пораснат и да станат терористи, затова ги избиха всичките. И жените не бяха пощадени — та нали можеха да родят бъдещи терористи! Милиционерите се развличаха, като ритуално отрязваха гърдите на палестинките — гърдите дават мляко и могат да откърмят бъдещи терористи. През цялата нощ вилняха из лагера, като нахлуваха в домовете и посичаха всичките им обитатели. Когато се стъмни,

израелците изстрелваха в небето сигнални ракети, за да могат фалангистите да вършат по-лесно пъкленото си дело...

От ужас Жаклин притисна устата си с ръка. Но Юсеф продължи разказа си:

— Израелците отлично знаеха какво става в лагера. Техните позиции се намираха само на двеста метра от покрайнините на „Шатила“. От покривите на околните сгради можеха да виждат цялата територия на лагера. Можеха да чуват разговорите на фалангистите по радиостанциите си. Обаче не си мръднаха пръста, за да ги спрат. Защото те искаха да се случи точно това...

... Тогава бях седемгодишен. Баща ми беше мъртъв. Беше убит през лятото, когато израелците обстрелваха лагера с оръдия и ракети по време на така наречената *Битка за Бейрут*. Живеех в „Шатила“ с майка ми и сестра ми. Тя беше с година и половина по-голяма от мен. Ние се скрихме под леглото, като слушахме със свити сърца писъците и гърмежите и гледахме отблясъците на сигналните ракети по стените. Молехме се на Аллах по някакъв начин фалангистите да пропуснат нашата къща. От време на време чувахме гласовете им току до прозореца ни. Те се смееха. Съсичаха който се изпречеше пред очите им, но се смееха. Всеки път, когато приближаваха дома ни, майка ми ни запушваше устата, за да мълчим. Тя едва не задуши сестра ми...

... Най-накрая разбиха и нашата врата. Аз се отскубнах от прегръдката на мама и изтичах към тях. Попитаха къде са близките ми. Отговорих, че всички са мъртви. Те се изсмяха и казаха, че скоро и аз ще ида при тях. Единият от фалангистите имаше нож. Той ме сграбчи за косата и ме извлече навън. Смъкна ризата ми и отрязва от гърба ми голямо парче кожа. После ме завързаха за един камион и взеха да ме влачат по улиците. Най-накрая припаднах, но преди да изгубя съзнание, си спомням, че няколко фалангисти стреляха по мен. Явно ме използваха като тренировъчна мишена...

... Не знам как, но оживях. Може би са ме помислили за мъртъв и са ме зарязали на улицата. Когато дойдох в съзнание, въжето, с което ме бяха влачили, още бе завързано за десния ми глезен. Изпълзях под една купчина отломки и се притаих. Крих се там ден и половина. Най-накрая клането приключи и фалангистите се изтеглиха от лагера. Излязох от моето скривалище и успях да стигна до нашата къща. Намерих трупа на майка ми в леглото. Беше гола и явно беше

изнасилена. Гърдите ѝ бяха отрязани. Потърсих сестра си. Открих я върху кухненската маса. Бяха я накълцали на парчета и ги бяха наредили в кръг, в чийто център бе поставена главата.

Жаклин скочи от леглото, изтича в банята и започна да повръща. Юсеф я последва и коленичи до нея, като придържаше разтърсващото ѝ се от спазми тяло.

Когато тя се поуспокои, той каза:

— Беше ме попитала защо мразя толкова много израелците. Защото изпратиха фалангистите да ни избият. Мразя ги, защото стояха настрана и не направиха нищо, докато християните — техните големи приятели в Ливан — изнасилиха и убиха майка ми и нарязаха на парчета сестра ми. Сега знаеш защо съм против така наречения мирен процес. Как бих могъл да вярвам на тези хора?

— Разбирам те — прошепна Жаклин.

— Наистина ли ме разбираш, Доминик? Възможно ли е това? Този път бях напълно откровен с теб. Има ли нещо, което ти искаш да ми разкажеш за себе си? Тайни, които си скрила от мен?

— Няма нищо, което да е от значение за нас двамата.

— Истината ли ми казваш, Доминик?

— Да.

В четири часа и петнадесет минути сутринта в апартамента на Юсеф се разнесе телефонен звън. Той събуди палестинеца, но не и Габриел, който беше седял до разсъмване, прослушвайки отново и отново разказа за „Сабра“ и „Шатила“. Телефонът иззвъня само веднъж. Съненият глас на Юсеф каза:

— Ало.

— Ланкастър Гейт, утре в два часа.

Прекъсване.

— Кой беше? — размърда се Жаклин в леглото.

— Бяха сгрешили номера — отвърна палестинецът. — Хайде заспивай.

Беше ранна утрин в квартал Мейда Вейл. Група ученици закачаха красиво момиче, но на Жаклин ѝ се стори, че са фалангистки

милиционери, въоръжени с ножове и брадви. Наблизо избръмча камион, бълвайки черен пушек, а на нея ѝ се привидя, че отзад за бронята му е завързан човек, който се влачи по улицата. Когато жилищната ѝ кооперация се извиси пред очите ѝ, тя си представи как израелски войници стоят на покрива, гледат с бинокли касапницата долу и изстрелват ракети, за да може убийците да виждат по-добре своите жертви. Жаклин влезе в сградата, изкачи стълбите и се шмугна в апартамента си. Габриел седеше на дивана във всекидневната.

— Защо не ми каза? — викна още от входа тя.

— За какво? — не разбра мъжът.

— Защо не ми каза, че той е преживял клането в лагера „Шатила“? Че семейството му е било насечено?

— И какво щеше да промени това?

— Трябваше да знам! — Тя си запали цигара и вдиша дълбоко дима. — Истина ли е? Верни ли са нещата, които той ми разказа?

— Кои от тях?

— Всичките, Габриел! Не си играй шибани игрички с мен! — изкрещя Жаклин.

— Да, верни се. Цялото му семейство е загинало в „Шатила“. Той е страдал. И какво от това? Ние всички сме страдали — хладно отвърна Габриел. — Но това не му дава правото да убива невинни хора.

— И той е бил невинен, Габриел! Бил е просто едно момче!

— В момента провеждаме операция. Сега не е време да обсъждаме морала на антитерористите.

— Извинявам се, че повдигнах въпроса за моралната страна на нещата. Забравих, че ти и Шамрон никога не се замисляте за нещо толкова тривиално.

— Не ме слагай на един кантар с Шамрон.

— И защо не? Защото той дава заповедите, а ти ги изпълняваш?

— А какво ще кажеш за Тунис? — попита Габриел. — Знаеше, че мисията там е свързана с наказателна акция, но се съгласи да участваш в нея. Дори изрази желание да помагаш в нощта на убийството.

— Така е, но защото мишената беше Абу Джихад. Ръцете му бяха изцапани с кръвта на стотици евреи.

— Ръцете на този също са изцапани с кръв. Не го забравяй.

— Той е само едно момче, чието семейство е било посечено на парчета, докато израелската армия е гледала и не се е намесила.

— Не е момче, а двадесет и пет годишен мъж, който помага на Тарик да убива хора — прекъсна я Габриел.

— А ти ще го използваш, за да се добереш до Тарик и да си отмъстиш заради това, което той ти е сторил? Кога ще спрете да проливате кръв? Кога?

Габриел се изправи и си облече якето.

— Искам да се оттегля! — заяви решително Жаклин.

— Не можеш да напуснеш сега.

— Напротив, мога. Не искам повече да спя с Юсеф.

— Защо?

— Имаш безочие то да ме питаш защо? — ахна Жаклин.

— Извинявай, не исках да... — заоправдава се Габриел.

— Мислиш ме за курва, нали! Смяташ, че ми е все едно с кого спя! — настръхна тя.

— Не е вярно.

— Такава ли бях за теб в Тунис? Просто една курва?

— Знаеш, че не е вярно.

— Тогава кажи ми каква бях за теб.

— Не, ти ми кажи какво смяташ да правиш. Да се върнеш във Франция? Във вилата си във Валбон? Обратно при парижките ти приеми, снимките и модните дефилета, където най-трудният проблем е да решиш какъв цвят червило да си сложиш?

Тя го зашлеви по бузата. Той я изгледа втренчено. Очите му бяха студени като лед, а по страните му плъзна руменина. Жаклин замахна да го зашлеви отново, но Габриел нехайно вдигна лявата си ръка и отби удара ѝ.

— Нима не разбираш какво става? — попита той. — Юсеф неслучайно ти разказа за случилото се с него в „Шатила“. Проверява те. Трябваш му за нещо.

— Не ми пука.

— Смятах те за човек, на когото мога да разчитам. Не очаквах, че ще се предадеш по средата на играта.

— Млъкни, Габриел!

— Ще се свържа с Шамрон и ще му кажа, че напускаме операцията.

Той посегна към дръжката на вратата, но тя го сграбчи за ръката и трескаво заговори:

— Убийството на Тарик няма да оправи нещата. Това е една илюзия. Или си мислиш, че е като да реставрираш картина? Откриваш повреденото място, ретушираш го и всичко отново е наред. Обаче при хората не е така. В действителност не е така и при картините. Ако се вгледаш внимателно, винаги можеш да откриеш къде са били реставрирани. Белезите никога не зарастват. Реставраторът не „лекува“ картината, той просто прикрива раните.

— Трябва да знам дали искаш да продължиш.

— А аз искам да знам дали за теб в Тунис бях само една курва.

Габриел протегна ръка и докосна лицето ѝ.

— Там беше моята любима. — Ръката му се отпусна до тялото.

— И заради това загина моето семейство.

— Не мога да променя миналото.

— Знам.

— Обичаше ли ме?

Той се поколеба за момент, после каза:

— Да, много.

— А сега обичаш ли ме?

Габриел затвори очи:

— Трябва да знам дали можеш да продължиш.

30. ХАЙД ПАРК, ЛОНДОН

— Твоят приятел е избрал дяволски противно място за среща — каза Карп.

Те седяха на задната седалка на белия микробус „Форд“ на Бейзуотър Роуд, на няколко метра от Ланкастър Гейт. Карп се бе навел над подслушвателното устройство и настройваше нивото на звука. Габриел едва чуваше гласа му от оглушителния грохот на автомобилите, такситата, камионите и двуетажните автобуси отвън. На всичко отгоре дърветата в северния край на парка шумоляха под напора на вятъра и това шумолене, усилено от микрофоните на Карп, напомняше шума на пенлив прибор. Отвъд Ланкастър Гейт се виждаха Италианските градини и плисъкът на шадраваните им през микрофона се чуваше като проливен мусонен дъжд.

— Колко души с микрофони имаш там? — попита Габриел.

— Трима — отговори Карп. — Онзи мъж с вид на banker, който седи на пейката. Красивото момиче, което хвърля трохи на гълъбите. И младежът, който продава сладолед от вътрешната страна на входа.

— Не е зле — прецени Габриел.

— При тези условия не очаквай чудеса.

Габриел погледна часовника си: три часът и две минути. Помисли си: „Юсеф няма да се покаже. Сигурно са забелязали екипа на Карп и са се отказали“. После изруга гласно:

— Къде, по дяволите, е той?

— Бъди търпелив, Гейб.

След минута Габриел видя Юсеф да се задава от Уестборн Стрийт и да пресича улицата пред един спрял камион за доставки. Карп успя да му направи няколко снимки, преди той да влезе в парка, където започна да се разхожда около фонтаните. По средата на втората му обиколка към него се присъедини мъж, облечен в сиво вълнено палто. Лицето му бе скрито от слънчеви очила и ниско нахлупена шапка. Карп увеличи снимачното разстояние и направи още няколко снимки. Двамата мъже подновиха разходката около фонтаните,

говорейки тихо на английски. Заради шума от вятъра и плисъка на водата Габриел чуваше само откъслечни думи. Карп тихо изруга.

Мъжете обикаляха фонтаните няколко минути, после се насочиха към една детска площадка. Момичето, което хранеше гълъбите, бавно ги последва. След миг бусът за наблюдение се изпълни с веселите крясъци на играещи деца.

Карп притисна с пръсти ушите си и поклати глава.

След три часа той донесе обработения запис в квартирата на Габриел с примиреното изражение на хирург, който е направил всичко възможно да спаси пациента си.

— Прекарах го през компютър, филтрирах страничните шумове и усилих звука на гласовете. Но въпреки това записът е отвратителен и от целия разговор могат да се разберат само около десет процента — оплака се Карп.

Габриел протегна ръка и взе касетата. Мушна я в касетофона, натисна бутона СТАРТ и се заслуша, докато крачеше из стаята.

— *... се нуждае от някого... следващата задача...*

Силен шум, приличащ на далечна гръмотевица, заглуши останалата част от изречението. Габриел спря касетата и погледна въпросително Карп.

— Това е плисъкът на фонтаните — поясни той. — Нищо не мога да направя с него.

Габриел отново пусна касетата.

— *... да провери... в Париж... проблеми... е наред.*

Спря касетата, пренави я и отново я пусна.

да провери... в Париж... проблеми... е наред.

не е сигурен... правилния човек за... такова...

бъде убедителен... ако обясниш важността...

аз какво... да ѝ каже всичко?

— *... много важна дипломатическа мисия... каузата за истинския мир.*

в Близкия изток... необходими предпазни мерки...

— *... трябва да свърши работа...*

Звукът рязко се понижи. Карп каза:

— Точно сега отиват към детската площадка. Ще ги чуем отново, когато момичето се приближи достатъчно.

— ... го срещне... Де Гол... оттам... до крайното местоназначение...

— ... къде...

Плачът на някакъв малчуган, който викаше майка си, заглуши отговора.

— ... с нея след...

— ... зависи от него...

— ... ами... каже не...

— Не се притеснявай, Юсеф. Приятелката ти няма да ти откаже.

СТОП. ПРЕНАВИВАНЕ. СТАРТ.

— Не се притеснявай, Юсеф. Приятелката ти няма да ти откаже.

Следващото нещо, което Габриел чу, бе гласът на майка, която хокеше сина си, задето е изчегъртал нечия дъвка от долния край на люлката и я е лапнал.

Тази вечер, докато се прибираще след работа към апартамента на Юсеф, Жаклин се отби в един магазин и купи кърри. Докато се хранеха, гледаха по телевизията американски филм за германски терорист, вилнеец в Манхатън. Габриел гледаше същия филм, но с намален звук и слушаше коментарите на Юсеф. Когато филмът свърши, арабинът го обяви за „пълен боклук“ и угаси телевизора. После каза:

— Трябва да поговорим, Доминик. Искам да те питам нещо важно.

Габриел затвори очи и се заслуша.

На следващата сутрин Жаклин слезе на метростанция „Пикадили“ и пое заедно с тълпата пътници по перона. Докато се изкачваше с ескалатора, се огледа наоколо. Хората на Юсеф сигурно я следяха. Той нямаше да я остави да се мотае без *опашка* по улиците на Лондон, не и след това, което бе поискал от нея предната вечер. Един чернокос мъж я гледаше от успоредния ескалатор. Когато очите им се

срещнаха, той се усмихна и се опита да задържи погледа ѝ. Жаклин си даде сметка, че е просто сваляч. Обърна се демонстративно и се взря право пред себе си.

Навън, докато вървеше по „Пикадили“, ѝ се стори, че зърна Габриел в една телефонна будка, но като наближи, разбра, че се е припознала. Привидя ѝ се отново, че слиза от такси, обаче се оказа, че това би трябвало да е негов по-малък брат, ако такъв съществуваше. Осъзна, че навсякъде ѝ се привиждат негови двойници. Младежи в кожени якета, млади мъже в елегантни делови костюми, художници, студенти, доставчици — с малка промяна във външността Габриел можеше да мине за всеки от тях.

Ишърууд бе пристигнал пръв. Седеше зад бюрото си с вид на страдащ от махмурлук човек и говореше с някого по телефона на италиански език. Щом я видя, покри слушалката с ръка и каза:

— Кафе, моля.

Тя съблече палтото си и седна на работното си място. Джулиан можеше да преживее още няколко минути без кафето си. На бюрото ѝ лежеше сутрешната поща, сред която имаше един кафяв плик. Отвори го и извади писмото:

„Отивам в Париж. Не излизай от галерията, докато не ти се обадя.“

Жаклин смачка листа на малка топка.

31. ПАРИЖ

Габриел не беше докоснал закуската си. Седеше в първокласния вагон на *Евростар* със слушалки на ушите и прослушваше записите на малък портативен касетофон. Първият разговор между Юсеф и Жаклин. Разказът на палестинеца за клането в „Шатила“. Разговорът му с нея от предната вечер. Той извади касетата и сложи друга: срещата на Юсеф с неговата свръзка в Хайд Парк. Беше загубил представа колко пъти я бе слушал досега, но тя го тревожеше все повече. Натисна бутона за пренавиване и използва цифровия брояч, за да я спре точно на мястото, което искаше да чуе.

— ... да провери... в Париж... проблеми... е наред.

СТОП.

Габриел свали слушалките, извади малък бележник от джоба си и го отвори на празна страница. Написа: *да провери... в Париж... проблеми... е наред.* Между думите остави пространства, съответстващи приблизително на паузите в записа.

После написа: *Ние изпратихме човек да провери историята ѝ в Париж. Нямаше проблеми. Всичко е наред.*

Възможно бе да е казал това. Но можеше и да е: *Изпратихме човек да провери историята ѝ в Париж. Имаше големи проблеми. Но всичко е наред.*

Ала това нямаше никакъв смисъл. Габриел го зачерта, сложи си слушалките и отново прослуша тази част от записа. „Чакай малко — помисли си. — Дали свръзката на Юсеф казва *всичко е наред* или *наш враг?*“

Този път написа: *Изпратихме човек да провери историята ѝ в Париж. Имаше големи проблеми. Мислим, че тя може би работи за нашия враг.*

Но ако случаят бе такъв, защо биха поискали от нея да придружи палестински агент по време на мисия? Габриел натисна бутона за бързо пренавиване, после СТОП и СТАРТ.

— *Не се притеснявай, Юсеф. Приятелката ти няма да ти откаже.*

СТОП. ПРЕНАВИВАНЕ. СТАРТ.

— *Не се притеснявай, Юсеф. Приятелката ти няма да ти откаже.*

На гарата Габриел хвана такси и събщи един адрес на авеню „Фош“. Но само след пет минути заяви, че плановете му са се променили, подаде на шофьора няколко франка и слезе. Взе друго такси и на френски, със силен италиански акцент, помоли да бъде откаран до катедралата „Нотр Дам дьо Пари“. Оттам отиде пеша до станцията на метрото „Сен Мишел“. Когато се убеди, че не го следят, махна на поредното такси и му даде адрес близо до Булонския лес. После повървя петнадесет минути до една жилищна сграда на потънала в зеленина улица, недалеч от „Плас дьо Коломби“.

На стената във входа имаше домофон и колонка със звънци на обитателите. Габриел натисна бутон 4Б, на който с избеляло синьо мастило бе написано името *Гузман*. Когато вдигнаха телефона в другия край, промърмори няколко думи, върна слушалката на мястото ѝ и зачака вратата да се отвори. Щом ключалката избръмча, влезе във фойето, качи се с асансьора на четвъртия етаж и почука тихо на вратата на апартамент 4Б. Чу се дрънченето на веригата, последвано от прищракването на ключалката. В ушите на Габриел то прозвуча като звука от смяната на пълнител на пистолет.

Вратата се отвори. В рамката ѝ стоеше широкоплещест мъж, висок колкото Габриел, със сини очи и червеникаворуса коса. Изглеждаше необичайно самодоволен, като човек, който има твърде много успехи сред жените. Мъжът не се ръкува с Габриел, а го хвана за лакътя, дръпна го вътре и бързо затвори вратата, сякаш се страхуваше студът да не нахлуе в стаята.

В просторния полутъмен апартамент се носеше мирис на изкипяло кафе и на турските цигари на Шамрон. Холът бе обзаведен с голям диван и кожени фотьойли с меки възглавници и полегати облегалки — идеално място за почивка на агенти. До отсрещната стена имаше телевизионен шкаф, пълен с японска аудио- и видеотехника и касети с качествени американски филми. Според разпоредбите на Шамрон в тайните квартири бе забранено гледането на порнография.

Ари влезе в стаята и демонстративно погледна часовника си:

— Влакът ти пристигна преди деветдесет минути! Къде беше, по дяволите? Вече се канех да изпратя екип да те издирва.

„А аз никога не съм ти казвал как и по кое време ще пристигна в Париж“, отбеляза мислено Габриел. После обясни спокойно:

— Проверката дали не си следен отнема време. Помниш ли как се прави това, Ари, или си спрял да водиш онзи курс в Академията?

Шамрон протегна жилавата си ръка:

— Носиш ли записите?

Обаче, вместо да му ги даде, Габриел погледна към другия мъж в стаята:

— Кой е този?

— Узи Навот. Сега той е нашият *катса* в Париж, един от най-добрите ми хора. Работи с мен по този случай. Запознай се с великия Габриел Алон, Узи.

Личеше си, че Навот е от фанатичните последователи на Шамрон. Службата беше пълна с такива. Те бяха готови на всичко — да предадат, да измамат, да откраднат и дори да убият, — за да спечелят одобрението на шефа. Узи беше млад, нахакан и от него се излъчваше самодоволство, което не се понрави на Габриел. Инструкторите в Академията му бяха внушили, че е част от богоизбрания елит и Навот им беше повярвал.

Като подаде касетите на Шамрон, Габриел се отпусна в един от кожените фотьойли и се замисли. При срещата им в Лизард, в Корнуол, Стареца му бе обещал, че операцията ще бъде държана в пълна тайна от хората на булевард „Цар Саул“. Тогава какво, по дяволите, правеше Узи Навот тук?

Ари прекоси стаята, сложи касетата в стереоуредбата и натисна бутона *Старт*. После седна срещу Габриел и скръсти ръце. Когато Юсеф заговори, притвори очи и наклони леко глава на една страна. Имаше вид на човек, който слуша приятна мелодия.

Гласът на Юсеф от записа изпълни стаята:

„Един мой приятел, много изтъкнат палестинец, трябва да отиде в чужбина за много важна среща. За съжаление ционистите и техните приятели биха предпочели той да не присъства на тази среща и ако го забележат по време на пътуването, вероятно ще го хванат и ще го изпратят обратно вкъщи.

— Но защо биха направили това?

— Защото той се е осмелил да постави под съмнение справедливостта на така наречения мирен процес и има куража да предизвика сегашното палестинско правителство. Защото вярва, че единственото решение на проблема е връщането на палестинците в земите на дедите им и основаването на независима палестинска държава. Излишно е да казвам, че тези възгледи са го направили много непопулярен — не само сред ционистите и техните приятели, но и сред някои палестинци. Поради тази причина той е емигрант и постоянно се укрива.

— Какво искаш от мен?

— Тъй като е под постоянна заплаха, този мъж смята, че е необходимо да взема предпазни мерки и винаги пътува под фалшива самоличност. Той е образован, говори много езици и лесно може да се представи за човек от различни националности.

— Все още не разбирам какво искаш от мен, Юсеф.

— Служителите от службите за паспортен контрол в западните страни имат инструкции да проверяват обстойно самотните пътници. За съжаление заради «арабския тероризъм» всеки пътуващ сам арабин става обект на най-щателни проверки. Ето защо този мъж предпочита да пътува със западен паспорт и с придружител, най-вече жена.

— Защо жена?

— Защото мъж и жена предизвикват по-малко подозрение, отколкото двама мъже. Та този приятел се нуждае от спътница или да го кажем — партньорка. Бих искал ти да го придружиш в това пътуване.

— Не говориш сериозно!

— Не бих се шегувал за подобно нещо. Срещата, на която трябва да присъства този мъж, може да промени хода на историята на Близкия изток и съдбата на палестинския народ. Жизненоважно е той да пристигне там и да вземе участие в тази среща, за да изрази мнението на голяма част от палестинците.

— Но защо точно аз?

— От една страна, заради външността ти. Ти си изключително привлекателна и съблазнителна жена. Но също така и заради паспорта ти. А този мъж, чието име за съжаление не ми е разрешено да разкрия, предпочита да пътува с френски паспорт. Ще се престорите на

любовници, Доминик! Преуспяващ бизнесмен и неговата млада приятелка.

— Ще играем на любовници ли?

— Да, за пред хората. Нищо повече, уверявам те. Този палестински лидер мисли единствено за благополучието и бъдещето на своя народ.

— Аз съм секретарка в реномирана художествена галерия, Юсеф, и не се занимавам с такива неща. Освен това — защо да се излагам на риск заради теб и палестинския народ? Намери си някоя палестинка.

— Ако можехме, щяхме да го направим. За съжаление необходима ни е европейка.

— На вас ли? Мислех, че си студент и сервитьор, за бога! Откога се оказа забъркан с човек, който трябва да пътува под фалшиво име за среща, дето щяла да промени историята на Близкия изток? Това ли е пълната ти искреност, Юсеф?

— Не съм крил от теб политическите си възгледи. Нито че съм противник на така наречения мирен процес.

— Да, но скри факта, че си свързан с такива хора. Какъв е той, Юсеф? Някакъв терорист ли?

— Не ставай смешна, Доминик! Хората, с които съм свързан, ненавиждат насието и винаги са осъждали всички терористични групировки. Освен това приличам ли ти на терорист?

— И къде ще ходи той? Как ще стане това?

— Значи ще го направиш?

— Питам те къде ще ходи твоят приятел и как ще стане това — нищо повече.

— Не мога да ти кажа.

— О, Юсеф, моля те!

— Не мога да ти кажа къде ще ходи, защото дори и аз не знам. Но ще ти обясня как ще стане.

— Добре, кажи ми поне това.

— Ти ще летиш до Париж. Ще се срещнеш с него на летище «Шарл де Гол». Само той и някои от най-близките му помощници знаят къде ще ходи. Ще го придружиш до изхода и ще се качиш с него в самолета. Мястото на срещата може да бъде или там, или някъде другаде. Възможно е да ти се наложи да хванеш друг самолет или да

пътуваш с влак, ферибот, кола... Не знам. Когато срещата свърши, ще се върнете в Париж и ще се разделите. Ти никога повече няма да го видиш и естествено няма да споменаваш пред никого за това пътуване.

— Ами ако го арестуват? Какво ще стане с мен?

— Ти не си направила нищо лошо. Ще пътуваш със собствения си паспорт. Ще кажеш, че този мъж те е поканил да го придружиш и си приела.

— Колко ще трае всичко?

— Планирай го за една седмица, но очаквай да е по-кратко.

— Не мога просто така да напусна галерията за една седмица. Не ми се полага никаква отпускат. Ишърууд ще побеснее.

— Кажи на господин Ишърууд, че имаш спешни семейни дела в Париж и не можеш да отложиш пътуването.

— А ако реши да ме уволни?

— Няма да те изгони. Но ако се тревожиш за парите, можем да уредим нещо за теб.

— Не искам пари, Юсеф. Мога да го направя само защото ти ме молиш, защото те обичам. Макар че не съм убедена, че наистина си мъжът, за когото се представяш.

— Аз съм просто човек, който обича родината и народа си, Доминик.

— Трябва да си помисля...

— Разбира се, но докато вземеш решение, много важно е да не го обсъждаш с никого.

— Кога очакваш отговор?

— Утре вечер.“

Щом записът свърши, Шамрон отвори очи.

— Защо си толкова мрачен, Габриел? Защо не скачаш от радост?

— Звучи твърде хубаво, за да е истина.

— Не започвай пак с това. Ако смятаха, че тя работи за нас, щеше вече да е мъртва, а Юсеф щеше да се е покрил.

— Тарик не планира така операциите си.

— За какво говориш? — наостри уши Шамрон.

— Може би той иска нещо повече от един второразреден агент като Жаклин — замислено продума Габриел. — Спомняш ли си

начина, по който уби Бен Елиезер в Мадрид? Заложил капан, сложи стръв и го примамил там. Не оставил нищо на случайността. После го застрелял в лицето и си излезе, сякаш нищо не се е случило. Той ни победи в нашата собствена игра и Бен Елиезер плати цената.

— Той победи мен. Това ли се опитваш да кажеш? — настръхна Шамрон. — Че ако бях по-предпазлив, никога нямаше да оставя Бен Елиезер да влезе в онова кафене?

— Не обвинявам теб.

— Ако не мен, тогава кого, Габриел? Аз оглавявах отдел „Операции“. Случи се по мое време. В крайна сметка тази смърт лежи на моята съвест. Какво искаш да направя сега? Да избягам и да се скрия, защото Тарик някога ме е победил? Да свия байрака и да се прибера у дома? Не, Габриел.

— Хвани Юсеф и се оттегли.

— Не ми е нужен Юсеф! Искам Тарик! — Шамрон удари с големия си юмрук по облегалката на стола. — Всичко е напълно логично. Тарик обича да използва за прикритие жени. Винаги го е правил. В Париж беше американска девойка. В Амстердам — проституираща наркоманка. Той използва жена дори...

Ари замълча, но Габриел знаеше какво щеше да каже. Тарик бе използвал жена и във Виена — красива австрийска продавачка, — която след бомбения атентат бе намерена в Дунав с прерязано гърло.

— Да приемем, че си прав — смекчи тона Стареца. — Да приемем, че Тарик подозира, че Жаклин работи за Службата — и ни залага капан. Дори случаят да е такъв, нещата са в наши ръце. Ние решаваме кога да го подтикнем към действие. Ние избираме времето и мястото, не Тарик.

— Но животът на Жаклин е поставен на карта. Не съм готов да поема този риск. Не искам тя да свърши като всички останали жени.

— Няма. Тя е професионалистка, а и ние ще я следим на всяка крачка.

— Само преди две седмици тя работеше като фотомодел. Не е участвала в акция от години — възрази Габриел. — Може и да е професионалистка, но не е подготвена за такава операция.

— Позволи ми да те посветя в една малка тайна — присви очи Шамрон. — Никой никога не е подготвен напълно. Но Жаклин може да се грижи за себе си.

— Не ми харесват също и правилата на играта, определени от тях. Знаем, че тя трябва да отиде на летище „Шарл де Гол“ и да хване самолет, но нямаме представа накъде ще лети. Ние ще играем ролята на догонващи още от началото.

— Ще разберем закъде ще летят в момента, в който стигнат до изхода. И ще ги наблюдаваме от мига, в който слязат от самолета, когато кацне. Няма да я изпускаме от поглед нито за секунда.

— И после?

— Когато настъпи моментът, ще убием Тарик и всичко ще приключи.

— Ами да го арестуваме още на летище „Шарл де Гол“. Защо не? Шамрон стисна устни и поклати глава:

— Първо, защото това предполага да намесим французите, което не съм готов да направя. Второ, никой не е успял да събере срещу Тарик доказателства, които да издържат в съда. Трето, ако кажем на французите и нашите приятели от Лангли, че знаем къде ще бъде Тарик в определен ден, те ще поискат да узнаят как сме стигнали до тази информация. Тогава ще ни се наложи да признаем на нашите колеги в Лондон, че без да ги уведомим, сме провеждали операция на тяхна територия, а това никак няма да им хареса. И накрая — последното нещо, от което се нуждаем, е Тарик да се озове зад решетките и да се превърне в символ за всички противници на мирния процес. Предпочитам той да изчезне безшумно.

— А какво ще кажеш да го отвлечем?

— Наистина ли мислиш, че можем да измъкнем Тарик наред претъпкания с хора терминал на „Шарл де Гол“? Това е абсурдно! Ако искаме да пипнем Тарик, няколко часа ще играем по неговите правила. — Шамрон си запали цигара и с яростен замах угаси клечката. — Ти решаващ, Габриел. Такава операция изисква личното одобрение на министър-председателя. Сега той е в кабинета си и очаква да чуе дали си готов да участваш в нея. Какво да му кажа?

32. СЕЙНТ ДЖЕЙМС, ЛОНДОН

Според Джулиан Ишърууд следобедът бе най-мъчителната част от деня. Не знаеше на какво точно се дължи това — на леността след обилния обяд, на ранното мръкване в Лондон през зимата или на приспивното барабанене на дъжда по прозорците. Обаче тази част на деня се бе превърнала в негово лично чистилище. В ужасен отрязък от време между сантименталната надежда, с която всяка сутрин идваше в галерията, и чувството за безизходица, с което всяка вечер се прибираше в дома си в Южен Кенсингтън. Станеше ли три часът, той сякаш умираше: беше твърде рано за затваряне, защото щеше да изглежда като пълна капитулация пред конкуренцията, а, от друга страна, до края на работния ден оставаха твърде много часове за запълване с незначителни дела.

Така че той седеше зад бюрото си, в лявата си ръка стискаше успокояващата чаша с топъл чай, а с дясната навъсено прелистваше купчина книжа. Това бяха сметки, които не можеше да плати, и листовки с информация за добри картини, излезли на пазара, които не можеше да си позволи да купи.

Джулиан вдигна глава и погледна през вратата към преддверието, където зад малкото бюро седеше секретарката му. Тази жена, която се представяше с името Доминик, наистина имаше удивителна фигура. Според Ишърууд бе истинско произведение на изкуството. Ала която и да бе тя, поне направи по-интересен живота в галерията.

Преди Ишърууд настояваше вратата между двете помещения да стои затворена. Смяташе се за важна личност, за човек, който има да обсъжда сериозни въпроси с делови хора, и бе държал да има известна дистанция между него и секретарката. Сега откри, че предпочита да държи вратата отворена. Ех, ако беше с двадесет години по-млад! Когато бе на върха на славата си, можеше да я има. Тогава имаше много момичета като нея и не само заради парите, вилата в Сен Тропе или яхтата, а заради изкуството. Картините въздействаха на артистичните девойки повече от кокаина.

През многото си свободно време Ишърууд си фантазираше за красавицата най-различни неща. Чудеше се дали тя изобщо е францужойка, или е просто една от онези израелки, които можеха да минат за представителки на почти всички нации. Беше открил също така, че въпреки красотата ѝ, нещо тайно в нея малко го плашеше, което правеше почти невъзможно да я гледа като сексуален обект. „Дали причината не е в мен? — помисли си той. — Дали това не е начин да се справяме със стареенето, с намаляването на силите ни и със загубването на уменията ни? Дали чрез фантазиите ни природата милостиво не ни избавя от неосъществими желания, за да дадем път на младото поколение и да не се покажем пълни глупаци пред жени като Доминик Бонар?“

Сега, докато я наблюдаваше, той внезапно почувства, че нещо не е наред. Тя беше напрегната през целия ден. Не пожела да излезе от галерията по време на почивката, макар че я бе поканил на обяд в „Уилтън“. Поканата му бе съвсем невинна, без никакви задни мисли, но тя отказа. И вместо това, си поръча да ѝ донесат сандвич от кафенето. Може би имаше нещо, свързано с арабина, който бе дошъл в галерията онази вечер. Май го бе нарекла Юсеф. Или пък причината бе Габриел? Джулиан си представи, че я е наскърбил по начина, по който бе наскърбил малкото момче в Корнуол. „Боже, как му беше името? Пърл? Пък? Не, Пийл беше“ — спомни си Ишърууд. За съжаление, ако това бе така, нямаше как да накаже Габриел, освен никога да не му прости.

Отвън долетя звук от клаксон на автомобил. Джулиан се изправи и надзърна през прозореца. Долу, на настлания с тухли Мейсън Ярд, точно пред заключените врати на товарната рампа, бе спрял микробус за доставки.

Странно, днес не чакаха никакви доставки. Шофьорът отново натисна клаксона, този път по-продължително. „За бога! — помисли си Ишърууд. — Кой, по дяволите, си ти и какво искаш?“

После шофьорът надникна през предното стъкло. Джулиан не можа да види лицето му, а само двете ръце, стиснали волана. Тези ръце би разпознал навсякъде. Бяха най-добрите в бизнеса.

Те се качиха с асансьора до горния етаж на галерията — Габриел отляво, Шамрон отдясно, а Жаклин, като пленничка, по средата. Тя се опита да срещне очите на Габриел, но той гледаше право пред себе си. Когато вратата се отвори, Шамрон я съпроводи до пейката в средата на залата, сякаш тя трябваше да дава показания на свидетелската скамейка. Жаклин седна, кръстоса крака, подпря лакти на коленете си и облегна брадичка на дланите си. Габриел застана зад гърба ѝ. Шамрон закрачи из галерията с изражение на клиент, който не е впечатлен от предлаганата стока.

Той говори, без да спре, в продължение на двадесет минути. Докато го гледаше, Жаклин си спомни за вечерта, когато я бе вербувал да работи за Службата. В думите му долови същата решителност и чувство за дълг, както тогава. Дребното стегнато тяло на Ари излъчваше такава сила, че страховете ѝ сякаш се стопиха. В негово присъствие това, което искаха от нея — да придружи в мисия най-опасния терорист в света, — вече не ѝ се струваше така рисковано и трудно осъществимо. Помисли си: „Шамрон не се страхува, ето защо и аз няма да се страхувам“. Трябваше обаче да признае, че бе завладяна и от самата мисъл да участва в тази операция. Тя, момичето от Марсилия, чиито дядо и баба бяха станали жертва на холокоста, щеше да помогне за ликвидирането на Тарик ал Хурани и опазването на сигурността на Израел! Това щеше да бъде идеален завършек на кариерата ѝ в Службата, осъществяване на съкровено ѝ желание, което я бе подтикнало да стане агент. Освен това щеше да докаже на Габриел, че тя също може да бъде смела.

— Имаш пълното право да ни откажеш — каза Шамрон. — Ти се съгласи да участваш в съвсем друг вид операция, по-краткосрочна и със значително по-малък риск. Обаче ситуацията се промени. Това се случва понякога в нашата работа.

Той спря да крачи и застана точно пред нея.

— Но мога да те уверя в едно нещо, Жаклин. Твоята безопасност ще бъде приоритет за нас. Никога няма да бъдеш сама. Ще те изпратим до самолета и ще те чакаме на другото летище, когато слезеш от него. Ще бъдем неотлъчно до теб. При първата удобна възможност ще нанесем удара и ще приключим. Имаш думата ми, че ако животът ти бъде изложен на опасност, ще се намесим незабавно, за да те защитим, независимо от последствията. Разбра ли ме?

Тя кимна утвърдително. Шамрон бръкна в куфарчето си, извади малка инкрустирана кутийка и ѝ я подаде. Жаклин я отвори. В нея, върху бялата сатенена подплата, лежеше златна запалка.

— Тя изпраща сигнал в обхват от тридесет мили. Това означава, че ако нещо се обърка — ако по някаква причина загубим контакт с теб, — винаги ще сме в състояние отново да те намерим.

Жаклин извади запалката от кутийката и я щракна. Показа се тънко пламъче. Когато след това я мушна в предния горен джоб на блузата си, лицето на Шамрон се озари от кратка усмивка.

— Длъжен съм да те уведомя, че приятелят ти Габриел има сериозни резерви към провеждането на тази операция. — Ари отново закрачи, като този път се спря пред пейзажа на Клод. — Той се опасява, че ще се озовеш в капан. Обикновено се доверявам на мнението му, двамата сме преживели много заедно. Обаче в този случай не съм съгласен с него.

— Разбирам — прошепна Жаклин.

И в този миг си спомни вечерта, когато бе довела Юсеф в същата тази зала.

„Ако не греша, Клод е роден във Франция, но почти целия си живот е прекарал във Венеция“. „Грещиш. Клод е живял и работил в Рим“. Може би той я е проверявал още тогава... Шамрон продължи, сякаш прочете мислите ѝ:

— Бих могъл да ти кажа много неща за Тарик. Да ти припомня, че той е звяр, чиито ръце са изцапани с кръвта на стотици евреи. Че хладнокръвно уби нашия посланик и съпругата му в Париж, че застреля един голям приятел на Израел и неговата жена в Амстердам, а сега планира да нанесе нов удар. Бих могъл да ти кажа, че ти ще направиш огромна услуга на Израел и еврейския народ, но не мога да изисквам от теб да участваш в операцията.

Жаклин погледна към Габриел, но той стоеше пред творбата на Дел Вага. Беше наклонил глава на една страна, сякаш търсеше дефекти в последната реставрация. Позата му като че ли казваше: „Не гледай мен. Това е твое решение и на никого друг“.

Още щом Шамрон излезе, Габриел пресече стаята и застана на мястото му. На Жаклин ѝ се искаше да дойде по-близо, но той сякаш се

нуждаеше от безопасно разстояние. Изражението на лицето му се бе променило по същия начин, както някога в Тунис. Там той беше един по време на наблюдението, когато бяха любовници, и съвсем друг — в нощта на убийството. Тя си спомни как изглеждаше той, когато шофираше от морския бряг до вилата на Абу Джихад: неумолим и страховит. Сега имаше същия вид. Той сякаш продължи думите на Ари. Само че интонацията на гласа му бе различна. Когато говореше Шамрон, на Жаклин ѝ се струваше, че чува биене на барабани. Докато Габриел обясняваше тихо и спокойно, сякаш разказваше на дете приказка за лека нощ.

— Връзката ти със Службата ще бъде телефонът в лондонската ти квартира. Той ще бъде включен към линия, защитена от подслушване, по която позвъняванията ти ще се препращат в централата в Тел Авив. Когато пристигнете до крайната ви дестинация, кажи на Тарик, че трябва да провериш съобщенията на телефонния си секретар. Като позвъниш в Лондон, хората от Службата ще видят номера, от който набираш, и ще определят местоположението ти. Ако си сама, можеш дори да говориш с тях, да им предадеш някаква информация. Това ще е напълно безопасно.

— А ако той не ми разреши да се обадя? — попита Жаклин.

— Тогава му направи сцена — отвърна Габриел. — Заяви му, че Юсеф не ти е споменавал за подобни ограничения и че отказваш да бъдеш затворничка. Заплаши го, че ако не ти разреши да провериш съобщенията си, ще си тръгнеш веднага. Запомни, ти знаеш само, че този мъж е някаква видна палестинска личност и има да изпълнява дипломатическа мисия, а не някой, от когото би трябвало да се страхуваш. Усети ли, че се боиш от него, ще те заподозре, че знаеш повече, отколкото трябва.

— Разбирам — кимна Жаклин.

— Не се изненадвай, ако чуеш съобщения на телефонния си секретар. Ще запишем няколко. Запомни, че според правилата, поставени от Юсеф, само Ишърууд може да знае, че си заминала. Вероятно Джулиан ще се обади да те попита кога смяташ да се върнеш или за някакви спешни дела, възникнали в галерията. Може някой от семейството ти или някоя приятелка да позвъни от Париж, за да пита как вървят нещата при теб в Лондон. Може да се обади някой мъж, за

да те покани на вечеря. Ти си привлекателна жена и ще бъде подозрително, ако не те ухаждат.

Тя си помисли: „А ти защо не го правиш, Габриел?“

— Тази вечер, преди да дадеш отговор на Юсеф, искам да изразиш пред него още веднъж сериозните си опасения от подобна авантюра. За Жаклин Дьолакроа пътуването с непознат мъж може и да е нормално, но за Доминик Бонар то изглежда като пълна лудост. Искам да се скараш с палестинеца, да го накараш да ти даде гаранции за твоята безопасност, докато най-накрая се съгласиш да отидеш.

Жаклин бавно кимна, удивена от спокойната настойчивост, с която ѝ говореше.

— Гледай да проведеш този разговор в неговия апартамент. Искам да чуя какво ще ти каже, да доловя интонацията му. След като се съгласиш да го направиш, не се изненадвай, ако ти забрани да се отделяш от него и те заведе да прекараш нощта някъде другаде. За Доминик Бонар ще е съвсем нормално да протестира срещу това, дори да отпрати безплодни заплахи, че ще си тръгне, но Жаклин Дьолакроа не би трябвало изобщо да е изненадана. Ала независимо къде ще те отведе, ние ще сме наблизко. Аз лично ще те наблюдавам.

Габриел замълча за миг и както Шамрон преди това, закричи бавно из галерията. Спря пред картината на Лунни и се загледа в изображението на Венера. Жаклин се запита дали е способен да оцени красотата на едно платно, или е осъден да търси само дефектите в него. Габриел се върна и седна до нея на пейката:

— Трябва да ти кажа още нещо. Искам да си подготвена за начина, по който това ще приключи. Може да се случи на някое тихо безлюдно място или наред с оживена улица. Ако ме видиш да приближавам, не трябва да поглеждаш към мен. Не трепвай, не споменавай името ми, остани безмълвна. Не трябва да правиш нищо, с което можеш да предупредиш Тарик за присъствието ми. Иначе може и двамата да загинем.

Габриел помълча, после добави намръщено:

— Възможно е той да не издъхне веднага — 22-калибровата берета не е най-смъртоносното оръжие. За да убиеш човек с нея, трябва да изстреляш няколко куршума. Ако Тарик падне на земята, ще трябва да довърши работата си. И има само един начин да го направя. — Той сви ръката си, сякаш държеше пистолет, и допря показалеца си

до слепоочието ѝ. — Не искам да ме гледаш, докато го правя. Това няма да съм аз.

Жаклин посегна и отмести ръката му от главата си. Сви показалеца към дланта му, така че ръката му вече да не напомня за пистолет. Тогава най-сетне Габриел се наведе към нея и я целуна по устните.

* * *

— Как е тя? — попита Шамрон, когато Габриел зави с автомобила по Оксфорд Стрийт и се насочи на изток.

— Изпълнена е с решимост.

— А ти?

— На този етап моите чувства са без значение. — Габриел шофираше, без да поглежда Стареца.

— Не изпитваш ли поне леко вълнение от перспективата да влезеш в битка? Преследването не те ли кара да се чувстваш изпълнен с енергия?

— Загубих тези чувства доста отдавна — горчиво се усмихна Габриел.

— Двамата сме различни — рече Шамрон. — Не ме е срам да го призная, но аз живея за този момент. Живея за мига, в който ще мога да стъпя на гърлото на моя враг и ще го лиша от сетния му дъх.

— Прав си. Различни сме.

— Ако не те познавах добре, щях да си помисля, че си силно привързан към нея.

— Винаги съм я харесвал.

— Ти никога не си харесвал никого или нещо. Изпитваш или любов, или омраза. При теб няма средно положение.

— Това ли казват психиатрите от централата за мен?

— Нямам нужда психиатър да ми казва нещо толкова очевидно.

— Моля те, да сменим темата — недоволно го погледна Габриел.

— Добре, да я сменим — съгласи се Стареца. — Какво изпитваш към мен, Габриел? Любов, омраза или просто нищо?

— По-добре е някои неща да си останат неизречени.

Габриел пресече с автомобила Тотнъм Корт Роуд и влезе в Холбърн. На Ню Скуеър паркира до бордюра. Шамрон извади от куфарчето си една тънка папка и му я подаде:

— В нея са всички известни на Службата снимки на Тарик. Не са много, а и са стари. Все пак ги погледни. Ще бъде доста неудобно, ако застреляме друг човек.

— Като в Лилехамер — напомни му Габриел.

Шамрон се намръщи при споменаването на Лилехамер. Този норвежки ски курорт се бе превърнал в символ на най-голямото фиаско в историята на израелското разузнаване. През юли 1973 година двама *кидони* от екипа на Шамрон бяха застреляли мъж, когото сметнаха за Али Хасан Саламех — шеф на оперативния отдел на „Черният септември“ и главен организатор на мюнхенската касапница. Жертвата не беше Саламех, а марокански сервитьор, женен за норвежка. След убийството Габриел и Шамрон избягаха, но няколко члена на ударния им отряд попаднаха в ръцете на норвежката полиция. Шамрон едва успя да спаси кариерата си. На булевард „Цар Саул“ катастрофата в Лилехамер бе известна като *Леил ха Мар*, което на иврит означаваше *нощта на горчивината*.

Ари го изгледа навъсено:

— Наистина ли смяташ, че моментът е подходящ да споменаваш Леил ха Мар? — Замълча за миг, после се усмихна с изненадваща топлота. — Знам, че ме мислиш за чудовище, за човек без никакъв морал. Може би си прав. Но аз винаги съм те обичал, Габриел. Ти все си бил моят любимец, моят *принц на огъня*. Независимо какво ще се случи, искам да запомниш това.

Алон изслуша разнежените слова на Стареца и също се усмихна:

— Впрочем къде отиваш?

— Ще ни трябва самолет за утре. Смятам да направя резервация в компанията „Еър Стоун“.

— Ари, ти не пиеш! Това не е честно!

— Съжалявам, Бенджамин, но ме чака дълга нощ.

— Работа ли?

Шамрон кимна утвърдително.

— Е, какво те води тук?

— Имам нужда от услуга.

— Разбира се, че имаш нужда от услуга. Иначе нямаше да се сетиш за мен. Надявам се, че не си дошъл да искаш пари, защото банка „Стоун“ е временно затворена, а пък и ти доста си превишил кредита си. Освен това парите свършиха. Кредиторите постоянно ме обсаждат и си искат полагаемото. А колкото до благодетелите ми от Сити, ами да кажем, че предпочитат да залагат на по-сигурни фирми. Това, което се опитвам да кажа, Ари, е, че имам сериозни финансови проблеми.

— Не става дума за пари — прекъсна го Шамрон.

— А тогава за какво? Говори!

— Искам да наема твоя реактивен самолет. Всъщност — да наема теб и твоя самолет.

— Разказвай. Сега вече целият съм в слух — оживи се Стоун.

— Утре един враг на Израел ще излети от летище „Шарл де Гол“. За съжаление не знаем закъде и с кой самолет. И няма да го узнаем, докато не се качи на борда. Наложително е бързо да го последваме и да пристигнем, без да привличаме внимание. Например един чартърен полет на „Ел Ал“ извън разписанието може да породни някои въпроси. Ти обаче си известен не само като човек, който много обича да пътува, но и с неочакваните промени, които правиш в маршрута си.

— Дяволски си прав, Ари. Идвам и заминавам като вятъра. Така държа хората на нокти. Това е във връзка с онази работа в Париж, за която зае пари от мен, нали? Трябва да кажа, че съм заинтригуван. Изглежда, ще участвам в истинска операция. На предни позиции, тежка артилерия. Как бих могъл да откажа? — Стоун веднага се обади по телефона: — Подгответе самолета. За Париж, след един час, обичайния апартамент в „Риц“, обичайното момиче. Онова с диамантения пиърсинг на езика. Онази принцеса, да. Нека да ме чака в стаята. Чао!

Той затвори, напълни отново чашата си с шампанско и я вдигна към Шамрон.

— Не знам как да ти благодаря, Бенджамин — рече Ари.

— Длъжник си ми. Някой ден аз ще имам нужда от услуга. Идва ден, когато дълговете се връщат.

33. СЕЙНТ ДЖЕЙМС, ЛОНДОН

Жаклин се надяваше, че една кратка разходка ще успокои нервите ѝ, но се излъга. Трябваше да вземе такси направо до дома на Юсеф, защото имаше чувството, че ще се върне и ще каже на Шамрон и Габриел да вървят по дяволите. Разполагаше само с няколко секунди да се овладее. Даде си сметка, че не е свикнала да изпитва боязън или поне страх, от който ѝ секва дъхът. Беше изпадала в подобно състояние само веднъж в живота си — в нощта на нападението в Тунис, — но тогава до нея бе Габриел. Сега беше сама. Помисли си за своите дядо и баба и за ужаса, който ги е връхлетял, докато са чакали да бъдат убити в Собибор. „Щом те са могли да гледат смъртта в очите, и то в ръцете на нацистите, и аз ще мога да се справя с това!“ — каза си тя.

А сега изпитваше и още едно силно чувство: изпепеляваща, прекрасна любов. Любов, която бе оцеляла дванадесет години, независимо от връзките ѝ с други мъже. Обещанието на Габриел, че ще я наблюдава неотлъчно, бе повлияло на окончателното ѝ решение да тръгне към дома на Юсеф. Спомни си и нещо, което ѝ бе казал Шамрон вечерта, когато я вербуваше: „Трябва да вярваш в това, което правиш“.

„О, да, Ари! — помисли си тя. — Аз определено вярвам в това, което правя сега“.

Жаклин натисна звънеца за апартамента на Юсеф. Изчака за момент. Никаква реакция. Натисна го отново и погледна часовника си. Беше ѝ казал да дойде в девет часа. Толкова се изнерви да не закъснее, че пристигна пет минути по-рано. „Сега какво да правя, Габриел? Да остана или да обиколя блока?“ Ако си тръгнеше, можеше изобщо да не се върне. Запали цигара и зачака, потрепвайки с крака в студа.

След минута един микробус „Форд“ спря на улицата срещу нея. Страничната врата се отвори и Юсеф скочи на мокрия асфалт. Тръгна към нея, пъхнал ръце в джобовете на коженото се яке.

— От колко време стоиш тук?

— Не знам. От няколко минути. Къде беше, по дяволите?

— Казах ти да дойдеш в девет. Не съм имал предвид пет минути по-рано.

— Е, малко съм подранила — вдигна рамене Жаклин. — Какво толкова?

— Проблемът е в това, че правилата се промениха.

Тя си спомни думите на Габриел: „Нямаш основание да се страхуваш. Ако те притискат, ще се отбраняваш“.

— Слушай, правилата не могат да се променят без мое съгласие. Още не съм решила дали ще тръгна. Това е лудост, Юсеф! Не ми казваш къде отивам, нито кога ще се върна. Обичам те, искам да ти помогна, но се постави на мое място.

Гласът му веднага омекна:

— Съжалявам, Доминик, но съм малко напрегнат. Всичко трябва да мине гладко. Нямах намерение да си го изкарвам на теб. Влез да поговорим. Обаче знай, че не разполагаме с много време.

Габриел за пръв път виждаше този микробус, затова записа регистрационния му номер, докато той се отдалечаваше в мрака. Шамрон дойде при него до прозореца. Двамата видяха как Жаклин и палестинецът влязоха през входната врата. Малко по-късно лампите в апартамента на Юсеф светнаха. Габриел се заслуша: гласът на Юсеф звучеше спокойно и окуражително, а при Жаклин се долавяше нервност и напрежение. Шамрон се настани на дивана, наблюдавайки сцената от отсрещната страна, сякаш тя се разиграваше на филмов екран. Габриел притвори очи и се заслуша. Те се дебнеха един друг, обикаляйки стаята като професионални боксьори. Габриел нямаше нужда да ги гледа. Той се досещаше какво става по звука, който се усилваше всеки път, когато някой от тях минаваше край телефона.

— За какво става въпрос, Юсеф? Наркотици? Бомба? Кажи ми, негоднико!

Изпълнението ѝ бе толкова убедително, че Габриел се притесни дали Юсеф няма да промени мнението си. Ари явно искрено се забавляваше от шоуто. Когато Жаклин най-накрая се съгласи да отиде, той погледна Габриел.

— Това беше чудесно. Прекрасен стил, добра работа. Браво!

Пет минути по-късно Габриел ги видя да се качват на задната седалка на тъмносин воксхол. Няколко секунди след като потеглиха, една кола мина под прозореца на Габриел — наблюдателите на Шамрон. Сега нямаше какво да се прави, освен да се чака. За да запълва времето си, Алон пренави касетата и отново изслуша разговора им. „Каж ми нещо — питаше Жаклин. — Когато това свърши, ще те видя ли отново?“ Габриел спря касетата и се запита дали въпросът ѝ бе отправен към Юсеф или към него.

Кромуюел Роуд в полунощ: пустият булевард, който свързваше Централен Лондон със западните предградия, никога не бе изглеждал толкова красив. Мрачните хотели от епохата на Едуард сега бяха осветени с примигващите светлини на рекламните и Жаклин ги намираше за очарователни. Дори сменящите се светлини на светофарите, които се отразяваха върху мократа настилка, ѝ изглеждаха като урбанистичен шедьовър. Жаклин свали малко стъклото си и вдиша влажния нощен въздух, изпълнен с автомобилни газове и мирис на пържени картопки и скара. Нощният Лондон бе много вълнуващ.

Бяха сменили синия воксхол със сива тойота с напукано предно стъкло. Шофьорът на воксхола беше хубав младеж с вързана на опашка коса. Сега зад волана седеше по-възрастен мъж — около четиридесетгодишен, с тясно лице и неспокойни черни очи. Караше бавно.

Юсеф му прошепна няколко думи на арабски.

— Говори на френски или английски! — недоволно го засече Жаклин.

— Ние сме палестинци — отвърна той. — Арабският е нашият роден език.

— Изобщо не ми пука. Аз не го говоря. Не разбирам какво казваш и това ме кара да се чувствам неудобно. Така че или говори на скапания английски, или си намери някого друг за задачата.

— Просто го помолих да намали малко.

„В действителност, Юсеф, ти му каза да се увери, че не ни следят, но хайде да не издребняваме“ — помисли си Жаклин.

На седалката между тях лежеше малък куфар. Юсеф я беше закарал до квартирата ѝ и ѝ бе помогнал да си опакова вещите.

— Ще трябва да го носиш като ръчен багаж, затова си вземи само най-необходимото — посъветва я той. — Ако имаш нужда от повече дрехи, ще ти дадат пари да си купиш.

Беше наблюдавал внимателно, докато тя си събираше багажа, инспектирайки всяка вещ, която Жаклин слагаше в куфара. Тогава тя го попита саркастично:

— Как да се облека? За топъл или за студен климат? В Норвегия ли ще ходим или в Нова Зеландия? В Швеция или в Швейцария? Какъв да е стилът на облеклото ми — официален или ежедневен?

Сега, докато пътуваха, Жаклин си запали цигара. Юсеф също си взе една и протегна ръка за запалката ѝ.

Тя му я даде и го наблюдаваше, докато си палеше цигарата. Той тъкмо се канеше да ѝ я върне, когато нещо го накара да спре и да я разгледа по-внимателно. Жаклин за миг сякаш забрави да диша.

— Много е хубава — каза Юсеф и прочете гравирания на гърба надпис: *За спомен на Доминик с много обич.*

— Откъде я имаш?

— От сто години е...

— Отговори на въпроса ми.

— Подарък ми е от един мъж, който не ме е изпращал никъде с напълно непознат човек.

— Трябва да е бил много мил. Защо никога не съм виждал тази запалка?

— Не си виждал много неща. Това нищо не означава.

— Да ревнувам ли?

— Погледни датата, идиот такъв.

— Юни, хиляда деветстотин деветдесет и пета — прочете Юсеф на глас. — Този мъж още ли присъства в живота ти?

— Ако присъстваше, нямаше да съм с теб.

— Кога го видя за последен път?

— През юни хиляда деветстотин деветдесет и пета, когато ми подари запалката.

— Трябва да е бил много важен за теб, иначе нямаше да я запазиш — лукаво я изгледа Юсеф.

— Това не е негова, а моя запалка и я пазя, защото е хубава — троснато отвърна Жаклин.

„Габриел беше прав — помисли си тя. — Той подозира нещо. Може да ме убие още тази нощ“. Погледна през прозореца си и се запита дали Кромуел Роуд в тази влажна зимна нощ няма да бъде последната гледка, която ще отнесе от живота. Трябваше да напише прощално писмо до майка си и да го остави в банковия си сейф. Зачуди се как ли Шамрон ще ѝ го съобщи. Щеше ли да ѝ обясни, че тя е работила за Службата, или щяха да прикрият по някакъв начин смъртта ѝ? Щеше ли да ѝ се наложи да прочете за това във вестниците? „Жаклин Дьолакром, ученичката от Марсилия, която се издигна до върха на европейския моден бизнес, е умряла при загадъчни обстоятелства, преди неочаквано кариерата ѝ да започне да залязва“. Запита се дали журналистите, към които винаги се отнасяше с презрение, щяха масово да я оплюят след смъртта ѝ. Е, поне Реми щеше да напише нещо хубаво за нея. Отношенията им винаги са били сърдечни. Навярно и Жак щеше да намери няколко топли думи. Може би дори и Жил... Но като си спомни партито в Милано и караницата за кокаина, Жаклин мислено се ужаси: „Боже, Жил ще ме разнищи!“

Юсеф ѝ подаде запалката. Тя я взе и я пусна в дамската си чанта. Възцарилата се тишина бе ужасяваща. Искаше ѝ се да го накара да наруши мълчанието си. Когато той говореше, тя се чувстваше в относителна безопасност, дори и да я лъжеше.

— Не отговори на въпроса ми — каза Жаклин.

— На кой въпрос? Тази вечер ми зададе толкова много.

— Когато това свърши, ще те видя ли отново?

— Това зависи изцяло от теб — рече Юсеф.

— Пак избягваш отговора.

— Винаги съм бил искрен.

— Така ли? Ако ми беше казал истината още в началото, съмнявам се, че утре сутринта щях да отлетя с някакъв напълно непознат мъж.

— Трябваше да премълча някои неща. А какво ще кажеш за себе си, Доминик? Беше ли напълно честна с мен? Разкри ли ми всичко за себе си?

— Всичко съществено.

— Това е доста удобен отговор — изглежда я изпитателно палестинецът. — Използваш го много ефикасно, когато искаш да отклониш разговора.

— По една случайност това, което ти казах, е истина — ядоса се Жаклин.

— Е, надявам се.

— Понякога си голям гадняр.

— А ти си много уморена. Поспи малко.

Тя облегна глава на страничното стъкло на автомобила.

— И къде отиваме сега?

— На безопасно място.

— Да, вече ми каза това, но обясни ми къде.

— Ще видиш, като пристигнем.

— Защо ни е необходимо безопасно място? Какво му има на твоя апартамент? А на моя?

— Мястото, където отиваме, е на мой приятел и е близо до летище „Хийтроу“.

— Твоят приятел ще бъде ли там?

— Не.

— Ще останеш ли с мен през нощта?

— Разбира се. А на сутринта ще летя с теб за Париж.

— А след това?

— След това ще се срещнеш с нашия палестински лидер и ще започне съвместното ви пътуване. Бих искал да съм на твое място. Би било голяма чест да придружа този мъж. Нямах представа каква късметлийка си, Доминик — говореше с тих глас Юсеф.

— Как се казва този велик човек? — прекъсна го Жаклин. — Може да го познавам.

— Съмнявам се. Ще се обръщаш към него с името, което си е избрал за прикритие. Наричай го Люсиен Даво.

— Люсиен — повтори тихо тя. — Винаги съм харесвала това име. Къде отиваме, Юсеф?

— Затвори очи. Скоро ще пристигнем.

В подслушвателния пост Шамрон вдигна слушалката на телефона, преди той да иззвъни втори път. Слуша мълчаливо известно

време, после внимателно затвори, сякаш току-що му бяха съобцили за смъртта на стар противник.

— Изглежда, установили са се за през нощта — каза той.

— Къде? — попита Габриел.

— В общински жилищен комплекс в Хаунзлоу, близо до летището.

— А екипът?

— Заели са позиции и добре са се скрили. Няма да мръднат оттам цялата нощ.

— Щях да се чувствам по-спокоен, ако и аз бях там.

— Утре те чака дълъг ден. Предлагам ти да поспиш няколко часа.

Вместо това, Габриел отиде в спалнята и се върна след малко, облечен с яке и с раница на рамо.

— Къде отиваш? — учуди се Ари.

— Трябва да се погрижа за нещо лично.

— Кога ще се върнеш?

Ала Габриел мълчаливо излезе и се спусна по стълбите. Когато минаваше пред сградата, му се стори, че Шамрон го гледа през един процеп между щорите. А докато се приближаваше към Еджуеър Роуд, изпита неприятното чувство, че Ари е изпратил някого от екипа си да следи и него.

34. ХАУНЗЛОУ, АНГЛИЯ

Тойотата ги остави и се отдалечи. Паркингът бе окъпан в жълта електрическа светлина, а недалеч от него се издигаше масивен тухлен жилищен блок с вид на някогашна фабрика. Жаклин предложи сама да си носи куфара, но Юсеф не ѝ позволи. Той я хвана за ръката и я поведе през паркинга, а после през някакъв терен, осеян със смачкани кутии от бира и парчета от счупени играчки: камионче без колела, обезглавена кукла, пластмасово пистолетче. То ѝ напомни за пистолета на Габриел и за нощта сред хълмовете в Прованс, когато той бе пробвал уменията ѝ по стрелба. Стори ѝ се, че е било преди години. Преди цял един живот.

Внезапно пред тях от тъмнината изскочи котка. Жаклин сграбчи лакътя на Юсеф и едва не изпищя. После залая куче и котката се стрелна под една ограда.

— Тук е прекрасно, Юсеф — иронично го изгледа Жаклин. —
Защо просто не ми каза, че си имаш къща в гето?

— Моля те, не говори, докато не влезем в квартирата.

Той я въведе в един вход. По пода в ъглите се бяха събрали сухи листа и стари вестници. Жълтата светлина на крушката се отразяваше в отровназелените стени.

Те изкачиха два реда стълби, минаха през междинната врата и тръгнаха по дълъг коридор. Посрещна ги какофония от звуци: дете пицеше за майка си, семейна двойка се караше на английски с карибски акцент, пращящо радио предаваше пиесата на Би Би Си „Истинското нещо“ от Том Стопард.

Юсеф спря пред вратата, под чиято шпионка бе написан номер 23. Отключи, въведе Жаклин и светна малка лампа с книжен абажур.

Всекидневната беше празна, с изключение на един продънен фотьойл и телевизор. Кабелът за антената му се виеше по постлания с линолеум под като мъртва змия. През полуотворената врата на спалнята се виждаше сложен на пода матрак. Другата врата водеше към кухнята, където върху плота до мивката бе поставена найлонова торбичка с хранителни продукти. Независимо от липсата на

мебелировка, апартаментът беше безупречно чист и ухаеше на лимонов дезодорант.

Жаклин отвори прозореца и в стаята нахлу студен въздух. Отдолу имаше ограда, а зад нея се простираше футболно игрище. Младежи с анцузи в ярки цветове и вълнени шапки ритяха топка под светлината на фаровете на един автомобил, паркиран край страничната линия. Дългите им сенки играеха по тухлената стена под прозореца на Жаклин. В далечината се чуваше глухият тътен на движението по магистралата. Един празен влак изтрака по железопътния надлез. Над главата ѝ се разнесе рев на реактивен самолет.

— Харесва ми как приятелят ти е подредил жилището си, но не е точно по моя вкус. Защо не проверим в някой хотел на летището? Някое място с рум сървис и приличен бар — предложи Жаклин.

В кухнята Юсеф разопаковаше продуктите.

— Ако си гладна — рече той, — ще ти приготвя нещо. Има хляб, сирене, яйца, бутилка вино, както и кафе и мляко за сутринта.

Жаклин влезе при него. В малкото помещение едва имаше място за двамата.

— Не приемай думите ми буквално, но това тук е истинска миша дупка. Защо е така празно?

— Моят приятел се сдоби с това жилище преди няколко дни и още не е имал възможност да си пренесе багажа. Преди това живееше при родителите си.

— Сигурно е много щастлив, но така и не разбирам защо трябва да останем тук тази нощ.

— Казах ти, Доминик. Дойдохме тук от съображения за безопасност.

— Безопасност от кого? От какво?

— Може би си чувала за британското разузнаване, известно повече като МИ5. Те внедряват свои агенти в емигрантски и дисидентски общности. Наблюдават хора като нас.

— Като нас ли?

— Като мен. Освен това ги има и момчетата от Тел Авив.

— Този път съвсем ме обърка! Кои са момчетата от Тел Авив?

Юсеф вдигна глава и я изгледа невярващо:

— Кои са момчетата от Тел Авив ли? Те са от най-безмилостната и кръвожадна разузнавателна служба в света. Може би по-подходящо е

да се наричат „банда наемни убийци“.

— Но каква заплаха може да са изraelците тук, във Великобритания? — продължаваше да се учудва Жаклин.

— Те са навсякъде, където сме ние. Държавните граници не ги спират. — Юсеф изпразни торбичката и я хвърли в кошчето за боклук. После попита: — Гладна ли си?

— Не, само съм страшно изморена.

— Лягай си. Аз имам малко работа.

— Няма да ме оставиш сама, нали?

Той размаха мобилния си телефон.

— Трябва да проведем само два разговора. Жаклин обвини ръце около кръста му. Юсеф се приведе и нежно я целуна по челото.

— Не биваше да ме караш да правя това.

— Ще бъде само за няколко дни. А когато се върнеш, отново ще бъдем заедно.

— Искане ми се да ти вярвам, но вече не знам в какво да съм сигурна.

Той отново я целуна, после нежно повдигна лицето ѝ, за да срещне очите ѝ.

— Нямаше да го кажа, ако не го мислех. Лягай си. Опитай се да поспиш малко.

Тя влезе в спалнята. Не си направи труда да светне лампата — щеше да се чувства по-малко потисната, ако имаше само смътна представа за обстановката. Протегна ръка, хвана завивките, повдигна ги и ги подуши — бяха току-що изпрани. Въпреки това реши да спи с дрехите. Легна и внимателно положи глава върху възглавницата, така че тя да не докосва лицето и врата ѝ. Не си събу обувките. Изпуши една последна цигара, за да прогони силната миризма на дезинфектант. Помисли си за Габриел и за танцовата си школа във Валбон. Заслуша се в шума на реактивните самолети и влаковете и в кълтящото тупкане на кожената топка отвън на игрището. Загледа се в танцуващите по стената внушителни сенки на футболистите.

После чу Юсеф, който говореше шепнешком по мобилния си телефон. Почти не долавяше какво казва. Пък и не я беше грижа. Последната ѝ мисъл, преди да потъне в неспокоен сън, беше, че Юсеф — нейният палестински любовник — вероятно няма да живее още дълго.

* * *

Ишърууд откряна вратата на дома си в Онзлоу Гардънс и изгледа неприязнено Габриел над веригата.

— Имаш ли представа колко е часът? — Той отвори. — Влизай, преди и двамата да пипнем пневмония.

Джулиан беше по пижама, с кожени чехли и копринен халат. Той въведе Габриел в хола и изчезна в кухнята. Върна се след малко с каничка кафе и две чаши.

— Надявам се, че пиеш черно кафе, защото се опасявам, че млякото в хладилника е купено по времето на Маргарет Тачър — мрачно изрече Ишърууд.

— И черното кафе е добре — кимна реставраторът.

— Е, скъпи Габриел, какво те води насам... — Той млъкна, за да погледне часовника си, и направи гримаса: — Боже, в два и четиридесет и пет сутринта!

— Ще загубиш Доминик.

— Предположих това, когато Ари Шамрон се промъкна в галерията ми като отровен облак. Закъде ще замине? За Ливан, Либия или Иран? Впрочем как е истинското ѝ име?

Габриел отпи от кафето си и не отговори.

— Да ти призная, неприятно ми е, че ще си отиде. Тя е същински ангел. И нелюба секретарка, след като навлезе в нещата.

— Жаклин няма да се върне.

— Те никога не се връщат. Имам гениалната способност да прогонвам жените. Винаги е така.

Двамата замълчаха. После Габриел заговори за галерията:

— Чух, че си към края на преговорите си с Оливър Димбълби за продажбата ѝ.

— Не можеш истински да преговаряш, когато си притиснат до стената. Трябва да раболепничиш, да се молиш.

— Не го прави.

— Не можеш да седиш тук и да ми казваш как да ръководя делата си! Нямахте да съм в тази безпътица, ако не бяхте ти и твоят приятел хер Хелер.

— Операцията може да приключи по-скоро от очакванията ни.

— И какво ме грее това? — избухна Ишърууд.

— Ще мога да се върна към работата си над картината на Вечелио — припомни му Габриел.

— Няма начин да свършиш навреме, за да спасиш кожата ми. Вече официално съм обявил фалит, затова преговарям с Оливър Димбълби.

— Той е некадърник, ще съсипе галерията ти.

— Честно казано, Габриел, толкова съм уморен, че не давам пет пари за това. Имам нужда от нещо по-силно от кафето. А ти?

Габриел поклати глава. Ишърууд се затътри към бюфета, взе една висока чаша, наля си един пръст джин и кимна към раницата:

— Какво имаш в нея?

— Застрахователна полица.

— Застраховка за какво?

— В случай че не бъда в състояние да завърша навреме работата си върху Вечелио. — Габриел подаде раницата на Джулиан. — Отвори я.

Ишърууд остави питието си и надникна в нея.

— Боже мой, Габриел! Колко са тук? — зяпна той.

— Сто хиляди.

— Не мога да взема парите ти.

— Те не са мои. На Шамрон са. Взел ги е от Бенджамин Стоун.

— От самия Бенджамин Стоун ли?

— В целия му блясък.

— Какво правиш, по дяволите? Та това са сто хиляди лири, принадлежащи на Бенджамин Стоун!

— Просто ги вземи и не ми задавай повече въпроси.

— Ако наистина са негови, мисля, че ще ги взема. — Джулиан надигна чашата си с джин. — Наздраве, Габриел! Съжалявам за всички лоши неща, които си мислех за теб през изминалите няколко седмици.

— Заслужих си го. Не трябваше да те напускам.

— Всичко е забравено. — Ишърууд се загледа в питието си. — Е, къде е тя? За добро ли си отиде?

— Операцията навлезе в последен етап.

— Не сте изложили момичето на опасност, нали?

— Надявам се, че не.

— Аз — също — заради нея и заради теб! — заяви Ишърууд.

— Какво имаш предвид? — подозрително го изгледа Габриел.

— Знаеш, че съм в този гаден бизнес от почти четиридесет години и през цялото време никой не е успял да ми продаде фалшификат. Димбълби се е опарвал. Дори великият Джалс Питауей един-два пъти е купувал имитации. Но не и аз. Имам дарба, разбираш ли? Може да съм кофти бизнесмен, но винаги мога да различа фалшивото от истинското.

— Ще стигнеш ли най-сетне до същественото?

— Тя е нещо истинско, Габриел. Тя е златна. Може никога повече да нямаш такъв шанс. Хвани я здраво, защото ако не го направиш, това ще е най-голямата грешка в живота ти.

ТРЕТА ЧАСТ

РЕСТАВРАЦИЯТА

35.

Преди Катастрофата Дауд ал Хурани живееше в Горна Галилея. Беше муктар и най-богатият човек в селото. Притежаваше добитък — няколко глави говеда, много кози и голямо стадо овце. Имаше и лимонова, портокалова и маслинова горички. Когато станеше време да се берат плодовете, той и другите старейшини организираха общо прибиране на реколтата. Семейството му живееше във варосана къща с хладни, настлани с плочки подове, покрити с фини килими и възглавници. Съпругата му го бе дарила с пет дъщери и един-единствен син — Махмуд.

Дауд ал Хурани поддържаше добри отношения с евреите, които се бяха заселили близо до селото. Когато кладенецът на евреите се замърси, той изпрати местни мъже да им помогнат да си изкопаят нов. А щом веднъж неколцина араби в селото се разболяха от малария, еврейските заселници дойдоха и пресушиха съседното блато. Дауд ал Хурани ги научи да говорят арабски. Когато една от дъщерите му се влюби в евреин от селището, той им позволи да се оженят.

После дойде войната, а след това — Катастрофата. Кланът Ал Хурани заедно с повечето араби от Горна Галилея избягаха през границата в Ливан и се заселиха в бежански лагер край Сидон. Самият лагер бе организиран до голяма степен като селата в Горна Галилея и Дауд ал Хурани запази положението си на старейшина и на уважаван мъж, макар че земята и добитъкът му бяха отнети. Голямата му варосана къща бе заменена с тясна палатка — гореща през лятото, ледена и течеща при зимните дъждове. Вечер мъжете седяха пред палатките и си разказваха за Палестина. Дауд ал Хурани уверяваше хората, че изгнанието ще е само временно, че арабските армии ще се обединят и ще натикат евреите в морето.

Обаче те не се обединиха. И не натикаха евреите в морето. В лагера край Сидон палатките се превърнаха в дрипи и бяха заменени само от набързо изградени колиби с открита канализация. Постепенно, докато годините минаваха, Дауд ал Хурани започна да губи влияние над съселяните си. Беше им казал да бъдат търпеливи,

но търпението им се изчерпа. И наистина — положението на палестинците сякаш само се влошаваше.

През онези първи ужасни години в лагера имаше една-единствена добра новина. Съпругата на Дауд ал Хурани забременя, въпреки че бе достигнала възраст, когато повечето жени вече не можеха да имат деца. През същата пролет — пет години след като кланът Ал Хурани бе избягал от дома си в Горна Галилея — тя роди син в лечебницата на лагера. Дауд го кръсти Тарик.

Клонове от клана Ал Хурани бяха разпилени из цялата диаспора. Някои бяха в Сирия — други в лагери в Йордания. Малцина, в това число и братът на Дауд, бяха успели да се установят в Кайро. Няколко години след раждането на Тарик братът на Дауд ал Хурани почина. Той искаше да присъства на погребението му, така че отиде до Бейрут и получи необходимата виза и разрешителните за пътуването. Тъй като беше палестинец, Дауд нямаше паспорт. На следващия ден той се качи на един самолет за Кайро, но бе върнат на летището от митнически служители, които заявиха, че документите му не са наред. Дауд се върна в Бейрут, но емиграционният служител отказа да му даде разрешително да се прибере в Ливан. Заклучиха го в една стая за незаконно пребиваващи на летището без храна и вода.

Няколко часа по-късно в стаята бе затворено и едно куче. Беше пристигнало без придружител със самолет от Лондон и също както на Дауд ал Хурани, редовността на документите му бе оспорена от ливанските емиграционни власти. Ала след един час се появи старши митнически служител и отведе кучето. На животното бе дадено специално позволение да влезе в страната.

Най-накрая, след седмица престой, на Дауд ал Хурани бе разрешено да напусне летището и да се върне в лагера край Сидон. Същата вечер, когато мъжете седяха около огньовете, той извика синовете си и им разказа за патилата си.

— Говорех на нашите хора да бъдат търпеливи. Обещах им, че арабите ще ни се притекат на помощ, но ето, изминаха години, а ние все още сме в лагера. Арабите се отнасят към нас по-зле и от евреите. Те ни третират бетер кучетата. Времето за търпение свърши. Дойде време да се бием.

Тарик беше твърде малък, за да воюва, все още бе момче. Обаче Махмуд бе почти двадесетгодишен и бе готов да грабне оръжие срещу евреите. Онази нощ той се присъедини към федаините. Тогава Тарик за последен път го видя жив.

Летище „Шарл де Гол“, Париж

Юсеф хвана Жаклин за ръката и я поведе през гъмжащия от пътници терминал. Тя се чувстваше изтощена. Беше спала лошо, а малко преди зазоряване се събуди от кошмар, в който Габриел убиваше Юсеф, докато той правеше любов с нея. Ушите ѝ бучаха, пред очите ѝ се виеха кръгове.

Минаха през залата за транзитни пътници и през паспортната проверка и влязоха в терминала за заминаващи. Юсеф пусна ръката ѝ, целуна я по бузата и приближи устни до ухото ѝ. Когато заговори, ѝ напомни за начина, по който Габриел ѝ бе говорил предната вечер в галерията — нежно, сякаш ѝ разказваше приказка за лека нощ.

— Трябва да изчакаш в кафенето. Поръчай си кафе и вземи да четеш вестника, който съм мушнал в страничния джоб на куфара ти. Не трябва да напускаш кафенето по никакъв повод. Той ще дойде за теб, освен ако не сметне, че има проблем. Ако не се появи до час...

— ... хвани следващия полет за Лондон и когато пристигнеш, не се опитвай да се свържеш с мен — довърши Жаклин изречението му. — Запомних всичко, което ми каза.

Юсеф я целуна още веднъж и каза:

— Имаш памет като на шпионин, Доминик.

— Всъщност наследила съм паметта на майка си.

— Запомни: няма защо да се страхуваш от този мъж, нито от властите. Не правиш нищо лошо. Той е мил човек. Мисля, че компанията му ще ти хареса. Желая ти лек път и ще се видим, когато се върнеш.

Целуна я за последно по челото и леко я побутна към кафенето, сякаш беше книжна лодчица, носеща се по повърхността на езерце. Жаклин направи няколко крачки, после спря и се обърна да го погледне. Но той вече се бе смесил с тълпата.

Няколко масички от ковано желязо, разпръснати в залата за заминаващи, създаваха илюзията за парижко кафене. Жаклин седна и

поръча на сервитьорката кафе с мляко. Внезапно си даде сметка за външния си вид и изпита абсурдното желание да направи добро първо впечатление. Носеше черни дънки и пепеляв кашмирен пуловер. Не беше се гримирала и само бе хванала косата си отзад. Когато сервитьорката ѝ донесе кафето, Жаклин вдигна лъжичката и огледа отражението на очите си. Те бяха зачервени и с подпухнали клепачи.

Разбърка захарта в кафето си и се огледа. На масата зад нея млада американска семейна двойка тихо се караше. На съседната маса двама германски бизнесмени разглеждаха представителна диаграма на екрана на лаптоп.

Жаклин внезапно се сети, че трябва да чете вестника. Извади броя на „Таймс“, който Юсеф бе оставил в куфара ѝ, и го разгъна. От него изпадна салфетка на „Бритиш Еървейс“. Тя я взе и я обърна. На гърба ѝ имаше бележка, написана с небрежния почерк на палестинеца: *Ще ми липсваш. За спомен с много любов, Юсеф.* Смачка я и я остави до чашата си с кафе. „Звучи като писмо за сбогуване“, притеснено отсъди тя. Вдигна вестника и го прелисти. Прочете новините от Близкия изток:

„Президентът на САЩ приветства временното споразумение, постигнато между Израел и палестинците... Церемонията по подписването ще се състои следващата седмица в седалището на Обединените нации“.

Жаклин отгърна на друга страница.

От уредбата съобщиха, че е време пасажерите да се качват. Жаклин имаше ужасно главоболие. Бръкна в дамската си чанта, извади шишенце с аспирин и изпи две таблетки с кафето. Огледа се за Габриел, но не го видя. „По дяволите, къде си? Кажи ми, че не си ме изоставил!“ Остави внимателно чашата си върху чинийката и върна шишенцето с аспирина в чантата си.

Тъкмо се канеше отново да започне да чете, когато една невероятно привлекателна жена с блестяща черна коса и големи кафяви очи се появи до масата ѝ.

— Може ли да седна? — попита тя на френски.

— Заето е, чакам един мъж.

— Знам. Трябва да се срещнете с Люсиен Даво. Аз съм негова приятелка. — Жената се настани на стола и седна до нея. — Люсиен ме помоли да ви взема и да ви кача на самолета ви.

— Беше ми казано, че ще се срещна тук лично с него.

— Разбирам, но се опасявам, че има лека промяна в плана. — Тя се усмихна лъчезарно. Определено имаше чар на съблазнителка. — Няма от какво да се страхувате. Люсиен ме помоли да се грижа добре за вас.

Жаклин не знаеше какво да прави. Бяха нарушили уговорката. Имаше пълното право да си тръгне и да приключи с всичко това. Но тогава какво щеше да стане? Тарик щеше да се изплъзне и да продължи терористичната си дейност. Щяха да умрат още невинни евреи. Мирният процес беше застрашен от провал. А Габриел щеше да продължи да се обвинява за случилото се с Леа и сина му във Виена.

— Това не ми харесва, но ще дойда с вас — кимна Жаклин.

— Добре, защото току-що обявиха нашия полет.

Изправи се, взе куфара си и последва жената извън кафенето, която ѝ обясни:

— Ще ви придружа през първия етап от пътуването ви. Люсиен ще се присъедини към вас по-късно.

— Къде отиваме?

— Ще разберете след минута.

— Тъй като ще пътуваме заедно, ще имате ли нещо против да ми кажете името си?

Жената отново се усмихна:

— Щом имате нужда от някакво име, можете да ме наричате Лейла.

Габриел стоеше в безмитния магазин на стотина крачки оттам, преструвайки се, че разглежда някакъв дезодорант, докато наблюдаваше седящата в кафенето Жаклин. Шамрон беше на борда на частния самолет на Бенджамин Стоун. Единственият, който им трябваше, бе Тарик.

Внезапно си даде сметка, че е развълнуван от перспективата най-сетне да види арабския терорист. Снимките в папката на Шамрон бяха безполезни, защото бяха твърде стари и неясни. За три от тях само се

предполагаше, че са на Тарик. Истината бе, че никой в Службата не знаеше как изглежда той. Габриел щеше да е първият, който щеше да го види. Дали беше висок или нисък, красив или съвсем обикновен? Дали изглеждаше като безмилостен убиец? „Разбира се, че не — укори се Габриел. — Ще бъде някой, който не се различава от околните. Като мен. — После внезапно се запита: — Или пък аз съм като него?“

Когато привлекателната девойка с гарвановочерна коса седна на масата на Жаклин, Габриел за миг предположи, че това е просто една от онези ужасни случайности, които понякога провалят операциите. След това осъзна, че е част от играта на Тарик. Той бе оцелял през всичките тези години благодарение на своята непредсказуемост. Правеше планове и постоянно ги променяше — казваше различни неща на различните членове на организацията си. Никога не оставяше лявата ръка да знае какво прави дясната.

Двете жени станаха и тръгнаха. Габриел изчака за момент, после ги последва на безопасно разстояние. Почувства се обезкуражен. Играта едва бе започнала и Тарик вече бе взел преднина. Почуди се дали наистина е готов да води битка с човек като него. Беше твърде дълго извън играта. Може би реакциите му се бяха забавили, а инстинктът му за оцеляване бе изчезнал. Спомни си за нощта, в която бе поставил *бръмбарите* в апартамента на Юсеф. Едва не го заловиха, защото за няколко секунди бе загубил концентрация.

Усети притока на адреналин, за момент обмисли идеята да се покаже и да измъкне Жаклин. Наложил си да се успокои и да помисли разумно. Тя просто щеше да се качи в самолета. Щеше да бъде в безопасност във въздуха, а той и екипът на Шамрон щяха да я чакат в края на полета. Тарик бе спечелил първия рунд, но Габриел реши да остави играта да продължи.

Девойката въведе Жаклин в отделената със стъклена преграда зона за излитащите. Габриел ги видя как минаха през последната проверка и подадоха билетите си на служителката на изхода. После влязоха в пътническия ръкав и изчезнаха. Габриел погледна още веднъж към монитора, за да се увери, че е видял правилно: „*Ер Франс*“, полет 382, дестинация: Монреал.

Няколко минути след излитането Шамрон затвори защитения от подслушване телефон в кабинета на Бенджамин Стоун на борда на частния му самолет и отиде при Габриел в луксозно обзаведения салон.

— Току-що уведомих централата ни в Отава.

— Кой е там сега?

— Твоят стар приятел Зви Ядин. В момента пътува с малък екип за Монреал. Те ще посрещнат самолета и ще поставят под наблюдение Жаклин и нейния нов приятел.

— Защо в Монреал?

— Не си ли чел вестниците?

— Съжалявам, Ари, но бях малко зает.

На масата до стола на Шамрон имаше купчина вестници, прецизно подредени, така че да се виждат водещите заглавия. Той взе най-горния вестник и го хвърли в скута на Габриел.

— След три дни ще се състои церемонията по подписването на мирния договор в седалището на Обединените нации. Всички ще бъдат там: американският президент, министър-председателят на Израел, Арафат и заместниците му. Изглежда, Тарик ще се опита да развали празненството.

Габриел прегледа набързо вестника и го хвърли обратно на масата.

— Монреал е идеален междинен пункт за човек като Тарик — продължи да обяснява Шамрон. — Той говори свободно френски и има възможност да си осигури фалшив паспорт. Лети за Монреал като французин и влиза в Квебек без виза. Щом се озове в Канада, той си е почти у дома. В Монреал живеят десетки хиляди араби. Ще разполага с куп места, където да се скрие. Охраната по американско-канадската граница е слаба или съвсем липсва. По някои пътища изобщо няма гранични постове. В Монреал той може да смени паспорта си с американски или канадски и просто да влезе с кола в САЩ. Или ако си пада по приключенията — да мине пеша през границата.

— Тарик никога не ми е правил впечатление на човек, който обича да се мотае на светло.

— Той ще направи каквото е необходимо, за да стигне до целта си. И ако това изисква да извърви десет мили през снега, ще го стори.

— Не ми харесва, че промениха правилата в Париж — замислено каза Габриел. — Защо Юсеф излъга Жаклин за развитието на нещата?

— Това означава, че от съображения за сигурност Тарик е сметнал за необходимо да измами най-приближените си — нещо обичайно за хора като него. Арафат го прави от години. Именно поради тази причина все още е жив. Неприятелите му в палестинското движение не могат да се докопат до него.

— Нито пък ти — хапливо изрече Габриел.

Шамрон го изглежда ядосано, но в този миг Стоун влезе в салона.

Стареца обясни на Габриел, че има самостоятелна каюта в задната част на самолета.

— Иди да поспиш — каза му, — изглеждаш ужасно.

Мъжът се изправи безмълвно и излезе от салона. Стоун отпусна огромното си тяло в едно кресло, загреба шепа бразилски фъстъци и заяви:

— Това момче притежава страст! Убиец със съвест. Харесва ми. Останалата част на света ще го хареса още повече.

— Бенджамин, за какво говориш, за бога? — учуди се Шамрон.

— Той е печелившият билет. Не разбираш ли, Ари? Той е начинът да си платиш дълговете към мен. Всичките, заличени с едно-единствено плащане.

— Не смятах, че си водиш сметка. Мислех, че ни помагаш, защото вярваш в нас, защото искаш да запазим Израел.

— Остави ме да довърша, Ари, изслушай ме! Не ти искам парите. Искам него. Позволи ми само да разкажа историята му. Ще възложат на най-добрия си репортер. Позволи ми да публикувам историята на един израелец, който през деня реставрира платната на стари майстори, а през нощта убива палестински терористи.

— Да не си се побъркал? — изглежда го недоверчиво Шамрон.

— Тъкмо обратното, Ари. Напълно сериозен съм. Ще пусна не само статия, но ще направя и телевизионен сериал. Ще продам филмовите права на Холивуд. Ти ще ми дадеш ексклузивно интервю за това преследване. Нещо като поглед отвътре. Това ще е знак за моите кредитори, че все още разполагам с необходимото, за да разтърся Флийт Стрийт^[1]. Това ще бъде знак за моите банкери в Сити, че аз все още съм сила, с която трябва да се съобразяват.

Шамрон бавно запали следващата си цигара. Той наблюдаваше Стоун през облака дим, докато обмисляше опасността, която крие неговото предложение. Стоун беше давец се човек и ако Шамрон не направеше нещо, за да го отстрани, щеше да завлече и двама им на дъното.

Габриел безуспешно се опитваше да заспи. Всеки път, щом затвореше очи, в съзнанието му изникваха картини от стартиралата акция. Инстинктивно ги виждаше като застинали репродукции, нарисувани с маслени бои върху платно. Шамрон в Лизард, който го кани да се върне на служба. Жаклин, правеща любов с Юсеф. Леа, затворена в своята зимна градина в Съри. Юсеф — със свръзката си в Хайд Парк... „... Не се притеснявай, Юсеф. Приятелката ти няма да ти откаже.“

После си помисли за сцената на летище „Шарл де Гол“, на която малко преди това бе станал свидетел. Реставрацията го бе научила на нещо ценно. Понякога това, което се вижда на повърхността, е съвсем различно от онова, което е непосредствено под нея.

Преди три години го бяха наели да реставрира творба на Ван Дайк — картина, изобразяваща Успение Богородично, която художникът бе нарисувал за частен параклис в Генуа. Докато извършваше първоначалния си анализ, му се стори, че видя нещо под лицето на Богородица. С времето светлите тонове, които Ван Дайк бе използвал, за да предаде цвета на кожата, бяха избелели и отдолу бе взело да прозира друго изображение. Габриел направи прецизно рентгеново изследване на платното, за да види какво има под повърхностния слой. Откри напълно завършена творба — портрет на доста пълна жена, облечена в бяла рокля. На черно-белия рентгенов филм тя изглеждаше като призрак. Въпреки това той разпозна характерната мазка, с която бяха нарисувани блещукащата коприна и белите пълни ръце. Това беше маниерът на Ван Дайк, присъщ на художника от периода му на работа в Италия. По-късно научи, че портретът е бил поръчан от генуезки аристократ. Съпругата му изобщо не го харесала и отказала дори да го вземе от ателието. Когато на Ван Дайк било възложено да нарисува картината за параклиса, той просто покрил стария портрет с бяла боя и използвал повторно платното. И

ето че след повече от три века и половина съпругата на генуезкия аристократ бе отмъстила на художника, появявайки се на повърхността на по-късната му творба.

Габриел затвори очи и този път потъна в неспокоен сън. Последното, за което си помисли, беше образът на Жаклин и непознатата жена, седящи в кафенето на летището. Създадената от въображението му картина сякаш бе нарисувана от импресионист. На заден план се виждаше призрачната полупрозрачна фигура на Тарик. Той махаше на Габриел да отиде при него с ръка, сякаш изобразена от Ван Дайк.

[1] Улица, на която се намират всички британски национални печатни издания, наричана още *Улицата на мастилото*. — Б.пр. ↑

36. ПАРИЖ

Юсеф хвана такси от летището до центъра на града. В продължение на два часа той кръстосва упорито Париж — обикаляше ту с метрото, ту пеша. Когато се увери, че не го следят, влезе в една жилищна кооперация, недалеч от Булонския лес. На стената във входа имаше домофон и колонка с имената на обитателите. Юсеф натисна звънеца на апартамент 4Б, на който бе написано с избеляло синьо мастило името *Гузман*. Когато вратата се отвори, той се шмугна вътре, пресече фойето и се изкачи с асансьора до четвъртия етаж. Почука на вратата. Тя веднага бе отворена от як мъж със сини очи и червеникаворуса коса. Той дръпна Юсеф вътре и тихо затвори.

Беше ранна вечер в Тел Авив, когато Мордекай излезе от кабинета си в административния етаж, намиращ се на върха на сградата, и тръгна по коридора към отдел „Операции“. Щом влезе в залата, двама чернооки офицери от подразделението на Лев едновременно отместиха очи от мониторите на компютрите си и го погледнаха въпросително.

— Той още ли е вътре?

Вместо отговор, единият офицер посочи вратата на кабинета на Лев. Мордекай се обърна и тръгна по късото коридорче. Чувстваше се като чужденец, попаднал сред врагове. Външните хора не бяха добре приети в царството на Лев дори когато ставаше дума за Мордекай, който бе вторият по старшинство офицер в йерархията.

Когато влезе в мрачния кабинет, завари Лев да седи с опрени на бюрото лакти, притискайки с две ръце слепоочията си. С плешивата си глава, изпъкналите си очи и дългите, подобни на пипала пръсти той много приличаше на молеца се богомолка. Като се приближи, Мордекай видя, че вниманието на Лев не бе привлечено от някоя папка с оперативно дело или разузнавателен доклад, а от дебел том за бръмбарите, обитаващи поречието на Амазонка. Лев преднамерено бавно затвори книгата и я побутна настрана.

— Има ли нещо, което се случва в Канада и аз трябва да го знам?
— попита Мордекай.

— За какво говориш?

— Преглеждах отчетите за разходите в централата ни в Отава и се натъкнах на леко несъответствие в плащанията на помощния персонал. Тъй като сумата е малка, помислих си, че ще спестя време, като изясня нещата със Зви за една-две минути. Затова звъннах по телефона, а не използвах специалната кабелна връзка.

Лев нетърпеливо забарабани с пръсти по бюрото си.

— Какво общо има това с отдел „Операции“?

— Не можах да намеря Зви. Всъщност не можах да открия никого. Сякаш целият персонал на централата в Отава се е изпарил. Никой от хората ни не отговаря на телефона. Излезли са без обяснение.

— А ти с кого говори?

— С момиче от шифровъчния отдел — обясни Мордекай.

— Какво каза то? — оживи се Лев.

— Зви и целият му оперативен персонал излезли набързо преди два часа.

— Къде е Стареца? — трепна Лев.

— Някъде в Европа.

— Че той току-що се върна оттам. Защо е отишъл отново?

Мордекай се намръщи.

— Да не мислиш, че Стареца ми казва нещо? Този дърт кучи син е толкова потаен, че според мен през половината време дори той не знае къде ходи.

— Намери го! — каза Лев.

37. МОНРЕАЛ

На летището Лейла нае кола и с Жаклин се понесоха с пълна скорост по магистралата, водеща към града. От дясната им страна се виждаха очертанята на скована от лед река, а отляво — голямо железопътно депо, над което се стелеше гъста сива мъгла. Тя напомняше реец се над бойно поле дим. Не след дълго светлините на разположения ниско Монреал изплуваха пред тях — доста неясни поради сипещия се сняг. Лейла шофираше така, сякаш познаваше пътя.

— Друг път идвали ли сте тук? — попита тя.

Обръщаше се към Жаклин за пръв път, откакто бяха напуснали кафенето на летище „Шарл де Гол“ в Париж.

— Не, никога. А вие?

— И аз.

Жаклин скръсти ръце пред гърдите си и потрепера. Парното работеше, но в колата все още бе толкова студено, че виждаше дъха си.

— Нямам дрехи за такъв студ — оплака се тя.

— Люсиен ще ви купи всичко, от което се нуждаете.

Значи Люсиен щеше да се срещне с нея в Монреал. Жаклин разтри ръцете си:

— Много е студено да се ходи по магазините.

— Всички най-хубави бутици в Монреал са под земята. Няма да ви се наложи да си покажете носа навън.

— Нали казахте, че никога не сте били тук?

— Не съм била.

Жаклин облегна глава на прозореца и притвори за кратко очи. До Монреал бяха летели в бизнес класа, като Лейла седеше от другата страна на пътеката и един ред по-назад. Час преди кацането тя бе отишла до тоалетната. Като се връщаше, подаде бележка на Жаклин:

„Минете сама през имиграционния и митническия контрол. Ще се срещнем на гишето на фирма «Херц».“

Лейла отби колата от магистралата и зави по булевард „Рене Левек“. Вятърът фучеше между високите административни сгради и хотели. Покритите със сняг тротоари изглеждаха почти безлюдни. Тя подмина няколко пресечки и спря пред голям хотел. Портиерът се втурна навън и отвори вратата на Жаклин.

— Добре дошли в „Куин Елизабет“. Имате ли резервация?

— Да — отговори Лейла. — Можем да се оправим сами с багажа си, благодаря.

Портиерът ѝ даде квитанция за колата и седна зад волана. Лейла въведе Жаклин в просторното шумно фоайе. То беше пълно с японски туристи. Жаклин се запита какво ли ги е довело в Монреал посред зима. Спътницата ѝ преднамерено премести чантата си от дясната в лявата си ръка. Жаклин се насили да погледне на другата страна. Беше обучена да разпознава доста неща от езика на тялото. Скоро щеше да започне следващото действие на пиесата.

Тарик ги наблюдаваше от бара на хотела. Външният му вид нямаше нищо общо с този в Ливан. Сега бе облечен с тъмносив вълнен панталон, кремав пуловер и италиански блейзер. Беше гладко избръснат, носеше очила със златни рамки и прозрачни стъкла, а косата му бе леко прошарена.

Беше виждал снимката на жената, представяща се като Доминик Бонар, но въпреки това бе поразен от външността ѝ. Зачуди се как Шамрон и Габриел Алон могат да изложат подобна красавица на такава опасност.

Той огледа фоайето. Знаеше, че копоите на Шамрон са някъде тук, скрити сред туристите, бизнесмените и хотелските служители. Беше се опитал да ги излъже, завеждайки жената от Лондон в Париж, а оттам — в Монреал. Но те сигурно вече се бяха прегруппирали и бяха заели позиции. Беше наясно, че в момента, в който приближи Доминик, за пръв път ще се разкрие пред враговете си.

Изненада се сам, че очаква това с нетърпение. Най-сетне, след толкова много години в сянка, се канеше да излезе на светло. Искаше му се да извика: „Ето ме. Вижте — аз съм човек от плът и кръв като вас, а не чудовище“. Не се срамуваше от делото, на което бе посветил

живота си — тъкмо обратното: гордееше се с него. Запита се дали Алон може да каже същото за себе си.

Тарик знаеше, че има едно огромно предимство пред Габриел. Знаеше, че скоро ще умре. Животът му свършваше. Беше оцелял, движейки се винаги по ръба на опасността, за да бъде предаден накрая не от враговете си, а от собственото си тяло. Щеше да използва знанието си за своята неминуема смърт като оръжие — най-силното, което някога бе притежавал.

Той се изправи, приглади блейзера си и пресече фоайето.

Качиха се с асансьора на четиринадесетия етаж, минаха по пустия коридор и спряха пред стая 1417. Той отключи вратата с електронната карта, после я мушна в джоба си. Когато влезе в стаята, Жаклин се огледа и както я бе учил Шамрон, веднага запомни обстановката: малък апартамент, състоящ се от спалня и хол. На масичката бе поставен поднос, в който имаше чиния с наполовина изядена салата, а на пода до нея — пълна с нещо платнена пътна чанта, чийто цип бе отворен.

Той ѝ подаде ръка:

— Казвам се Люсиен Даво.

— Доминик Бонар — представи се Жаклин.

Арабинът се усмихна самоуверено, но с топлота.

— Моите помощници ми казаха, че сте много красива жена, но смятам, че това описание е слабо.

Маниерите и начинът му на изразяване бяха съвсем френски. Ако не знаеше, че е палестинец, щеше да предположи, че е заможен парижанин.

— И вие не сте такъв, какъвто очаквах — отговори Жаклин искрено.

— О, наистина ли? А какво очаквахте? — Вече я проверяваше, усещаше го.

— Юсеф ми каза, че сте интелектуалец. Сигурно съм очаквала някой с дълга коса, сини дънки и размъкнат пуловер.

— Някой с вид на университетски преподавател ли?

— Да, това е думата. — Тя успя да се усмихне. — Обаче не изглеждате така.

— Защото не съм университетски преподавател.

— Бих попитала какъв сте, но Юсеф ми каза да не задавам много въпроси. Така че, предполагам, ще трябва да се ограничим до светски разговори за незначителни неща.

— Отдавна не съм водил светски разговор с красива жена. Мисля, че следващите няколко дни ще ми доставят огромно удоволствие.

— Откога сте в Монреал?

— Току-що ми зададохте въпрос, Доминик — усмихна се Тарик.

— Съжалявам, аз само... — сведе виновно очи тя.

— Не се извинявайте. Пошегувах се. Пристигнах тази сутрин. Както виждате, още не съм успял да разопаковам багажа си.

Жаклин отиде в спалнята, а Тарик подвикна след нея:

— Не се притеснявайте, тази вечер смятам да спя на дивана.

— Обясниха ми, че ще трябва да се преструваме на любовници.

— Така е — кимна Тарик.

— Ами ако персоналът на хотела забележи, че спите на дивана?

— Може да предположат, че сме се скарали. Или че аз работя до късно и не искам да ви притеснявам, затова спя отделно. Юсеф каза, че сте интелигентна, но пропусна да спомене, че имате и конспиративен ум.

Така беше и тя го използваше по предназначение вече доста време. Жаклин се гордееше с факта, че първа поведе разговора. Това ѝ даваше усещането, че поне донякъде има контрол над ситуацията.

— Ще имате ли нещо против да запаля цигара?

— Не.

Тя сложи цигарата между устните си и щракна запалката, подарена ѝ от Шамрон. Нагледно си представи как радиовълните се разпространяват, търсейки приемник.

— Не съм си взела дрехи за студено време. Лейла каза, че ще ме изведете по магазините да ми купите нещо по-топло.

— За мен ще е удоволствие. Извинявам се, че трябваше да ви държим в неведение за мястото, където отивате. Уверявам ви, че обстоятелствата го налагат.

— Разбирам. — Жаклин помълча и добави: — Поне така предполагам.

— Отговорете ми на един въпрос, Доминик. Защо се съгласихте да ме придружите в тази мисия? Вярвате ли в това, което правите? Или просто го вършите, защото сте влюбена?

Преднамереността на въпроса му бе твърде очевидна, за да я изненада. Жаклин спокойно върна запалката в чантата си и отговори:

— Правя го, защото вярвам в любовта. А вие вярвате ли в нея?

— Вярвам в правото на моя народ да има родина по собствен избор. Колкото до любовта — никога не съм познавал това чувство.

— Съжалявам... — Щеше да каже Люсиен, но по някаква причина се спря.

— Неприятно ли ви е да произнесете името ми, Доминик?

— Знам, че не е истинското. Юсеф ми каза.

— А знаете ли истинското ми име?

— Не, Юсеф не ми го довери.

— Той е добър човек.

— Аз много го обичам.

— Доминик истинското ви име ли е? Беше хваната неподготвена.

— За какво говорите?

— Просто обикновен въпрос. Искам да знам дали името ви наистина е Доминик.

— Видяхте паспорта ми.

— Паспортите лесно могат да бъдат подправяни.

— Може би от хора като вас! — Жаклин се престори на обидена. — Чуйте, Люсиен — или както там се казвате, въпросът ви не ми харесва. Кара ме да се чувствам неловко.

Тарик седна и разтърка слепоочията си.

— Права сте, съжалявам. Моля ви да приемете извиненията ми. Политиката в Близкия изток не след дълго прави човека параноичен. Надявам се, че ще ми простите.

Жаклин не отговори. Двамата помълчаха известно време, след което тя изведнъж се сети:

— Трябва да проверя съобщенията на телефонния си секретар в Лондон.

— Разбира се. — Тарик протегна ръка и натисна стикер бутона на телефона. — Кажете ми номера и аз ще го набера вместо вас.

Тя го продиктува и пръстите му заиграха по клавиатурата. След няколко секунди Жаклин чу двутоновия сигнал на британската

телефонна линия, последван от собствения ѝ глас, записан на секретаря. Тя си представи как пред техника, седнал пред компютъра си в Тел Авив, се изписват думите: *хотел „Куин Елизабет“, Монреал, стая 1417*. Посегна да вдигне слушалката, но Тарик я покри с ръка и погледна към нея.

— Бих искал да слушам, ако нямате нищо против. Параноята отново ме обзема.

Жаклин имаше три съобщения. Първото беше от жена, която се представи за майката на Доминик. Второто беше от Джулиан Ишъруд — не можел да намери никаква папка и питаше дали тя не би могла да му звънне по някое време и да му каже къде е. Третото беше от мъж, който не се представи. Жаклин веднага позна гласа на Габриел. *Просто исках да знаеш, че мисля за теб. Ако се нуждаеш от нещо, аз съм насреща. Надявам се да се видим скоро. Чао!*

— Вече можете да затворите — рече тя.

Тарик натисна спикер бутона и прекъсна връзката.

— Този не ми звучеше много като Юсеф.

— Не беше Юсеф. Беше мъж, когото познавах преди него.

— Струва ми се, че този мъж все още ви обича.

— Не, той никога не ме е обичал истински.

— Но за мен е ясно, че вие сте го обичали. А може би още таите чувства към него?

— Аз обичам Юсеф — отвърна Жаклин.

— А, да, забравих. — Тарик се изправи рязко. — Да вървим на покупки.

38. МОНРЕАЛ

Зви Ядин посрещна Габриел и Шамрон на летището и ги закара до Монреал. Той имаше гъста къдрава коса, доста рунтава брада и тяло на ръгбист. Тъй като беше як и едър, хората бяха склонни да го мислят за безмозъчна грамада от мускули, но не беше така. Габриел се бе обучавал в Академията заедно с него. Двамата бяха избрани да си партнират на курса по ръкопашен бой, въпреки че бяха в съвсем различна категория. Последния ден Ядин бе счупил две ребра на Габриел. Той пък му отвърна със саблен удар в брадичката, като му строши челюстта. По-късно, когато вече бяха закърпени в болницата, Ядин му призна, че Шамрон го е накарал да го направи. Искал да пробва доколко Габриел е издръжлив на болка. Тогава на Габриел му се прииска вместо неговата, да бе счупил челюстта на Шамрон.

— Казват, че тази нощ температурата ще падне до минус тридесет градуса — рече Зви, докато караше с пълна скорост по магистралата към града. — Донесох ви шуби и ръкавици. А това е за теб.

Той подаде на Габриел кутия от неръждаема стомана. Вътре имаше 22-калибров пистолет „Берета“. Габриел погали цевта и дръжката от орехово дърво. Оръжието беше студено. Той затвори капака и сложи кутията под седалката.

Шамрон благодари на Зви, че се е погрижил за топли дрехи. И веднага попита:

— Но къде, по дяволите, е Жаклин?

Ядин бързо им съобщи последната информация. Самолетът от Париж долетял с двадесет минути закъснение. Екипът му поел двете жени след минаването им през имиграционната и митническата проверка. Чернокосото момиче наело кола от „Херц“ и закарало Жаклин до хотел „Куин Елизабет“. Там я предало на непознат мъж: около четиридесетгодишен, добре облечен, с благоприличен вид. Двамата се качили в стаята. Ядин имал *саян* в хотелския персонал — главен портиер. Той му казал, че интересуваният го мъж се е

регистралирал в хотела по-рано същия ден под името Люсиен Даво. Стая 1417.

— Направихте ли снимки? — попита Ари с надежда.

— Нямахме начин, шефе. Беше абсурдно при тези обстоятелства.

— Тарик ли беше?

— Възможно е. Трудно е да се каже.

— Какво стана с чернокосата жена?

— След като срещна Жаклин с мъжа, тя веднага напусна хотела. Беше взета от друга кола на булевард „Рене Левек“. Не се опитах да я проследя. Не сметнах, че можем да отделим хора от екипа.

— С колко души разполагаш? — осведоми се Шамрон.

— С трима опитни агенти и новото момиче, което ми изпрати от Академията — докладва Зви.

— Как са разположени те?

— Двама души са във фойето на хотела и се преструват, че пазаруват. Другите двама са отвън, в колата.

— Може ли нашият приятел портиерът да ни вкара в стаята? — заинтересува се Габриел.

— Разбира се.

— Искам да сложа бръмбар на телефона му.

— Няма проблем. Донесох нужното оборудване от Отава. Можем да вземем друга стая в хотела, която да използваме като подслушвателен пост. Макар че тогава един човек от екипа трябва постоянно да стои там.

Габриел кимна насърчително:

— Подслушването на телефона му си струва.

— Ще използвам новата девойка.

— Не, тя може да ми потрябва на улицата.

Ядин погледна към Шамрон:

— А сега за проблемите, шефе. Пак идват от Лев. Докато чаках да пристигнете, звъннах контролно в централата. След като сме излезли, Мордекай се е обадил по някакъв незначителен вътрешнофинансов въпрос. Очевидно е побързал да съобщи на Лев, че в централата няма никой, защото половин час по-късно Лев е позвънил по специалната линия, питайки какво става.

— Какво са му казали? — попита уморено Шамрон.

— За всеки случай бях оставил на секретарката ни версия за прикритие. Съобщила на Лев, че сме получили обаждане от наш приятел от канадската разузнавателна служба, че в Квебек е забелязан агент на терористичната организация „Ислямски джихад“. И всички сме хукнали натам да проверим как стоят нещата. Естествено Лев веднага попитал: „По чия заповед?“ — и поискал да му бъде съобщено името на предполагаемия агент от джихад. И така нататък. Картинката ти я ясна, шефе.

Шамрон тихо изруга.

— Изпрати му съобщение, когато се прибереш. Кажу ми, че е било фалшива тревога.

— Слушай, шефе — въздъхна с горчивина Ядин, — с теб сме изменили много път, обаче ти скоро ще се пенсионираш и може Лев да оглави централата. Той е в състояние да стъжни живота ми. Допаднат му подобен род неща, защото си е копеле.

— Остави на мен да се тревожа за Лев! — отсече Шамрон. — Ти ще правиш това, което съм ти наредил.

— Просто изпълнявам, без да разсъждавам, така ли, шефе?

В този момент мобилният телефон на Ядин иззвъня тихо. Той го приближи до ухото си:

— Ало?

Последва дълга пауза, нарушена само от въпросите на Зви: *Кога? Къде?* Накрая той нареди:

— Останете с тях! Но не забравяйте с кого си имате работа. Пазете дистанция.

Ядин затвори телефона.

— Какво става? — попита Шамрон.

— Той е излязъл.

— А Жаклин?

— Заедно са.

— Къде?

— Изглежда, отишли са да пазаруват.

— Осигури ми снимка, Зви. Трябва да се уверя, че е той.

Монреал има две лица. Едното е на повърхността: през зимата градът се превръща в покрита със сняг тундра. Ледени арктически

ветрове фучат между небостъргачите и нахлуват откъм реката по лъкатушешите улички на Стария град. Другият Монреал е под земята. Той представлява лабиринт от бляскави магазини, кафенета, барове, супермаркети и големи витрини с марково облекло. Простира се на километри под централната част на града и позволява да се преминава от квартал в квартал, без кракът ти да стъпва навън.

„Подходящо място, където се озовах накрая — помисли си Жаклин. — Два свята, два пласта, две реалности. Аз съм Жаклин Дьолакром, манекенка и фотомодел. Но съм и Доминик Бонар, секретарка в художествената галерия на Ишърууд в Лондон. Също така съм Сара Халеви, еврейско момиче от Марсилия и агент на Израелските тайни служби. Имам повече пластове от Монреал“.

Тя вървеше до Тарик. Той я направляваше сред тълпата от вечерни купувачи, леко докосвайки рамото ѝ. Жаклин изучаваше калейдоскопа от лица, които минаваха край нея: красиви младежи и девойки от френски произход, араби, африканци, евреи. Монреал бе като пъстра смесица от различни етноси. Но подобни лица се виждаха и в Париж. Ако не беше специфичният акцент на френския, който говореха, можеше да си помисли, че изобщо не е напуснала града на Сена.

От вниманието ѝ не убягна, че Тарик непрекъснато проверява дали не са следени. Спираше пред витрините на магазините, рязко сменяше посоката, измисляше поводи, за да се извърне. Тя се надяваше, че хората на Шамрон са добре обучени. Ако не бяха, той щеше да ги забележи.

Обиколиха скъпите магазини под улица „Сент Катрин“. В един от тях тя си избра дълго до глезените палто с дебела подплата. В друг — кожена шапка. В трети — два чифта джинси и няколко чифта топло бельо. Накрая от един магазин, специализиран за сезонни стоки, си купи чифт високи ботуши с пухкава подплата. През цялото време Тарик не се отделяше от нея. Когато тя влезе в пробната, за да премери джинсите, той застана да я чака точно пред вратата, усмихвайки се мило на продавачките. Тарик плати всичко с кредитна карта на името на Люсиен Даво.

Като приключиха с покупките, двамата тръгнаха обратно към хотела. Тя си помисли: „Хайде, какво чакате? Направете го сега. Застреляйте го!“ Но те не можеха да го унищожат тук, не и в

подземния Монреал. Изходите на целия лабиринт от магазини можеха да бъдат блокирани за минути. Габриел и останалите от екипа щяха да се озоват в капан. Щяха да бъдат арестувани и разпитвани. Канадската полиция щеше да разбере, че са свързани с израелското разузнаване и неминуемото избухване на грандиозен скандал щеше да се отрази пагубно на Шамрон.

Тарик предложи да пият по чаша кафе преди вечеря и те влязоха в един еспресо бар близо до техния хотел. Жаклин запрелиства безцелно някакъв туристически справочник, докато той посрббваше от напитката си. По едно време Тарик извади от джоба си шишенце с хапчета и изпи две таблетки. След пет минути — тя знаеше точното време, защото през цялата им разходка бе прилагала научените от Шамрон уроци по наблюдателност — един мъж в сив делови костюм седна на съседната маса. Той остави на пода дипломатическо куфарче от мека черна кожа със златни закопчалки и ключалка, отваряща се с цифрова комбинация. Непознатият поседя няколко минути, после се изправи и излезе, оставяйки куфарчето си. Когато допи кафето си, Тарик небрежно го взе заедно с пакетите на Жаклин.

„Две лица на Монреал, две реалности“, помисли си Жаклин, докато се връщаха към хотела. В едната реалност те просто бяха ходили на покупки. В другата — Тарик бе прекарал един час, за да провери дали не е следен и се бе сдобил с оръжие.

Габриел помоли портиера да му препоръча добър ресторант. Портиерът се наричаше Жан, беше дребен и спретнат, с тънки мустачки и вечната усмивка на идеалния хотелски служител. Габриел говореше безупречен френски. Портиерът му отговори на същия език. Той го насочи към едно превъзходно бистро в парижки стил, наречено „Александр“, после му подаде туристическа карта на града и му съобщи адреса. Габриел мушна картата във вътрешния джоб на канадката си, благодари и се отдалечи. Но вместо да се насочи към изхода, пресече фойето, влезе в асансьора и се качи на четиринадесетия етаж.

Мина бързо по коридора. В дясната си ръка носеше найлонова торбичка с емблемата на един от бутиците във фойето, в която имаше хотелски телефон, обвит в тънка амбалажна хартия. Като приближи

стаята, извади туристическата карта от вътрешния си джоб и я разгъна. В нея бе поставена електронната карта, с която се отключваше стаята на Тарик. На дръжката висеше табелка: *Не ме безпокойте!* Габриел прекара картата в жлеба на ключалката, след това влезе в стаята и тихо затвори вратата.

За оперативен център Ядин бе наел апартамент в хотел „Шератон“, който се намираше на булевард „Рене Левек“, на няколко пресечки от „Куин Елизабет“. Когато Габриел влезе в центъра, там бяха Ядин, Шамрон и чернокоса девойка, която Зви му представи като Дебора. Тя му напомни за Леа, и то повече, отколкото му се искаше в този момент. Върху леглото бе разгъната едромащабна карта на Монреал. С вдигнати на челото очила, Ари стоеше до нея, скръстил ръце. Габриел си наля чаша горещо кафе и я хвана в шепите си, за да ги стопли.

— Те се прибраха. *Бръмбарът* улавя отлично разговора им. Чудесна работа, Габриел — похвали го Ядин.

— За какво си говорят?

— Най-вече за незначителни неща. Ще изпратя човек оттатък да донесе касетите. Ако изникне нещо спешно, подслушващият агент ще ни звънне незабавно.

— Къде ходиха? — заинтересува се Габриел.

— Основно по магазините, но смятаме, че Тарик може да се е снабдил с оръжие.

Алон отпи от кафето и погледна изпитателно Зви.

— По това време ги следеше Дебора — обясни Ядин. — Тя е видяла всичко.

Девойката набързо описа сцената в еспресо бара. Говореше английски с американски акцент.

— Как е Жаклин?

— Изглежда добре. Но е малко уморена.

Телефонът извънтя и Ядин веднага вдигна слушалката. Той слуша безмълвно известно време, после затвори и погледна към Шамрон.

— Току-що е запазил маса в ресторанта на улица „Сен Дени“.

— Какво представлява тази улица?

— Кафенета, магазини, барове, дискотеки, от този род заведения — отговори Зви. — Много оживена, много бохемска.

— От този тип места, където може да се организира наблюдение ли? — интересува се Стареца.

— Напълно възможно е.

— А може ли един кидон незабелязано да се доближи до мишената си?

— Без проблем.

— Има ли пътища за измъкване? — намеси се Габриел.

— Има няколко — отвърна Ядин. — Можеш да се насочиш на север, към района Утремон или Мон Роял, или на юг, към магистралата. Останалата част от екипа може да се пръсне из Стария град.

На вратата се почука. Ядин прошепна няколко думи през вратата, после я отвори. В стаята влезе мъж с момчешки вид, руса коса и сини очи.

— Снимах ги на видеолента.

— Дай да я видим! — скочи Шамрон.

Младежът включи портативно видео към телевизора и пусна касетата: Жаклин и мъжът, наречен Люсиен Даво, вървяха по един от коридорите на подземния лабиринт. Личеше си, че са снимани от високо.

Шамрон се усмихна победоносно:

— Той е, няма съмнение!

— Как можеш да си сигурен от този ъгъл? — учуди се Габриел.

— Погледни го, погледни и снимките. Това е същият човек.

— Сигурен ли си?

— Да. Сигурен съм! — Ари изключи телевизора. — Но какво ти става, Габриел?

— Просто не искам да убия друг човек.

— Това е Тарик, повярвай ми. — Шамрон погледна към картата на Монреал. — Зви, покажи ми улица „Сен Дени“. Искам да приключим с това тази вечер и да се прибираме у дома.

39. МОНРЕАЛ

Те излязоха от хотелската стая в осем часа и слязоха с асансьора до фоайето. Вечерният наплив на регистриращите се гости бе секнал. Някакъв мъж снимаше двойка японци. Тарик спря, обърна се и театрално взе да потупва джобовете си, сякаш бе забравил нещо важно. Когато непознатият приключи със снимането, арабинът продължи да върви. От бара на хотела се чу рев: американци гледаха футбол по телевизията.

Двамата с Жаклин слязоха с ескалатора до подземния Монреал и изминаха пеша краткото разстояние до станцията на метрото. Тарик гледаше да я държи от дясната си страна. Жаклин се досети, че той е левак — очевидно не искаше тя да е в позиция да сграбчи ръката му, ако се наложеше да посегне за пистолета си. Помъчи се да си спомни какъв вид пистолети предпочиташе арабинът. „Макаров“, сети се. Тарик харесваше пистолети „Макаров“.

Той се движеше през гарата, сякаш знаеше пътя. Качиха се на някакъв влак и се отправиха на изток, към улица „Сен Дени“. Когато излязоха на многолюдния булевард, острият студ накара дъха ѝ да секне.

„Може да се случи на някое тихо, безлюдно място или наред оживена улица...“ — спомни си думите на Габриел.

Задържа очите си сведени и устоя на импулсивното си желание да се огледа за него.

„Може да ме видиш да приближавам, но не трябва да поглеждаш към мен. Не трепвай и не произнасяй името ми“.

— Какво има? — попита я Тарик, без да я поглежда.

— Просто умирам от студ.

— Ресторантът не е далеч.

Минаха край няколко бара и приземна таверна, от която се лееха звуците на блус. Следваха магазин за грамофонни плочи втора употреба, вегетариански ресторант, ателие за татуировки. Разминаха се с група скинари. Единият от тях се поспря, за да подхвърли нещо

цинично на Жаклин. Тарик го изгледа студено, момчето млъкна и се отдалечи.

Пристигнаха в ресторанта, който се помещаваше в стара викторианска къща, до самия тротоар. Той я поведе нагоре по стълбите. Салонният управител им помогна да съблекат палтата си и ги отведе до една маса край прозореца на втория етаж. Тарик седна така, че да може да наблюдава улицата долу. Когато дойде сервитьорът, Жаклин си поръча чаша бордо.

— А за мосю Даво?

— Бутилка газирана вода, ако обичате — отговори той. — За съжаление тази вечер имам леко главоболие.

Италианският ресторант се намиреше малко по на север, на отсрещната страна на улица „Сен Дени“. За да се доберат до него, Габриел и Дебора трябваше да слязат по късо стълбище със заледени стъпала. Всички маси край прозореца бяха заети, но те седнаха достатъчно близо, за да може Габриел да вижда дългата черна коса на Жаклин през прозореца от другата страна на улицата. Шамрон и Зви Ядин бяха отвън, в един нает ван. В южния край на квартала, граничещ със Стария град, един от хората на Ядин седеше зад волана на лека кола. Друг от екипа чакаше в автомобил през една пресечка на запад, на улица „Сангине“. Тарик беше заварден отвсякъде.

Габриел поръча вино, но дори не го опита. Взе си салата и паста^[1], но от миризмата на храна му се заповдига. Дебора бе добре обучена в Службата. Служеше му за *бат левейха*. Флиртуваше със сервитьора, поговори с двойката от съседната маса. Изяде порцията си и част от тази на Габриел. От време на време хващаше ръката му. Той се чувстваше неудобно, защото още веднъж откри прилики с Леа — парфюмът ѝ, златистите точки в почти черните ѝ очи, начинът, по който жестикулираше с дългите си ръце, докато говореше. Габриел погледна през прозореца към тротоара на улица „Сен Дени“, но в мислите си беше във Виена и седеше с Леа и Дани в тракторията^[2] в Еврейския квартал.

Чувстваше студена пот да се стича по гръбнака му, по гърдите му. Беретата беше в предния джоб на канадката му, която висеше на облегалката на стола, така че усещаше до бедрото си успокояващата

тежест на пистолета. През това време Дебора говореше: „Може би трябва да заминем. Някъде в Карибско море, на остров Барбейдос, на някое топло местенце с хубава храна и вино“. Габриел я слушаше с половин ухо — кимаше на подходящите места и дори от време на време успяваше да вметне по някоя дума. Но цялото му съзнание бе заето от представата как точно ще убие Тарик. Тези мисли не му доставяха удоволствие, не бяха продиктувани от ярост или желание за възмездие. Обмисляше прецизно детайлите, както когато трябваше да реши какви маневри да направи с платнохода си при бурно време или как да реставрира някой олющен участък върху картина на петстотин години.

Представяше си какво ще стане, след като Тарик бъде застрелян. Дебора щеше да се погрижи за себе си, но Габриел носеше отговорност за Жаклин. Щеше да я сграбчи и да я отдалечи колкото може по-бързо от трупа. Един от агентите на Ядин щеше да ги прибере по-нагоре по улица „Сен Дени“ с взет под наем зелен форд и щяха да се отправят направо към летището. По пътя щяха да сменят колите. На летището щяха да отидат директно до частния терминал и да се качат в самолета на Бенджамин Стоун. Ако нещата се развиеха по план, щеше да се прибере в Израел на следващата сутрин.

Но ако имаше изненади...

Габриел не искаше да мисли за провал.

Точно тогава мобилният му телефон тихо изпиука. Той го доближи до ухото си и слуша безмълвно известно време. Прекъсна връзката, подаде телефона на девойката, изправи се и си облече канадката. Беретата го удари в бедрото. Бръкна в джоба и стисна пистолета за дръжката.

Беше платил сметката предварително, за да не възникне някоя сцена, когато стане време да тръгнат. Дебора вървеше пред него, докато пресичаха ресторанта. Габриел усещаше, че лицето му гори. Като излязоха навън, се подхлъзна и едва не падна, докато се качваха по стълбите. Момичето го сграбчи за ръката, за да го задържи прав. Стигнаха до тротоара, ала нямаше и следа от Тарик и Жаклин. Габриел се обърна и застана с лице към Дебора. Целуна я по бузата и приближи устни до ухото ѝ:

— Кажи ми, когато ги видиш.

Той зарови лице до шията на момичето, така косата ѝ го прикриваше. Тя смущаващо ухаеше на Леа. Беше прегърнал Дебора с лявата си ръка, а дясната все още беше в джоба му, стиснала дръжката на беретата.

Габриел изрепетира наум сцената за последен път. Отделните етапи от нея минаха пред очите му като кадрите на учебен филм в Академията. „Обръщаш се и тръгваш право към него. Не се колебай и не се оглеждай. Като се приближиш, извади пистолета с дясната си ръка и открий огън. Не мисли за евентуалните очевидци, а само за мишената. Стани временно терорист. Спри едва когато той е мъртъв. Резервният пълнител е в левия ти джоб, ако имаш нужда от него. Не се оставяй да те хванат. Ти си елитен кадър, по-ценен от всеки друг. Направи всичко, за да избегнеш залавянето. Ако те приближи полицай, убий го. При никакви обстоятелства не трябва, да допускаш да бъдеш арестуван“.

— Ето ги.

Дебора лекичко го отблъсна от себе си. Габриел се обърна и тръгна през улицата, отделяйки очи от Тарик само колкото да се увери, че не идва кола. Дръжката на пистолета се навлажни от изпотената му длан. Не чуваше нищо друго, освен собственото си дишане и ударите на сърцето си, които сякаш кънтяха в ушите му. Жаклин вдигна глава. Очите им се срещнаха за част от секундата, после тя рязко погледна встрани. Тарик я хвана за лакътя.

Когато Габриел измъкна беретата от джоба си, една кола изскочи иззад ъгъла и се насочи с бясна скорост към него. Той нямаше друг избор, освен да отскочи назад. После автомобилът внезапно заби спирачки, като Габриел остана от едната му страна, а арабинът и Жаклин — от другата.

Задната врата откъм Тарик се отвори. Той бутна Жаклин напред и я натика в колата. Дамската ѝ чанта се изхлузи от рамото ѝ и тупна на улицата. Тарик оголи зъби и зловещо се усмихна към Габриел. Сетне се метна светкавично на задната седалка до Жаклин.

Автомобилът потегли с мръсна газ. Габриел пресече улицата и вдигна чантата на Жаклин. После се върна до ресторанта и хвана под ръка Дебора. Дватама тръгнаха пеша нагоре по улица „Сен Дени“. Той отвори чантата на Жаклин и набързо прегледа съдържанието ѝ. Вътре

бяха портфейлът ѝ, паспортът, някакви гримове и златната запалка, която Шамрон ѝ беше дал в галерията.

Когато Габриел и Дебора нахълтаха във вана, който ги очакваше, Стареца едва сдържаше гнева си:

— Трябваше да стреляш, Габриел!

— Не можех!

— Можеше да стреляш над покрива на колата! — укори го Шамрон.

— Глупости!

— Можеше да стреляш, но се поколеба!

— Поколебах се, защото ако не уцелех Тарик с този изстрел над покрива на автомобила, куршумът щеше да попадне в ресторанта от другата страна на улицата! — кипна Габриел. — И сега щеше да носиш отговорност за смъртта на някой невинен!

— Преди никога не си допускал възможността за пропуск.

Ванът рязко потегли и се понесе с пълна скорост по улицата. Габриел седеше на пода в задния товарен отсек, Дебора — срещу него. Беше подпряла брадичка на коленете си и напрегнато го гледаше. Габриел стисна очи и се опита за момент да помисли спокойно. Операцията бе претърпяла пълен провал. Жаклин бе изчезнала. Тя остана без пари, без паспорт и най-важното — без проследяващо устройство. Преди имаха голямото предимство пред Тарик, че през цялото време знаеха къде е Жаклин. Сега това предимство бе изчезнало.

Мислено възстанови събитията в тяхната последователност: Тарик и Жаклин излизат от ресторанта; колата се появява изневиделица; арабинът блъска Жаклин на задната седалка; вълчата му усмивка.

Пред затворените му очи изникна призрачният образ на Тарик от съня му: как му маха да отиде при него с ръка, сякаш нарисувана от Ван Дайк. „Знаел е през цялото време — помисли си Габриел. — Знаел е, че ще го причакам на улица «Сен Дени». Всъщност той ме отведе там“.

Шамрон отново заговори:

— Преди всичко трябваше да мислиш за Жаклин, а не за някой неизвестен човек в ресторанта зад нея. Налагаше се да стреляш, независимо от последствията.

— Дори и да бях успял да го уцеля, Жаклин пак щеше да бъде отведена. Тя беше в колата, а двигателят работеше. Щяха да я отвлекат и аз нищо не можех да направя, за да ги спра.

— Трябваше да стреляш по колата. Можехме да ги сгацим на улицата.

— Ти това ли искаше? Престрелка наред Монреал? — избухна Габриел. — Такава издънка! Щеше да имаш още един Лилехамер на главата. Още един Аман. Още една катастрофа за Службата.

Шамрон се обърна назад, изгледа Габриел, после се вторачи право напред. Всички замълчаха.

— А сега какво, Ари? — попита след малко Габриел.

— Ще ги намерим — отвърна, поуспокоен, Стареца. — Имаме много добра представа къде отиват.

— Не можеш сам да откриеш Тарик в Щатите.

— А ти какво предлагаш, Габриел?

— Трябва да предупредим американците, че той вероятно се е насочил към тяхната територия. Да съобщим и на канадците. Може би те ще успеят да му попречат да преведе Жаклин през границата. Ако имаме късмет, дори може да успеят да ги спрат още в Монреал.

— Да съобщим на американците и на канадците ли? И какво точно ще им кажем? Извинявайте, ама смятахме да убием един палестинец на ваша територия! — иронично заговори Шамрон. — Оплескахме работата и сега искаме с тяхна помощ да оправим бъркотията. Не мисля, че това ще се приеме много добре в Отава и Вашингтон.

— Тогава какво да направим? Да скръстим ръце и да чакаме ли?

— Не, ще отидем в Щатите и ще засилим охраната около нашия министър-председател. Тарик не е изминал целия този път за нищо. Накрая ще трябва да направи своя ход.

— А какво ще стане, ако мишената му не е министър-председателят?

— В дадената ситуация единственото, което ме интересува, е сигурността на нашия премиер.

— Сигурен съм, че Жаклин ще се радва да го чуе! — развика се Габриел.

— Знаеш какво имам предвид, така че не се хващай за думите ми — опита се да го успокои Шамрон.

— Обаче забравяш едно нещо, Ари. Тя вече няма паспорт. — Габриел вдигна дамската ѝ чанта. — Той е тук. Как ще я преведат през границата без паспорт?

— Очевидно Тарик е уредил нещата по друг начин.

— Или няма намерение да я взема със себе си. Може би първо ще я убие.

— Ето защо трябваше да стреляш, Габриел.

[1] Общо название на различни макаронени изделия. — Б.пр. ↑

[2] Гостилница. — Б.пр. ↑

40. САБРЕВУА, КВЕБЕК

Жаклин се бе опитала да следи пътните табели: шосе 40 през Монреал, шосе 10 през реката, шосе 35 в провинцията. А сега и това шосе 133 — двулентов провинциален път, простиращ се през равнината на Южен Квебек. Странно колко бързо космополитният Монреал бе отстъпил място на това обширно пусто пространство. Лунният сърп плуваше над ледените очертания на близките дървета. Носеният от вятъра сняг се вихреше над асфалта като пясъчна буря. От време на време някоя сграда изплуваше от мрака. Кула на силос за зърно се подаде над снежната покривка. От тъмнината изникна слабо осветена фермерска къща. Мерна се силуетът на вече затворен магазин за селскостопански продукти. След това неочаквано блеснаха неонов светлини. Когато ги приближиха, Жаклин видя, че лампите очертават тялото на жена с огромен бюст — реклама на стриптийз бар сред пустошта. Запита се откъде ли си намираха момичетата. Може би местните се наслаждаваха да гледат своите сестри и приятелки да танцуват голи до кръста. „Пустота — помисли си. — Сигурно тук е била измислена тази дума“.

След час пътуване с кола те вече бяха само на няколко мили от границата със Съединените щати. Жаклин се запита: „Как ще ме преведе през нея, когато паспортът и другите ми документи останаха да лежат на улица «Сен Дени» в Монреал? И запалката с проследяващото устройство...“

Всичко се бе случило светкавично. След като забеляза Габриел, тя погледна настрана и се приготви за това, което смяташе, че ще последва. После се появи колата и Тарик я блъсна вътре толкова грубо, че чантата се свлече от рамото ѝ. Когато автомобилът се понесе с пълна газ, тя му изкрещя да каже на шофьора да се върне, за да си вземе чантата, но той не ѝ обърна внимание. Нареди да се увеличи скоростта. Едва тогава Жаклин забеляза, че жената, която познаваше като Лейла, кара колата.

Няколко пресечки по-нататък смениха автомобила. Вторият шофьор беше същият мъж, който бе оставил куфарчето за Тарик в

подземния еспресо бар. Този път прекосиха няколко квартала, за да стигнат до Утремон, където смениха колата за последен път и зад волана седна Тарик.

Сега Жаклин виждаше как потната му кожа лъщи на жълтеникавата светлина, идваща от контролното табло. Лицето му бе станало мъртвешки бледо, под очите му имаше черни кръгове, дясната му ръка трепереше.

— Може ли да ми обясните какво стана в Монреал?

— Беше рутинна предпазна мярка.

— Наричате това рутина? Защо тогава не се върнахме да си взема чантата?

— От време на време откривам, че съм следен от израелското разузнаване и техните западни приятели — обясни Тарик. — Освен това ме наблюдават мои врагове от палестинското движение. Инстинктът ми подсказва, че някой ни следи в Монреал.

— Тази абсурдна история ми коства дамската чанта и всичко в нея! — проплака отново Жаклин.

— Не се притеснявайте, Доминик. Ще ви възстановя нещата.

— Някои неща не могат да бъдат възстановени.

— Като златната ви запалка ли? — погледна я Тарик.

Жаклин почувства остра болка в стомаха. Спомни си как Юсеф си играеше със запалката по пътя за квартирата в Хаунзлоу. „Исусе, той знае!“ — помисли си тя и бързо смени темата:

— В действителност мислех за паспорта си.

— Паспортът ви също може да бъде подменен. Ще ви заведе във френското консулство в Монреал. Ще им кажете, че е загубен или откраднат и те ще ви издадат нов.

„Не, те ще открият, че е бил фалшив и накрая ще се озова в някой канадски затвор“, мина ѝ през ума. После попита с треперещ глас:

— Защо ви следят тези хора?

— Искат да разберат къде отивам и с кого се срещам.

— А защо?

— Ами не искат да успея.

— Какво се опитвате да постигнете, че то толкова ги тревожи?

— Просто се опитвам да внеса малко справедливост в така наречения мирен процес. Не искам моят народ да приеме парченце от нашата изконна родина само защото американци и шепа израелци сега

искат да ни оставят да го притежаваме. Те ни предлагат трохите от тяхната трапеза. Не искам трохи, Доминик. Искам цялата пита.

— Половин пита е по-добре от нищо.

— Моите уважения, но не съм съгласен.

Сред снежните вихри изплува пътен знак. До границата оставаха три мили.

Жаклин попита разтревожено:

— Къде ме водите?

— От другата страна — кратко отвърна Тарик.

— И как смятате да ме прекарате през границата без паспорт?

— Имам друг паспорт за вас — канадски.

— Как сте ми взели канадски паспорт?

Още един знак: сега до границата оставаха две мили.

— Той не е ваш, разбира се.

— Чакайте малко. Юсеф ми обеща, че няма да искате да върша нещо незаконно.

— Вие няма да извършите нищо незаконно. Това е отворена граница и паспортът е напълно валиден.

— Може и да е валиден, но не е мой!

— Няма значение, никой няма да ви пита.

— Отказвам да вляза в Съединените щати с фалшив паспорт. Спрете колата! Искам да слеза! — разкрещя се Жаклин.

— Ако ви оставя да слезете тук, ще измръзнете до смърт, преди да стигнете до някакъв подслон — спокойно отговори Тарик.

— Тогава оставете ме някъде.

— Доминик, нали затова ви доведохме от Лондон: да ми помогнете да мина тази граница.

— Вие ме излъгахте! Вие и Юсеф.

— Да, счетохме за необходимо малко да ви заблудим.

— Малко ли! — настръхна Жаклин.

— Но това вече няма значение. Сега се нуждаем от вас, за да прекося границата. Нуждая се от помощта ви.

До границата оставаше една миля. Жаклин виждаше ярките бели светлини на граничния пункт. Зачуди се как да постъпи. За миг ѝ мина през ума просто да му откаже. Тогава какво щеше да направи той? Да завие обратно, да я убие, да зарови трупа ѝ в снега и да премине сам границата? Обмисли идеята да го измами: уж да се съгласи и после да

го издаде на офицера на граничния пункт. Обаче Тарик просто щеше да убие и нея, и граничаря. А после щеше да има разследване. Ролята на Службата в цялата тази история щеше да излезе на бял свят. Това щеше да бъде ужасно фиаско за Ари Шамрон.

Имаше само един изход. Да продължи играта още малко и да намери начин да предупреди Габриел.

— Дайте да видя паспорта — каза Жаклин.

Тарик ѝ го даде, тя бързо отвори и погледна името: Елен Саро. После погледна снимката: Лейла. Приликата беше слаба, но убедителна.

— Ще го направите ли? — попита Тарик.

— Продължавайте да карате — отвърна тя.

Тарик навлезе в площадчето на граничния пункт и спря. Граничарят излезе от будката си:

— Добър вечер. Накъде сте се запътили?

— За Бърлингтън — рече Тарик.

— По работа или за удоволствие?

— Сестра ми е болна.

— Съжалявам да го чуя. Колко дълго смятате да останете?

— Един, най-много два дни.

— Паспортите, моля.

Тарик му ги подаде. Граничарят ги отвори и разгледа имената и снимките. После надникна в колата и огледа лицата им.

— Желая ви приятен престой. — Той върна паспортите им. — И карайте внимателно. Според синоптичната прогноза по-късно тази нощ ще се разрази голяма буря.

Тарик взе паспортите, сложи ги в джоба си, включи на скорост и бавно пресече границата. Навлязоха на територията на щата Върмонт. Малко по-късно, когато бяха на достатъчно разстояние от границата, извади пистолет „Макаров“ и допря дулото до главата ѝ.

41. ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

В късната вечер Ясер Арафат седеше зад бюрото в президентския апартамент в хотел „Медисън“ и преглеждаше купчина книжа. От време на време се заслушваше в свистенето на колите по мокрия паваж на 15-а улица, което долиташе през прозореца. Той спря за момент, пхна една туниска фурма в устата си, после хапна и няколко лъжици кисело мляко. Беше придирчив към храната си. Не пушеше и не консумираше алкохол и никога не пиеше кафе. Това му бе помогнало да оцелее в трудния живот на революционера, който можеше да съсипе обикновен човек.

Беше сменил униформата със син анцуг, тъй като тази вечер не очакваше повече посетители. Плешивата му глава беше гола и както обикновено, лицето му — с торбички под очите — бе обрасло с неколкодневна брада. Носеше очила за четене, които уголемяваха изпъкналите му като на жаба очи. Дебелата му долна устна бе издадена напред, придавайки му вид на дете, готово да се разплаче.

Арафат притежаваше фотографска памет за документи и лица, която му позволи да прегледа набързо купчината книжа. От време на време спираше и си водеше бележки в полето на меморандума или се подписваше. Сега отговаряше за ивицата Газа и за голяма част от Западния бряг — развитие, което бе изглеждало невъзможно само няколко години по-рано. В ресора на неговата администрация вече влизаха много аспекти от гражданското управление, в това число образованието и обществената чистота. Това далеч не бяха старите дни, когато той беше най-известният в света лидер на въоръжената борба за национално освобождение.

Арафат отмести настрана останалата част от книгата и се съсредоточи върху един документ, сложен в кожена папка. Беше копие на временното споразумение, което трябваше да подпише на следващия ден в сградата на Обединените нации в Ню Йорк. Споразумението беше нова стъпка към осъществяването на делото на живота му: основаването на палестинската държава. Беше доста по-малко от това, което бе искал, когато бе поел по този път — тогава

мечтаеше за пълното унищожаване на Израел, — но беше най-доброто, което щеше да получи. Имаше хора в палестинското движение, които желяеха неговия провал, и други, които желяеха смъртта му. Това бяха опозиционерите, мечтателите. Ако следваха техния път, палестинците щяха да бъдат обречени завинаги да живеят в бежанските лагери зад граница.

Един адютант почука на вратата. Арафат вдигна глава, когато той влезе в стаята.

— Съжалявам, че ви безпокоя, Абу Амар, но по телефона ви търси американският президент.

Арафат се усмихна. Това също щеше да е невъзможно само допреди няколко години.

— Какво иска толкова късно вечерта?

— Казва, че жена му е извън града и му е скучно. Исква да знае дали бихте приели да отидете в Белия дом и да му правите компания.

— Сега ли? — попита Арафат.

— Да, сега.

— И за какво?

Адютантът вдигна рамене:

— Да разговаряте, предполагам.

— Кажу ми, че ще бъда там след десет минути.

Арафат се изправи, съблече анцуга си и облече обичайната си военна униформа с традиционната кърпа на главата. Той носеше черно-бялата *кефия*^[1] на селяните, като предната ѝ част бе оформена така, че да символизира картата на Палестина.

Адютантът се появи отново с палтото му и го сложи на раменете му. Двата излязоха в коридора и веднага бяха обградени от група охранители. Някои бяха членове на личната му охрана, а останалите бяха агенти от щатската служба за сигурност към дипломатическия корпус. Групата с Арафат по средата мина по коридора и се качи в един частен асансьор, който ги свали бързо до гаража. Там палестинският лидер седна на задната седалка на лимузината си. Минута по-късно неговият моторизиран ескорт се носеше с пълна скорост по 15-а улица към Белия дом.

Арафат погледна през прозореца си. Това бързо шофиране по мокрите улици късно през нощта му напомни за старите дни, когато никога не прекарваше две последователни нощи в едно и също легло.

Понякога той дори сменяше резиденциите си посред нощ, когато силният му инстинкт долавяше опасност. Арафат избягваше обществените места — никога не ядеше в ресторант, не ходеше на кино или на театър. Кожата му се покри с петна от липсата на слънце. Умението му да оцелява бе осуетило стотици атентати срещу него както от страна на израелците, така и на враговете му в палестинското движение.

Но някои от съратниците му не се бяха оказали такива щастливци. Спомни си за стария си приятел и заместник Абу Джихад. Той бе водил военните операции в Окупираните територии, бе помогнал да се организира интифадата. И заради това израелците го бяха убили във вилата му в Тунис. Арафат знаеше, че без Абу Джихад сега нямаше да е тук и да пътува през Вашингтон за тайна среща с американския президент. Колко жалко, че старият му приятел не можеше да види това.

Моторизираният ескорт мина през загражденията на Пенсилвания Авеню и влезе на територията на Белия дом. След минута лимузината спря под навеса на северната порта на Белия дом.

Един морски пехотинец пристъпи напред и отвори вратата.

— Добър вечер, мистър Арафат. Оттук, моля.

Президентът Джеймс Бекуит чакаше в приемната на Белия дом. Изглеждаше така, сякаш току-що бе слязъл от палубата на яхтата си. Носеше жълто-кафяви посмачкани панталони и пуловер с обло деколте. Беше висок мъж с напълно побеляла коса и с изтънчени обноски. Лицето му — с постоянен слънчев загар — излъчваше младост и добро настроение, независимо от факта, че приближаваше седемдесетте.

Те се настаниха пред камината. Президентът държеше чаша уиски, а Арафат посрѣбваше чай, подсладен с мед. Когато беше сенатор, Бекуит бе един от най-преданите израелски съюзници. Беше лидер на опозицията в сената, която не искаше САЩ да признаят Организацията за освобождение на Палестина. Тогава той обикновено наричаше Арафат и ООП „кръвожадни терористи“. Сега двамата мъже бяха близки съюзници по въпроса за установяване на мир в Близкия изток. За да успее това начинание, всеки от тях се нуждаеше от

помощта на другия. Арафат се нуждаеше от Бекуит, за да притисне израелците да направят отстъпки на масата за преговори. Бекуит пък имаше нужда Арафат да държи под контрол радикалите и фундаменталистите, за да може преговорите да продължат.

След час президентът повдигна въпроса за убийствата на посланик Елияху и Дейвид Моргентау.

— Директорът на ЦРУ ми каза, че вероятно старият ви приятел Тарик стои и зад двете нападения, но още нямат доказателства.

Арафат се усмихна:

— И за миг не съм се съмнявал, че е Тарик. Но ако от ЦРУ мислят, че ще намерят доказателство, жестоко се лъжат. Тарик никога не оставя следи.

— Ако той продължи да убива евреи, това много ще затрудни развитието на преговорите за мир.

— Простете за прямотата ми, господин президент, но Тарик ще бъде фактор само ако вие и израелците му позволите да бъде такъв. Той не действа от мое име, нито от територията, контролирана от Палестинската автономия. Той не говори от името на палестинците, които искат мир.

— Всичко това е вярно, но не можете ли да сторите нещо, за да го разубедите? — попита президентът.

— Тарик? — Арафат поклати глава замислено. — Някога бяхме близки приятели. Той беше един от най-добрите ми разузнавачи. Обаче ме напусна заради решението ми да се откажа от тероризма и да започна преговори за мир. Не сме си говорили от години.

— Може би сега ще ви послуша.

— За съжаление Тарик слуша само себе си. Той е преследван от демони.

— Всички сме такива. Особено когато човек достигне моята възраст.

— И моята — каза Арафат. — Но за съжаление Тарик е преследван от различни демони. Разбирате ли — той е млад човек, който умира, и иска да си уреди сметките, преди да напусне този свят.

Бекуит изненадано повдигна вежди:

— Умира ли?

— Според моите източници Тарик има тумор в мозъка.

— Израелците знаят ли това?

— Да — отговори Арафат. — Аз лично им го казах.

— На кого?

— На шефа на разузнаването им — Ари Шамрон.

— Чудя се защо той е пропуснал да сподели тази информация с ЦРУ.

Арафат се засмя:

— Предполагам, никога не сте срещали Ари Шамрон. Той е хитър и е воин от старата школа. Има навика да не позволява лявата ръка да знае какво прави дясната. Наясно ли сте с девиза на Израелските тайни служби?

— Опасявам се, че не съм — отвърна президентът.

— *Война се печели с измама.* Ари Шамрон живее съгласно този девиз.

— Смятате, че Шамрон може да играе някаква игра?

— Когато става дума за него, всичко е възможно. Виждате ли, в Израелските тайни служби има хора, които искат Тарик мъртъв, независимо от политическата цена. Но за съжаление има и други, които биха искали той да има успех.

— В коя категория попада Шамрон?

Арафат се намръщи:

— И аз бих искал да знам.

Малко преди полунощ Бекуит изпрати Арафат до чакащата го лимузина. Двамата мъже — високият аристократичен президент и дребният революционер в маслинозелена униформа и падаща на дипли *кефия* — бяха пълна противоположност.

— Разбрах, че утре след церемонията по подписването ще присъствате на прием в дома на Дъглас Канън — рече президентът. — С него сме добри приятели.

— Ние — също — отвърна Арафат. — Той подкрепи справедливостта на палестинската кауза много преди повечето американски политици. Искаше се голям кураж, като се има предвид, че беше сенатор от Ню Йорк, където еврейското лоби е толкова силно.

— Дъглас винаги е отстоявал позициите си и е водил добре политическите си битки. Точно това го отличава от повечето политици

в този проклет град. Моля ви, предайте му моите приятелски поздрави, когато го видите.

— Ще го направя.

Двамата се ръкуваха официално пред Северната порта, после Арафат се обърна и се насочи към лимузината си.

— Направете ми още една услуга, мистър Арафат.

Палестинецът се извърна и повдигна въпросително вежди.

— И каква е тя?

— Пазете гърба си.

— Винаги — отговори Арафат. След това се качи на задната седалка на колата и се изгуби от погледа на президента.

[1] Памучна кърпа, обикновено бяла или карирана, която се връзва чрез лента, наречена *агал*. Традиционно се носи от арабските бедуини, а в някои части — от селяните. В Персийския залив тя е обикновено бяла, а в Палестина — червено-бяла или черно-бяла. — Б.пр. ↑

42. БЪРЛИНГТЪН, ВЪРМОНТ

— Името ти не е Доминик Бонар и не си секретарка в художествена галерия в Лондон. Работиш за израелското разузнаване. И напуснахме Монреал по този начин, защото твоят приятел Габриел Алон искаше да ме убие.

Устата на Жаклин пресъхна. Гърлото ѝ се сви, сякаш щеше да се задуши. Но в миг си спомни какво ѝ бе казал Габриел в Лондон: „Доминик Бонар няма за какво да се бои от този мъж. Ако той те притисне, озъби му се и ти“.

— За какво говорите, по дяволите? Не познавам никакъв Габриел Алон. Спрете тази шибана кола! Какво ви става?

Той я халоса по главата с пистолета: кратък, брутален удар, от който в очите ѝ бликнаха сълзи. Тя вдигна ръка и докосна косата си: по нея имаше кръв.

— Копеле такава!

Той не ѝ обърна внимание.

— Името ти не е Доминик Бонар и не работиш в картинна галерия в Лондон, а за Ари Шамрон. Ти си израелски агент. Работиш с Габриел Алон. Точно той пресече улицата, идвайки към нас в Монреал. Искаше да ме убие — повтори Тарик.

— Престанете да дрънкате всички тези глупости! Не знам за какво говорите. Не познавам никакъв Габриел, никакъв Ари!

Арабинът отново я блъсна — още един рязък удар, дошъл сякаш от изневиделица. Уцели я на същото място. Болката беше толкова силна, че независимо от усилието ѝ да се сдържи, тя заплака.

— Казвам ви истината.

Последва още един удар, по-силен от предишните.

— Името ми е Доминик Бонар и работя за...

Тарик отново я удари жестоко. Имаше чувството, че ще загуби съзнание.

— Мръсник! — настръхна тя, ридаейки. Притисна раната с пръсти. — Къде ме водиш? Какво ще правиш с мен?

Той пак не ѝ отговори. Ако се опитваше да я подлуди, успяваше. Когато заговори, в гласа му се долови нотка на съчувствие, сякаш му беше жал за нея. Жаклин знаеше какво се опитва да направи. Искаше да сломи последната ѝ съпротива, да я накара да повярва, че е предадена и напълно сама.

— Ти си отишла в Тунис и си се представила за любовница на Габриел Алон, докато той е планирал убийството на Абу Джихад.

— Никога през живота си не съм била в Тунис, да не говорим за някакъв Габриел Алон.

Тарик вдигна пистолета да я удари отново, но този път тя видя замаха му и вдигна ръце да се предпази.

— Моля те! — извика. — Не ме удряй пак.

Палестинецът свали пистолета. Дори и той сякаш нямаше желание да я измъчва.

— Поостарял е, откакто го видях за последен път. И как иначе, като се има предвид онова, което е преживял.

Жаклин усети, че волята ѝ за съпротива отслабва. Започна да разбира какво представлява в действителност разузнавателната работа, която преди бе приемала като приключение. Но истинската природа на тайната война на Ари Шамрон бе съвсем друга — мръсна и изпълнена с насилие — и сега тя беше се озовала в нейния център. Трябваше да измисли как отново да придобие контрол над ситуацията. Вероятно можеше да разбере какви са плановете на Тарик и да открие начин да предупреди Габриел и Шамрон. „Може би ще успея да намеря начин и да оцелея,“ мина ѝ през ума.

— Те ще те хванат — неочаквано каза тя. — Половината полиция на Канада и Щатите вече е по петите ни. Никога няма да стигнеш до Ню Йорк.

Тарик поклати скептично глава:

— Дълбоко се съмнявам, че някой друг ни търси, освен приятелите ти Габриел Алон и Шамрон. Подозирам, че не могат да помолят канадците за помощ, защото вероятно нито те, нито американците знаят какви ги вършат. Ако разберат, това може да се окаже доста притеснително за твоята служба.

Тарик бръкна в джоба си и ѝ подаде носна кърпичка за раната на главата ѝ.

— Впрочем разбрахме, че работиш за Службата още в мига, когато се появи в живота на Юсеф. Искаш ли да узнаеш как стана това?

Жаклин поклати утвърдително глава, притискайки раната си.

— Добре, но първо трябва да ми отговориш на няколко въпроса. Наистина ли си францужойка?

„Значи — помисли си тя — той не знае всичко“. После каза на глас:

— Да, францужойка съм.

— А еврейка ли си?

— Да.

— Доминик Бонар истинското ти име ли е?

— Не.

— А какво е то?

Жаклин си помисли: „Какво е истинското ми име? Наистина ли съм Жаклин Дьолакроа? Не, просто така Марсел Ламбер кръсти хубавото девойче от Марсилия. Ако ще умирам, по-добре да е с рожденото ми име“.

— Казвам се Сара — отговори. — Сара Халеви.

— Толкова хубаво име — Сара Халеви. Предполагам, имаш правото да знаеш как се озова в тази бъркотия. — Палестинецът я погледна, за да види реакцията ѝ, но тя отвърна на погледа му с ледена омраза. — Впрочем, ако искаш, можеш да ме наричаш Тарик.

Той говори почти час, без да спре. Очевидно това му доставяше удоволствие. В крайна сметка беше надиграл една от най-страховитите разузнавателни служби в света. Разказа ѝ как бяха научили, че Габриел се е върнал на работа в Службата, за да го открие. Каза ѝ за тайните инструкции, които бяха получили всички агенти на неговата организация. Разкри ѝ как Юсеф веднага е информирал своя наблюдаващ офицер за връзката си с привлекателна францужойка.

— Наредихме на Юсеф да продължи да се вижда с теб, а в това време проверихме в Париж твоята история за прикритие. Открихме пукнатина — малка, но все пак пукнатина. Направихме ти снимки в Лондон и ги сравнихме с тези на жената, работила с Габриел Алон в Тунис. След това казахме на Юсеф да задълбочи приятелството си с

Доминик Бонар. Да създаде емоционална връзка с нея, да изгради взаимно доверие.

Тя си спомни за дългите им разговори. Неговите лекции за страданията на палестинския народ. Признанията му за белезите по гърба му и за ужасяващата нощ в лагера „Шатила“. През цялото време, докато бе вярвала, че контролира играта, че тя е измамницата и манипулаторката, в действителност това е бил Юсеф.

— Когато счетохме, че връзката ви се е задълбочила достатъчно, накарахме Юсеф да те помоли за много специална услуга: да придружиш един палестински функционер във важна тайна мисия. Ти изложи доста убедителни аргументи, но накрая естествено се съгласи, защото не си Доминик Бонар, секретарка в лондонска галерия, а Сара Халеви — агент на израелското разузнаване. Ари Шамрон и Габриел Алон правилно допуснаха, че палестинският функционер съм аз, тъй като съм известен с това, че използвам в моите операции нищо неподозиращи жени. Дватама те въвлякоха в тази опасна операция, защото искаха мен. Но сега аз ще обърна играта срещу тях. Ще те използвам, за да ми доведеш Алон.

— Остави го! — каза Жаклин. — Достатъчно е страдал заради теб.

— Той ли е страдал! Габриел Алон уби моя брат. Неговото страдание е нищо в сравнение със страданието на моето семейство.

— Брат ти беше терорист! Той заслужаваше да умре!

— Той се бореше за свободата на своя народ. Не биваше да умре като куче в леглото си.

— Това беше много отдавна. Сега всичко е свършило. Убий мен вместо Габриел — притисна го с леден поглед Жаклин.

— Много благородно от твоя страна, Сара — леко се усмихна Тарик, — но приятелят ти няма да загуби още една жена без бой. Затвори очи и си почини малко. Тази нощ ни очаква дълъг път.

На разсъмване Тарик пресече Уайтстоун Бридж и влезе в Куинс. Трафикът взе да се усилва, когато мина летище „Ла Гуардия“. На изток небето изсветля от настъпващата зора. Той включи радиото и се заслуша в новините за уличното движение, после намали звука и се концентрира върху шофирането. След няколко минути пред тях се

появи Ист Ривър. Жаклин видя първите слънчеви лъчи, които позлатяваха небостъргачите в Долен Манхатън.

Тарик излезе от магистралата и пое по улиците на Бруклин. Сега, когато беше светло, тя за пръв път можа да го разгледа добре. Дългото нощно шофиране си бе казало думата. Палестинецът беше блед, очите му бяха зачервени и напрегнати. Той караше с дясната ръка. Лявата лежеше в скута му, стискайки пистолета „Макаров“.

Жаклин погледна пътните знаци: авеню „Кони Айланд“. Кварталът определено бе придобил азиатски вид. По тротоарите се ширеха пъстри пакистански пазари с щандове за плодове. До тях имаше ливански и афганистански ресторанти. Близкоизточни пътнически агенции. Магазин за килими и кахлени плочки. Тухлената сграда на бивш търговски склад бе превърната в джамия, чиято фасада бе облицована с изкуствен зелено-бял мрамор.

Тарик зави в тиха улица с жилищни кооперации, наречена „Парквил Авеню“. Измина бавно една пресечка и спря пред триетажна тухлена сграда на ъгъла на Източна Осма улица. На партера се помещаваше магазин за деликатеси. Той угаси двигателя и натисна два пъти клаксона. В апартамента на втория етаж проблесна светлина.

— Изчакай ме да заобиколя колата! — нареди спокойно Тарик на Жаклин. — Не отваряй вратата. Ако го направиш, ще те убия. Като слезем от колата, ще влезем вътре и ще се качим по стълбите. Ако издадеш някакъв звук, ако се опиташ да избягаш, ще те застрелям. Разбра ли?

Тя кимна. Палестинецът мушна пистолета в джоба на палтото си и слезе. После заобиколи автомобила отзад, отвори нейната врата и я измъкна навън за ръката. Двамата бързо пресякоха улицата. Вратата на партера беше леко откряната. Влязоха вътре и пресякоха малко фойе с разпилени по пода рекламни листовки. Ръждясал велосипед без гуми беше облегал на напукания дървен цокъл.

Тарик изкачи стълбите, все така стискайки я здраво, а ръката му бе топла и влажна. На стълбището миришеше на къри и терпентин. Една врата се отвори и от нея надникна брадясал мъж, облечен в бяла роба. Той погледна палестинеца, после се прибра в апартамента си и тихо затвори вратата.

Стигнаха до жилище 2А. Тарик почука тихо два пъти.

Лейла отвори и дръпна Жаклин вътре.

43. НЮ ЙОРК СИТИ

Ари Шамрон пристигна в Израелската дипломатическа мисия към Обединените нации, намираща се на ъгъла на Второ Авеню и 43-а улица. Той си проправи път с леко приведена глава през група демонстранти и влезе в мисията. Един човек от охраната го очакваше във фоайето и го придружи по стълбите до стаята на агентите от специалните служби. Министър-председателят беше там в компанията на трима на вид изнервени помощници, като барабанеше с пръсти по масата. Шамрон седна и погледна към шефа на протокола.

— Дайте ми копие от графика на премиера и напуснете помещението.

Когато помощниците излязоха от стаята, министър-председателят попита:

— Какво се случи в Монреал?

Шамрон му разказа подробно. Когато приключи, премиерът притвори очи и притисна с пръсти слепоочията си.

— Върнах те на работа, за да възстановиш репутацията на Службата, Ари, а не за да предизвикаш нов провал! Имаме ли основание да смятаме, че канадците са наясно за нашето присъствие в Монреал?

— Не, господин премиер.

— Смяташ ли, че агентката ти още е жива?

— Трудно е да се каже, но положението изглежда доста мрачно. Досега жените, които Тарик е използвал за прикритие, винаги са свършвали зле.

— Ако разбере за тази жена, пресата ще ни разкъса. Отсега виждам водещите заглавия: „Красива френска манекенка — тайна агентка на израелците!“. По дяволите, Ари! — избухна премиерът.

— Няма начин официално да бъде свързана със Службата — отвърна Шамрон.

— Някой ще се добере до истината. Винаги става така.

— Ако това се случи, ще използваме нашите приятели — като Бенджамин Стоун — за контраатака. Мога да ви гарантирам пълно

опровержение на тази история.

— Не ми трябва опровержение! — намръщи се министър-председателят. — Ти ми обеща главата на Тарик на тепсия, без никакви следи! Аз все още искам главата му, но искам и Жаклин Дьолакроа. Жива!

— И ние желаем същото, господин премиер. Обаче в този момент вашата сигурност е на първо място. — Шамрон взе графика и започна да го чете. — След церемонията в Обединените нации е предвидена среща с инвеститори, а след това — посещение на Нюйоркската стокова борса. После отивате в хотел „Уолдорф“ за лек обяд, даван във ваша чест от „Приятелите на Цион“. — Шамрон вдигна поглед: — И това е само през първата половина на деня! Следобед имате посещение в Центъра на еврейската общност в Бруклин за обсъждане на проблемите във връзка с мирния процес. После се връщате в Манхатън за серия от коктейли и приеми. — Свали листа и погледна към министър-председателя: — Това е кошмар за охраната. Искам Алон да бъде включен в състава на личната ви охрана за деня.

— Защо точно Алон?

— Защото разгледа добре Тарик в Монреал. Ако той се появи, Габриел ще го познае — обясни Шамрон.

— Кажу му, че трябва да облече костюм.

— Не мисля, че притежава такава чудо.

— Намери му един! — приключи премиерът.

Апартаментът беше малък: оскъдно обзаведена всекидневна, кухня с печка с два котлона и напукана мивка, спалня с едно легло и миришеща на мухъл баня. На прозорците бяха закачени дебели вълнени одеяла, които не пропускаха никаква светлина. Тарик отвори вратата на стенния гардероб. Вътре имаше голям куфар. Той го занесе във всекидневната, сложи го на пода и го отвори. В него бе поставен безупречно изгладен и сгънат черен габардинен панталон, бяло официално сако, бяла риза и папийонка. В отделението, затворено с цип, имаше портфейл. Палестинецът го отвори и разгледа съдържанието му: нюйоркска шофьорска книжка на името на Емилио Гонсалес, кредитна карта „Виза“, карта за видеотека, различни

квитанции, закачваща се табелка за самоличност. Кемел бе свършил добра работа.

Тарик разгледа снимката. Емилио Гонсалес беше оплешивяващ мъж с прошарена коса и гъсти мустаци. Но бузите му бяха по-пълни от тези на Тарик. Нищо работа — няколко памучни тампона щяха да свършат работа. Той извади дрехите от куфара и внимателно ги сложи върху облегалката на един стол. После грабна последния предмет — малък кожен несесер — и влезе в банята.

Сложи несесера на мивката и подпря снимката на Емилио Гонсалес на лавицата под огледалото. Погледна отражението и едва разпозна собственото си лице: тъмни кръгове под очите, хлътнали бузи, бледа кожа, безкръвни устни. Това отчасти се дължеше на липсата на сън — не си спомняше кога бе спал за последен път, — но за повечето поражения бе виновна болестта. Туморът се разрастваше. От него крайниците му изтръпваха, ушите му бучаха, мъчеше го непоносимо главоболие и се чувстваше страшно уморен. Нямаше да живее още дълго. Беше пристигнал в Ню Йорк в този исторически момент, когато му оставаше много малко време.

Отвори несесера, извади ножица и самобръсначка и започна да се подстригва. Отне му почти час, докато свърши.

Преобразяването беше забележително. С прошарената си коса, мустаците и по-пълните бузи поразително приличаше на мъжа от снимката. Обаче Тарик знаеше, че изкусното изпълнение на ролята беше точно толкова важно, колкото и приликата. Ако се държеше като Емилио Гонсалес, нямаше да го спре нито един агент от секретните служби или полицаи. Но ако си проличеше, че е терорист, щеше да умре в някой американски затвор.

Той влезе във всекидневната, свали дрехите си и облече сервитьорската униформа. След това се върна в банята за един последен поглед в огледалото. Среса рядката коса над новопридобитото си плешиво теме и се почувства леко потиснат. Да умре в чужда страна с лицето на друг човек! Предположи, че това е логичен завършек на живота, който бе водил. Сега му оставаше само едно нещо: да се увери, че той не е бил пропилян за загубена кауза.

Отиде в спалнята.

Щом влезе, Лейла скочи с разтревожено лице и вдигна пистолета си.

— Аз съм — каза ѝ той меко на арабски. — Остави оръжието, преди да гръмне и да нараниш някого.

Тя се подчини, после поклати удивено глава:

— Забележително. Никога нямаше да те позная. Очевидно си пропуснал истинското си призвание. Трябваше да станеш актьор.

— Вече е късно. И така — всичко е готово. Трябва ни единствено Габриел Алон.

Тарик погледна към Жаклин. Тя лежеше, прикована с белезници за металната рамка на малкото легло, а устата ѝ бе залепена с голямо парче лейкопласт.

— Стори ми се интересно, че минути след пристигането ни в хотелската стая в Монреал ти провери съобщенията си на телефонния секретар в твоя апартамент в Лондон. Когато работех за ООП, открихме, че Израелските тайни служби разполагат с технологии, които им позволяват да включат към своя защитена от подслушване линия всеки телефон в света и да пренасочат позвъняването към главната си квартира в Тел Авив. Предположих, че е направено така и с твоя телефон в Лондон. Когато позвъни на своя номер, на булевард „Цар Саул“ веднага са разбрали, че си в хотел „Куин Елизабет“ в Монреал.

Палестинецът седна в края на леглото и нежно отмахна косата от лицето на Жаклин. Тя затвори очи и се опита да се отдръпне.

— Ще се възползвам от тази технология, за да измамя Ари Шамрон и Габриел Алон. И Лейла не е лоша актриса. Когато бъда готов да действам, тя ще позвъни на твоя номер в Лондон и ще се представи за теб самата. Ще съобщи на щабта ви къде съм и какво се готвя да направя. Те ще известят Шамрон, а той веднага ще изпрати Габриел Алон на даденото място. Естествено аз ще знам, че той идва. И ще имам значително предимство. — Извади пистолета си и надигна с дулото брадичката ѝ. — Ако си добро момиче и се държиш прилично, ще живееш. Щом се обади по телефона, Лейла ще напусне това място. От нея ще зависи дали Ари Шамрон ще намери труп, завързан за това легло. Разбра ли ме?

Жаклин го изгледа дръзко. Палестинецът натисна още по-силно дулото в меката плът на шията ѝ, докато тя не изстена през лейкопласта.

— Разбра ли ме?

Жаклин кимна.

Той се изправи и втъкна пистолета под колана на панталоните си. После отиде във всекидневната, облече си палто, нахлузи ръкавици и излезе.

Беше ясен и студен следобед, слънцето ярко грееше. Тарик си сложи слънчевите очила и вдигна яката на палтото си. Отиде пеша до авеню „Кони Айланд“ и мина бавно край редица магазини, докато не откри една бакалница, в която предлагаша стоки от Близкия изток. Влезе в тясното магазинче, придружен от подрънкването на звънчето, закачено над вратата. Веднага бе залят от родните аромати на кафе и подправки, печено овнешко, мед и тютюн.

Зад щанда стоеше юноша. Носеше спортна фланела с емблемата на „Янкис“ и говореше на арабски с марокански акцент по мобилен телефон.

— Фурми — каза Тарик на английски. — Търся изсушени фурми.

Момчето замълча за момент.

— На задния рафт, вляво.

Тарик тръгна бавно по тесните пътеки към задната част на магазина. Фурмите бяха на най-горния рафт. Когато се протегна да ги вземе, усети как пистолетът се заби в кръста му. Той ги свали и погледна етикета. *Произведено в Тунис. Чудесно!*

Плати и си излезе. От авеню „Кони Айланд“ се насочи на изток, през един по-тих квартал, застроен с ниски жилищни кооперации и тухлени къщички, и стигна до станцията на метрото на Нюкърк Авеню. Купи си жетон и се спусна по стълбите до малкия открит перон. След две минути се качи на влака за Манхатън.

Габриел бе започнал да мисли, че никога няма да открие Тарик. В този момент се носеше с пълна скорост по Парк Авеню, разположен на предната седалка на черен миниван в компанията на останалата част от охраната на министър-председателя. На няколко метра пред тях се виждаше лимузината на премиера. Отдясно се движеше полицай на мотор. Габриел носеше сив костюм, който бе заел от един от телохранителите. Но сакото му беше твърде голямо, а панталоните — твърде къси. Чувстваше се като глупак, отишъл в скъп ресторант без

подходящо облекло, който трябва да облече блейзер под наем от заведението. Това обаче беше без значение, защото имаше по-важни неща, за които да се тревожи.

Дотук денят беше минал без проблеми. Министър-председателят беше пил кафе с група високопоставени инвеститори и банкери, за да обсъдят възможностите за бизнес в Израел. След това посети Нюйоркската стокова борса, а Габриел неотлъчно бе до него. Не остави нищо на случайността. Търсейки Тарик, оглеждаше всяко лице — банкери, борсови посредници, портиери, хората по улицата. В паметта му се бе запечатало изражението на палестинеца и подигравателната му усмивка, когато набута Жаклин в колата и отпраши с нея по улица „Сен Дени“ в Монреал.

Запита се дали тя все още е жива. Помисли си за мъртвите жени, които Тарик бе оставил след себе си: американката в Париж, проститутката в Амстердам, продавачката във Виена.

Взе мобилния телефон на един от колегите си и позвъни на Шамрон да го попита дали не е научил нещо ново, но Ари нямаше информация. Габриел прекъсна връзката и тихо изруга. Започваше да се чувства безпомощен. Изглежда, Тарик отново ги бе победил.

Кортежът влезе в гаража на хотел „Уолдорф-Астория“. Министър-председателят слезе от лимузината си и се ръкува с няколко души, преди да бъде съпроводен до голямата бална зала. Габриел вървеше на няколко крачки зад него. Когато премиерът се появи в залата, хилядното множество се изправи на крака и започна да го аплодира. Шумът бе гръмовен, лесно можеше да заглуши пистолетен изстрел. Министър-председателят се отправи към подиума, радвайки се на топлия прием. Габриел бавно обходи залата, като се оглеждаше за палестинеца.

Тарик слезе от метрото на станция „Бродуей-Лафайет Стрийт“ и се прехвърли на влак номер 5, отиващ към горната част на града. Слезе на Източна Осемдесет и шеста улица и тръгна бавно по Лексингтън Авеню към Пето Авеню, любувайки се на големите стари къщи, принадлежащи на американския елит. След като прекоси два квартала, стигна до Осемдесет и осма улица. Там спря пред висока сграда, чиито прозорци гледаха към парка. Пред нея бе паркиран камион на фирма

„Елит Кетъринг“, от който към служебния вход се виеше дълга редица от сервитьори с бели сака. Всички носеха подноси, отрупани с храна, и каси с алкохолни напитки. Той погледна часовника си — времето приближаваше. Пресече Пето Авеню, седна на една огряна от слънцето пейка и зачака.

Жаклин затвори очи и се опита да помисли спокойно. Тарик се канеше да използва технологиите на Службата, за да примами Габриел в капан. Представи си го в новата му дегизировка. Дори тя едва го позна, а бяха прекарвали заедно последните осемнадесет часа, без да се разделят нито за минута. Невъзможно бе и Габриел да го разпознае. Тарик беше прав: преимущество то беше на негова страна.

Чернокосата девойка влезе в спалнята с чаша чай и пистолет, втъкнат в колана на джинсите ѝ. Тя бавно закрачи из стаята, като отпиваше от чая си, без да откъсва очи от Жаклин. После седна в края на леглото и попита:

— Кажи ми, Доминик, чука ли се с Тарик, докато бяхте в Монреал?

Жаклин я погледна недоумяващо: какво ли означаваше този неуместен въпрос? Лейла вдигна долния край на блузата ѝ и оголи корема ѝ. После изсипа горещия чай върху него.

Лейкопластът върху устата на Жаклин заглуши вика ѝ. С невинно изражение Лейла се приведе, подуха върху опарената кожа и придърпа блузата върху нея. Но допирът на тънката памучна материя не облекчи болката, а още повече я засили. Жаклин стисна очи и по лицето ѝ потекоха горещи сълзи.

— Да опитаме пак — повтори Лейла. — Чука ли се с Тарик?

Жаклин поклати глава, без да отваря очи.

— Много лошо! — въздъхна чернокосата хубавица. — Чувала съм, че е прекрасен любовник. Момичето в Париж ми разказваше всичко до най-малките подробности. В известен смисъл тя извади късмет, че накрая Тарик я уби. Никой мъж нямаше да я оправя като него. Любовният ѝ живот щеше да бъде низ от разочарования.

Жаклин си даде сметка, че никога няма да излезе от тази стая. Лейла беше психопатка, едва ли щеше да я остави жива. Всъщност тя вероятно щеше да изпита удоволствие от смъртта ѝ. Не, помисли си

Жаклин, ако ѝ бе съдено да умре, щеше да го направи по собствените си правила. И то като се опита да спаси Габриел.

Но как? Като намери възможност да се измъкне. Обаче за целта трябваше да убеди Лейла да я отвърже от леглото.

През лейкопласта Жаклин успя да изфъфли:

— Трябва да отида до тоалетната.

— Какво каза?

Жаклин повтори думите си по-високо.

— Щом трябва, иди — отговори Лейла.

— Моля те — настоя Жаклин.

Девойката сложи празната чаша на пода и измъкна пистолета от колана на джинсите си.

— Не забравяй, че вече нямаме нужда от теб. Ако се опиташ да избягаш, ще те застрелям в красивото лице. Разбра ли?

Жаклин кимна утвърдително.

Лейла първо отключи белезниците на ръцете ѝ, а после — на краката ѝ и нареди:

— Ставай, но бавно! Върви с ръце на тила.

Жаклин се подчини. Влезе в тоалетната, обърна се и понечи да затвори вратата, но Лейла я задържа с ръка и насочи пистолета към лицето ѝ:

— Хич не си го и помисляй!

— Моля те — каза Жаклин.

Палестинката се огледа. Тоалетната беше без прозорец и нямаше друг изход.

— Чукни, когато си готова, Доминик. Стой вътре, докато не ти наредя да излезеш!

Жаклин смъкна джинсите си и седна на тоалетната чиния. А сега какво? За да избяга, имаше нужда от някакво оръжие. Помисли да използва капака на тоалетната чиния, но той беше твърде голям и тежък. Огледа помещението: шише с шампоан, сапун, тубичка с крем за бръснене, самобръсначка за еднократна употреба и... пилочка за нокти!

Тя лежеше на поличката под огледалото. Беше метална, заоблена от единия край и остра от другия. Жаклин си спомни курса по самоотбрана в Академията. Всеки предмет можеше да се превърне в смъртоносно оръжие, ако с него се нанесе удар на точното място: в

очите, ушите, гърлото. Тя взе внимателно пиличката и я стисна в шепата си.

„Но ще мога ли наистина да го извърша?“, запита се Жаклин. После си помисли за това, което Тарик готвеше на Габриел. За озлобената Лейла. Вдигна блузата си и погледна зачервената кожа на корема си.

Изправи се и почука на вратата. Чу гласа на пазачката си:

— Отвори бавно и излез с ръце на тила!

Криейки пиличката в шепата си, Жаклин отвори вратата и постави ръцете си на тила. След това излезе от тоалетната и се отправи към всекидневната. Лейла я чакаше там с насочен към гърдите ѝ пистолет.

— Обратно в спалнята! — заповяда тя, размахвайки оръжието.

Жаклин влезе в спалнята. Лейла вървеше на крачка зад нея, стискайки пистолета в протегнатите си напред ръце. Жаклин спря в края на леглото.

— Лягай и закопчай белезницата на дясната си китка! — нареди девойката.

Жаклин се поколеба.

— Направи го! — изкрещя Лейла.

Жаклин се извърна рязко и замахна, стиснала пиличката. Хвана палестинката неподготвена. Вместо да стреля, тя инстинктивно вдигна ръце да се предпази. Жаклин се бе прицелила в ухото ѝ, но Лейла отскочи и острието на пиличката разсече бузата ѝ.

От дълбоката рана бликна кръв. Лейла изрева от болка и изпусна пистолета.

Жаклин устоя на инстинктивния порив да се наведе и да го грабне. Вместо това, светкавично нанесе втори удар и този път заби острието в шията на противничката си. Плисна топла кръв и опръска ръката ѝ.

Жаклин пусна пиличката, която остана да стърчи от шията на Лейла. Палестинката се взря в нея — в погледа ѝ се четеше смесица от болка, ужас и пълна изненада.

След това всичко стана за секунди: Жаклин се наведе и взе падналия пистолет.

Лейла измъкна окървавеното острие от шията си и се хвърли към неприятелката си с убийствена ярост в очите.

Жаклин вдигна пистолета и я прониза с един куршум в сърцето.

44. НЮ ЙОРК СИТИ

Тарик пресече Пето Авеню, отиде до служебния вход на жилищната сграда и вдигна една каса с шампанско, оставена в коридора. Мъж с престилка и обилно намазана с брилянтин черна коса погледна към него:

— Какво, по дяволите, правиш?

Палестинецът присви рамене, като продължаваше да държи касата с шампанско:

— Казвам се Емилио Гонсалес.

— Е, и?

— Наредиха ми да дойда тук. Работа за „Елит Кетъринг“.

— Тогава защо не те познавам? — огледа го подозрително мъжът.

— Днес е първият ми работен ден при тях — обясни Тарик. — Обадиха ми се тази сутрин веднага да съм си докарал задника тук. Имало голям прием и се нуждаели от допълнителна работна ръка.

— Ами приемът наистина е голям — размисли мъжът с престилката, — някакъв важен човек ще присъства. Има адски много охрана... — После махна с ръка: — Така че защо си още тук? Отнеси това горе и си довлечи задника обратно!

— Слушам, сър — послушно отвърна Тарик.

* * *

В малкия апартамент гърмежът прозвуча като оръдеен изстрел. Със сигурност някой го беше чул. Жаклин трябваше бързо да се маха, но се налагаше първо да предупреди Габриел за плана на Тарик.

Тя прекрачи трупа на Лейла, вдигна слушалката на телефона и набра номера си в Лондон. Когато чу записа на собствения си глас, набра още три цифри. След поредица от прищракования, последвани от бучене, долетя гласът на млада жена:

— Слушам.

- Трябва ми Ари Шамрон. Спешно донесение.
- Парола.
- Йерихон. Побързайте! — задъхано настоя Жаклин.
- Моля, изчакайте.

Спокойствието в женския глас беше подлудяващо. Последва нова серия от прищракования и бръмчене, но този път по линията прозвуча гласът на Шамрон:

- Жаклин? Наистина ли си ти? Къде си?
- Някъде в Бруклин, мисля.
- Не затваряй. Ще взема точния ти адрес от централата.
- Не ме оставяй сама!
- Няма, ще те спасим.

Тя се разплака.

- Какво се случи? — припряно я попита Шамрон.

— Тарик излезе навън, дегизиран като сервитьор! Изглежда напълно различно, отколкото в Монреал. Канеше се да използва сигурната линия, за да примамим Габриел в капан, но аз убих Лейла... — нареждаше Жаклин, давайки си сметка, че вероятно звучи като истеричка.

- Трупът ѝ там ли е сега?

— Да, точно до мен, на пода. О, Ари, ужасно е!

— Трябва незабавно да се махнеш. Кажи ми само едно: знаеш ли къде отиде Тарик?

- Не.

В този момент тя чу тежки стъпки по стълбището.

„По дяволите!“, помисли си и прошепна в слушалката:

- Някой идва.

— Излез оттам! — нареди ѝ Шамрон.

- Има само един изход.

Жаклин чу силно чукане по вратата: два отривисти удара, които сякаш разтърсиха целия апартамент.

- Ари, не знам какво да правя — отрони объркано тя.

— Спотайвай се и чакай.

Последваха нови три удара по вратата, още по-силни. После се възцари тишина. Не се чува никакви стъпки. Който и да беше отвън, не беше си тръгнал.

Жаклин се ослуша. След миг стаята се разтреса от оглушителен трясък и пукот на сцепено дърво. Шумът бе толкова силен, че тя очакваше да види как нахълтват няколко души. Появи се само един мъж — същият, който се бе показал на вратата сутринта, когато Тарик я въведе в сградата. В ръцете си стискаше бейзболна бухалка.

Тя изпусна слушалката. Мъжът погледна към трупа на Лейла. После прониза с освирепелите си очи Жаклин, вдигна бухалката и се втурна към нея. Жаклин се прицели и стреля два пъти. Първият куршум го улучи в рамото, вторият потроши гръбначния му стълб. Тя направи крачка напред и стреля още два пъти.

Стаята се изпълни с мирис на барут. Стените и подът се оплискаха с кръв. Жаклин се наведе и вдигна слушалката.

— Ари?

— Слава богу, че си ти. Слушай ме внимателно, сега трябва да се махнеш оттам.

— Мамка му, Ари! — избухна тя. — Къде да отида?

— Намираш се в Бруклин, на ъгъла на Парквил Авеню и Източна Осма улица.

— Това нищо не ми говори.

— Излез от сградата и тръгни към Парквил Авеню. Като стигнеш там, завий наляво и върви към авеню „Кони Айланд“. Там завий надясно, но не пресичай. Остани от онази страна на улицата и продължи да вървиш. Някой ще те вземе.

— Кой?

— Просто направи каквото ти казвам и веднага излез оттам!

Линията прекъсна.

Жаклин пусна слушалката и грабна палтото си, което лежеше на пода до леглото. Облече се, мушна пистолета в джоба си и бързо излезе. Следвайки инструкциите на Шамрон, не след дълго вървеше край витрините на авеню „Кони Айланд“.

На миля оттам беше залата на Центъра на еврейската общност на Оушън Авеню. Габриел стоеше на няколко крачки от министър-председателя, който четеше историята на Масада на група ученици. Един от телохранителите на премиера се приближи до Габриел и му прошепна:

— Търсят те по телефона. Изглежда, спешно е.

Алон излезе във фоайето. Друг телохранител му подаде мобилен телефон.

— Да?

— Тя е жива — каза Шамрон.

— Какво? Къде е?

— Върви към теб по авеню „Кони Айланд“. Движи се по западния тротоар на улицата. Сама е. Иди да я вземеш. Тя ще ти разкаже останалото.

Габриел затвори и погледна към колегата си:

— Трябва ми кола. Веднага!

След две минути вече караше на север по „Кони Айланд“, като се взираше по тротоарите, за да зърне Жаклин. Ари бе обяснил, че тя ще е на западния тротоар, но той оглеждаше и двата, в случай че се бе объркала или изплашила от нещо. Габриел четеше имената на пресечките: Авеню М, Авеню Л, Авеню К...

„По дяволите! Къде е?“, нервно хапеше устни той.

Най-сетне я забеляза на кръстовището на „Кони Айланд“ с Авеню И. Косата ѝ бе разрошена, а лицето подпухнало. Имаше вид, сякаш се е сражавала с призраци. Въпреки това крачеше спокойно и хладнокръвно и се оглеждаше наоколо.

Габриел бързо направи обратен завой, спря колата до тротоара и се пресегна през седалката да отвори вратата. Жаклин инстинктивно отстъпи и бръкна в джоба си. После го позна. Самообладанието я напусна изведнъж и тя едва не се разрида.

— Габриел! Благодаря на бога.

— Влизай — спокойно ѝ рече той.

Тя се вмъкна на предната седалка и затвори вратата.

Габриел се включи в уличното движение, като бързо увеличи скоростта. След като минаха няколко пресечки, Жаклин го помоли да отбие встрани.

Той зави в една странична улица и спря, без да изключва двигателя.

— Добре ли си, Жаклин? Какво се случи? Разкажи ми всичко.

Тя се разплака. Отначало тихо, после цялото ѝ тяло се разтресе от ридания. Габриел я притегли към себе си и силно я прегърна.

— Всичко свърши — успокоително прошепна той. — Всичко...

— Моля те, вече никога не ме оставяй сама. Бъди с мен, Габриел.
Моля те, бъди с мен.

45. НЮ ЙОРК СИТИ

Тарик обикаляше във великолепно обзаведените зали, гледащи към Сентръл Парк, докато гостите безгрижно оставяха разни неща върху овалния му поднос: празни чаши, чинии с недоизядена храна, смачкани салфетки, угарки. Той погледна часовника си. Лейла трябваше вече да се е обадила. Вероятно Алон идваше насам. Скоро всичко щеше да приключи.

Палестинецът мина през библиотеката, откъдето през двойни френски прозорци се излизаше на терасата. Независимо от студа, групичка гости стояха отвън и се любуваха на гледката.

Вой на далечни сирени изпълни въздуха. Тарик отиде до парапета и погледна към Пето Авеню: задаваше се колона автомобили, ескортирана от полицейски коли и полицаи на мотори.

Почетният гост пристигаше.

„Но къде, по дяволите, е Алон?“ — питаше се гневно палестинецът.

— Извинете!

Тарик вдигна очи. Жена с кожено палто му махаше да се приближи. Толкова бе погълнат от гледката на приближаващия се кортеж, че бе забравил да се преструва на сервитьор.

Жената държеше полупълна чаша с червено вино.

— Може ли да я вземете?

— Разбира се, госпожо.

Тарик пресече терасата и застана до жената, която бе подхванала разговор с някаква своя приятелка. Без да гледа към него, тя протегна ръка и опита да остави чашата върху подноса му, но я катурна неволно, разплисквайки червеното вино върху бялото сако на сервитьора.

— О, боже! — възкликна жената. — Съжалявам. — После се извърна, сякаш нищо не се е случило, и поднови разговора си.

Тарик отнесе подноса в кухнята.

— Какво ти се е случило? — развика се шефът Родни. Това бе същият мъж с престилката и намазаната с брилянтин коса.

— Една жена изля виното си върху мен.

Палестинецът сложи пълния поднос на плота до мивката. Точно тогава чу да се разнасят ръкопляскания. Почетният гост беше влязъл в залата. Тарик грабна един празен поднос и понечи да излезе от кухнята.

— Къде отиваш? — извика Родни зад него.

— Да си върша работата.

— Не и в този вид. Сега ще останеш в кухнята. Ела тук и помогни за миенето на чиниите.

— Мога да почистя сакото.

— Това е червено вино, момче. Сакото е безвъзвратно съсипано.

— Но... — поколеба се сервитьорът.

— Отивай там и се залавяй с чиниите! — нареди му Родни.

Дъглас Канън каза на Арафат:

— Господин президент, радвам се да ви видя отново.

Палестинският лидер се усмихна:

— Аз също, сенаторе. Или вече трябва да се обръщам към вас с посланик Канън?

— Дъглас ще е по-добре.

Канън хвана с мечешката си лапа малката ръка на Ясер Арафат и силно я разтърси. Той беше висок мъж с широки рамене и гъста и непокорна прошарена коса. С годините беше понапълнял, макар че коремът му бе умело прикрит от безупречно ушит син блейзер. Веднъж списание „Нюйоркър“ го бе нарекло „съвременния Перикъл“, и то с основание. Блестящ учен и филантроп, той бе излязъл от академичните среди, за да стане един от най-могъщите демократи в американския сенат. Вече пенсионер, преди две години бе върнат на работа и бе назначен за посланик при кралския двор в Лондон. Ала службата му не бе траяла дълго, защото бе тежко ранен при терористичен атентат. Сега обаче Канън не спомена нищо за това, докато въвеждаше Арафат на приема.

— Посегателството над вашия живот много ме натъжи, Дъглас. Радвам се да ви видя отново в добро здраве. Получихте ли цветята, които Суха и аз ви изпратихме? — осведоми се палестинският лидер.

— Да, получих ги. Бяха най-красивите цветя в болничната ми стая. Много ви благодаря. Но стига сме говорили за мен. Заповядайте

оттук — много хора искат да се запознаят с вас.

— Не се и съмнявам — отвърна с усмивка Арафат. — Водете ме.

Габриел пресече с автомобила Бруклинския мост и навлезе в Манхатън. Жаклин бе възвърнала самообладанието си и му разказваше в подробности за изминалите четиридесет и осем часа. Започна нощта в апартамента близо до летище „Хийтроу“ и завърши с ужасните събития в Бруклин. Той се мъчеше да слуша безпристрастно, потискайки яростта, която го изпълваше. Тарик наистина й бе причинил невероятни страдания само за да се добере до него.

Една подробност обаче привлече вниманието му. Защо Тарик е искал да го примами при себе си? Лейла, представяйки се за Жаклин, е трябвало да се обади по сигурната телефонна линия.

Отговорът навярно бе много прост: защото не е смятал, че Габриел ще бъде на мястото, където възнамерява да нанесе удара. Но защо да не бъде? Ако беше дошъл в Ню Йорк да убие министър-председателя на Израел, тогава със сигурност би предположил, че Габриел ще бъде край премиера. В крайна сметка двамата неотдавна се бяха срещнали в Монреал.

Габриел си спомни за картината на Ван Дайк: под пластовете бои, изобразяващи религиозна сцена, бе изрисувана грозновата жена. Една картина — две реалности. Цялата операция беше като това платно. А Тарик го беше победил на всеки етап.

„По дяволите, не се страхувай да се довериш на инстинкта си!“, помисли си Габриел. После грабна мобилния телефон и набра номера на Шамрон в дипломатическата мисия. Когато чу гласа на Ари, попита кратко:

— Къде е Арафат?

Слуша мълчаливо известно време, сетне отсече:

— Мамка му! Мисля, че Тарик е там, дегизиран като сервитьор.

Кажете ми на хората си, че идвам.

Прекъсна връзката и погледна към Жаклин:

— При теб ли е pistolетът на момичето?

Тя кимна утвърдително.

— Има ли останали патрони?

Жаклин измъкна пълнителя и ги преброи: бяха пет. Габриел зави с колата на север, излизайки на Франклин Делано Рузвелт Драйв, и натисна газта до дупка.

Тарик отиде до вратата на кухнята и надникна през коридора към приема в залата. Светкавиците проблясваха, докато гостите се снимаха с Арафат. „Преди десет години същите хора бяха отписали палестинския лидер като безмилостен терорист, а сега се отнасят с него като с рок звезда с кефия“, помисли си иронично Тарик. После огледа салона, търсейки Алон. Нещо се бе объркало.

Може би Лейла не е могла да се свърже по телефона или пък Габриел играеше някаква игра. Какъвто и да бе случаят, Тарик знаеше, че не може да чака дълго, за да действа. Познаваше Арафат по-добре от всеки друг. Старецът беше склонен да променя плановете си в последната минута. Точно заради това бе оцелял през всичките тези години. Всеки момент той можеше да си тръгне от приема и Тарик щеше да пропусне възможността да го убие.

Искаше да застреля и двамата — Арафат и Алон — по едно и също време. Но, изглежда, последният акт на отмъщение нямаше да се случи, както го беше замислил. След като убиеше Арафат, агентите по сигурността щяха да се нахвърлят върху него. Той щеше да се отбранява и нямаше да им остави друг избор, освен да го застрелят. „По-добре това, отколкото да ме убие туморът“, помисли си палестинецът. Алон щеше да пропусне всичко и затова животът му щеше да бъде пощаден. Обаче страхливият предател Арафат нямаше да бъде такъв късметлия.

Шефът Родни потупа Тарик по рамото:

— Започвай да миеш чиниите, приятел, или това ще е последният прием, на който работиш.

Мъжът с престилката се отдалечи. Тарик влезе в килера и запали лампата. Протегна ръка и взе от най-горния рафт плика с туниските фурми, който бе скрил там преди час. Занесе ги в кухнята и ги сипа в чиния от бял китайски порцелан. После си запроправя път през тълпата.

Арафат стоеше в средата на салона, заобиколен от свои помощници, телохранители и множество доброжелатели. До него беше

застанал посланик Канън. Тарик продължи напред, усещайки дръжката на пистолета под сакото си. Сега палестинският ръководител бе на десетина крачки, но между него и Тарик имаше петима гости и един телохранител. Арафат бе толкова нисък, че сред тълпата се виждаше само черно-бялата му кефия. Ако извадеше оръжието си сега, някой от телохранителите със сигурност щеше да го забележи и да открие огън. Трябваше да се приближи повече, преди да го направи. И да изиграе номера с фурмите.

Обаче Тарик се сблъска с друга трудност. Тълпата около Арафат бе толкова гъста, че той не можеше да се придвижи по-наблизо. Точно пред него стоеше висок мъж в тъмносив костюм. Сервитьорът учтиво го докосна по рамото, мъжът се извърна, забеляза подноса и бялото му сако и каза:

— Не, благодаря.

— Те са за президента Арафат — поясни Тарик и мъжът охотно отстъпи настрана.

Изчака жената пред него да се отдръпне и се приближи с още три крачки до мишената си. Този път обаче се оказа зад един от помощниците на Арафат. Тъкмо се канеше да го помоли да му стори път, когато чу извънмяването на мобилен телефон. Помощникът бръкна в джоба на сакото си и вдигна телефона. Слуша съсредоточено известно време, после се наведе напред и прошепна нещо до ухото на Арафат. Палестинският лидер се обърна към Канън и рече:

— Съжалявам, но изникна нещо спешно.

Тарик изруга наум: „Проклятие, този човек има дяволски късмет!“ Арафат добави:

— Трябва да проведе един телефонен разговор насаме.

— Мисля, че кабинетът ми ще ви свърши работа. Заповядайте насам, моля.

Палестинският лидер се измъкна от наобиколилото го множество и заедно с Канън и помощниците си тръгна по един коридор към дъното на сградата. Минута по-късно той се скри в някаква стая, а един от телохранителите му незабавно застана на пост пред вратата. След малко Канън и помощниците излязоха и се върнаха на приема.

Тарик знаеше, че трябва да нападне сега — или щеше да пропусне шанса си. Той пресече многолюдната зала, мина по коридора и спря пред телохранителя. Видя, че той е от личната охрана на

Арафат, следователно знаеше, че палестинският лидер обича хубавите фурми от Тунис.

— Поръчаха ми да донеса фурми на мистър Арафат.

Телохраниелят погледна към чинията, а Тарик си помисли: „Можеш да ме пуснеш да мина мирно и тихо. Или пък ще стрелям в лицето ти и след това ще се вмъкна вътре“.

Телохраниелят взе една фурма и я изяде. После отвори вратата и нареди:

— Остави чинията и веднага излез!

Тарик кимна и влезе в стаята.

Габриел паркира колата на Осемдесет и осма улица. Изскочи навън и без да обръща внимание на патрулиращия полицай, се втурна към входа на сградата на Пето Авеню. Жаклин тичаше на няколко крачки зад него. Когато влязоха във фоайето, там ги чакаха трима души: човек от личната охрана на Арафат, агент от американската дипломатическа служба за сигурност и полицай от Ню Йорк Сити.

Портиерът бе отворил вратата на един от асансьорите. Когато петимата се качиха, той натисна бутона за седемнадесетия етаж.

— Надявам се да си сигурен в това, приятел — кимна американският агент към Габриел, който измъкна беретата си, зареди я и я мушна обратно под сакото си.

Портиерът се прекръсти уплашено:

— Мили боже!

Кабинетът беше малък, но обзаведен с вкус: резбовано старинно бюро с инкрустация от кожа, приглушено осветление високо на профилния таван, библиотечни лавици, пълни с издания по история и биографии, мраморна камина, в която гореше слаб огън. Арафат държеше телефонната слушалка и слушаше напрегнато. После промърмори няколко думи на арабски, остави слушалката и погледна към предрешения като сервитьор Тарик. Щом видя чинията с фурмите, на лицето му грейна топла детинска усмивка.

— Мир вам, президент Арафат — каза Тарик на арабски. — Един от вашите помощници ме помоли да донеса това за вас.

— Прекрасни са! — Палестинският лидер взе една фурма, огледа я набързо и я захапа. — Тази е от Тунис, сигурен съм в това.

— Прав сте, президент Арафат.

— Говориш арабски с палестински акцент.

— То е, защото съм от Палестина.

— От коя част?

— Преди *Ал Накба* семейството ми живееше в Горна Галилея. Израснах в лагерите в Ливан.

Тарик сложи чинията с фурмите на бюрото и откопча сакото си, за да може да извади по-лесно пистолета си. Арафат поклати глава и докосна долната си устна:

— Не си ли добре, братко?

— Просто съм малко уморен. Напоследък много работя.

— Знам как изглежда тази умора, братко. Наясно съм какво ми причинява липсата на сън през годините. Виждал съм как се отразява и на хората около мен. Но ти не страдаш само от умора. Болен си, братко. Усещам го. Имам много силен инстинкт за тези неща.

— Прав сте, президент Арафат. Напоследък не съм много добре.

— Каква е болестта ти, братко?

— Моля ви, президент Арафат, вие сте твърде зает, а ѝ твърде важна личност, за да се притеснявате за проблемите на обикновен човек като мен.

— Ето тук грешиш. Винаги съм се смятал за баща на всички палестинци. Когато някой от моя народ страда, страдам и аз.

— Вашата загриженост означава много за мен, президент Арафат.

— Тумор е, нали, братко? Болен си от някакъв вид рак, нали?

Тарик не отговори. Ясер Арафат рязко смени темата на разговора:

— Кажете ми нещо, приятелю. Кой от моите помощници ти поръча да ми донесеш фурмите?

Тарик си помисли: „Значи инстинктът му за самосъхранение е все така силен“. Спомни си една нощ в Тунис преди много години. Случи се на една безкрайна среща — типично за Арафат заседание, започващо в полунощ и свършващо на зазоряване. По едно време пристигна пакет, адресиран до самия палестински лидер, от иракски дипломат в Аман. Пратката постоя неразпакована на бюрото му

няколко минути, докато най-накрая Арафат се изправи и заяви: „В този пакет има бомба, Тарик. Подушвам я! Изнесете го!“ Тарик грабна пакета и го даде на един инженер от Фатах да го провери. Старецът се оказа прав. Израелците бяха успели да внесат бомба на съвещанието на висшия състав на ООП. Ако Арафат бе отворил пратката, цялото ръководство щеше да бъде ликвидирано.

— Вашият човек не ми каза името си — отговори Тарик. — Поръча ми само да ги донеса.

Ясер взе още една фурма от чинията.

— Странно, но ми се струваш познат. Среждали ли сме се преди?

— За съжаление — не.

— Сигурен ли си? Аз никога не забравям лица.

— Сигурен съм, президент Арафат.

— Напомняш ми за един стар приятел, мъж, който някога служеше при мен в добри и трудни дни.

— За съжаление аз съм само един прост сервитьор — усмихна се Тарик.

— Дължа живота си на този мъж — продължи Арафат. — Той ме защитаваше от враговете. Спасявал ме е повече пъти, отколкото мога да си спомня. — Палестинският лидер вдигна лице към тавана и притвори за миг очи. — Една нощ бях извикан в Дамаск за среща с моя брат, президента Асад. Този мой приятел ме помоли да не отивам. Това беше в миналото, когато Асад и неговата тайна полиция искаха смъртта ми. Срещата мина добре, но когато се качвахме по колите, за да се върнем в Бейрут, моят приятел ме предупреди, че не е безопасно. Той бе научил, че сирийците смятат да нападнат от засада автомобилния кортеж и да ме убият. Изпратихме кортежа като примамка по обичайния път, а този мъж успя да ме скрие в Дамаск, точно под носа на враговете ми. По-късно същата нощ получихме съобщение, че сирийските специални части нападнали автомобилния кортеж извън Дамаск и много от моите хора бяха убити. Беше много тъжна нощ, но аз останах жив благодарение на този мъж.

— Това е много интересна история, президент Арафат.

— Ще ми позволиш ли да ти разкажа още една?

— Може би трябва да си тръгвам — отвърна Тарик и понечи да посегне към пистолета си.

— Моля те, ще отнеме само миг.

Тарик се поколеба, но се съгласи:

— Разбира се, президент Арафат. Бих искал да я чуя.

— Седни, приятелю. Сигурно си уморен.

— Не ми подобава.

— Както желаш — кимна Арафат и започна да разказва: — Беше по време на обсадата на Бейрут. Израелците се опитваха да довършат ООП веднъж завинаги. Искане да убият и мен. Където и да отидех, падаха израелски бомби и ракети. Сякаш през цялото време знаеха къде се намирам. Тогава този мой приятел започна разследване. И разбра, че израелското разузнаване е завербовало няколко души от моя щаб. Разкри, че израелците са снабдили шпионите с проследяващи устройства и така винаги знаеха къде съм. Той ги арестува и ги накара публично да признаят престъплението си. Това беше нещо като послание към всички изменници. Моят приятел поиска да подпише смъртните им присъди, за да бъдат екзекутирани.

— И вие направихте ли го?

— Не. Казах на този мъж, че ако екзекутирам предателите, ще си спечеля за врагове техните братя и братовчеди. Обясних му, че те ще бъдат наказани по друг начин — като бъдат отстранени от делото на революцията и прогонени в изгнание. Според мен това беше наказание, по-лошо от смъртта. Но му казах и още нещо: независимо колко сериозно е тяхното престъпление, ние, палестинците, не трябва да се избиваме помежду си. И без това си имаме твърде много врагове.

— И как реагира този мъж? — попита Тарик.

— Много се ядоса — отвърна Арафат. — Нарече ме глупак. Той беше единственият от моя щаб, който имаше смелостта да ми говори по този начин. Имаше сърце на лъв. — Палестинският лидер замълча за момент и после продължи: — Не съм го виждал от много години. Но разбрах, че е тежко болен и че не му остава още много време да живее.

— Съжалявам да чуя това.

— Когато имаме своя държава, аз ще му се отплатя за всички велики дела, които извърши за революционното движение. Когато имаме своя държава и свои училища, децата на Палестина ще научат за всичките му героични дела. Вечер край огньовете по селата ще се разказват истории за този мъж. Той ще бъде велик герой на палестинския народ. — Арафат снижи гласа си. — Но не и ако сега извърши нещо глупаво. Тогава той ще бъде запомнен само като още

един фанатик. — Взря се в очите на Тарик и добави спокойно: — Ако трябва да извършиш това, братко, направи го. Ако не искаш да го направиш, предлагам ти да излезеш бързо оттук и да намериш начин да свършиш живота си с достойнство.

Арафат вирна леко брадичка. Тарик сведе очи, усмихна се едва доловимо и бавно закопча сакото си.

— Мисля, че ме бъркате с друг човек. Мир вам, братко. — С тези думи той се обърна и излезе от кабинета.

Арафат видя на вратата телохранителя и му извика:

— Влез и затвори вратата, идиот такъв!

След това въздъхна с облекчение и се опита да успокои треперещите си ръце.

* * *

Заобиколени от агентите на три различни служби, Габриел и Жаклин влетяха сред гостите на приема. Внезапната поява на групата от пет души предизвика вълна от изненада и присъстващите веднага се смълчаха. Габриел държеше ръката си в джоба и стискаше здраво дръжката на беретата. Той огледа бързо залата — беше пълна с облечени в бели сака сервитьори, които се движеха сред тълпата. Извърна очи към Жаклин, но тя поклати отрицателно глава.

Дъглас Канън се присъедини към групата, когато тя мина от коридора в просторния салон, с изглед към Пето Авеню и парка. Там трима сервитьори — мъж и две момичета — обикаляха сред гостите, поднасяйки ордъври и чаши шампанско. Жаклин погледна към сервитьора, но той бе абсолютно непознат.

Точно в този момент тя забеляза мъж с бяло сако да се шмугва в кухнята. Зърна го само за секунда, но беше сигурна, че е Тарик.

— Габриел! Ето го там! — прошепна.

Алон се обърна към Канън:

— Къде е Арафат?

— В моя кабинет, говори по телефона.

— Къде е кабинетът?

— В края на коридора.

Габриел си проправи път сред гостите и се втурна по коридора. Когато връхлетя в кабинета, се озова лице в лице с един телохранител, насочил пистолет към гърдите му. Арафат седеше спокойно зад бюрото.

— Съжалявам, но той дойде и си отиде — каза палестинският лидер. — Все пак още съм жив... но не благодарение на вас.

Габриел се обърна и излезе тичешком от стаята.

Тарик прекоси спокойно кухнята и пое към задната врата, която водеше към тясно стълбище. Мина през нея и бързо я затвори, подпирайки я с няколко каси шампанско, които бяха струпани на пода. Не бяха достатъчно тежки да я блокират напълно, но поне щяха да забавят евентуалните преследвачи. После Тарик слезе до долната площадка, стисна своя макаров и зачака.

Габриел връхлетя в кухнята с изваден пистолет точно когато задната врата се затръшна. Той се затича и се опита да я отвори, но тя не помръдна.

Жаклин изскочи зад него в мига, когато той се засили и блъсна с рамо вратата. Тя малко се откряна, а зад нея се чу изтрополяване, последвано от звън на счупено стъкло.

Габриел отново блъсна вратата. Този път тя поддаде и при третия тласък се отвори напълно. Мъжът излезе и погледна към долната площадка.

Тарик стоеше на нея с разкрячени крака и с пистолет в протегнатите си нагоре ръце.

Габриел видя дулото да проблясва под мъждивата светлина и усети първия куршум да пронизва гърдите му. Помисли си какво удивително съвпадение бе това. Той бе убил за пръв път човек на стълбището на една жилищна кооперация и сега щеше да умре по същия начин. В живота всичко се повтаряше като мотив от хубава музика. Зачуди се дали Тарик го бе планирал по този начин от самото начало.

Чу как арабинът затича надолу по стълбите. После видя красивото лице на Жаклин, надвесено над него. След това чертите ѝ се

размиха и тя постепенно заприлича на жената, замазана в картината на Ван Дайк. После всичко потъна в мрак.

* * *

Когато Габриел загуби съзнание, Жаклин изкрещя:

— Извикайте линейка!

След това се изправи и се втурна надолу по стълбите.

Един от агентите по сигурността ѝ заповяда да спре, но тя не му обърна внимание.

Чу ехото от отдалечаващите се стъпки на Тарик. Бръкна в джоба си и извади пистолета, който бе взела от апартамента в Бруклин. Помисли си: „Днес вече го направих два пъти. Мога да го сторя отново“.

Затича надолу, ала стълбите сякаш нямаха край. Спомни си, че приемът бе на седемнадесетия етаж, а според табелката на една врата това беше осмият.

„Продължавай напред! — помисли си тя. — Не намалявай темпото. Той е болен. Можеш да го настигнеш. Тичай!“

Следващата ѝ мисъл бе за Габриел, чиято кръв изтичаше на площадката на седемнадесетия етаж. Насили се да бяга по-бързо, нозете ѝ едва докосваха стъпалата. Струваше ѝ се, че ако настигне Тарик и го убие, може да спаси живота на Габриел.

Спомни си деня, в който той бе дошъл за нея. Тогава тя караше велосипед сред хълмовете край Валбон, а от умора я боляха бедрата.

„Хайде, направи го отново!“, окуражаваше се тя.

Най-сетне стигна до края на стълбището. Насреща имаше метална противопожарна врата. Тя бавно се затвори пред очите ѝ.

Тарик беше зад нея.

Жаклин блъсна вратата и излетя в коридор, дълъг около петнадесет метра, в другия край на който също имаше врата. По средата на коридора съзря Тарик.

Той определено бе изтощен. Движеше се все по-бавно, с къси и несигурни крачки. Арабинът обърна глава и погледна назад, на лицето му бе изписана болка от изтощителното тичане.

Жаклин вдигна пистолета и стреля два пъти. Първият куршум мина край главата на палестинеца, но вторият го уцели в рамото и го повали. Тарик рухна, неговият макаров изхвърча от ръката му и се плъзна по пода, издрънчавайки в отсрещната врата. Жаклин тръгна напред, като стреляше в него отново и отново, докато в пълнителя не остана нито един патрон. Вече бе абсолютно сигурна, че Тарик ал Хурани е мъртъв.

Тогава вратата в края на коридора се отвори. Тя инстинктивно вдигна празния си пистолет срещу силуета на мъжа, но веднага свали оръжието. Срещу нея стоеше Шамрон. Той пристъпи напред, измъкна пистолета от ръката ѝ и го прибра в джоба на палтото си.

— Къде е Габриел? — попита.

— Горе. Лежи на площадката. Кръвта му изтича.

— Заведи ме при него.

Жаклин погледна към трупа на Тарик.

— А този?

— Остави го да лежи там — отговори Шамрон. — Нека кучетата излечат кръвта му. Заведи ме при Габриел. Искам да го видя.

46. ЙЕРУСАЛИМ, МЕСЕЦ МАРТ

Габриел се събуди. Погледна светещия циферблат на часовника си: беше пет и петнадесет. Остана да лежи, като се опитваше да изчисли колко дълго е спал. Помъчи се да си спомни кога е станал от дивана и се е завлякъл до леглото и колко време е било нужно, за да потъне в дебрите на съня. Питаше се дали наистина бе спал. Съновиденията, изпълващи съзнанието му, бяха толкова живи и реалистични!

Лежеше неподвижно, чакайки да види дали сънят отново ще го обори. Но вместо това, до ушите му долетяха виковете на мюезина, които идваха от Силван и се носеха над долината Хином, и камбанният звън на църквата в Арменския квартал. Вярващите се бяха събудили. Неверниците и ранените нямаха друг избор, освен да се присъединят към тях.

Той опипа с пръсти гърдите си да провери дали раната ще го заболи. Не беше зле като вчера. С всеки изминал ден се чувстваше малко по-добре. Надигна се предпазливо от леглото, отиде в кухнята, свари си кафе и си препече няколко филийки хляб. Беше затворник и затова намираще утеха в ежедневните дейности.

Килията му обаче представляваше приятна тайна квартира, с изглед към Вратата на Цион. Подовете бяха покрити с хладни плочки и бели килими. Мебелите също бяха бели. Напомняше на Габриел за болница. Той облече сив памучен пуловер и изнесе закуската си през френския прозорец на малката масичка на терасата.

Докато чакаше изгрева на слънцето, внимателно изследваше отделните миризми, които се смесваха, образувайки уникалния аромат на Йерусалим. Ухаеше на градински чай и жасмин, на мед и кафе, на кожа и тютюн, на кипариси и евкалипти. После зората настъпи. Тъй като реставраторската работа му липсваше, картината на града при изгрев-слънце се бе превърнала за него в единственото достъпно произведение на изкуството. Последните звезди се стопиха и слънцето надникна над билото на планината, отделяща Йерусалим от пустинята и Западния бряг. Първите лъчи се спуснаха по тебеширенобелия склон

на Маслиновия хълм, след това възпламениха златното кубе на Джамията на скалата. После огряха църквата „Успение Богородично“, обагряйки в аленочервено гледащите ѝ на изток стени, докато останалата част тънеше в сянка.

Габриел привърши със закуската си, занесе съдовете в кухнята, изми ги старателно и ги сложи да съхнат на плота. А сега какво? Някои утрини си оставаше вкъщи и четеше. Напоследък бе започнал да се разхожда, като при всеки удобен случай отиваше все по-надалеч. Вчера беше изкачил целия склон на хълма Скопус. Откри, че това му помага да мисли, да подреди в главата си всички детайли от най-пресните спомени.

Взе душ, облече се и слезе по стълбите. Когато се показа от жилищната сграда и пое по улицата, чу дрезгав шепот и хлопване на автомобилна врата. Бяха наблюдателите на Шамрон. Габриел не им обърна внимание, когато подкараха автомобила си зад него. Закопча якето си, за да се предпази от сутрешния хлад, и продължи да върви.

Мина по „Хативат Йерушалаим“ и влезе в Стария град през Портата Яфа. Поразходи се из оживения пазарен площад Ел Базаар. Там по сергиите имаше камари нахут и леща, купчини безквасни питки, чували, преливащи от ароматни подправки и печено кафе. Амбулантни търговци предлагаха сребърни накити и джезвета. Някакво арабско момче натика в ръцете му едно разпятие, издялано от маслиново дърво, искайки безбожна цена. То имаше проницателните кафяви очи на Тарик. Габриел му върна разпятието и на безупречен арабски му отговори, че е прекалено скъпо.

След като се измъкна от шумния пазар, той пое по тихите криволичещи улички, като неотклонно вървеше на изток към Храмовия хълм. Времето ставаше по-топло, приближаваше пролетта. Над това място, където се сблъскваха набожността и омразата, се простираше безоблачно синьо небе. Но слънцето все още бе твърде ниско, за да проникне в лабиринта на Стария град. Габриел бродеше в сенките, дълбоко замислен.

Вървеше безцелно по сумрачните и хладни улици. Понякога се озоваваше пред заключена порта под непристъпен каменен зид или стигаше до двор, огрян от топлите слънчеви лъчи. В един миг всички неща му изглеждаха ясни, но после си даваше сметка, че все още е далеч от истината.

Тръгна по една алея, водеща до Виа Долороса. На няколко крачки пред него върху каменната пътека падаше сноп светлина. Видя как двама мъже — един *хасид*^[1] с черен *шреймел*^[2] и един арабин с развяваща се бяла *кефия* — вървяха един срещу друг. Те се разминаха, без да си кимнат или погледнат, и всеки продължи по своя път. Габриел стигна до Бейт Хабад и излезе от Стария град през Дамаската порта.

* * *

Тази вечер Шамрон покани Габриел на вечеря в Тиверия. Ядоха на терасата под съскащи газови лампи. На Габриел не му се искаше да е тук, но се преструваше на учтив гост — изслуша историите на Стареца и дори разправи няколко свои.

— Днес Лев си подаде оставката. Каза, че не може повече да работи в организация, в която директорът на оперативния отдел е държан в неведение за най-важната операция.

— Имал е право. А ти прие ли я?

— Нямах избор — отвърна Шамрон с усмивка. — Положението на клетия Лев бе станало неспасяемо. Ние смазахме змията — обезглавихме организацията на Тарик и поставихме натясно неговите редови бойци. А Лев беше напълно извън играта. Обясних му основанията си да проведе по този начин операцията. Казах му, че министър-председателят се нуждаеше от желязно прикритие и за съжаление това изискваше да заблуждавам собствения си заместник. Лев обаче беше непреклонен.

— А какво става с другите твои проблемни деца?

— Те скоро ще напуснат. — Шамрон погледна изпитателно Габриел. — Ще има няколко вакантни места в ръководния отдел на булевард „Цар Саул“. Могат ли да те изкуша да се върнеш? Как ти звучи *шеф на оперативния отдел!*

— Не ме интересува, никога не съм искал да бъда щабен плъх — намръщи се Габриел.

— И аз си мислех така, но никога не бих си простил, ако не бях те попитал.

— А какво стана с американците? Успях ли да си върнеш благоразположението им?

— Бавно, но сигурно. Те, изглежда, са приели нашата версия, че сме имали агент в организацията на Тарик и той е бил разкрит. Така че не сме имали друг избор, освен да предприемем съответните стъпки, за да запазим живота на агента. Обаче още са бесни, че по-рано не сме ги предупредили.

— Напълно разбираемо е, като се има предвид как свърши всичко. Какво ги излъга?

— Обясних им, че не сме имали представа, че Тарик е в Ню Йорк. Узнали сме за това едва след като Жаклин ни е предупредила, след като е избягала.

— И те ти повярваха? — присви очи Габриел.

— Дори и аз го вярвам сега — отвърна сериозно Шамрон.

— Моето име спомена ли се?

— На няколко пъти. Ейдриан Картър иска отново да се види с теб.

— О, боже!

— Не се притеснявай, няма да позволя това да стане.

Преди да му бъде разрешено да напусне Съединените щати, Габриел бе принуден да изтърпи осемчасов разпит от страна на ЦРУ, ФБР и полицията на Ню Йорк Сити. Шамрон бе до него, изпълнявайки ролята на адвокат — възразяваше, правеше обструкции, възпрепятстваше ги през цялото време. Накрая разпитът се превърна в едно надвикване. Пълен разказ за операцията срещу Тарик, базиращ се на анонимни източници от „западни и блискоизточни разузнавателни служби“, се появи два дни по-късно в „Ню Йорк Таймс“. В него бяха споменати имената на Габриел и Жаклин.

— Убеден съм, че Картър е изпял всичко на „Таймс“ — рече Стареца. Габриел долови нотка на възхищение в гласа му. Той самият неведнъж бе използвал пресата, за да очерни някой противник. — Предполагам, че е имал право да ми се сърди. Излъгах го в очите, че не знаем за участието на Тарик в атентата в Париж.

— Сигурно и Лев е проговорил.

— Разбира се, че го е направил. Картър е недосегаем за мен, но Лев скъпо ще си плати. — Ари бутна чинията си настрана и гневно размаха юмрук. После продължи с по-спокоен тон: — Е, поне репутацията на Службата като една от най-решителните и дейни

организации е възстановена. В крайна сметка ние ликвидирахме Тарик в центъра на Манхатън и спасихме живота на Арафат.

— Не и благодарение на мен — прекъсна го Габриел.

— Какво говориш?

— Тарик едва не ме уби. Освен това е можел да застреля Арафат, ако не се е притеснил в последния момент. Но защо го е оставил жив?

— Арафат запазва мълчание за случилото се в кабинета му. Очевидно е казал нещо, което е накарало Тарик да промени мнението си.

— Някаква следа от Юсеф?

Шамрон поклати скептично глава.

— Естествено ще продължим да го търсим, но се съмнявам, че ще го намерим. Вероятно сега се крие из афганистанските планини.

— А Бенджамин Стоун?

— Почива на борда на яхтата си в Карибско море. — Ари се замисли за миг и изведнъж смени темата на разговора: — Днес се отбих у Жаклин.

— Как е тя?

— Защо не я попиташ лично? Иска да те види.

— Трябва да се връщам в Йерусалим.

— Защо, Габриел? За да скиташ в Стария град с туристите? Иди да видиш момичето. Прекарай известно време с нея. Кой знае — може наистина да ти хареса.

— Кога мога да замина?

— Професионалното ми мнение е, че никога няма да бъдеш в безопасност, ако напуснеш Израел.

— Искам да се прибера у дома.

— Твоят дом е тук, Габриел!

Но Алон само бавно поклати глава и Стареца настръхна:

— Какво съм ти направил? Защо мразиш толкова своя народ и родината си?

— Не мразя никого. Просто тук нямам покой.

— Значи искаш да се върнеш в Европа, при картините си? Направи ми услуга. Махни се за няколко дни от Йерусалим. Вземи кола и попътувай из страната си. Опознай я отново. Видяното може да ти хареса.

— Не съм готов за това. Предпочитам да остана в Йерусалим, докато ме освободиш.

— По дяволите, Габриел! — Шамрон стовари юмрук върху масата, от което чиниите се раздрънчаха. — Прекара последните години да оправяш всичко и всички, освен себе си. Реставрира картини и стари кораби. Възвърна реномето на Службата. Оправи живота на Жаклин и на Джулиан Ишърууд. Дори успя по странен начин да върнеш Тарик в родината му — направи всичко възможно да бъде погребан в Горна Галилея. Но сега е време да се погрижиш за себе си. Излез от този апартамент! Живей живота си, преди да се събудиш някой ден и да откриеш, че си остарял като мен.

— А какво ще кажеш за агентите ти, които ме следят?

— Поставил съм ги за твое добро.

— Махни ги.

Ари извърна глава обидено:

— Добре, оправяй се сам.

Докато караше вечерта обратно към Йерусалим, Габриел си мислеше колко добре се бяха стекли нещата за Стареца. Лев и другите недоброжелатели си бяха отишли, Тарик беше мъртъв, а репутацията на Службата — възстановена. „Не е зле за няколко седмици работа, Ари. Никак не е зле“, помисли си Алон.

Габриел първо се насочи на юг, минавайки през пустинята Негев, покрита с голи скали и кратери, а после отиде до Ейлат и Червено море. Попече се един ден на плажа, но скоро се почувства неспокоен и пое на север — пресече западната част на Негев и стигна до Беершеба. Оттам по магистралата, виеща се като черна лента през Юдейската пустиня, се добра до Западния бряг. Нещо го подтикна да отбие от шосето и да тръгне по лъкатушещия път по източния склон на планината Масада и да мине край руините на древната крепост. Избегна обичайния туристически маршрут и не отиде до Мъртво море, а прекара един следобед в скитане из арабските пазари на Хеброн и Йенин. Искаше му се да може да види изражението на Шамрон, докато се пазареше с търговците с бели кефии под втрещения поглед на чернооките ветерани от интифадата.

Прекося Долината на Израил и спря за малко пред табелата на едно земеделско селище, разположено близо до Афула по пътя за Назарет, където бе живял като момче. Обмисли идеята да влезе в него, но какво щеше да направи и какво да види, след като родителите му отдавна бяха мъртви. А ако по някакво чудо попаднеше на познат, можеше само да го излъже за живота си.

Продължи да кара на север. Когато навлезе в Галилея, по планинските склонове край пътя пламтяха диви макове. Той обиколи бреговете на Генисаретското езеро, после се изкачи до древния град Сафед. След това навлезе в Голанските възвишения. Спря колата край пътя близо до един овчар, който пасеше стадото си, и се полюбува на залеза над Горна Галилея. За пръв път от много години почувства, че душата му изпада в покой.

Качи се в автомобила си, отиде до един кибуц в покрайнините на Кириат Шемона. Беше петък вечер. Влезе в обществената столова, за да опита празничната вечеря Шабат, и седна до група мъже от кибуца — фермери с обгорели от слънцето лица и мазолести ръце. Известно време те не му обърнаха внимание. После един старец го попита как се казва и откъде е. Отговори им, че името му е Габриел и че е от Долината на Израил, но дълго време е отсъствал.

На сутринта прекося плодородните поля на крайбрежната равнина и се насочи на юг край Средиземно море, минавайки през Акко, Хайфа, Цезария и Натания, докато най-накрая се озова в курортния град Херцлия.

Тя стоеше, облежната на парапета, със скръстени ръце, загледана в залязващото над морето слънце, а вятърът развяваше кичури коса пред лицето ѝ. Носеше широка бяла блуза и слънчеви очила — като жена, която иска да се скрие.

Застанал на плажа, Габриел зачака тя да го забележи. Рано или късно щеше да го види, защото беше обучена от Ари Шамрон, а нито един от хората му не можеше да не обърне внимание на човек, стоящ под терасата му. Когато най-сетне го видя, по устните ѝ пробяга усмивка, която бързо изчезна. Тя вдигна ръка и помахаше неохотно, като човек, изгарян от скрит огън. Габриел приведе глава и тръгна към вратата.

Пиха леденостудено бяло вино на нейната тераса и поговориха за незначителни неща, избягвайки да споменават операцията, Шамрон или раната на Габриел. Той ѝ разказа за пътуването си. Жаклин отвърна, че щяло да ѝ бъде приятно да го придружи. След това се извини, че е казала подобно нещо, понеже нямала право. А накрая директно го запита:

— Е, защо дойде тук след всичките тези седмици? Никога не правиш нещо без причина.

Габриел искаше да чуе още веднъж версията на Тарик за събитията, така както палестинецът ѝ я бе разказал по време на нощното им пътуване от канадската граница до Ню Йорк. Докато тя говореше, Алон се загледа към морето, по чиято повърхност луната хвърляше сребърни отблясъци. Слушаше я внимателно. Ала когато Жаклин приключи разказа си, той още не можеше да постави последните парченца от пъзела на мястото им. Беше като недовършена картина или поредица от музикални тонове, които не са в съзвучие. Тя го покани да остане за вечеря. Той излъга, че има спешна работа в Йерусалим.

— Ари ми каза, че искаш да заминеш. Какви са плановете ти?

— Един мъж, наречен Вечелио, ме чака в Англия.

— Сигурен ли си, че е безопасно да се върнеш?

— Всичко ще е наред. А ти какво ще правиш?

— Моята история бе отпечатана на видно място във вестниците и бе показана по телевизията по целия свят. Никога не бих могла да се върна към стария си начин на живот. Нямам друг избор, освен да остана тук.

— Съжалявам, че те забърках в тази работа, Жаклин. Надявам се, че ще можеш да ми простиш — бавно изрече Габриел.

— Да ти простя ли? — учуди се Жаклин. — Не, всъщност ще направя точно обратното. Ще ти благодаря. Получих точно това, което исках. — Тя се поколеба няколко секунди, после добави: — Е, почти всичко.

Жаклин го изпрати до брега. Той я целуна нежно по устните и погали косата ѝ. После се обърна и тръгна към колата си. Спря само веднъж да погледне назад, но тя вече се бе прибрала.

Беше гладен, затова вместо да се отпрати направо за Йерусалим, спря да вечеря в Тел Авив. Паркира на улица „Балфур“, отиде пеша до улица „Шенкин“, разходи се край модните кафенета и авангардните магазини, като си мислеше за улица „Сен Дени“ в Монреал. Внезапно изпита чувството, че е следен. Не беше нещо особено, просто зърна едно и също лице с шапка и цветна дреха твърде много пъти.

Купи си вестник от една будка и седна в ресторант с малки кръгли маси, разположени на тротоара. Беше топла вечер и наоколо беше пълно с хора. Поръча си фалафел^[3] и бира, после отвори вестника и прочете водещата статия на първа страница:

„Бенджамин Стоун, издателят и предприемачът бунтар, е изчезнал. Съществува вероятност да се е удавил край остров Сен Мартен в Карибско море. Местните власти смятат, че Стоун е паднал зад борда на луксозната си яхта, докато е плавал през нощта“.

Габриел затвори вестника и си спомни за разговора с Ари:

„Как е Бенджамин?“

„Почива на яхтата си в Карибско море“.

Когато му донесоха яденето, сгъна вестника и го остави на свободния стол. Вдигна поглед и на тротоара пред ресторанта забеляза един мъж: строен, красив, с черна къдрава коса, под ръка с руса израелска девойка. Габриел остави вилницата си и се втренчи в мъжа, изоставяйки всякаква дискретност и разузнавателни хватки.

Нямаше никакво съмнение: това беше Юсеф ал Тауфики.

Алон остави пари на масата и излезе. В продължение на тридесет минути вървя след него: по улица „Шенкин“, после по „Аленби“, след това по Променадата. Понякога лицето може да те излъже, но походката на човек е уникална като пръстовите му отпечатъци. Габриел бе следил Юсеф седмици наред в Лондон и жестовете му и начинът на вървене се бяха запечатали в паметта му: плавното движение на бедрата; линията на гърба; начинът, по който

пренасяше тежестта на пръстите, сякаш винаги бе готов да хукне напред.

Опита се да си спомни дали Юсеф беше левак или десняк. Представи си го, застанал на прозореца, само по слипове, с голям сребърен часовник на лявата ръка. Десняк е. Ако беше обучаван в Службата, щеше да носи пистолета си на кръста отляво.

Габриел ускори крачки, като скъси дистанцията между тях, и извади беретата си. Притисна дулото в гърба на Юсеф, после с едно бързо движение бръкна под сакото му и измъкна пистолета от кобура на хълбока му.

Юсеф понечи да се обърне, но Габриел натисна пистолета още по-силно към гърба му.

— Не се опитвай повторно, иначе ще ти забия един куршум в гръбначния стълб. Продължавай да вървиш! — нареди му той на иврит. Юсеф не помръдна. — Кажу ми на приятелката си да се поразходи.

Арабинът кимна на момичето и то бързо се отдалечи.

— Върви! — каза Габриел.

— Накъде?

— Към плажа.

Те прекосиха Променадата — Юсеф напред, Габриел зад него с допрян в гърба му пистолет. Слязоха по стълбите и тръгнаха през плажа, докато светлините на Променадата вече не се виждаха.

— Кой си ти? — попита с нисък глас Габриел.

— Майната ти! За кого се мислиш, та ме сграбчваш така?

— Радвай се, че не те убих. Доколкото знам, ти си член на организацията на Тарик. Може да си дошъл в Израел, за да поставиш бомба или да вдигнеш във въздуха някой пазар. Все още мога да те застрелям, ако не ми кажеш кой си.

— Нямах право да ми говориш така!

— Под чие ръководство си?

— А ти как мислиш?

— На Шамрон ли? — Габриел притаи дъх.

— Много добре — рече Юсеф. — Всички винаги са казвали, че си умен.

— Защо беше необходима цялата постановка?

— Ако искаш да знаеш защо, говори с Шамрон. Аз просто направих каквото ми бе наредено. Но нека ти кажа нещо. Ако някога

пак ме доближиш, ще те убия. Не ми пука кой и какъв си бил.

Юсеф вдигна ръка с обърната нагоре длан. Габриел му върна пистолета. Той го пъкна в кобура си. После се обърна и тръгна по тъмния плаж към ярките светлини на Променадата.

Над Горна Галилея проблясваха светкавици, докато Габриел караше край брега на езерото към вилата на Шамрон. Рами чакаше на портата. Когато Габриел свали прозореца, той мушна глава в колата и огледа вътрешността ѝ.

— Той е на терасата. Паркирай тук. Иди пеша до къщата.

Рами протегна ръка. Габриел го изгледа гневно:

— Нали не вярваш наистина, че бих застрелял този кучи син?

— Просто ми дай шибания си пистолет или няма да припариш до къщата!

Алон му подаде беретата си и тръгна по алеята за коли. Мълниите разсичаха небето над хълмовете, осветявайки настръхнали облаци. Вятърът вдигаше пенести вълни по повърхността на езерото. Крясъците на морските птици изпълваха въздуха. Той вдигна поглед към терасата и видя Шамрон, осветен от полюляващите се газови лампи.

Когато отиде при него, го откри в същото положение, но не гледаше надолу, към алеята за коли, а погледът му бе прикован върху бурята над планината. Точно тогава светкавиците спряха и вятърът утихна. Повърхността на езерото стана гладка и птиците замлъкнаха. Не се чуваше никакъв звук, освен съскането на газовите лампи, които хвърляха ярка светлина.

— Да — започна Шамрон, — имаше реално съществуващ Юсеф ал Тауфики, но той умря. Беше убит в Шатила заедно с цялото си семейство в нощта на фалангисткото клане.

Един от агентите на Шамрон влязъл в къщата след убийството и взел личните документи на семейството. Те нямали други роднини в Ливан. Само един вуйчо в Лондон, който никога не бил виждал малкия си племенник. Няколко дни по-късно в болницата се появило момче от Западен Бейрут. Тежко ранено, без документи за самоличност.

Лекарите го попитали за името. То им казало, че се нарича Юсеф ал Тауфики.

— Как е получил раната на гърба си?

— Беше направена от лекар, свързан със Службата. Докато момчето се лекуваше в болницата в Западен Бейрут, от ООП започнаха да издирват тайнствения вуйчо в Лондон. Отне им седмица, докато го открият. Казаха му какво се е случило на момчето, а той уреди да го вземе при себе си в Англия.

„Бил е момче — помисли си Габриел, — на тринадесет или може би четиринадесет години. Къде го е намерил Шамрон? Как го е обучил?“ Беше твърде чудовищно да си го представи.

Ари се изправи толкова рязко, че Рами, който стоеше на алеята за коли пред караулното помещение, стреснато погледна нагоре.

— По този начин ние внедрихме агент във вражеския лагер — продължи да обяснява Шамрон. — Момче, чийто живот бе съсипан по невъобразимо жесток начин. Момче, което ненавиждаше израелците и един ден щеше да стане боец и да отмъсти на хората, изклали семейството му.

— Забележително! — хладно кимна Габриел.

— Когато стана достатъчно голям, Юсеф започна да се движи в средите на лондонските палестински радикали. Привлече вниманието на човек от организацията на Тарик, който търсеше да вербува талантиливи мъже. Проучиха го. Беше чист — или поне така си помислиха. Включиха го в секцията за разузнаване и планиране на атентати. Сега Службата имаше агент в една от най-опасните терористични организации на света. Юсеф бе толкова ценен, че в Службата за него знаех само аз.

Шамрон седна и махна с ръка към празния стол. Габриел остана прав.

— Преди няколко месеца Юсеф ни изпрати прекрасен доклад. В организацията се носел слух, че Тарик има тумор на мозъка, умирал. Била започнала борба кой ще го наследи. Полковниците му се домогвали до поста му. И още нещо: Тарик не смятал да си отиде мирно и тихо от този свят. Възнамерявал да предизвика малък ад на земята, преди да отлети за рая. Да убие един-двама посланици. Да вдигне във въздуха няколко бюра на авиокомпаниите. Може би да взриви пътнически самолет.

— И ти дойде при мен след атентата в Париж. Разказа ми тъжната история как Службата вече не можела да се справя успешно. Как хората ѝ не успявали да намерят собствената си централа без карта. И аз като пълен глупак се хванах. А в същото време ти си подшушнал на ухото на Тарик, че съм се върнал и го търся. И играта започна.

— Организацията му беше строго разделена на секции — обясни Шамрон. — Дори и с човек в нея, знаех, че ще бъде трудно да се справим с него. Трябваше да му помогна да направи грешка. Помислих си, че ако *размахам* примамката Габриел Алон, може да го ядосам. Реших, че бих могъл да го накарам да нападне, да го оставя да се разкрие достатъчно дълго, за да забия кинжал в сърцето му.

— И ме изпрати да следя Юсеф — твоя собствен агент. Каза ми, че си пада по жените. Така пишело в досието му. Наблюдавах го два дни и той беше с две различни момичета. И те ли бяха от Службата?

— Бяха момичета на Юсеф. Той никога не е имал проблем да свали някоя жена.

— Помолих Жаклин да ми помогне. Предполагаше се, че ангажиментът ѝ ще е кратък. Обаче Юсеф прояви интерес към нея. Искаше да продължи да я вижда. Поисках от теб да я изтегля. Но ти ме принуди да я оставя.

Шамрон скръсти ръце и стисна челюсти. Мълчеше. Очевидно искаше да разбере колко е разкрил сам Габриел.

— Юсеф е казал на хората си, че смята, че е следен — продължи Алон. — Съобщил им е и за французойката, с която се вижда. Споделил е подозренията си, че тя може да е израелска агентка. Тарик е изпаднал във възторг. Той само това е чакал. Наредил е на Юсеф да вербува девойката под фалшивия претекст за някаква мисия. Знаели са, че тя ще захапне въдицата, защото е от Службата.

— Браво, Габриел!

— А Жаклин знаеше ли истината?

— Разбира се, че не. Тя е влюбена в теб. Никога нямаше да се съгласи да те излъже.

— А на мен защо не ми каза истината?

— Ако бях дошъл в Корнуол и те бях помолил да се върнеш на работа, за да послужиш като примамка за Тарик, наистина ли щеше да го направиш? Естествено, че не.

— И ти заложил живота ми на карта. И този на Жаклин!

— Съжалявам за това, което се случи в Ню Йорк. Нещата отидоха по-далеч, отколкото бях предвидил.

— Но той вече е умирал. Защо просто не остави туморът да убие Тарик?

— Защото организацията му щеше да продължи и без него. Щеше да бъде по-опасна и непредсказуема от преди. И защото в моята организация цареше хаос. Службата се нуждаеше от удар, за да спечели отново доверието на правителството и народа на Израел.

— А какво ще стане, ако правителството и народът открият как точно си извършил този велик удар?

— Министър-председателят знае всичко.

— А народът?

— Не си и помисляй да прибегваш до вестниците.

— Защо? Защото мога да свърша като Бенджамин Стоун ли?

Шамрон не отговори.

Габриел поклати невярващо глава.

— Би го направил, нали? Би убил и мен, ако се изпреча на пътя ти. И се чудиш защо нощем не можеш да спиш.

— Някой трябва да върши тези неща, Габриел! Ако не аз, кой? Ако нашите врагове смятат Службата ни за слаба, ще започнат да ни пробват. Ще започнат да убиват евреи, когато си поискат. Твърде вероятно е сирийците отново да преминат възвишенията и да се опитат да ни натикат в морето. Някой нов Хитлер ще вземе пак да прегърне идеята да унищожи моя народ, докато светът си стои отстрани и не прави нищо. Може и да те скандализирам от време на време, може да използвам методи, които смяташ за противни, но тайничко ти се радваш, че съм тук. Това ти помага да спиш през нощта.

— Но защо ме излъга след всичките тези години? Защо не игра открито, а замисли толкова сложна измама? — Габриел го гледеше удивено.

Шамрон се усмихна вяло.

— Разказвал ли съм ти някога за нощта, в която отвляхох Айхман?

— Слушал съм тази история стотици пъти.

— Но никога цялата. — Ари притвори очи и леко потрепера, сякаш споменът беше болезнен. — Знаехме, че всяка вечер копелето се

прибира вкъщи с един и същи автобус. Единственото, което трябваше да направим, бе да го сграбчим, когато слиза от него. Тренирахме го стотици пъти. По време на тренировките извършвах залавянето му за дванадесет секунди. Ала онази вечер, когато слязох от колата, се спънах. Айхман едва не се измъкна от ръцете ни, защото аз се спънах. И знаеш ли защо се спънах, Габриел? Защото бях забравил да завържа връзките на обувките си. Хванах го, разбира се. Но онази вечер научих ценен урок. Да не оставям нищо на случайността.

— Значи неслучайно тази вечер Юсеф мина край масата ми в Тел Авив? — попита Габриел. — Изпратил си го там, за да го видя. Искал си да узная истината.

Шамрон кимна едва доловимо.

Беше около четири часа сутринта, когато Габриел се прибра в апартамента си в Йерусалим. На масата лежеше голям плик от Службата. В него имаше три по-малки плика: единият съдържаше самолетен билет за сутрешния полет до Лондон, във втория имаше три паспорта с различна националност, а в третия — американски долари и британски лири. Той взе пликовете и ги занесе в спалнята, където прибра останалия си багаж в раницата си. До полета оставаха пет часа. Помисли си да поспи, но знаеше, че няма да може. После му хрумна да отиде с колата при Жаклин в Херцлия. Нищо в цялата история не беше реално. Единствено Жаклин. Влезе в кухнята и си направи кафе. Сетне се показа на терасата и зачака зората.

[1] Ортодоксален евреин. — Б.пр. ↑

[2] Висока шапка, носена от ортодоксалните евреи. — Б.пр. ↑

[3] Малки кюфтенца от нахут, лук, чесън и подправки. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Порт Навас, Корнуол

Нещо накара Пийл да се събуди. Той се надигна от леглото, взе фенерчето от нощното шкафче и освети часовника: беше 3,15 сутринта. Изключи фенерчето и остана да лежи буден в тъмнината, заслушан във воя на вятъра под стрехите и в гласовете на майка си и Дерек, които тихо се караха в съседната стая.

Долавяше само откъслеци от разговора им, така че затвори очи, спомняйки си, че слепите чували по-добре от зрящите. „Имам проблеми с новата пиеса — нареждаше Дерек. — Сякаш не мога да се оправя с първо действие... трудно е с дете в къщата... да се върне в Лондон при баща си... време е да бъдем сами... пак да бъдем любовници...“ Пийл стисна здраво очи, полагайки усилие сълзите да не потекат по бузите му.

Готвеше се да покрие главата си с възглавницата, когато чу шум от малък автомобил на кея отвън. Момчето седна, отметна завивките и стъпи босо на студения под. Взе фенерчето и отиде до прозореца. Видя червените светлини на габаритите, които се носеха към фермата за стриди.

Колата се скри между дърветата, след малко се появи отново, но този път срещу Пийл светеха фаровете. Беше открит спортен автомобил, който спря пред къщата на стария бригадир. Пийл вдигна фенерчето си, насочи го към колата и светна два пъти. Фаровете на спортния автомобил присветнаха в отговор. После моторът спря да бръмчи и те угаснаха.

Момчето се върна в леглото си и придърпа завивките до брадичката си. Дерек и майка му още се караха, но това вече не го интересуваше. Чужденецът се бе върнал в Порт Навас. Пийл затвори очи и скоро заспа.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга нямаше да бъде написана без любезното съдействие на Дейвид Бул. Той наистина е един от най-изкусните реставратори в света и аз имах привилегията да прекарам много приятни часове в неговата компания. Дейвид щедро отделяше от времето си и ми даваше експертното си мнение, позволяваше ми да бродя из студиото му, както и в спомените му. Затова ще съм му вечно признателен. Специални благодарности на талантливата съпруга на Дейвид — Териса Лонгиър; на Люси Бизоняно — бивша служителка на екипа за консервация към Националната галерия, която се опита да ме научи на основните неща за рентгеновия анализ; на Максвел Андърсън — директор на музея за американско изкуство „Уитни“ — за приятелството и помощта му. От само себе си се разбира, че те не носят отговорност за грешките, пропуските или драматичните волности.

Улф Блицър, мой приятел и колега от времето, когато работех в Си Ен Ен, щедро ми помогна да попълня някои празноти в изследванията ми за израелската разузнавателна общност. Луис Тоскано, автор на „Тройният кръст“ — разтърсваща книга за аферата Вануну, прочете моя ръкопис и ми предложи ценни идеи. Глен Уидън отговори на всичките ми въпроси по отношение на подслушвателните устройства; същото направи и един бивш шеф на техническата служба към ЦРУ.

Йон Треуин, директор на „Уайдънфелд енд Никълсън“ в Лондон, прочете ръкописа ми и както винаги, ми даде мъдри съвети. Джоузеф Финдър и Марк Т. Съливан ми оказаха безценна морална подкрепа, като през цялото време ме разсмиваха със своите шеги. Андрю Нийл отвори дома си за нас и сподели част от забележителния си опит, натрупан в света на лондонската преса. Ърни Лайлс отговори на всичките ми въпроси за полуавтоматичните пистолети и ме научи сносно да стрелям с глок и браунинг.

Специални благодарности на Питър и Пола Уайт за прекрасната седмица в Западен Корнуол и незабравимото плаване с кораб в пролива

Хелфорд. Благодарности и на служителите от престижния лондонски магазин за художествени и рисувателни материали и консумативи „Л. Корнилисън и Син“ и на тези от хотел „Куин Елизабет“ в Монреал. Благодаря на Филис и Бърнард Джейкъб за тяхната любов, подкрепа и за деня, в който бродихме из улиците на Бруклин и който никога няма да забравя.

Сред стотиците документални книги, които прегледах, докато подготвях този ръкопис, няколко ми бяха особено полезни: „Всеки шпионин — принц“ на Дан Равив и Йоси Мелман, „Тайната история на Мосад“ на Гордън Томас, „История на Израел“ и „Холокост: история на евреите в Европа по време на Втората световна война“ от Мартин Гилбърт, „Оръжие и маслинова клонка“ от Дейвид Хърст, „Чрез измама“ от Виктор Островски и Клеър Хой, „Ударният отряд“ на Дейвид Б. Тинин и Даг Кристенсен, „Моят дом, моята земя“ от Абу Ияд, „В търсене на Червения принц“ от Майкъл Бар Зохар и Ейтан Хабер, „Палестинците“ от Джонатан Димбълби, „Арафат“ от Алън Харт и „Холокостът и евреите в Марсилия“ от Дона Ф. Райън.

Сърдечни благодарности на екипа на „Интърнашънъл Криейтив Мениджмънт“ в Ню Йорк: Джак Хорнър, Джон де Лани и, разбира се — на моята литературна агентка Естер Нюбърг. Вашата подкрепа и приятелство означават всичко за мен.

И най-накрая искам да благодаря на талантливия екип от професионалисти на „Рандъм Хаус“: Ан Годоф, Анди Карпентър, Кристен Кид, Сибил Пинкърс, Леели Оленър и на моя редактор Даниъл Менакър. Привилегия е да се работи с човек, който притежава такъв огромен талант.

Издание:

Даниъл Силва. Художникът убиец

ИК „Хермес“, Пловдив, 2008

Американска. Първо издание

Отговорен редактор: Петя Димитрова

Коректор: Ева Егинлиян

Компютърна обработка: Калин Гарабедян

Оформление на корицата: Георги Станков

ISBN: 978-954-26-0561-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.